

**EUROPEAN MOBILITY
FOLKTALES**
**A COLLECTION OF EUROPEAN
TRADITIONAL STORIES**
WITH TRAVELLING CHARACTERS

This project has been funded with support from the European Commission and the Lifelong Learning Programme. This publication reflects the views only of the author, and the Commission cannot be held responsible for any use which may be made of the information contained therein.

European Mobility FolkTales

Editors: Panayiotis Aggelides & Petros Panaou

Illustrator: Frixos Michaelides

Printed: Nicosia 2012

© EUMOF

ISBN 978-9963-7459-0-6

Lead Partner

Contact Person: Panayiotis Angelides

Tel: +357-22461566 ext.230

E-mail: angelides.p@unic.ac.cy

Partners

LESEZENTRUM STEIERMARK

UNIVERSITY OF THESSALY

PUBLIC LIBRARY IN URSUS

PLATON SCHOOLS

INSTITUTO POLITÉCNICO DE CASTELO BRANCO

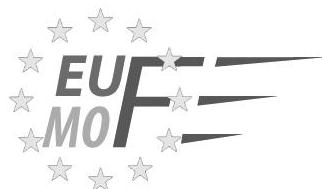
CYPRUS BOARD ON BOOKS FOR YOUNG PEOPLE (CYBBY)

Europäisches - Lese- Netzwerk Wien
Schrödingerplatz 1/119
A-1220 Wien
Tel: 0043676 415 65 46
robert.machacek@aon.at

EU - LE - NET (EUROPAISCHES - LESE- NETZWERK,
EUROPEAN READING NETWORK)

EUROPEAN MOBILITY FOLKTALES

TRANSLATION AND EDITING OF THE STORIES

*Gabi Berger-Thompson
Lilia Ratcheva
Marta Raszkowska
Małgorzata Kołodziejczyk
Paul Melia
Margarida Morgado
Patera Anastasia
Vangelis Kapetis
Sabine Moser-Steyer
Wolfgang Moser
Petros Panaou
Christina Botsari
Kostas Katsonis
Evanthia Christophorou*

ACKNOWLEDGEMENTS

The publication of this volume would not have been possible without the wisdom and hard work of the following individuals:

*Margarida Morgado
Vangelis Kapetis
Lilia Ratcheva
Wolfgang Moser
Kostas Katsonis
Tasoula Tsilimeni
Kostas Magos
Małgorzata Kołodziejczyk*

CONTENTS

INTRODUCTION	6
STORIES FROM AUSTRIA	9
(In English, German, Greek, Polish, Portuguese)	
STORIES FROM CYPRUS	79
(In English, German, Greek-Cypriot Dialect and/or Greek, Polish, Portuguese)	
STORIES FROM GREECE	165
(In English, German, Greek, Polish, Portuguese)	
STORIES FROM POLAND	263
(In English, German, Greek, Polish, Portuguese)	
STORIES FROM PORTUGAL	313
(In English, German, Greek, Polish, Portuguese)	
REFERENCES FOR FOLKTALES	358

INTRODUCTION

EUMOF (European Mobility Folktales; www.eumof.unic.ac.cy) is an EU funded Comenius Multilateral Project, which compiles versions of folktales that pertain to travelling to “foreign” lands and encountering “different” peoples and cultures. Travelling is a fundamental human activity that has been taking place for thousands of years and for a multitude of reasons. It has always inevitably led to encounters with “other” people and cultures. The EUMOF project collects European folk stories about different aspects of travelling. These “European mobility folktales” are grouped together, placed in different categories, and brought into dialogue with each other.

EUMOF’s general objective is to address the challenge of multiculturalism through the use of European mobility folktales. The project’s central activity is the adaptation, development, testing, implementation and dissemination of new teaching methodologies and pedagogical strategies for use in intercultural and language education. EUMOF provides teachers of children between the ages 9-12 with educational strategies and material that enables them to promote amongst their students an awareness of the importance of cultural and linguistic diversity within Europe and of the need to combat racism, prejudice and xenophobia. The project also focuses on the improvement of second language learning, as well as the teaching and learning of basic reading and writing skills. Through EUMOF, stories about travelling travel, connecting teachers and students around Europe and reinforcing a sense of a democratic European citizenship that encourages tolerance and respect for European peoples, languages and cultures.

Representatives of the partner institutions involved in the project (institutions from Austria, Cyprus, Greece, Poland and Portugal) first agreed on three basic criteria to be followed while building the collection:

- (i) The story has to be a traditional folktale or legend from the partner’s country.
- (ii) The plot must include some kind of travelling and encounters with “other” people or creatures, cultures, and places.
- (iii) When narrated orally, the story’s narration should not take more than ten minutes.

Based on these criteria, each partner collected three such stories from their country. The stories were then translated in English and in all partner

languages (German, Greek, Polish, Portuguese).

This booklet contains multilingual versions of all EUMOF stories, while some of the stories from Cyprus are also published in the Greek-Cypriot dialect. The folktales can also be found in electronic form on the project's website: www.eumof.unic.ac.cy. Full-size colour illustrations and recorded narrations of some stories in the original language can be found in a separate pack and on the project's website.

The EUMOF booklet includes twenty four stories from five different EU member states: Austria; Cyprus; Greece; Poland; Portugal. Characters in these stories travel for all kinds of reasons: to go to war, to play their music and make their living, to learn a trade, to make a fortune, to do business or do some sightseeing, to find a husband or wife, to help others, to learn something, or even to meet God. And during their journeys they meet all kinds of people, animals and magic creatures, and visit all kinds of countries, kingdoms, cities, villages, forests, lakes, mountains and prairies. In this booklet the stories are grouped according to the country of origin. On the website, taking into account the similar characters, plots, or patterns in some of the stories, we have also grouped them under several themes.

Teachers who are interested to teach following an intercultural approach will find interest in this book. All folktales have been carefully selected in order to support the values that underpin intercultural education. It should be noted, however, that since the stories come from ages past they reflect attitudes and ideologies of older societies. The EUMOF consortium has decided not to ban these elements, but instead to encourage educators to utilize what may be considered as racist or sexist by contemporary standards, in order to enhance their students' critical literacy skills. In our increasingly diverse societies, it is essential to ensure harmonious interaction among people and groups with plural, varied and dynamic cultural identities as well as their willingness to live together. Increased European mobility and cooperation is also central for a better European future. This booklet can contribute towards this direction.

Petros Panaou & Panayiotis Angelides
January 2012

**STORIES
FROM
AUSTRIA**

STORIES FROM AUSTRIA

Pilfering (English)	13
Stangelputzen (German)	16
Ο Μικρός Διαρρήκτης (Greek)	19
Złodziejstwo (Polish).....	22
Pilphar (Portuguese)	25
The Fireplace (English)	29
Der Schatz Im Herde (German)	31
Το Τζάκι (Greek).....	34
Kominek (Polish)	36
A Lareira (Portuguese)	38
Roman Ghosts (English)	41
Die Römergeister (German)	42
Τα Φαντάσματα των Ρωμαίων (Greek)	44
Duchy Rzymian (Polish)	46
Fantamas Romanos (Portuguese)	47
The Frog Fiancée (English)	49
Die krötenfrau (German)	50
Η Βατραχίνα-Αρραβωνιαστικά (Greek).....	52
Narzeczony żaby (Polish)	54
A noiva ra (Portuguese).....	55
The Golden Shoes (English)	57
Die goldenen schuhe (German)	59
Τα Χρυσά Παπουτσάκια (Greek)	62
Złote buty (Polish).....	64
Os sapatos de ouro (Portuguese).....	66
The Lion, the Stork and the Ant (English)	69
Löwe, Storch und Ameise (German)	71
Το Λιοντάρι, ο Πελαργός και το Μυρμήγκι (Greek).....	73
Lew, bocian i mrówka (Polish).....	75
O leao, a cegonha e a formiga (Portuguese).....	77

Pilfering

English Text

Once upon a time there was a poor peasant, who had three sons. One day he told them: "Our fields are too small to feed us all. You are now grown-ups and old enough to leave and learn some handicraft." "Well, so we leave", said the two elder sons, but their father told them: "Take care of your younger brother, so that he gets by well. He doesn't know how to fend for himself yet. You should stay together and help each other."

The brothers prepared for their journey into the wide and unknown world and soon said good-bye to their father. The eldest son was angry with his father for liking Franzl, the youngest son, the most. So, when they came to a crossroad he said to his youngest brother: "You go on that way. We will take the other way and later we will separate too. We will meet next year at this same crossroad again."

While the two elder brothers were happy to leave the youngster, Franzl felt faint-hearted and walked into a dark forest. Suddenly a man crossed his way and asked him: "What are you doing here?" "My father has sent me to learn some handicraft so that I can feed myself," answered the boy. "Follow me and I will teach you pilfering. You will like it!" "What is pilfering?" asked Franzl, but the stranger only said: "Come with me and I will show you," and went on into the forest.

After a while they reached a cave and went in. The boy was puzzled when he noticed a group of ferocious looking men who amused themselves by playing cards and dice. "Sit down," said one of them, "eat and drink with us!" Franzl was scared when he figured out that he was in a den of robbers. "What shall I do?" he thought, "I cannot get away." So he conformed to his destiny. There was plenty of food, the men had a joyful life, but at night they went on raids.

The boy always had to go with them. As he was quick and flexible, the robbers wanted him to slip into windows and hand out the stolen goods or to open the door for them from the inside. Weeks and months passed by, and Franzl learned "pilfering," as the robbers called stealing. After a year, he made plans for his flight. One morning, when the robbers were out for the day and had left him alone in the den, he escaped and sneaked out of the forest until he got to the crossroad. His two brothers were already there and greeted him.

"Finally, you are here! What have you learned?"

"Oh, what have *you* learned? He asked them."

"I have become a huntsman, answered the first."

"I am now an astronomer and I can also foretell the weather, said the second one. What can you do?"

"I have found myself among robbers and so I have learned pilfering!"

"You are a thief; this will make our father happy! That serves you right. You have always been his favourite."

When they returned home, their father was very glad. He slaughtered a fat pig to celebrate their home-coming. But when Franzl admitted that he had learned pilfering, his father said anxiously: "I have to see the magistrate and give him notice." Full of sorrow he left for the magistrate and told him:

"Franzl, my son, is so unhappy. He has been among robbers and has learned to be a thief. What shall we do?"

"Well, the magistrate said, if he is good at stealing, we are in need of his skills. Tomorrow you send him to me – with fifty ducats (coins). Do you have the money?"

"Yes, I do," the peasant answered, "but why?"

"If he is able to do what I ask of him, he will receive another fifty ducats. If he is not, you will lose your fifty ducats and your son will be locked in prison."

Next morning, the peasant sent his youngest son with all his savings to the magistrate. "Oh, you must be Franzl," said the magistrate. "I will assign you a difficult job. Over there in the fields, there is my farmhand with a pair of oxen. If you manage to steal one ox from the plough and he does not notice the theft, you will earn another fifty ducats and we will give you a job at the municipality."

"I will succeed," Franzl said confidently.

He sneaked into the field to check the situation. "There he is ploughing," he murmured to himself when he spotted the farmhand and the oxen. A little bit up the mountain there was a small forest. Franzl ducked and ran up to it without being seen by the farmhand. Near the edge of the forest, from where he could oversee everything, he hid behind a shrub and cried: "Wonder of wonders!" "Wow," the farmhand shouted and wonderingly he stopped the oxen. "What is it? What's the wonder?" he asked loudly. But as he could not hear anything else, he went on ploughing. After a short while again he heard that someone cried from above: "Wonder of wonders! Wonder of wonders!" "Well, what's the wonder? I will go up and have a look," the farmhand said. "The oxen are tired and need a rest."

No sooner said than done. He stopped the animals and walked to the forest. In the meantime, Franzl sneaked down on the other side of the hill. As the farmhand was heading towards the voice, Franzl went in the field, unhitched one ox, cut off his tail, and put the tail into the other ox's muzzle. Then he took the first ox and led him to the magistrate. "I have fulfilled the job," he exclaimed happily. "Hasn't the farmhand noticed the theft?" the surprised magistrate asked. "No, I don't think so," the clever thief replied.

The farmhand was puzzled. When he could not find the mysterious caller in the forest, he went back to the team of oxen. He was astonished to see only one ox that had the tail of the other one in his muzzle. "What a wonder," he exclaimed in surprise, "one ox eats the other one!" He could not carry on ploughing with only one ox. So he unhitched the ox and toddled off home. "Sir, a tragedy has happened," he exclaimed when he found the magistrate. "One ox has eaten the other one!" "You idiot!" the magistrate shouted, "You have been fooled!"

Franzl got fifty ducats in addition to his own fifty and was employed as a warden, because he knew very well how to deal with thieves.

Stangelputzen

German Text

Es war einmal ein armer Bauer, der hatte drei Söhne. Eines Tages sprach er zu ihnen: „Unser Grund und Boden ist zu klein, um alle zu ernähren. Ihr aber seid jetzt groß genug, zieht daher aus und erlernt ein Handwerk!“

„Nun ja, so gehen wir eben fort“, antworteten die Söhne, der Vater aber sagte zu den beiden älteren: „Auf den Franzl müsst ihr ein wenig achtgeben, damit er gut durchkommt. Der weiß sich allein noch nicht zu helfen. Am besten wäre es, wenn ihr drei beisammen bleiben und einander beistehen könnetet!“

Die Brüder rüsteten sich für die Reise in die unbekannte Welt und verabschiedeten sich bald. Als sie auf der Wanderschaft zu einer Wegkreuzung kamen, wurde im Ältesten der Ärger gegen den Liebling seines Vaters rege, und er sagte zum Jüngsten: „Du gehst jetzt hier weiter und wir gehen dort! Wir beide werden uns auch bald trennen. In einem Jahr kommen wir hier alle wieder zusammen!“

Während die beiden älteren Brüder froh waren, ihren Reisegefährten los zu sein, schritt Franzl ein wenig verzagt immer weiter in den dichten Wald hinein. Auf einmal trat ihm ein Mann entgegen und rief: „Wo willst Du denn hin?“ – „Mein Vater hat mich ausgeschickt, ein Handwerk zu erlernen, damit ich mich selber ernähren kann“, entgegnete ihm der Knabe. „Komm nur mit mir, ich bringe dir das Stangelputzen bei, damit wird es dir bei uns wohlergehen!“ – „Was heißt Stangelputzen?“ fragte er, doch der Fremde sagte nur: „Komm mit, ich werde es dir schon zeigen“, und schritt ihm voran.

Nach einer Zeit kamen sie an eine Höhle und traten ein. Zu seinem Erstaunen erblickte der Knabe darin eine Schar wild aussehender Männer, die sich bei Karten- und Würfelspiel vergnügten. „Setz dich her“, rief einer, „du magst mit uns fressen und saufen!“

Franzl erkannte zu seinem Schreck, dass er sich in einer Räuberhöhle befand. „Was soll ich tun?“, dachte er bei sich, „ich kann nicht mehr aus.“ So fügte er sich in sein Geschick. Zu essen gab es hier genug, die Männer führten ein lustiges Leben, nachts aber zogen sie auf Raub aus.

Der Bub musste stets mit ihnen gehen. Weil er schlank und gelenkig war, musste er in die Fenster hineinschlüpfen und die gestohlenen Güter herausreichen oder von innen die Tür öffnen. So verstrichen Wochen und Monate, und Franzl lernte gut das Linksschwenken oder Stangelpuszen, wie sie das Stehlen nannten. Sobald das Jahr zu Ende ging, überlegte er, wie er den Räubern entkommen könne. Als sie einmal tagsüber auf Raub ausgingen und ihn in der Höhle zurückließen, entkam er und schlich so lange durch den Wald, bis er zur Wegkreuzung zurückfand. Seine beiden Brüder waren schon zur Stelle und begrüßten ihn: „Dass du endlich da bist! Was hast du gelernt? – „Ja, was habt ihr denn gelernt?“ – „Ich bin Jäger geworden“, antwortete der eine. „Ich bin Sterngucker und kann auch das Wetter vorhersagen“, entgegnete der andere, „aber was kannst denn du?“ – „Oh mein, ich bin zu Räubern gekommen und habe das Stangelpuszen gelernt.“ – „Na, wenn du stehlen kannst, wird sich der Vater freuen. Aber recht geschieht dir, du warst ja immer sein Herzbinkerl!“

Als die drei Brüder daheim ankamen, freute sich der Vater so sehr, dass er ein fettes Schwein abstach, um ihre Rückkehr zu feiern. Als aber Franzl zugab, dass er das Stangelpuszen erlernt habe, sagte der Vater nachdenklich: „Ich muss zum Amtmann gehen und ihm das anzeigen!“

Kummervoll machte er sich auf, kam zum Amtmann und sprach: „Mein Sohn, der Franzl, ist so unglücklich. Er ist unter die Räuber gekommen und hat von ihnen das Stehlen erlernt; was sollen wir tun?“ „Nun ja“, meinte der Pfleger, „wenn er es gut kann, können wir ihn auch gebrauchen. Schick ihn morgen zu mir her mit fünfzig Dukaten! Hast du so viele?“ „Ja, die habe ich schon“, entgegnete verwundert der Bauer, „aber was soll das?“ „Wenn er das kann, was ich ihm aufgebe, bekommt er noch fünfzig Dukaten dazu. Kann er es nicht, so bleiben deine fünfzig Dukaten hier und dein Sohn wird eingesperrt.“

Am nächsten Morgen musste der Bauer seinen Jüngsten mit dem sauer ersparten Geld zum Amtmann schicken. „Ah, du bist der Franzl“, meinte der gestrenge Herr, „dir werde ich sogleich eine Aufgabe stellen. Da draußen auf dem Feld ackert mein Knecht mit einem Paar Ochsen. Wenn du es zuwege bringst, ihm einen Ochsen vom Pfluge zu stehlen, ohne dass er es wahrnimmt, so bekommst du die fünfzig Dukaten dazu und wir stellen dich in der Gemeinde an.“

„Das wird mir wohl gelingen“, entgegnete Franzl zuversichtlich. Er schlich sogleich hinaus auf das Feld, um nachzuschauen. „Ach, dort ackert

er“, murmelte er vor sich hin, als er den Knecht mit seinem Gespann erblickte. Weiter oben war einkleiner Wald, zu dem er gebückt hinauflief, ohne dass ihn der Knecht bemerkte. Nahe dem Waldrand, von wo aus er alles beobachten konnte, setzte er sich hinter einen Busch und schrie hinab: „Wunder über Wunder!“

„Oho“, rief der Knecht und hielt erstaunt die Ochsen an. „Öööh! Was ist denn da los, was wäre denn das für ein Wunder?“ fragte er sich laut.

Aber weil nicht mehr zu hören war, pflügte er fort. Kaum hatte er ein Stück weitergeackert, als es wieder von oben herab schrie:

„Wunder über Wunder! Wunder über Wunder!“

„Ja, was wäre das für ein Wunder? Da muss ich gar hinaufgehen um nachzuschauen“, sagte der Knecht. „Ich lasse die Ochsen stehen. Es ist ohnehin gut, wenn sie einmal rasten!“ Gesagt, getan. Er hielt die Tiere an und schritt hinauf in den Wald: während aber er auf der einen Seite hinaufging, schlich Franzl auf der anderen Seite herab. Der schlaue Dieb konnte auch bauchreden, und so sang er unterwegs wieder:

„Wunder über Wunder!“ wie wenn einer im Wald schreie. So beirrte er den Knecht, der immer noch der Stimme nachging. Unterdessen kam Franzl schon herab, spannte einen Ochsen aus, schnitt ihm den Schwanz ab und steckte diesen dem anderen Ochsen ins Maul. Dann nahm er den ersten Ochsen und führte ihn rasch zum Amtmann.

„Die Aufgabe ist vollbracht“, rief er fröhlich. „Hat der Knecht es nicht wahrgenommen?“, fragte der Amtmann verwundert. „Nein, ich glaube nicht“, entgegnete der schlaue Dieb.

Der Knecht kannte sich nicht aus, als er im Wald den Rufer nicht entdeckte und ging grübelnd zu seinem Gespann zurück. Wie staunte er aber, als er nur einen Ochsen antraf, der zudem den Schwanz des anderen im Maul hatte. „Das ist freilich ein Wunder“, rief er erstaunt aus, „wenn ein Ochs den anderen frisst!“

Aber mit einem Ochsen konnte er nicht weiterpflügen. So spannt er aus und trollte sich mit dem Tier heim. „Herr, ein Unglück ist geschehen“, rief er bestürzt, „ein Ochs hat den anderen gefressen!“ „Du Dummkopf“, schrie der Amtmann zornig, „du hast dich schön zum Narren halten lassen!“

Franzl aber bekam fünfzig Dukaten zu den seinigen und wurde bei der Gemeinde als Aufseher angestellt. Denn er kannte ja alle Schliche der Diebe.

Ο Μικρός Διαρρήκτης

Greek Text

Μια φορά κι έναν καιρό ζούσε ένας φτωχός γεωργός που είχε τρεις γιους. Μια μέρα τους είπε: «Τα χωράφια μας είναι πολύ μικρά για να μας ζήσουν όλους. Τώρα πια μεγαλώσατε κι είστε αρκετά μεγάλοι για να πάτε να μάθετε μια τέχνη». «Τότε λοιπόν θα φύγουμε», είπαν οι δύο μεγαλύτεροι γιοι, αλλά ο πατέρας τους είπε: «Φροντίστε τον μικρό σας αδελφό, ώστε να πάρει τον σωστό δρόμο. Δεν ξέρει πώς να τα βγάζει πέρα μόνος του και να φροντίζει τον εαυτό του. Πρέπει να είστε ενωμένοι και να φροντίζετε ο ένας τον άλλο.»

Τα αδέρφια προετοιμάστηκαν για το ταξίδι τους στον μεγάλο κι άγνωστο κόσμο και γρήγορα αποχαιρέτησαν τον πατέρα τους. Ο μεγαλύτερος αδελφός είχε θυμώσει με τον πατέρα του, γιατί συμπαθούσε περισσότερο τον μικρότερό του γιο, τον Φράνζελ. Όταν λοιπόν έφτασαν σ' ένα σταυροδρόμι, είπε στον μικρότερο αδελφό: «Εσύ θα πάρεις εκείνο τον δρόμο. Εμείς οι δύο θα πάρουμε τον άλλο και αργότερα θα χωριστούμε κι εμείς. Σ' ένα χρόνο από τώρα θα συναντηθούμε ξανά εδώ.»

Τα δύο μεγαλύτερα αδέλφια ήταν χαρούμενα που εγκατέλειψαν τον μικρότερο αδελφό τους. Ο Φράνζελ όμως περπατούσε λυπημένος σ' ένα σκοτεινό δάσος. Ξαφνικά συνάντησε έναν άντρα και τον ρώτησε: «Τι κάνεις εδώ;» «Ο πατέρας μου με έστειλε να μάθω μια τέχνη για να μπορώ να ζήσω», απάντησε το αγόρι. «Έλα μαζί μου. Θα σου μάθω την τέχνη του διαρρήκτη και θα σου αρέσει πολύ!» «Τι σημαίνει διαρρήκτης;» ρώτησε το αγόρι, αλλά ο άγνωστος άντρας είπε: «Έλα μαζί μου και θα σου δείξω» Και περπάτησαν μαζί στο δάσος.

Μετά από λίγο βρήκαν μια σπηλιά και μπήκαν μέσα. Το αγόρι ξαφνιάστηκε όταν είδε μέσα στη σπηλιά άγριους άντρες να διασκεδάζουν παιζόντας ζάρια και χαρτιά. «Κάθισε», είπε ο ένας από αυτούς, «φάε και πιες μαζί μας!» Ο Φράνζελ τρόμαξε, γιατί κατάλαβε ότι βρέθηκε σε μια σπηλιά γεμάτη κλέφτες. «Τι να κάνω;» σκέφτηκε, «δεν μπορώ να ξεφύγω». Έτσι, αποφάσισε να δεχτεί τη μοίρα του. Υπήρχε άφθονο φαγητό, οι άντρες ζούσαν μια χαρούμενη ζωή, αλλά το βράδυ έβγαιναν για να κάνουν διαρρήξεις, να κλέψουν δηλαδή.

Υποχρέωναν το αγόρι να τους ακολουθεί. Επειδή ήταν γρήγορος και ευλύγιστος, οι ληστές του ζητούσαν να γλιστράει μέσα από παράθυρα και να τους βγάζει έξω αυτά που ήθελαν να κλέψουν ή να τους ανοίγει την πόρτα από μέσα. Πέρασαν εβδομάδες και μήνες ολόκληροι και ο Φράνζελ έμαθε καλά την τέχνη του διαρρήκτη.

Μετά από ένα χρόνο, είχε κάνει τα σχέδιά του για να ξεφύγει. Ένα πρωί, όταν οι κλέφτες βγήκαν για δουλειά και τον άφησαν μόνο, ο Φράνζελ απέδρασε και διέσχισε στα κρυφά το δάσος μέχρι που έφτασε στο σταυροδρόμι. Τα δύο αδέρφια του ήταν ήδη εκεί και τον περίμεναν.

- Επιτέλους, ήρθες! Τι έμαθες από το ταξίδι;
 - Εσείς τι μάθατε; ρώτησε εκείνος.
 - Εγώ έγινα κυνηγός, απάντησε ο πρώτος.
 - Εγώ είμαι αστρονόμος και μπορώ να προβλέψω τον καιρό, είπε ο δεύτερος. Εσύ τι μπορείς να κάνεις;
 - Εγώ ζήσα ανάμεσα σε κλέφτες κι έμαθα την τέχνη του διαρρήκτη.
 - Είσαι ένας κλέφτης! Αυτό θα κάνει τον πατέρα μας πιο λύχαρούμενο!
- Πάντα ήσουν ο αγαπημένος του.

Όταν τα τρία αδέλφια επέστρεψαν στο σπίτι, ο πατέρας του χάρηκε πολύ και γι' αυτό έψησε ένα χοντρό γουρούνι για να γιορτάσουν την επιστροφή τους. Άλλα όταν ο Φράνζελ παραδέχτηκε ότι έμαθε να κλέβει, ο πατέρας του είπε με μεγάλη αγωνία: «Πρέπει να συναντήσω τον δήμαρχο και να τον ενημερώσω». Γεμάτος αγωνία πήγε στον δήμαρχο και του είπε:

- Ο Φράνζελ, ο γιος μου, είναι τόσο δυστυχισμένος. Έζησε ανάμεσα σε ληστές και έγινε και ο ίδιος κλέφτης. Τι πρέπει να κάνουμε;
- Λοιπόν, είπε ο δήμαρχος, εάν είναι καλός και επιδέξιος στις διαρρήξεις, τότε τον έχουμε ανάγκη. Αύριο στείλε τον σε 'μένα – μαζί με πενήντα δουκάτα (νομίσματα). Έχεις αυτά τα λεφτά;
- Ναι, τα έχω, απάντησε ο βοσκός. Άλλα τι τα θες;
- Εάν μπορέσει να κάνει αυτό που θα του ζητήσω, θα του δώσω άλλα πενήντα δουκάτα. Εάν όχι, θα χάσεις τα λεφτά που θα μου δώσεις και ο γιος σου θα μπει στη φυλακή.

Το επόμενο πρωί, ο βοσκός έστειλε τον μικρότερο του γιο στον δήμαρχο μαζί με τα λεφτά που του είχε ζητήσει. «Εσύ πρέπει να είσαι ο Φράνζελ», είπε ο δήμαρχος. «Θα σου αναθέσω μια πολύ δύσκολη δουλειά. Εκεί μακριά στα χωράφια, βρίσκεται ο παραγιός μου και οργώνει με ένα ζευγάρι βόδια. Εάν καταφέρεις να κλέψεις ένα από αυτά τα βόδια χωρίς να σε πάρει είδηση ο παραγιός, θα κερδίσεις ακόμα πενήντα δουκάτα και θα αποκτήσεις μια μόνιμη δουλειά στο Δημαρχείο». «Θα τα καταφέρω», είπε γεμάτος αυτοπεποίθηση ο Φράνζελ.

Γλίστρησε μέσα στα χωράφια για να ελέγξει την κατάσταση. «Να τον, οργώνει», μουρμούρισε όταν είδε τον παραγιό με τα βόδια. Λίγο πιο ψηλά στο βουνό υπήρχε ένα μικρό δάσος. Ο Φράνζελ έτρεξε σκυφτός προς το δάσος, χωρίς να τον δει ο παραγιός. Στάθηκε στην άκρη του δάσους, σε ένα σημείο που να του επιτρέπει να ελέγχει τα πάντα. Κρύφτηκε

πίσω από ένα θάμνο και άρχισε να φωνάζει: «Ω! Θαύμα θαυμάτων!» Ο παραγιός, άκουσε τις φωνές και σταμάτησε απορημένος το όργωμα. «Ε! Τι συμβαίνει; Ποιο είναι το θαύμα;» ρώτησε με δυνατή φωνή. Καθώς, όμως, δεν πήρε καμιά απάντηση, συνέχισε το όργωμα. Μετά από λίγο άκουσε κάποιον να φωνάζει πάλι: «Ω! Θαύμα θαυμάτων!» «Μα ποιο είναι το θαύμα; Ε λοιπόν, θα πάω να δω τι συμβαίνει», είπε ο παραγιός. «Τα βόδια κουράστηκαν και χρειάζονται κι αυτά ξεκούραση».

Έτσι είπε κι έκανε. Σταμάτησε το όργωμα και μπήκε στο δάσος. Στο μεταξύ ο Φράνζελ γλίστρησε αθόρυβα προς το χωράφι. Κι ενώ ο παραγιός πήγαινε προς τα 'κει που είχε ακούσει τη φωνή, ο Φράνζελ έφτασε στο χωράφι, ξέδεσε το ένα βόδι, έκοψε την ουρά του και την έβαλε στο στόμα του άλλου βοδιού. Μετά πήρε το βόδι και το οδήγησε στον δήμαρχο. «Τέλειωσα τη δουλειά που μου ζήτησες», είπε με χαρά και ικανοποίηση. «Ο παραγιός δεν πήρε είδηση ότι τού 'κλεψαν το βόδι;» ρώτησε με έκπληξη ο δήμαρχος. «Όχι, δεν νομίζω», απάντησε ο έξυπνος κλέφτης.

Ο παραγιός ήταν συγχυσμένος. Αφού δεν μπόρεσε να βρει τοιος φώναζε στο δάσος, επέστρεψε πίσω στο χωράφι. Έκπληκτος είδε μόνο το ένα βόδι εκεί, με την ουρά του άλλου βοδιού στο στόμα. «Τι συμφορά», ξεφώνισε, «το 'να βόδι έφαε τ' άλλο!» Δεν μπορούσε να συνεχίσει να οργώνει με μόνο ένα βόδι. Έβγαλε από το ζυγό το βόδι και επέστρεψε στην πόλη. Πήγε στον δήμαρχο και του είπε: «Κύριε, συνέβη κάτι φοβερό! Το 'να βόδι έφαε τ' άλλο!» «Άμυαλε!» φώναξε θυμωμένα ο δήμαρχος. «Σε ξεγέλασαν!»

Ο Φράνζελ κέρδισε ακόμα πενήντα δουκάτα και ο δήμαρχος τον διόρισε αστυφύλακα γιατί ήξερε πολύ καλά πώς να αντιμετωπίζει τους κλέφτες.

Złodziejstwo

Polish text

Dawno temu żył sobie biedny wieśniak który miał trzech synów. Pewnego dnia powiedział do nich „mamy za mało ziemi aby nas wszystkich wyżywić. Dorośliście i macie wystarczająco dużo lat by opuścić dom i nauczyć się jakiegoś fachu”. „Cóż, dobrze, wyjedziemy” powiedzieli dwaj starsi synowie a ojciec pouczył ich: „zaopiekujcie się najmłodszym bratem, żeby sobie poradził, bo on jeszcze nie potrafi sam zadbać o siebie. Powinniście trzymać się razem i pomagać sobie wzajemnie”.

Bracia przygotowali się do podróży w daleki i nieznany świat i wkrótce pożegnali się ze swoim ojcem. Najstarszy syn był niezadowolony z tego, że ojciec najbardziej troszczy się o najmłodszego syna więc kiedy bracia doszli do rozwidlenia dróg powiedział najmłodszemu z braci: „Ty idź tą drogą. My dwaj pojedziemy inną i też później się rozdzielimy. Spotkamy się tutaj wszyscy za rok”.

Podczas gdy, dwaj starsi bracia byli zadowoleni, że zostawili młodszego brata Franzl poczuł się niepewnie i wszedł do ciemnego lasu. Nagle zastąpił mu drogę obcy człowiek, który spytał go: „Co tutaj robisz ?” „ Mój ojciec wysłał mnie bym nauczył się jakiegoś rzemiosła, bym miał co jeść”, odpowiedział chłopiec. „Chodź ze mną. Nauczę się złodziejstwa, zobacysz polubisz to!”” Co to jest złodziejstwo ?” spytał chłopiec ale obcy powiedział tylko: ”Chodź ze mną to ci pokażę” i poszedł dalej w głąb lasu. Po pewnym czasie obaj dotarli do pieczary do której weszli. Chłopiec poczuł się zaskoczony kiedy zobaczył grupę odrażających mężczyzn, którzy z zadowoleniem oddawali się grze w karty i kości. „Siadaj z nami, jedz i pij!”” powiedział jeden z nich. Franzl był przerażony kiedy zrozumiał, że znalazł się w kryjówce rabusiów. „ Co ja mam robić ? Nie jestem w stanie przecież stąd uciec” pomyślał i postanowił podporządkować się przeznaczeniu. Życie rozbójników było pełne radości i nieustannego ucztowania ale w nocy wszyscy wyruszali rabować.

Chłopiec zawsze musiał brać w tym udział. Był szybki i zwinny więc rabusie kazali mu wślizgiwać przez okno i przekazywać zrabowane rzeczy albo otwierać drzwi od wewnętrz. W ciągu tygodni i miesięcy, które minęły Franzl nauczył się „podbierania” jak nazywali rabusie złodziejstwo. Po roku zorganizował swoja powrotną podróż. Pewnego ranka, kiedy rabusie wyszły na cały dzień i zostawili go samego w pieczarze, uciekł i przemknął przez las niepostrzeżenie aż do skrzyżowania dróg, gdzie miał spotkać się z braćmi. Jego dwaj braci byli już tam i przywitali go.

- „W końcu i ty tu jesteś. Czego się nauczyłeś ?”
- „Och lepiej powiedziecie czego wy się nauczyliście?” zapytał Franzl.
- „Ja zostałem łowczym” - odpowiedział pierwszy.
- „A ja zostałem astronomem - mogę również przepowiadać pogodę” - powiedział drugi.
- „Ale co ty potrafisz robić ?” Ja znalazłem się wśród rabusiów więc nauczyłem się „podkradać”.
- „Jesteś złodziejem. To z pewnością ucieszy naszego ojca. Byłeś zawsze jego ulubieńcem.

Kiedy trzej bracia wrócili do domu, ich ojciec szczęśliwy z ich powrotem by uczcić to wydarzenie zabił świniaka. Kiedy jednak Franz powiedział mu, że nauczył się złodziejstwa zaniepokojoło to bardzo ojca, który powiedział: „ Muszę spotkać się z sędzią i zawiadomić go o tym”. Bardzo zasmucony ojciec przybył do sędziego i powiedział mu:

„Mój syn Franzl jest bardzo nieszczęśliwy. On przebywał wśród złodziei i nauczył się fachu złodzieja. Co mam robić?”

- „Jeśli on rzeczywiście umie „kraść”, powiedział sędzia „to my potrzebujemy jego umiejętności. Jutro wyślij go do mnie z 50 dukatami. Masz taką sumę?”

- „Tak mam, ale dlaczego ?”

- „Jeśli będzie w stanie zrobić to o co mu każę on otrzyma następne 50 dukatów. Jeśli nie - Ty stracisz swoje 50 dukatów a on zostanie zamknięty w więzieniu”.

Następnego dnia, wieśniak wysyłał ze wszystkimi oszczędnościami swojego najmłodszego syna do sędziego. „Ty musisz być Franzl” powiedział sędzia. „Dam ci trudne zadanie. Tam na polu pracuje mój parobek z parą wołów. Jeśli uda ci się ukraść jednego woła i parobek nie zauważ zarobisz kolejne 50 dukatów, a ja dam ci prace w urzędzie” „ Uda mi się” powiedział Franzl z przekonaniem.

Przedostał się niepostrzeżenie na pole by zobaczyć co tam się dzieje. „On teraz orze” - zamruczał do siebie widząc parobka i woły. Niedaleko pod górami był mały las. Franzl przykucał i niezauważony przez parobka pobiegł w stronę lasu skąd mógł widzieć wszystko, ukrył się za krzakiem i zwołał „cuda nad cudami” !” „Oh” krzyknął parobek i zdziwiony zatrzymał woły. „Co się dzieje ? Co to za cuda ?” - głośno zapytał. Jednak kiedy nic więcej nie usłyszał dalej kontynuował orkę. Po krótkiej chwili jednak znowu usłyszał głos ze wzgórza „cuda nad cudami, cuda nad cudami „Co za cuda ? Pójdę i zobaczę co to za cuda. Woły są zmęczone i

potrzebuję odpoczynku". Jak powiedział tak zrobił. Zatrzymał zwierzęta i poszedł do lasu. W międzyczasie Franzl przemknął z drugiej strony wzgórza. Kiedy parobek zmierza w stronę głosu, Franzl wbiegł na pole wyprągły jednego woła i odciągnął jego ogon i przyczepił go do mordy drugiego woła. Po czym przyprowadził pierwszego woła do sędziego." „Wykonałem swoje zadanie do końca" wykrzyknął szczęśliwy. „czy parobek zauważyl kradzież woła?" - spytał zaskoczony sędzia. „Myślę, że nie" odpowiedział sprytny złodziejaszek.

Nie mogąc odnaleźć tajemniczego głosu wrócił do swoich wołów. Był kompletnie zaskoczony, kiedy zobaczył, że jeden wołu trzyma w mordzie ogon drugiego wołu. Co za cuda wykrzyknęła zaskoczony „jeden wół zjadł drugiego". Nie mogąc kontynuować orki z jednym wołem wyprągły go a sam wrócił do domu.

- „Panie, tragedia „jeden wół pożarł drugiego"

- „Ty idioto ! Zrobiono z ciebie głupca" krzyknął sędzia.

Franzl dostał dodatkowych 50 dukatów i został zatrudniony jako strażnik ze względu na to, że wiedział jak radzić sobie ze złodziejami.

Pilphar
Portuguese text

Era uma vez um pobre camponês que tinha três filhos. Um dia disse-lhes:
– Os nossos campos são pequenos demais para dar sustento a todos. Vocês já estão crescidos e já têm idade para partir de casa e aprender um ofício. Os dois filhos mais velhos decidiram então partir e o pai recomendou-lhes: – Tomem conta do vosso irmão mais novo para que nada lhe aconteça. Ele ainda não sabe defender-se sozinho. Devem ficar juntos e ajudar-se uns aos outros.

Os irmãos prepararam-se para a viagem rumo ao desconhecido e logo se despediram do pai. O filho mais velho sentia raiva do pai por este gostar mais do filho mais novo, Franzl, e logo que chegaram a um cruzamento de estradas, disse ao irmão mais novo: – Vai por esse lado, que nós os dois seguimos por este e havemos de nos apartar mais à frente. Daqui a um ano voltamo-nos a encontrar neste lugar.

Os dois irmãos mais velhos ficaram muito contentes por se verem livre do irmão mais novo, mas Franzl sentiu apreensão ao embrenhar-se numa densa e negra floresta. De repente, um homem saltou-lhe ao caminho e perguntou: – O que fazes aqui? – O meu pai mandou-me aprender um ofício para me sustentar, – respondeu o rapaz. – Vem comigo, hei-de ensinar-te a pilhar e vais ver que gostas. – O que é pilhar? – Perguntou o rapaz, – ao que o estranho apenas respondeu: – Vem comigo que te mostro o que é, – e embrenharam-se mais na floresta.

Passado algum tempo chegaram a uma caverna e entraram. O rapaz surpreendeu-se ao ver um grupo de homens de aspecto feroz que se divertiam a jogar às cartas e com dados. – Senta-te, disse um deles, – e come e bebe connosco. Franzl ficou apavorado quando percebeu que se encontrava no esconderijo de ladrões. – O que hei-de fazer? Pensou, daqui não consigo sair. Conformou-se então ao seu destino. Havia muito que comer, os homens levavam uma rica vida e à noite saiam para as suas pilhagens.

O rapaz acompanhava-os sempre. Como era rápido e flexível, os ladrões pediam-lhe para se esgueirar por janelas e entregar-lhes os bens roubados ou para abrir portas por dentro. Passaram-se semanas e meses e Franzl aprendeu a ‘pilhar’, o nome que os ladrões davam a roubar, e passado um ano, começou a fazer planos de fuga. Uma manhã, quando os ladrões se tinham ausentado por um dia e o tinham deixado para trás sozinho na caverna, fugiu e escapuliu-se da floresta até chegar ao

cruzamento, onde já se encontravam os dois irmãos, que o cumprimentaram.

- Até que enfim, que chegaste! O que aprendeste?
- E vocês, o que aprenderam? – Perguntou-lhes.
- Tornei-me caçador, respondeu o primeiro.
- Eu sou astrónomo e sei prever o tempo, – disse o segundo. – E tu, o que sabes fazer?
- Dei comigo entre ladrões e aprendi a pilhar!
- És um ladrão; o nosso pai há-de ficar contente! Bem feito. Tu que sempre foste o preferido.

Quando os três irmãos tornaram a casa, o pai ficou contente de os rever e matou um porco gordo para festejar o regresso dos filhos a casa. Contudo, quando Franzl admitiu ter aprendido a roubar, o pai retorquiu ansioso: – Tenho de avisar o juiz. Cheio de mágoa, foi ter com o juiz e disse-lhe:

– O meu filho Franzl é um infeliz. Esteve entre ladrões e tornou-se um ladrão. O que havemos de fazer?

– Bom, – disse o juiz, – se ele é bom a roubar, temos serviço para ele. Amanhã manda-o ter comigo com cinquenta ducados. Tens o dinheiro?

- Tenho, – respondeu o camponês, – mas para quê?
- Se ele for capaz de fazer o que lhe vou pedir, receberá outros cinquenta ducados. Se não for capaz, perdes os teus cinquenta ducados e o rapaz vai preso.

Na manhã seguinte, o camponês enviou o filho mais novo com todas as suas economias ter com o juiz. – Deves ser o Franzl, disse o magistrado. – Vou-te dar uma tarefa difícil. Acolá nos campos está o meu agricultor com uma junta de bois. Se conseguires roubar um boi da junta e ele não se aperceber do roubo, ganhas mais cinquenta ducados e damos-te um trabalho no município. – Hei-de conseguir, disse Franzl com confiança.

Sorrteiramente aproximou-se do campo para se inteirar da situação. – Lá está ele a lavrar, murmurou para consigo, quando avistou o agricultor com a junta de bois. Um pouco mais acima do campo havia um pequeno bosque. Franzl abaixou-se e correu a esconder-se nele sem ser visto pelo agricultor. Na orla da floresta donde podia observar tudo, escondeu-se atrás de uma moita e gritou: – Maravilha das maravilhas! – Uau, gritou o agricultor e, sem saber o que fazer, parou os bois. – O que se passa? Qual é a maravilha? – Perguntou em voz alta. Mas como nada

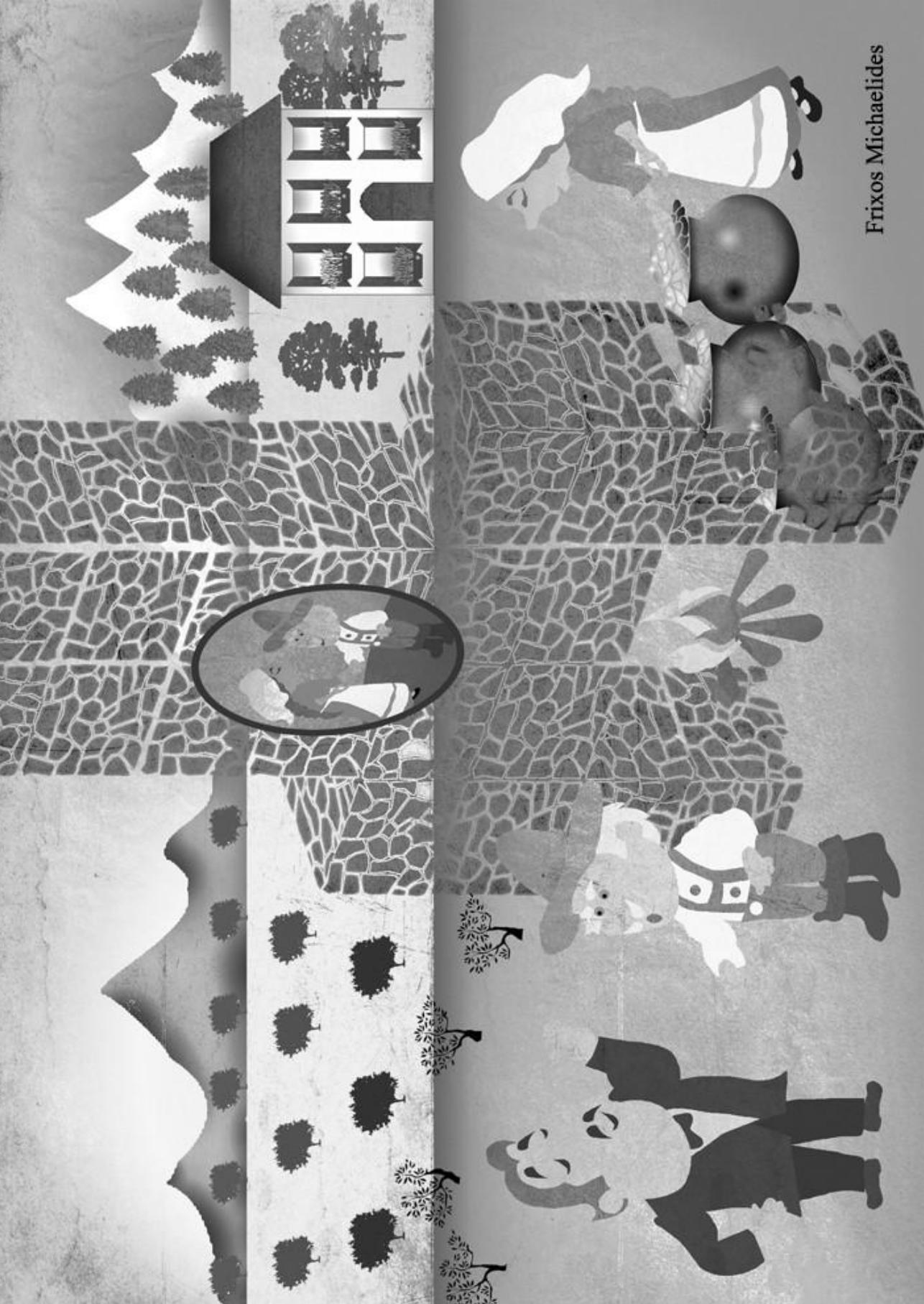
ouvisse, continuou a lavrar. Passado algum tempo, ouviu alguém que gritava de cima, – Maravilha das maravilhas! Maravilha das maravilhas! – Bom, qual é a maravilha? Vou lá ver, – disse o agricultor. – Os bois estão cansados e precisam de descansar.

Bem dito, bem feito. Parou os animais e caminhou em direção ao bosque. Entretanto Franzl esgueirou-se pelo outro lado da encosta abaixo e à medida que o lavrador se dirigia em direção à voz, Franzl chegou ao campo arado, desatrelou um boi, cortou-lhe o rabo e pôs o rabo no focinho do outro animal. Depois, pegou no outro boi e levou-o ao juiz. – Fiz o meu trabalho, disse todo contente. – E o agricultor não se apercebeu do roubo? – Perguntou surpreso o magistrado. – Penso que não, retorquiu o esperto ladrão.

O agricultor estava perplexo. Como não conseguiu encontrar o homem misterioso no bosque, voltou para o arado e admirou-se de ver o rabo de um dos bois na boca do outro. – Que mistério, – exclamou com surpresa, – um boi que come outro! Não podia continuar a lavrar com um boi apenas, por isso desatrelou o boi e foi para casa. – Senhor, aconteceu uma tragédia, – exclamou. Um boi comeu o outro!

– Idiota, – gritou o magistrado. – Foste enganado!

Franzl recebeu cinquenta ducados para juntar aos cinquenta que já tinha e passou a ser guarda porque sabia melhor que ninguém como lidar com ladrões.

The Fireplace

English text

Once upon a time there was a stranger, a distinguished gentleman from Italy, who stopped for some rest at a peasant's house in Northern Styria, between the rivers of Enns and Mur. In his kitchen, the peasant had an exceptionally large, old-style stone fireplace to which the stranger turned his attention.

"How can you accept such a bulky thing in your house?" said the stranger to the peasant. "Throw it away and buy a new one, a practical iron cooker, the same as we have in Italy. Such a cooker needs less wood and requires only one third of the space that this old fireplace is taking."

"No, no," replied the peasant. "Not all old things are bad, and not all new things are good. My family and I like this old fireplace. My great-grandfather told my grandfather at his deathbed not to tear it down unless we are in great need. My grandfather told this to my father, who told me. I am not rich, but I do not want to disobey my great-grandfather's commandment, even though I cannot fully understand it."

The stranger became nervous and impatient when he heard these words. The peasant noticed this and became suspicious. He thought that there might be a reason for it.

All the stranger's urging was useless. The peasant refused the idea of a new cooker and praised the advantages of the old fireplace, with as silver-tongued words as the Italian gentleman used to praise the new iron cooker. In the end, the stranger gave up.

A few days later, he raised the topic of the fireplace again. He invited the peasant to travel to Italy with him and marvel at all the beautiful and breathtaking things in that country. The journey would be free for him. The Italian gentleman would pay for everything, to thank the peasant for having him at his house. In Italy, he would show him a new cooker in his own house. If it pleased the peasant, he could take it with him immediately and allow the Italian gentleman to tear down the old fireplace. The peasant agreed and was glad to be invited to a long and inexpensive journey. He was looking forward to the beautiful towns and landscapes he would see.

They departed and the peasant was impressed with the overwhelming sights of Italy. He even considered accepting the cooker deal, to thank the gentleman for the trip. When they arrived at the Italian

gentleman's house and the peasant saw the modern iron cooker, he noticed its usefulness and decided to accept the deal. He informed his host about his decision and the Italian tried even harder to entertain the peasant.

By pure chance the host had to leave for important affairs; he was absent the whole day. The peasant was curious and he looked around in all rooms of the house. So he entered a tiny room in which there was nothing else than an unremarkable mirror on the wall. The peasant looked into it and was surprised to make out not his own image, but a landscape. He got closer and soon noticed that the reflection showed his native village and – what a miracle – he could even see his house and the fireplace in the kitchen. The walls seemed to be transparent: three large pots, full with gleaming pieces of gold, were walled in the fireplace. Now the peasant was sure that the mirror was magic. It could find and reveal hidden treasures. This explained why the Italian wanted to tear down the old fireplace.

The peasant thought of a plan. First, he wrote to his wife, explaining how he had found the magic mirror and that there were three large pots of gold hidden in the fireplace. As he had already agreed to let the Italian tear down the fireplace, they would both be home soon. So, he asked his wife to break a hole into the wall from the neighbouring room, take out the pots and hide the gold at a safe place. Then she should fill the pots with stones, put them back at their previous site and possibly blur all traces. The front of the fireplace in the kitchen should not be changed, so that the Italian would not have any suspicion. The peasant handed his letter to the post. When the gentleman came back in the evening, he did not say a word to him about the treasure.

A few days later, the Italian and the peasant went back to the village. At the edge of the village he caught sight of his eldest son who waved knowingly at him. The peasant understood that his family had got his letter and followed his instructions. When both of them entered the peasant's house, the Italian first went to the kitchen, because he wanted to view the old fireplace. He grinned gleefully because nothing seemed to be damaged. He was in debt to the peasant to tear off the fireplace and replace it by a new iron cooker. He did his work with great joy. But can you imagine his fury when he discovered that the three pots were only filled with stones, not with gleaming pieces of gold? He did not want to discredit himself and installed the new cooker. Then he took his luggage and departed without saying good-bye to the peasant. The peasant laughed up his sleeve because he tricked the Italian who had wanted to take his great-grandfather's treasure.

Der Schatz Im Herde

German text

Einst kehrte ein fremder, vornehm aussehender Herr aus dem Welschlande bei einem Bauern in der „hinteren Krakau“, einer Gegend in der oberen Steiermark zwischen der Enns und der Mur, ein. Der Bauer hatte in der Küche einen auffallend großen alttümlichen Herd, welchem der Fremde ein besonderes Augenmerk schenkte. „Aber“, sagte er zum Bauern, „wie könnt Ihr nur ein solch unförmliches Ding in Eurem Hause dulden! Weg damit, richtet Euch lieber einen zweckmäßigeren eisernen Herd her, wie wir solche bei uns daheim in Italien haben, ein solcher braucht viel weniger Holz und nimmt auch kaum ein Drittel von dem Platze ein, den dieser Koloss hier benötigt!“

„Nein, nein“, erwiederte der Bauer, „daraus wird nichts, denn nicht alles Alte ist schlecht und auch nicht alles Neue gut; auch ist dieser Herd mir und den Meinen besonders lieb und wert, weil mein Urahn zum Ahn auf dem Totenbette gesagt hat, er solle den Herd nicht abreißen, wenn er nicht in der Not sei. Der Ahn hat dies meinem Vater erzählt und dieser wieder mir. Nun bin ich zwar nicht reich, aber das Gebot meines Vaters und meiner Ahn möchte ich doch nicht übertreten, wenn ich auch das Ganze nicht recht verstehe.“

Der Fremde zeigte anfangs bei diesen Worten eine kleine Unruhe, welche dem Bauern auffiel und in ihm einen Verdacht erregte, dass es mit dem Herde eine eigene Bewandtnis haben müsse.

Alles Drängen des Fremden nützte nichts. Der Bauer wollte nichts von einem neuen Herde wissen und pries die Vorteile des alten mit ebenso beredten Worten als der Fremde die eines neuen Herdes. Als nun der fremde Herr von der Fruchtlosigkeit seiner Bemühungen überzeugt war, brach er von dem Gegenstande ab und brachte erst einige Tage später wieder das Gespräch auf den Herd. Er lud nämlich den Bauern ein, mit ihm nach Italien zu reisen und sich dort alles Schöne und Herrliche anzusehen; die Reise hin und zurück sollte ihm nichts kosten, denn der Fremde wollte diese Auslagen zum Danke für die freundliche Aufnahme selbst bestreiten. In Italien, in seinem Hause angekommen, wolle er ihm dann seinen Herd zeigen, und wenn derselbe dem Bauern gefiele, sollte dieser ihn mitnehmen, dafür aber ihm das Abbrechen des alten und das Aufrichten des neuen Herdes gestatten. Dem Bauern war dies recht; er gedachte,

wegen des Herdes schon auf eine Weise dem Fremden zu entschlüpfen, und freute sich der billigen Reise und der schönen Städte und Gegenden, die er nun sehen sollte.

Sie reisten ab und dem Bauern war es schier, als müsste ihm der Verstand stehen bleiben ob der vielen Herrlichkeiten, die er zu Gesichte bekam. Er dachte schon, dem Fremden die Bitte zu willfahren zum Danke, dass er ihn mitgenommen. Und als sie die Wohnung des Welschen erreicht hatten und der Bauer sich hier den Küchenherd besehen und die in die Augen fallende Zweckmäßigkeit desselben erkannte, war er fest entschlossen, auf den Antrag des Fremden einzugehen. Er teilte auch diesem seinen Entschluss mit. Darüber war nun der Welsche ungemein erfreut und ließ sich die Bewirtung seines ländlichen Gastes noch mehr angelegen sein.

Da wollte es der Zufall, dass der Hausherr in wichtigen Geschäften dringend abberufen wurde und einen ganzen Tag ausblieb. Den Bauern trieb die Neugierde umher, und er wollte sich alle Räumlichkeiten des Hauses ansehen. So kam er nun auch in ein kleines Kämmerlein, in dem sich nichts befand als ein unscheinbarer Spiegel, der an der Wand hing. Der Bauer tat einen Blick in denselben und staunte nicht wenig, als er anstatt seines Ebenbildes eine Landschaft darin sah. Er trat nun näher und erkannte gleich, dass das Bild im Spiegel sein heimatliches Dörflein darstelle, und, o Wunder, er erblickte deutlich sein Haus und den Herd in der Küche, welcher durchsichtig zu sein schien, denn im selben befanden sich eingemauert drei große Töpfe, vollgefüllt mit blinkenden Goldstücken.

Der Bauer wusste nun, dass dieser Spiegel ein Bergspiegel sei, der verborgene Schätze anzeigen, und er erklärte sich jetzt das Drängen des Fremden, den Herd abzureißen. Er überlegte, wie er dem Welschen mit List zuvorkommen könnte, und beschloss endlich, die Seinigen von der seltsamen, freudigen Entdeckung in Kenntnis zu setzen.

Gedacht, getan! Der Bauer schrieb seinem Weibe, wie er durch den Bergspiegel entdeckt habe, dass im Herde drei große, mit Goldstücken gefüllte Töpfe verborgen seien. Da er den Herd dem Welschen, mit welchem er hierher nach Italien gereist sei, abgetreten habe, so dürften beide hoffentlich bald wieder nach Hause kommen. Daher möge sein Weib von der Kammer aus in den Herd eine Lücke brechen, die Töpfe herausnehmen und das Gold an einem sicheren Orte verbergen; dann aber möge sie die Töpfe mit Steinen füllen, sie wieder an den vorigen Ort stellen

und alle Spuren möglichst unkenntlich machen. Der Herd selbst aber solle in der Küche an keiner Stelle verletzt werden, damit der Welsche nicht Verdacht schöpfe.

Der Bauer übergab den Brief der Post, und als der Hausherr abends heimkam, tat jener nichts dergleichen, dass er das Geheimnis vom Schatze im Herde erfahren habe.

Wenige Tage darauf reisten der Welsche und der Bauer wieder zurück in die Heimat des letzteren. Schon vor dem Dorfe gewahrte der Bauer in einem Verstecke das Gesicht seines ältesten Sohnes, der ihm verständnisvoll zuwinkte. Der Bauer schloss daraus, dass man seinen Brief erhalten und den Befehl ausgeführt habe.

Als nun die beiden in des Bauers Wohnhaus traten, war des Fremden erster Gang nach der Küche, um den Herd zu besichtigen. Er lächelte seelenvergnügt vor sich hin, denn nichts an ihm schien beschädigt. Der Welsche musste sich nun dem Bauern verpflichten, selbst den alten Herd abzureißen und den neuen aufzustellen. Er tat es mit Freuden. Aber wie groß war sein Zorn, als er die Töpfe, anstatt mit blanken Dukaten, nur mit Steinen gefüllt fand. Doch wollte er sich nicht bloßstellen und richtete nun den neuen Herd her. Dann aber nahm er sein Gepäck und verschwand aus der Gegend, ohne sich vom Bauern zu verabschieden.

Dieser aber lachte sich fröhlich ins Fäustchen, dass er dem Welschen, welcher ihn um den vom Urahn hinterlegten Schatz bringen wollte, zuvorgekommen war.

To Τζάκι

Greek text

Μια φορά κι έναν καιρό ήταν ένας άγνωστος, ένας ξεχωριστός κύριος από την Ιταλία, ο οποίος έκανε μια σύντομη στάση για να ξεκουραστεί στο σπίτι ενός βοσκού στη Βόρεια Στίρια, στην Αυστρία. Το σπίτι αυτό βρισκόταν ανάμεσα στα ποτάμια Ενς και Μορ. Στην κουζίνα του, ο βοσκός είχε ένα πολύ μεγάλο και πετρόκτιστο τζάκι, το οποίο πρόσεξε ο ξένος.

- Πώς μπορείτε να έχετε ένα τόσο βρωμερό πράγμα μέσα στο σπίτι σας; είπε ο ξένος στον βοσκό. Πετάξτε το και αγοράστε ένα καινούργιο, μια πρακτική σιδερένια ψησταριά, όπως αυτές που έχουμε στην Ιταλία. Μια τέτοια ψησταριά χρειάζεται λιγότερα ξύλα και το ένα τρίτο του χώρου από αυτόν που παίρνει το παλιό σας τζάκι.
- Όχι, όχι, απάντησε ο βοσκός. Δεν είναι όλα τα παλιά αντικείμενα άσχημα και όλα τα καινούρια καλά. Στην οικογένειά μου αλλά και σε μένα αρέσει πολύ αυτό το παλιό τζάκι. Ο προπάππος μου είπε στον παππού μου λίγο πριν πεθάνει, να το γκρεμίσουμε μόνο όταν βρεθούμε σε μεγάλη ανάγκη. Ο παππούς μου το είπε αυτό στον πατέρα μου, ο οποίος με τη σειρά του το είπε σε μένα. Δεν είμαι πλούσιος, αλλά δεν θέλω να παρακούσω τις συμβουλές του προπάππου μου, ακόμη κι αν δεν τις καταλαβαίνω εντελώς.

Όταν άκουσε αυτά τα λόγια, ο ξένος έδειξε να εκνευρίζεται και να χάνει την υπομονή του. Ο βοσκός το κατάλαβε και άρχισε να γίνεται καχύποπτος. Πίστευε πως κάποιος λόγος θα υπάρχει γι' αυτή τη συμπεριφορά.

Όλες οι προσπάθειες του ξένου ήταν άκαρπες. Όσο πιο γλυκά μιλούσε ο Ιταλός για την καινούρια ψησταριά, τόσο πιο γλυκά μιλούσε κι ο βοσκός για το παλιό τζάκι και τα προτερήματά του. Στο τέλος, ο ξένος τα παράτησε.

Λίγες μέρες αργότερα, έφερε και πάλι την κουβέντα στο παλιό τζάκι. Κάλεσε τον βοσκό να ταξιδέψει στην Ιταλία μαζί του και να θαυμάσει όλα τα όμορφα και αξιοθαύμαστα της χώρας αυτής. Δεν θα πλήρωνε τίποτα για το ταξίδι. Ο Ιταλός κύριος θα πλήρωνε για όλα, έτσι ώστε να ανταποδώσει στον βοσκό τη φιλοξενία που του παρείχε. Στην Ιταλία, θα του έδειχνε και την καινούργια ψησταριά που είχε στο σπίτι του. Εάν άρεσε στον βοσκό, θα μπορούσε να την πάρει αμέσως μαζί του και να αφήσει τον Ιταλό κύριο να γκρεμίσει ο ίδιος το παλιό τζάκι. Ο βοσκός συμφώνησε, καθώς ήταν ενθουσιασμένος με την πρόσκληση για ένα μεγάλο και ανέξοδο ταξίδι. Ανυπομονούσε να γνωρίσει όμορφες πόλεις και να δει όμορφα τοπία.

Έφυγαν και ο βοσκός ενθουσιάστηκε με τα αξιοθέατα της Ιταλίας. Για να ευχαριστήσει τον κύριο για το ταξίδι, σκέφτηκε να δεχτεί την καινούρια ψηταριά. Όταν έφτασαν στο σπίτι του Ιταλού κυρίου και ο βοσκός είδε τη μοντέρνα, σιδερένια ψηταριά, αναγνώρισε τη χρησιμότητά της και αποφάσισε να δεχτεί την προσφορά. Ενημέρωσε τον Ιταλό για την απόφασή του κι αυτός προσπάθησε ακόμη πιο πολύ να ψυχαγωγήσει τον βοσκό.

Μετά από λίγες μέρες, ο κύριος έπρεπε να φύγει για κάποιες σημαντικές δουλειές. Απουσίαζε, λοιπόν, όλη τη μέρα. Ο βοσκός από περιέργεια κοίταξε όλα τα δωμάτια του σπιτιού. Τότε μπήκε σε ένα μικρό δωμάτιο στο οποίο δεν υπήρχε τίποτα άλλο παρά ένας συνηθισμένος καθρέφτης στον τοίχο. Ο βοσκός κοίταξε μέσα στον καθρέφτη και έκπληκτος αντί να δει τον εαυτό του, είδε ένα τοπίο. Πλησίασε και σύντομα κατάλαβε ότι ο καθρέφτης έδειχνε το χωριό του. Μπορούσε να δει ακόμη και το σπίτι του, αλλά και το τζάκι μέσα στην κουζίνα. Οι τοίχοι έμοιαζαν να είναι διάφανοι: τρεις μεγάλες γλάστρες, γεμάτες από λαμπερά κομμάτια χρυσού, ήταν κρυμμένες στο τζάκι. Τώρα ο βοσκός ήταν σίγουρος ότι ο καθρέφτης ήταν μαγικός. Μπορούσε να βρει και να εμφανίσει κρυμμένους θησαυρούς. Αυτό εξηγούσε γιατί ο Ιταλός ήθελε να γκρεμίσει το παλιό τζάκι.

Σκέφτηκε, τότε, ένα σχέδιο. Πρώτα, έγραψε στη γυναίκα του ένα γράμμα, όπου εξηγούσε το πώς βρήκε τον μαγικό καθρέφτη και ότι μέσα στο τζάκι βρίσκονταν κρυμμένες τρεις μεγάλες γλάστρες γεμάτες χρυσάφι. Καθώς είχε συμφωνήσει με τον Ιταλό να γκρεμίσει το τζάκι, σύντομα θα επέστρεφαν κι οι δυο τους στο χωριό. Έτσι, ζήτησε από τη γυναίκα του να ανοίξει μία τρύπα στον τοίχο από το διπλανό δωμάτιο, να βγάλει έξω τις γλάστρες και να κρύψει το χρυσάφι σε ένα ασφαλές μέρος. Μετά, της ζήτησε να γεμίσει ξανά τις γλάστρες με πέτρες, να τις τοποθετήσει στην αρχική τους θέση και να καλύψει την τρύπα στον τοίχο. Το τζάκι δεν έπρεπε να αλλάξει καθόλου, για να μην υποπτευθεί τίποτα ο Ιταλός. Ο βοσκός ταχυδρόμησε το γράμμα και δεν είπε τίποτα για τον θησαυρό όταν ο Ιταλός επέστρεψε αργά το απόγευμα.

Λίγες μέρες αργότερα, ο Ιταλός και ο βοσκός επέστρεψαν στο χωριό. Στην είσοδο του χωριού συνάντησαν τον μεγαλύτερο γιο του βοσκού, ο οποίος του έκανε νόημα ότι τα γνώριζε όλα. Κατάλαβε ότι η οικογένειά του έλαβε το γράμμα και ακολούθησε τις οδηγίες. Όταν και οι δύο μπήκαν στο σπίτι, ο Ιταλός πήγε κατευθείαν στην κουζίνα, επειδή ήθελε να δει το παλιό τζάκι. Χαμογέλασε, επειδή νόμιζε ότι τίποτα δεν είχε αλλάξει. Άρχισε να το γκρεμίζει με μεγάλη ευχαρίστηση. Μπορείτε να φανταστείτε τον θυμό του όταν ανακάλυψε τα τρία δοχεία γεμάτα μόνο με πέτρες και όχι με γυαλιστερά κομμάτια χρυσού; Δεν ήθελε όμως να προδοθεί κι έτσι τοποθέτησε την καινούργια ψηταριά, πήρε τις βαλίτσες του και αναχώρησε χωρίς να αποχαιρετήσει τον βοσκό. Ο βοσκός ευχαριστήθηκε που ξεγέλασε τον Ιταλό, ο οποίος ήθελε να κλέψει τον θησαυρό του προπάππου του.

Kominek

Polish text

Był sobie nikomu nieznany elegancki dżentelmen z Italii, który zatrzymał się na odpoczynek w wiejskim domu w Północnej Styrii pomiędzy rzekami Enns i Mur. W kuchni stał wyjątkowo duży, w starym stylu kominek zbudowany z kamieni, który zwrócił uwagę nieznajomego.

- „Jak można trzymać taki grat w swoim domu ?” - powiedział nieznajomy do wieśniaka. - „Wyrzuć to i kup nową, bardziej użyteczną żelazną kuchnię, taką samą jakie są w Italii. Taka kuchnia zużywa mniej drewna i zajmuje jedną trzecią miejsca”.

- „Nie, nie !” - odparł wieśniak. „Nie wszystkie stare rzeczy są niepotrzebne i nie wszystkie nowe są doskonałe. Ja i moja rodzina lubimy ten stary kominek. Mój pradziadek na łóżu śmierci powiedział mojemu dziadkowi, żeby nie rozbierał kominka jeśli nie będzie to konieczne. Dziadek to powiedział mojemu ojcu a on mi. Nie jestem bogaty ale muszę podporządkować się woli pradziadka nawet jeśli jego decyzja nie jest do końca dla mnie zrozumiała”.

Kiedy nieznajomy usłyszał te słowa mocno się zdenerwował. Wieśniak to zauważył i stał się podejrzliwy. Pomyślał, że musi być jakaś tego przyczyna. Wieśniak zdecydowanie odrzucił pomysł nowej kuchni, podkreślając zalety starego kominka w odpowiedzi na kwięcistą mowę Włocha wychwalającego zalety żelaznej kuchni. W końcu nieznajomy dał za wygraną.

Parę dni później, nieznajomy ponownie poruszył sprawę kominka. Zaprosił nawet wieśniaka do wspólnej podróży do Włoch by podziwiać zapierające dech w piersiach piękne rzeczy w jego kraju. Podróż byłaby za darmo. Włoski nieznajomy zapłaciłby za wszystko w podzięce za to ze wieśniak zgodzi się być jego gościem. We Włoszech pokazałby mu nową kuchnię w jego domu. Jeśli wieśniakowi spodobałaby się ta kuchnia, mógłby od razu zabrać ją ze sobą i postawić w miejsce rozebranego starego kominka.

Wieśniak zadowolony z zaproszenia do odbycia długiej i niedrogiej podróży zgodził się.

Oczekując ze zobaczy piękne miasta i krajobrazy.

Wyjechali i wieśniaka zachwyciły oszałamiające krajobrazy Włoch. Z wdzięczności wobec nieznajomego za tak wspaniałą podróż, nawet rozważył przyjęcie propozycji zainstalowania kuchni. Kiedy przybyli do domu włoskiego nieznajomego i wieśniak zobaczył nowoczesną żelazną kuchnię i poznał jej użyteczność, zdecydował się przyjąć propozycję.

Poinformował gospodarza o swojej decyzji, więc Włoch jeszcze bardziej chciał urozmaicić pobyt wieśniaka.

Niespodziewanie gospodarz musiał na cały dzień wyjechać w istotnych sprawach.

Wieśniak z zainteresowaniem rozejrzał się po wszystkich pokojach. Wszedł też do wąskiego pokoju gdzie nie było nic prócz zwykłego lustra. Wieśniak spojrzał w lustro i zaskoczyło go to, że nie zobaczył swojej postaci ale krajobraz. Przysunął się bliżej i odbicie pokazało jego rodzinną wioskę a nawet jakimś cudem jego kominek w kuchni. Ściany kominka wydawały się prześwitujące – trzy garnki z błyszczącym złotem były zamurowane w ścianach kominka. Wieśniak zrozumiał, że lustro jest zaczarowane. Umiało znaleźć i wskazać ukryte skarby. To wyjaśniało też, dlaczego Włoch chciał rozebrać stary kominek.

Wieśniak obmyślił plan. Najpierw napisał do żony, wyjaśniając jak znalazł czarodziejskie lustro i dowiedział się o ukrytych w kominku dzbanach ze złotem.

Ze względu na to, że wkrótce przyjedzie razem z Włochem do domu i już zgodził się by Włoch rozebrał stary kominek, poprosił żonę by wywierciła otwór w ścianie od strony przylegającego pokoju, wyciągnęła dzbany i ukryła złoto w bezpiecznym miejscu. Następnie powinna wypełnić dzbany kamieniami i włożyć je z powrotem na to samo miejsce i zatrzeć wszelkie ślady. Kominek od frontu powinien pozostać niezmieniony tak by nie wzbudzić u Włocha żadnych podejrzeń. Wieśniak zaniósł list na pocztę. Kiedy nieznajomy wrócił wieczorem wieśniak nie powiedział mu ani słowa o skarbach.

Parę dni później Włoch i wieśniak wrócili razem do wioski. Na skraju wioski wieśniak zauważył swojego syna który machał do niego wymownie. Wieśniak zrozumiał, że rodzina dostał list i wypełniła jego polecenie. Kiedy obaj weszli do domu, Włoch najpierw poszedł do kuchni ponieważ chciał sprawdzić stary kominek. Uśmiechał się szeroko widząc, że nic nie zostało uszkodzone. Zgodnie z ustaleniami miał rozebrać kominek i zastąpić go nową kuchnią żelazną. Wykonał swoją pracę z wielką radością. Możecie sobie wyobrazić jego złość kiedy odkrył że trzy dzbanki były wypełnione tylko kamieniami a nie błyszczącymi sztabkami złota. Nie chciał pokazać swojego upokorzenia więc zainstalował nową żelazną kuchnię, następnie wziął swój bagaż i bez słowa opuścił dom wieśniaka.

Wieśniak śmiał się podciągając rękawy, gdyż zakpił z Włocha który chciał zabrać skarb jego pradziadka.

A lareira

Portuguese text

Era uma vez um estrangeiro, um distinto cavalheiro italiano, que parou para retemperar forças junto à casa de um camponês no norte da Estíria, entre os rios Enns e Mur. Na cozinha, o camponês sentava-se junto a uma excepcionalmente grande e antiga lareira de pedra que chamou a atenção do viajante.

— Como pode viver com uma coisa tão descomunal no meio da casa? — Indagou o estrangeiro ao camponês. — Deite-a fora e compre um fogão de ferro novo e prático como os que usamos em Itália. Consome muito menos lenha e ocupa um terço do espaço desta velha lareira.

— Não, não, — replicou o camponês. As coisas velhas não são necessariamente más, nem todas as coisas novas são boas. Eu e a minha família gostamos desta velha lareira. O meu bisavô disse ao meu avô, quando estava no leito da morte, para não a deitar abaixo a não ser em caso de grande necessidade. Foi o que o meu avô repetiu ao meu pai, que me disse a mim. Não sou rico, mas não quero desobedecer às ordens do meu bisavô, embora nem comprehenda o seu alcance.

O estrangeiro sentiu-se enervado e ficou impaciente ao ouvir estas palavras. Ao reparar neste comportamento, o camponês ficou desconfiado e pensou que devia haver qualquer razão que ele desconhecia.

Todas as sugestões do estrangeiro caíram em saco roto. O camponês nem queria ouvir falar da ideia de um fogão novo e ia gabando as vantagens da velha lareira, com palavras tão douradas quanto as que o italiano usava para elogiar os novos fogões. No final, o estrangeiro desistiu.

Alguns dias mais tarde, o italiano voltou ao tópico da lareira. Convidou o camponês para viajar com ele até Itália para se maravilhar com todas as coisas belas e arrebatadoras do seu país. Não pagaria nada pela viagem. O cavalheiro italiano pagaria todas as suas despesas para lhe agradecer pela hospitalidade recebida. Em Itália mostrar-lhe-ia um novo fogão que tinha em sua casa. Se ele agradasse ao camponês, podia levá-lo imediatamente consigo, permitindo, em troca, ao cavalheiro italiano destruir a lareira. O camponês concordou pois agradava-lhe ser convidado para uma longa e gratuita viagem. Não cabia em si de contente com todas as belas cidades e paisagens que haveria de ver.

Partiram e o camponês ficou impressionado com as belas vistas italianas ao ponto de se sentir tentado a aceitar a proposta do fogão para

agradecer ao cavalheiro italiano pela viagem. Quando chegaram a casa do cavalheiro italiano e o camponês viu o moderno fogão de ferro, apercebeu-se da sua utilidade e decidiu aceitar a proposta. Informou o anfitrião da sua decisão e o italiano esforçou-se ainda mais por diverti-lo e recebê-lo bem.

Por mera sorte, o anfitrião teve de partir para resolver importantes negócios; esteve ausente o dia inteiro. O camponês estava curioso e pôs-se a observar todas as divisões da casa. Acabou por entrar num quarto mínimo onde nada mais existia que um espelho simples na parede. O camponês olhou-se nele e ficou surpreendido por nele ver refletida não a sua imagem, mas a de uma paisagem. Aproximou-se e logo reparou que o reflexo mostrava a sua aldeia natal e – que milagre – até podia ver a sua casa e a lareira na cozinha. As paredes pareciam transparentes e dentro das da lareira estavam três grandes caldeirões cheios de moedas de ouro.

O camponês convenceu-se de que o espelho era mágico. Podia encontrar e revelar tesouros escondidos, o que explicava por que o italiano queria deitar abaixo a velha lareira.

O camponês forjou um plano. Primeiro escreveu à mulher a explicar como tinha encontrado o espelho mágico e que existiam três grandes caldeirões de moedas de ouro escondidos nas paredes da lareira. Como já tinha acordado com o italiano deitar abaixo a lareira, em breve chegariam os dois a casa. Pedia, então, à mulher que fizesse um buraco na parede do quarto adjacente, tirasse os caldeirões com o ouro e guardasse o ouro num lugar seguro. Deveria encher os caldeirões com pedras, voltar a pô-los no lugar e apagar todos os vestígios do que tinha feito. Não devia alterar em nada a parte da frente da lareira, para não levantar qualquer suspeita ao italiano. O camponês levou a carta ao correio e quando o cavalheiro regressou à noite, não lhe disse nem uma palavra sobre o tesouro.

Alguns dias mais tarde, o italiano e o camponês regressaram à aldeia. Ao entrar na aldeia viu o filho mais velho que lhe fez um sinal e o camponês percebeu que a família tinha recebido a carta e seguido as suas instruções. Quando ambos entraram na casa do camponês, o italiano dirigiu-se logo à cozinha porque queria ver a velha lareira. Sorriu cheio de alegria porque nada parecia alterado. Estava em dúvida para com o camponês porque devia destruir-lhe a lareira e substituí-la pelo novo fogão de ferro. Foi o que se lançou a fazer com todo o gosto. Mas podem imaginar a fúria dele quando descobriu que os três caldeirões só continham pedras e nenhuma moeda brilhante de ouro? Não quis cair em descrédito e instalou o novo fogão. Depois pegou na sua bagagem e partiu sem uma palavra de despedida ao camponês. O camponês riu-se para dentro porque enganara o italiano que tinha querido ficar com o tesouro do seu bisavô.

Roman ghosts

English text

Once upon a time there was a strong young man with a tanned face and a walking stick in his hand. He walked across the plain of Leibnitz. He had left his dear mother and his faithful sister in order to go to war against the Turkish army. He had wanted to gain victories for his emperor and make a small fortune for himself, so he and his family could have a comfortable life. Sure enough, the lad had fought in hard battles, but he did not get rich.

He was tired from the long journey, so he sat down on a small mound under a shade-giving tree and fell asleep. Suddenly, someone tapped him lightly on his back. He started up from his sleep and looked up to an old man in a strange robe and a peaceful expression. The old man waved to him, and the lad followed him willingly. So they wandered across a few grave mounds and entered one of them, into the earth. They went into a high vault where many strange men gathered around a long table; they all had the same outfit as their chief. They welcomed the surprised young man, filled his pouches and pockets with pieces of gold and one of them even served him a goblet of wine.

Although the lad could not understand the language of these strange but friendly men, it seemed to him that they spoke Latin. It was the same language the priest used when he offered the sacrifice of the mass in the church of his village. To thank the old men, he courageously raised his goblet, emptied it and cheerfully said "Vivat!" From all sides of the vault the toasts resounded: "Vivat, vivat!" It looked as if one single Latin word could invoke the souls of all Romans who had quietly rested in their graves for more than one and a half thousand years. They were all pleased to hear a word in their mother tongue. They had not listened to it for a long time, as they were exiled in foreign, northern soil.

More and more bodies crowded around the lad, toasted and cheered. Again and again he bravely exclaimed "Vivat!" It was the only Latin word he knew. All of a sudden the lad shook. He started up and still found himself lying on the mound. He thought it was only a dream. But when he put his hand in his pocket, he found it was full of ancient gold coins. He understood that what he had seen was not a dream. He had become rich.

He continued his way and happily reached his home. The neediness, from which his mother and his sister had suffered, ended. Soon, the young man found a bride. When he celebrated his wedding with her, he also commemorated his benefactors in the plain of Leibnitz and raised his glass to them. "Vivat!"

Die Römergeister

German text

Über das Leibnitzerfeld wanderte ein rüstiger Bursche mit wettergebräuntem Gesichte und mit einem Stabe in der Hand. Er hatte ein liebes Mütterchen und eine treue Schwester verlassen und war in den Türkenkrieg gezogen, um seinem Kaiser den Sieg zu erkämpfen, aber sich dabei auch Reichtümer zu erwerben, damit er dann daheim den Seinen ein sorgenfreies Leben bereiten könne. Wohl hatte der Bursche manch harten Kampf mitgefoughten, so manchem Türk den Kopf gespalten, nicht aber war es ihm auch gelungen, Schätze zu erobern. Müde von dem langen Marsche, setzte er sich auf einem kleinen Hügel, den die weiten Äste eines Baumes beschatteten, nieder und schlief ein. Da klopfte ihm jemand leise auf die Schulter. Der Bursche fuhr empor und erblickte vor sich einen Greis, angetan mit einem fremdartigen, faltigen Gewande und voll mildem Ernste im ehrwürdigen Gesichte. Der Alte winkte dem Burschen mit der Hand, und dieser folgte ihm willig. So wanderten beide über mehrere Hügelgräber und stiegen durch eines davon, das sich geöffnet hatte, ins Innere der Erde. Sie kamen in ein hohes Gewölbe, in einen altertümlichen Saal, in dem viele fremde Männer, in gleicher Tracht wie der Anführer, um einen langen Tisch saßen. Diese winkten den erstaunten Burschen freundlich zu sich heran, füllten seine Taschen mit Goldstücken, und einer von ihnen reichte ihm gar einen mit Wein gefüllten Pokal.

Obwohl der Bursche die Sprache nicht verstand, in der ihn die fremden, seltsamen Männer so freundlich anredeten, kam es ihm doch vor, dass sie lateinisch sprächen, jene Sprache, in der daheim in der Kirche seines Ortes der Priester am Altare das heilige Messopfer darbringt. Durch die Freundlichkeit der Alten war jede Furcht von dem Burschen gewichen, er ergriff beherzt den ihm dargebotenen Pokal und leerte ihn mit einem schallenden „Vivat“. Da tönte es vielfach von den Wänden des Gewölbes zurück: „Vivat, vivat!“ Die Augen der Alten funkelten bei diesen Worten, und in unüberschaubarer Menge strömten gleiche fremde Gestalten herein und riefen: „Vivat!“ Es war, als hätte dieses einzige lateinische Wort die Geister aller Römer beschworen, die da in den Gräbern des Leibnitzerfeldes mehr als eineinhalb Jahrtausende so still geschlummert hatten. Sie alle freuten sich über das Wort in ihrer Muttersprache, das sie, die gleich Verbannten in fremder, nördlicher Erde Ruhenden, seit so langer Zeit nicht mehr gehört hatten. Immer mehr und mehr drängten sich die Gestalten an den

Burschen heran, tranken ihm zu und jubelten; und dieser rief wieder und immer wieder „Vivat!“, das einzige lateinische Wort, das er kannte und das ihm unbewusst entfahren war, den Alten aber so viele Freude machte. Mit einem Male rüttelte es den Burschen. Er fuhr empor und fand sich noch liegend auf dem Hügel. Da war es ihm leid, dass alles nur ein Traum gewesen sein sollte. Als er aber in die Taschen griff, fand er diese vollgefüllt mit wirklichen Goldmünzen von altem, unbekanntem Gepräge. Also war es kein Traum, sondern Wirklichkeit gewesen, und die alten Römergeister hatten ihn zum Danke für den einzigen Klang aus ihrer alten, längst entschwundenen Zeit, zum reichen Manne gemacht.

Fröhlich machte er sich nun wieder auf den Weg und erreichte glücklich seine Heimat. Die Not, welche das liebe Mütterlein und Schwesterncherchen bisher gelitten hatten, hatte nun ein Ende. Bald fand der Bursche auch eine Braut, und als er mit ihr seine Hochzeit feierte, gedachte er auch seiner Wohltäter vom Leibnitzerfelde und trank den alten Römergeistern ein fröhliches „Vivat“ zu.

Τα Φαντάσματα των Ρωμαίων

Greek text

Μια φορά κι έναν καιρό ήταν ένας δυνατός άντρας με ηλιοκαμένο πρόσωπο κι ένα μπαστούνι στο χέρι του. Περπατούσε κατά μήκος της πεδιάδας του Λειμπνιτζ. Είχε αφήσει την αγαπημένη του μητέρα και την αδερφή του, με σκοπό να πολεμήσει ενάντια στον τουρκικό στρατό. Επιθυμούσε να πετύχει πολλές νίκες για τον αυτοκράτορά του και να δημιουργήσει μια μικρή περιουσία για τον ίδιο, έτσι ώστε αυτός και η οικογένειά του να ζήσουν μια άνετη ζωή. Το παλικάρι αυτό, λοιπόν, πολέμησε σε πολλές και σκληρές μάχες, όμως δεν έγινε πλούσιος.

Ήταν κουρασμένος από το μακρύ ταξίδι κι έτσι κάθισε πάνω σ' ένα μικρό βουναλάκι, κάτω από ένα δέντρο και αποκοιμήθηκε. Ξαφνικά, κάποιος τον χτύπησε ανάλαφρα στην πλάτη. Ξύπνησε από τον ύπνο του και είδε ένα γέρο άντρα, ντυμένο με περίεργα ρούχα και ήρεμο πρόσωπο. Ο παππούς τού έκανε νόημα και το παλικάρι τον ακολούθησε με τη θέλησή του. Περιπλανήθηκαν γύρω από βουναλάκια που έμοιαζαν με τάφους και μετά κατέβηκαν σε μια κατακόμβη κάτω από τη γη. Εκεί, κάποιοι περίεργοι άντρες κάθονταν γύρω από ένα μακρύ τραπέζι και φορούσαν όλοι τα ίδια ρούχα με τον αρχηγό τους. Υποδέχτηκαν τον έκπληκτο άντρα, γέμισαν τις τσάντες και τις τσέπες του με κομμάτια χρυσού κι ένας από αυτούς του σέρβιρε κρασί σ' ένα κύπελλο.

Ωστόσο, το παλικάρι δεν μπορούσε να καταλάβει τη γλώσσα αυτών των περίεργων αλλά φιλικών ανθρώπων. Του φάνηκε ότι μιλούσαν λατινικά. Χρησιμοποιούσαν την ίδια γλώσσα με αυτήν που χρησιμοποιούσε ο ιερέας όταν προσέφερε τη Θεία Κοινωνία στην εκκλησία του χωριού του. Για να ευχαριστήσει τον ηλικιωμένο άντρα, σήκωσε το κύπελλο με το κρασί, το άδειασε και με ευχαρίστηση είπε «Βίβατ!», που στα λατινικά σημαίνει «Στην υγειά μας!». Από όλα τα σημεία της σπηλιάς αντηχούσε τώρα η πρόποση: «Βίβατ! Βίβατ!» Έμοιαζε λες και μία μόνο λέξη στα λατινικά ήταν αρκετή για να ξυπνήσει τις ψυχές όλων των Ρωμαίων που έμεναν ήσυχοι στους τάφους τους για περισσότερο από ενάμιση χιλιάδες χρόνια. Χάρηκαν πολύ που άκουσαν μια λέξη στη μητρική τους γλώσσα. Δεν την είχαν ακούσει για πολύ καιρό, αφού είχαν εξοριστεί σε ξένα, βορινά χώματα.

Όλο και πιο πολλά σώματα μαζεύονταν γύρω από το παλικάρι και έκαναν πρόποση. Αυτός συνέχισε να φωνάζει γενναία «Βίβατ!» Ήταν η μόνη λατινική λέξη που γνώριζε. Ξαφνικά το παλικάρι τινάχτηκε. Ξύπνησε και κατάλαβε ότι βρισκόταν ξαπλωμένος στο χώμα. Νόμισε ότι ήταν απλά

ένα όνειρο. Όταν όμως έβαλε τα χέρια στις τσέπες, ένιωσε ότι ήταν γεμάτες από αρχαία νομίσματα. Τότε κατάλαβε ότι δεν ήταν όνειρο. Ήταν πλούσιος.

Συνέχισε, λοιπόν, τον δρόμο του και ευτυχισμένος αντίκρισε το σπίτι του. Η φτώχεια που βασάνιζε τη μητέρα και την αδελφή του είχε πια τελειώσει. Σύντομα, ο νεαρός άντρας βρήκε γυναίκα. Στο γλέντι για τον γάμο του ευχαρίστησε και τους ευεργέτες του από την πεδιάδα του Λέιμπνιτζ πίνοντας στην υγειά τους: «Βίβατ!»

Duchy Rzymian

Polish text

Pewnego razu młody, silny mężczyzna ze spaloną słońcem twarzą wędrował podpierając się kijem. Wędrował przez okolice Leibniz. Zostawił swoją kochaną mamę i siostrę by wziąć udział w wojnie przeciw tureckiej armii. Chciał walczyć o zwycięstwo na chwałę cesarza i przy okazji zdobyć trochę majątku dla siebie, by rodzinie lepiej się żyło. Z pewnością udało mu się wziąć udział w wielu ciężkich bojach ale majątku nie zdobył.

Był bardzo zmęczony długą wędrówką więc usiadł w cieniu drzewa na małym wzgórku i zasnął. Nagle ktoś poklepał go delikatnie po plecach. Przebudził się i ze zdumieniem spojrzał na starego człowieka w dziwnym ubraniu o bardzo przyjaznym spojrzeniu.

Stary człowiek skinał ręką na niego i młodzieńiec poszedł za nim śmiało. Minęły kilka grobowców i w końcu weszli do jednego z nich. Szli przez wysoką kryptę, gdzie wokół stołu zgromadzonych było wielu mężczyzn. Wszyscy byli ubrani tak samo jak ich przywódcy. Przywitali zaskoczonego młodzieńca wypełnionymi złotem sakiewkami i kieszeniami. Jeden z nich podał młodzieńcowi puchar wina.

Pomimo, że młodzieńiec nie mógł zrozumieć języka w jakim rozmawiali, ci obcy ale przyjaźni ludzie wydawali się rozmawiać po łacinie. Był to bowiem ten sam język, którego używał ksiądz podczas mszy w kościele w jego rodzinnej wiosce. By podziękować starszym młodzieńiec odważnie podniósł swój puchar, opróżnił jego zawartość i radośnie zawałał „Wiwat”!. Ze wszystkich stron krypty, w odpowiedzi na toast rozległo się „Wiwat , wiwat”. Wydawało się, jakby jedno łacińskie słowo obudziło dusze wszystkich Rzymian, którzy spoczywali w spokoju przez półtora tysiąca lat. Wszyscy oni byli szczęśliwi słysząc słowo w ich języku ojczystym. Nie słyszeli go przez długi czas, przebywając w dalekiej północnej ziemi.

Coraz więcej postaci gromadziło się wokół młodzieńca, wznosząc głośne toasty. Młodzieńiec ponownie kilka razy wykrzyknął „wiwat”. To było jedyne słowo jakie znał po łacinie. Nagle młodzieńiec otrząsnął się. Przebudził się i znowu leżał na wzgórku pod drzewem. Pomyślał, że to był tylko sen ale kiedy włożył rękę do kieszeni znalazł w nich pełno starożytnych złotych monet. Zrozumiał, że to co widział to nie był sen i że rzeczywiście jest teraz bogaty.

Młodzieńiec powędrował dalej i w końcu, szczerśliwie przybył do rodzinnego domu. Skończyły się nieustanne kłopoty życia codziennego dla kochanej mamy i siostry. Młodzieńiec wkrótce potem znalazł narzeczoną. Podczas ich uroczystości ślubnej, uczcił pamięć dobroczyńców spod Leibniz wznosząc toast na ich cześć i wołając po łacinie „Wiwat”.

Fantasmas Romanos

Portuguese text

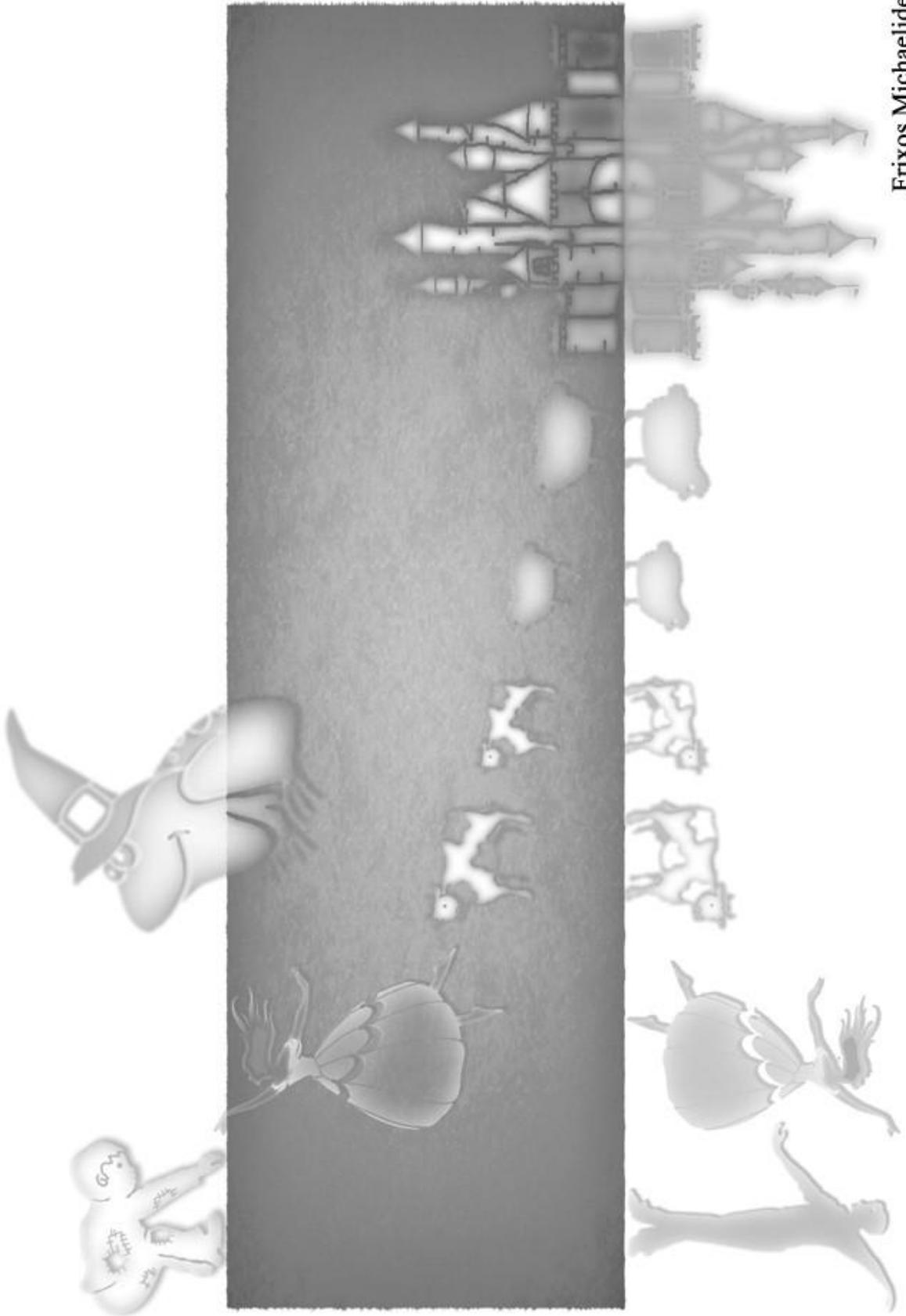
Era uma vez um jovem vigoroso, de tez bronzeada e bastão de caminhada na mão, que atravessava a planície de Leibnitz. Tinha deixado para trás a sua querida mãe e fiel irmã para combater na guerra contra o exército turco. Tinha intenção de obter muitas vitórias para o seu imperador e de enriquecer para que finalmente pudesse dar à sua família uma vida confortável. Sem sombra de dúvida, tinha combatido em muitas e duras batalhas, mas não tinha enriquecido.

Como estava cansado da longa viagem, sentou-se sobre um pequeno monte à sombra de uma árvore e adormeceu. De repente, alguém lhe bateu nas costas levemente e ele sobressaltou-se do sono em que tinha mergulhado para deparar com um velho envolto num estranho manto que olhava para ele serenamente. O velho acenou-lhe e o rapaz seguiu-o de boa vontade. Passearam por entre diversos montes de terra e entraram por um deles dentro, em direção às profundezas da terra. Entraram numa sala abobadada onde vários estranhos homens se sentavam em volta de uma longa mesa, todos de manto semelhante ao do chefe. Cumprimentaram o jovem, surpreendido, encheram-lhe as bolsas e bolsos com moedas de ouro e um deles até lhe serviu um cálice de vinho.

Embora não conseguisse compreender a língua destes homens estranhos e amistosos, pensou que falassem latim. Era a mesma língua que o padre usava quando oferecia o sacrifício durante a missa, na igreja da sua aldeia. Para agradecer aos velhos, empunhou o cálice ao alto, esvaziou-o e disse com alegria “Vivat!” De todos os lados da sala abobadada ressoaram os votos de “Vivat, vivat!” Uma simples palavra em latim parecia poder invocar as almas de todos os romanos que repousavam nos seus túmulos há mais de mil e quinhentos anos. Apreciavam ouvir a palavra na sua língua mãe, que há muito não ouviam, porque se encontravam exilados em solo nortenho e forasteiro.

Os corpos foram-se amontoando em volta do rapaz, dando vivas e ele voltava a gritar com coragem “Vivat!” porque era a única palavra em latim que sabia. De repente, o rapaz estacou e deu consigo ainda deitado sobre o monte de terra. Pensou que tivesse sonhado, mas quando levou a mão ao bolso, viu-o cheio de moedas de ouro antigas e comprehendeu que o que vira não fora um sonho. Tinha ficado rico.

Continuou o seu caminho até chegar, todo contente, a casa. As privações que a mãe e irmã tinham sentido chegaram ao fim. Logo arranjou uma noiva e no dia da celebração do casamento, homenageou os seus benfeiteiros da planície de Leibnitz, erguendo o copo e gritando à saúde deles, “Vivat!”

The Frog Fiancée

English text

A poor widow wanted to leave her possessions to one of her three sons as they were too few to split into three. Yet she loved all three of them, and in order not to have to choose one, she gave each of them a bundle of flax (a plant used for weaving) and said: "Whoever brings me back the most beautifully spun yarn will get the house and my other possessions." The three brothers left the house and went off into the wide world.

The youngest one was very sad to leave his mother. When he reached a dark forest he felt even sadder. He came to a lake and walked looking for a way around it. Near the lake there were many frogs. Suddenly a big frog jumped in front of him. "Don't be afraid of me," said the frog, and asked why he was so sad. The young man told the frog everything about his concerns. The frog took the flax, jumped into the lake and soon came out with the yarn spun. The young man thanked the frog and was about to go back home when the frog told him he should come to the lake again later. He would find a golden cane by the lake. He was to pick it up, strike the frog three times first and then the water three more times. Having said this, the frog disappeared into the lake.

When the youngest son went back to his mother's house with the beautiful yarn, his brothers were already waiting for him. His yarn was really the most beautiful and he inherited the small house and the other possessions of their mother. His brothers were not at all satisfied. The young man didn't stay home. He went quickly back to the lake and found the golden cane there. When he picked it up, the frog appeared in front of him. The young man struck the frog three times and at that very moment it changed into a beautiful girl dressed in a silver dress. Then the young man struck the lake's surface three times and all of a sudden it turned into a castle with blossoming meadows around it, where hundreds of sheep and cows were grazing.

The young man thought he was dreaming but the girl took him by the hand and led him to the castle. There, countless servants, shepherds and hunters came to meet them and thank their rescuer. A bad witch had enchanted the castle and its inhabitants three hundred years ago. Then the youngest son married the girl. He invited his mother and his brothers to the wedding and gave his brothers the house and a lot of money, and everyone lived in peace and joy ever after. Nobody knows where exactly all this happened and where this lake was. What is known is that all this happened somewhere in northern Tirol.

Die krötenfrau

German text

Eine Witwe wollte vor dem Sterben ihr Gut einem ihrer drei Söhne übergeben, die sie ganz gleich liebte. Um keinen zu bevorzugen, gab sie jedem ein Bündel Flachs und sprach: „Wer von euch das schönst gesponnene Garn zurückbringt, der soll Häuschen und Gut zu eigen bekommen.“ Darauf zogen die drei Brüder in die Welt.

Der Jüngste von ihnen war aber gar traurig vom Mütterlein gegangen, und wie er sich in einem großen dunklen Walde verirrte, ward er noch trauriger. Er kam an einen See, wanderte am Ufer entlang, um einen Weg zu suchen und fand eine Menge von Kröten, Fröschen und anderen Tieren. Eine große Kröte kroch gegen ihn her, die sprach: „Warum bist du so traurig? Fürchte dich nicht vor mir!“ Jetzt erzählte der Jüngste, der Hansl hieß, sein Anliegen. Die Kröte nahm ihm den Flachs ab, hüpfte in den See hinein und brachte alsbald das Garn zurück, welches sie selbst gesponnen hatte. Er bedankte sich und wollte heimwärts gehen; allein die Kröte befahl ihm, zum Dank ein anderes Mal an den See zu kommen und eine goldene Rute, welche er hier finden werde, aufzuheben. Damit solle er auf sie drei Streiche tun und hernach noch dreimal in das Wasser schlagen. Hierauf verschwand sie im See.

Als der Jüngste mit dem Garn zur Mutter kam, warteten seine zwei Brüder schon lange auf ihn. Er hatte weitaus das schönste Garn und erhielt Häuschen und Gut, worüber die Brüder gar keine Freude hatten. Sobald es sich schickte, eilte er zum See, um voll Dankbarkeit dem sonderbaren Gebot der Kröte nachzukommen, und fand dort die goldene Rute. Als er sie aufhob, sah er die Kröte vor sich und schlug sie dreimal tüchtig über den Rücken. Im Augenblick wurde die Kröte zur schönsten Jungfrau, die mit einem prächtigen Silberkleide angetan war. Jetzt schlug er dreimal in den See, und statt der dunklen Wasser stand ein ländliches Schloss mit blühenden Auen und Wiesen vor ihm, auf welchen viel hundert Schafe und Milchkühe weideten, und von den Türmen des Schlosses wehten die Fähnlein, wie es bei den Schützenfesten der Brauch ist.

Als der Jüngste noch immer zu träumen vermeinte und sich vor dem Erwachen fürchtete, nahm ihn die schöne Jungfrau an der Hand und führte ihn in das Schloss, wo ihm zahllose Diener, Knechte, Jäger und Hirten entgegenkamen und für die Erlösung dankten. Er hatte sie alle errettet, denn seit dreihundert Jahren war das reiche Besitztum mit Schloss und Leuten durch eine mächtige neidische Hexe verzaubert gewesen. Mit der

Besitzerin, die er aus Krötengestalt befreit hatte, hielt der Jüngste nun Hochzeit. Dazu wurden auch seine Mutter und die Brüder eingeladen. Er schenkte ihnen den Hof und noch viel Geld dazu, und es herrschten Glück und Freude viel Stunden weit umher.

Wo diese Begebenheit stattgefunden und wo der See gelegen hat, das weiß kein Mensch zu sagen, nur das weiß man, dass es in Nordtirol gewesen ist.

Η Βατραχίνα-Αρραβωνιαστικά

Greek text

Μια φτωχή χήρα ήθελε να αφήσει όλη την περιουσία της σε ένα από τους τρεις γιους της αφού ήταν πολύ μικρή για να μοιραστεί στα τρία. Αγαπούσε όμως όλα τα παιδιά της το ίδιο και δεν ήθελε να διαλέξει τον ένα από τους τρεις. Έδωσε στον καθένα από ένα κουβάρι λινάρι (φυτό που χρησιμοποιείται στο μπλέξιμο) και τους είπε: «Όποιος φέρει πίσω το πιο όμορφο νήμα, θα πάρει το σπίτι και την περιουσία μου». Τα τρία αδέρφια έφυγαν και αποφάσισαν να γυρίσουν τον κόσμο όλο.

Ο πιο μικρός ήταν πολύ λυπημένος που εγκατέλειπε τη μητέρα του. Μόλις αντίκρισε το σκοτεινό δάσος, ένιωσε ακόμη πιο λυπημένος. Πήγε σε μια λίμνη και περπάτησε γύρω από αυτήν, ψάχνοντας μια λύση. Κοντά στη λίμνη υπήρχαν πολλά βατράχια. Ξαφνικά, ένας μεγάλος βάτραχος πήδηξε μπροστά του. «Μη με φοβάσαι», είπε ο βάτραχος και τον ρώτησε γιατί ήταν τόσο λυπημένος. Ο νεαρός άντρας είπε όλα τα προβλήματά του στο βάτραχο. Ο βάτραχος πήρε το λινάρι, πήδηξε μέσα στη λίμνη και σύντομα βγήκε ξανά στην επιφάνεια κρατώντας ένα κουβάρι όμορφο νήμα. Ο νεαρός ευχαρίστησε τον βάτραχο και την ώρα που ετοιμαζόταν να φύγει και να επιστρέψει στο σπίτι, ο βάτραχος του είπε να επιστρέψει αργότερα στη λίμνη, να πάρει ένα χρυσό ραβδί από την άκρη της λίμνης, να το σηκώσει, να χτυπήσει με αυτό τον βάτραχο τρεις φορές και μετά το νερό ακόμη τρεις φορές. Καθώς τα έλεγε αυτά, ο βάτραχος εξαφανίστηκε μέσα στη λίμνη.

Όταν ο μικρότερος γιος επέστρεψε στο σπίτι της μητέρας του με το όμορφο νήμα, τα αδέρφια του βρίσκονταν ήδη εκεί και τον περίμεναν. Το νήμα του ήταν πραγματικά το πιο όμορφο κι έτσι κληρονόμησε το σπίτι και την περιουσία της μητέρας του. Τα αδέρφια του όμως δεν ήταν καθόλου ευχαριστημένα. Ο νέος δεν έμεινε σπίτι. Επέστρεψε γρήγορα στη λίμνη και βρήκε το χρυσό ραβδί. Όταν το σήκωσε, ο βάτραχος εμφανίστηκε μπροστά του. Ο νεαρός χτύπησε τον βάτραχο τρεις φορές και την ίδια στιγμή αυτός μεταμορφώθηκε σε ένα πανέμορφο κορίτσι που φορούσε ένα ασημένιο φόρεμα. Τότε ο άντρας χτύπησε και τη λίμνη τρεις φορές με το ραβδί και με έκπληξη το είδε να μεταμορφώνεται σε ένα κάστρο με ανθισμένα λιβάδια γύρω γύρω, στα οποία βοσκούσαν εκατοντάδες πρόβατα και αγελάδες.

Ο νεαρός νόμισε ότι ονειρευόταν, αλλά το κορίτσι τον πήρε από το χέρι και τον οδήγησε στο κάστρο. Εκεί, χιλιάδες υπηρέτες, βοσκοί και κυνηγοί ήρθαν να τους συναντήσουν και να ευχαριστήσουν τον σωτήρα τους. Μια κακιά μάγισσα είχε μαγέψει το κάστρο και τους κατοίκους του πριν τριακόσια ολόκληρα χρόνια. Ο μικρότερος γιος παντρεύτηκε το

κορίτσι, προσκάλεσε τη μητέρα και τα αδέρφια του στον γάμο και τους έδωσε το σπίτι αλλά και πολλά λεφτά. Έτσι, έζησαν ήρεμα και ευτυχισμένα. Κανείς δεν ξέρει πού ακριβώς συνέβησαν όλα αυτά και που ακριβώς βρισκόταν η λίμνη. Αυτό που είναι γνωστό είναι ότι όλα αυτά έγιναν κάπου στο βόρειο Τιρόλο.

Narzeczony żaby

Polish text

Biedna wdowa postanowiła przekazać swój skromny majątek tylko jednemu z jej trzech synów, gdyż to, co miała było zbyt mało by dzielić je na trzech. Jednak kochała ich wszystkich tak samo i aby nie wybierać samej tego, który odziedziczy cały majątek, dała każdemu z nich wiązkę lnu. „ten kto przyniesie mi z powrotem najpiękniejszą nić do tkania, ten dostanie dom i inne dobra”.

Trzej bracia opuścili dom i ruszyli przed siebie w świat.

Najmłodszy był ogromnie smutny z powodu opuszczenia domu matki. Kiedy dotarł do ciemnego lasu poczuł się jeszcze bardzo zasmucony. Doszedł do jeziora i zaczął go okrążać, szukając drogi. Nad jeziorem było mnóstwo żab. Nagle wielka żaba wyskoczyła i stanęła przed nim. „Nie obawiaj się mnie” - powiedziała żaba – „Powiedz czemu jest taki smutny”. Młodzieńiec opowiedział jej wszystko o powodach swojego smutku. Żaba wzięła len, wskoczyła do jeziora i wróciła z nitką do przedzenia lnu. Młodzieńiec podziękował żabie i już zamierzał wracać do domu, kiedy żaba powiedziała mu, żeby wrócił nad jezioro ponownie, znał złotą trzcinę i dotknął nią trzy razy żabę a potem trzy razy wodę. Mówiąc to żaba zniknęła w jeziorze.

Kiedy najmłodszy syn wrócił do domu matki z piękną nicią do przedzenia lnu jego bracia już czekali na niego. Jego nić do przedzenia była rzeczywiście najpiękniejsza i dlatego on odziedziczył po matce mały domek i wszystkie inne dobra. Jego bracia nie byli z tego zadowoleni. Młodzieńiec nie został długo w domu. Wrócił szybko nad jezioro i znał tam złotą trzcinę. Kiedy ja podniósł, żaba stanęła przed nim. Młody człowiek dotknął ją trzciną trzy razy i w tym samym momencie żaba zamieniła się w piękną dziewczynę, ubraną w srebrną suknię. Następnie młodzieńiec dotknął laską trzy razy lustro wody jeziora i nagle wszystko zamieniło się w zamek z kwitnącymi łąkami i pasącymi się na nich tysiącami owiec i krów. Młodzieńiec myślał ze to sen ale dziewczyna wzięła go za rękę i zaprowadziła do zamku. Tam już czekały niezliczone ilości służby, pasterzy i myśliwych, by podziękować mu za ocalenie. Zła czarownica zaczarowała zamek i jego mieszkańców 300 lat temu.

Po tym wszystkim najmłodszy syn ożenił się z piękną dziewczyną. Zaprosił matkę i braci na wesele i oddał im dom i jeszcze dodał bardzo dużo pieniędzy. Wszyscy żyli w pokoju i szczęśliwie. Nikt nie wie gdzie to wszystko się wydarzyło i gdzie było to jezioro. Wiadomo jedynie ze to wszystko działo się w północnym Tyrolu.

A noiva Rã

Portuguese text

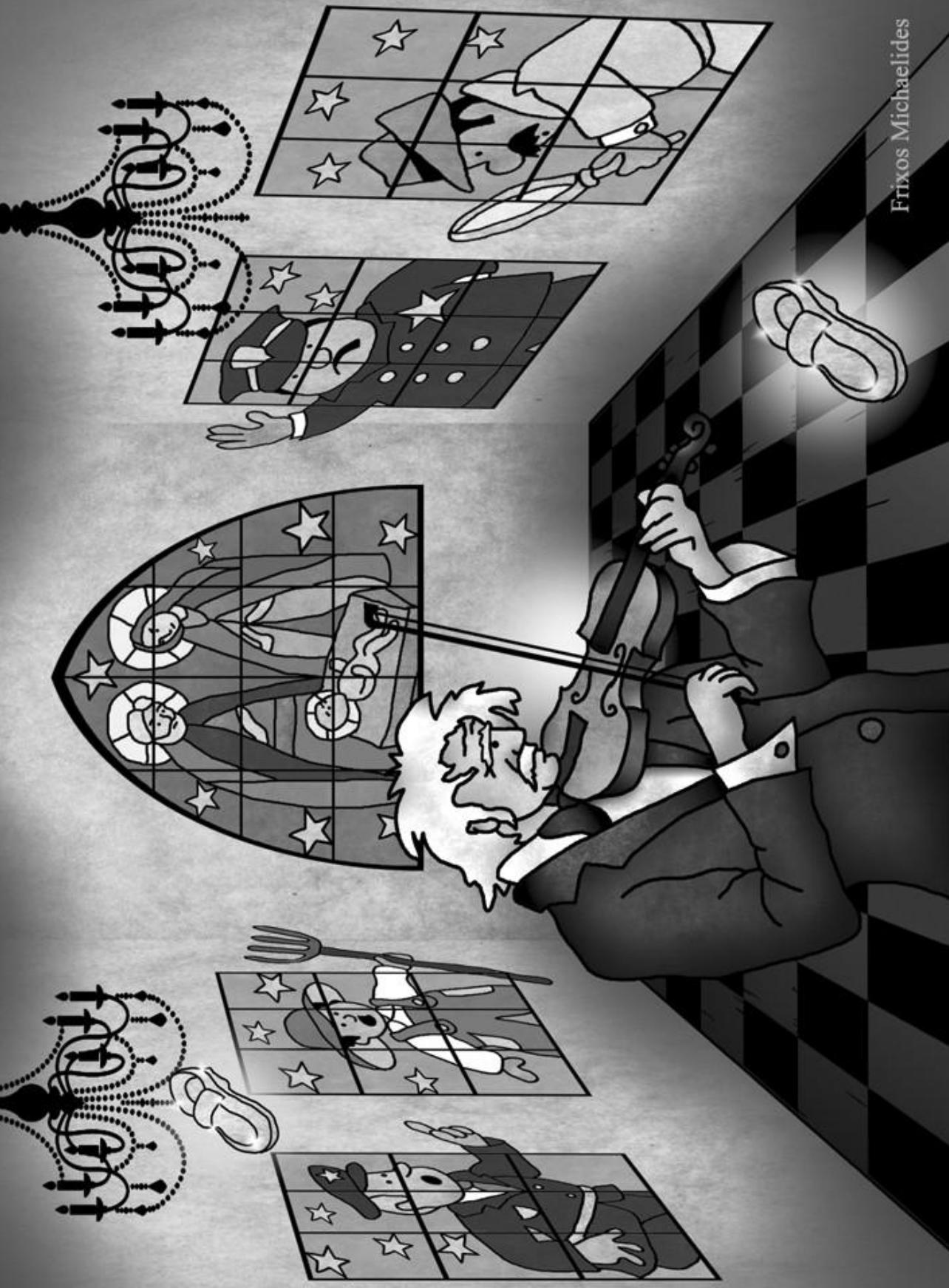
Era uma vez uma pobre viúva que queria deixar os seus bens aos três filhos, mas que tinha tão pouco que não dava para dividir pelos três. Como gostava igualmente dos três e não queria escolher nenhum deles, deu a cada um, uma meada de linho (planta usada para fiar) e disse-lhes: – O que de vocês me trouxer o mais belo tecido ficará com a casa e com os meus bens. Os três irmãos partiram pelo mundo fora.

O irmão mais novo foi o que mais triste ficou por deixar a mãe e quando chegou à floresta escura, sentia-se amargurado. Ao chegar a um lago, contornou-o em busca de um caminho. Em volta do lago pulavam muitas rãs e, de repente, houve uma rã grande que num salto se pôs em frente dele. – Não tenhas medo de mim, – disse a rã e perguntou-lhe por que estava tão triste. O jovem descreveu-lhe todas as suas preocupações. A rã pegou na meada de linho, saltou para o lago e logo reemergiu com o linho tecido. O jovem agradeceu à rã e preparava-se para regressar a casa, quando a rã lhe disse que tinha de voltar ao lago mais tarde. Encontraria uma cana dourada junto ao lago, deveria pegar nela e bater com ela em si própria e na água três vezes. Depois disto dizer, a rã desapareceu no lago.

Quando o filho mais novo regressou a casa da mãe com o lindo tecido, os irmãos já o esperavam. O seu tecido era realmente o mais belo e ele herdou a pequena casa e os outros bens da mãe, o que não deixou os irmãos nada satisfeitos. Porém, o jovem não ficou em casa. Regressou rapidamente ao lago e encontrou a cana dourada. Quando lhe pegou, a rã apareceu à frente dele. O jovem tocou na rã três vezes e nesse momento ela transformou-se numa linda menina toda vestida de prateado. Depois bateu no lago três vezes e de repente do lago emergiu um castelo com prados floridos em volta onde pastavam centenas de ovelhas e vacas.

O jovem pensou que sonhava, mas a rapariga pegou na mão dele e conduziu-o ao castelo onde um sem número de criados, pastores e caçadores vieram ao seu encontro para lhe agradecer o salvamento. Uma bruxa má tinha enfeitiçado o castelo e os seus habitantes há 300 anos.

O irmão mais novo casou com a rapariga e para o casamento convidou a mãe e os irmãos, aos quais deu a casa e um monte de dinheiro e viveram todos em paz e alegria para sempre. Ninguém sabe onde tudo isto aconteceu e onde era o lago, mas sabe-se que tudo isto aconteceu no norte do Tirol.

The Golden Shoes

English text

Once upon a time there was an old musician. He travelled around the world and played his fiddle. This was how he earned his living. One day he stopped in front of a chapel and, being in a good mood, he entered the chapel and started playing and singing as well as he could to the glory of God. All of a sudden, a golden shoe fell from the altar of Virgin Mary just in front of him. The old musician looked around but couldn't see anyone that could have thrown the golden shoe.

He bent himself and picked up the strange gift. He couldn't appreciate its real value and thought that the shoe was just painted gold. "Although the gift is small, I have to be pleased with it," he said to himself. Having said this, he put the shoe in his pocket, went out of the chapel and continued his way.

An hour later he reached a farm. The musician played and sang there too. Usually he was given something for his music. Before continuing his way, he showed the beautiful shoe to the farmer and asked him whether he would like to buy it. The farmer looked at the shoe, turned it around to examine it from all sides, shook his head, and then began looking from the shoe to the musician and back again. He had realized that this was a valuable object and thought the musician was a thief. As he didn't want to get into trouble, he said he could do nothing with it and advised the man to try a shoemaker.

At the next marketplace the musician went to a shoemaker and offered him the golden shoe. The shoemaker also thought the situation was suspicious and said: "I can't use this shoe as it is not made of leather." And he told the musician to try a goldsmith. He said there was one in the neighbourhood and even showed the man the shortest way to that goldsmith in order to get rid of the musician the soonest possible.

A little later, the musician offered the golden shoe to the goldsmith. He also looked at the object from all sides and even put it on the scales to measure its weight. He then looked suspiciously through his spectacles at the man who proposed to sell this valuable object and said: "I'll buy this shoe, but you have to wait a bit until I get the necessary amount of money from the bank." In fact, he sent his apprentice to alert the guards, so they could arrest this suspicious man.

In five minutes, five guards were at the goldsmith's. One of them asked the man where he had stolen this precious thing from. "The Lord in

heaven knows that I didn't steel it," answered the man. Then he told the guards how he went to the chapel and played and sang there in front of the Virgin Mary's altar and how all of a sudden the shoe was on the floor in front of his feet. "And you think we will believe you?" shouted one of the guards. "You are a thief and you will come with us now!"

The old musician knew what this meant and what was in store for him. But how could he prove to the officers of the law that he was innocent? He didn't have any witnesses. The guards were about to take the musician to prison when he had an idea. He asked them to let him play again in the chapel before they sent him to prison. He might just manage to prove his innocence. The guards laughed at him but fulfilled his request – more for their own amusement than for the sake of finding the truth. They took the old man to the chapel. There, he started playing and singing as before. He played even better than before because now he was asking the Lord, his only witness, for help.

When he finished his song the wonder happened again! The guards saw another golden shoe fall down in front of the old musician. A ray of light lit up the chapel. Nobody knew whether it came through the stained-glass window or from the altar. Now the guards realised that the old musician was saying the truth and that the two golden shoes were heaven's reward for his wonderful music. Deeply moved, they left him to continue his way.

The happy musician went back to the goldsmith who bought the golden shoes and gave him so much money for them that he didn't have to beg by playing on his fiddle any more till the end of his days.

Die goldenen schuhe

German text

Es war einmal ein alter Spielmann, der zog kreuz und quer durch die Welt, geigte und sang überall und brachte sich damit recht und schlecht durchs Leben.

Eines Morgens kam er zu einer Kapelle. Weil er gerade voll guter Gedanken war, ging er hinein, nahm die Fiedel aus dem Sack und begann zu Gottes Ehre, so gut er es eben vermochte, ein frommes Lied zu spielen und dazu zu singen. Während er auf solche Art immer mehr und mehr in Eifer und Andacht geriet, viel plötzlich von dem Marienaltar ein goldener Schuh herunter und ihm gerade vor die Füße. Der Spielmann blickte um sich, sah aber niemanden, der ihm den Schuh zugeworfen haben konnte. Mühselig bückte er sich und hob das seltsame Almosen auf. Weil er dessen wirklichen Wert jedoch nicht erkannte und das Gold nur für eine gelbe Farbe ansah, sagte er sich: „Ist die Gabe noch so klein, muss man doch zufrieden sein!“, steckte den Schuh ein und verließ wieder die Kapelle.

Als er ein Stündlein weitergewandert war, stand ein Bauernhaus an der Straße. Der Spielmann geigte und sang auch hier, wie vor allen Häusern, an denen er vorüberkam, und erhielt dafür eine kleine Gabe. Bevor er jedoch weiterzog, zeigte er dem Bauern den hübschen Schuh und fragte ihn, ob er ihn dafür nicht auch noch eine Kleinigkeit geben wolle.

Der Bauer drehte den Schuh eine ganze Weile hin und her, schüttelte den Kopf und sah abwechselnd den Spielmann und dann wieder das goldene Ding in seiner Hand an. Weil er aber dessen Wert erkannt hatte und in dem Spielmann einen Dieb vermutete, durch den er nicht in eine unangenehme Lage kommen wollte, bedauerte er, keine Verwendung dafür zu haben, und rief dem Mann, sein Glück doch lieber bei einen Schuster zu versuchen.

Im nächsten Marktflecken ging der Spielmann in den Laden eines Schusters und bot diesem das goldene Schühlein an. Aber auch dem kam die Sache nicht richtig vor, und er sagte: „Den Schuh kann ich zu nichts verwenden, der ist ja nicht aus Leder.“

Er gab dem Spielmann den Rat, er möge es bei einem Goldschmied versuchen, sagte ihm, wo im Orte einer sei, und wies ihm, bestrebt, den vermeintlichen Dieb so rasch wie möglich loszuwerden, auch noch den kürzesten Weg dahin.

Eine Weile später bot der Spielmann den Schuh dem Goldschmied an. Auch der betrachtete ihn von allen Seiten, legte ihn sogar auf die Waage, blickte durch seine Brille argwöhnisch nach dem Manne, der ihm das wertvolle Stück zum Kaufe angeboten, und sagte schließlich: „Ich kaufe dir den Schuh ab, nur musst du ein wenig warten, ich will mir nur erst das nötige Geld aus der Sparkasse holen lassen.“ In Wirklichkeit schickte er seinen Lehrling nach einem Landswächter, der den Verdächtigen festnehmen und verhören sollte.

Es dauerte kaum fünf Minuten, da waren gleich deren mehrere zur Stelle. Einer von ihnen forderte den Spielmann kurz angebunden auf, ihnen ohne Umschweife zu sagen, wo er das wertvolle Stück gestohlen habe.

„Der Herrgott im Himmel weiß“, beteuerte der so schwer Beschuldigte, „dass ich ihn nicht gestohlen habe!“. Und dann erzählte er den Landjägern, wie er in die Kapelle gekommen und dort vor dem Marienaltar gegeigt und gesungen hatte, und wie plötzlich der Schuh vor seinen Füßen gelegen war.

„Und das sollen wir dir glauben?“, brüllte einer der Landwächter dem betroffenen Spielmann an. „Du bist ein Dieb und wirst jetzt mit uns gehen!“

Der alte Spielmann wusste, was das zu bedeuten hatte und was ihm bevorstand. Wie sollte er aber den Hütern des Gesetzes seine Unschuld beweisen? Zeugen hatte er keine. Schon wollten ihn die Wächter ergreifen und ins Gefängnis führen, da kam ihm einrettender Gedanke. Er bat die Männer, ihn, bevor sie ihn einsperren, noch einmal in der Kapelle spielen zu lassen, vielleicht würde sich dort seine Unschuld erweisen.

Die Landjäger lachten über die Einfalt des Mannes, erfüllten aber, freilich mehr zu ihrer Unterhaltung als zur Auffindung der Wahrheit, dem Alten doch seine Bitte und führten ihn in die Kapelle. Dort begann er genau so innig und andächtig zu spielen und zu singen wie das erste Mal. Ja, er spielte noch viel inniger und schöner, denn er erflehte sich jetzt mit den Tönen seiner Geige und mit seiner Stimme von Gott, dem einzigen Zeugen seiner Unschuld, die Rettung. Kaum hatte er sein Lied beendet, da geschah auch tatsächlich das Wunder: vor den Augen der Wächter fiel der zweite goldene Schuh dem Spielmann vor die Füße, und ein Lichtstrahl, von dem niemand wusste, ob er durch die buntbemalten Fensterscheiben oder vom Altar herkam, breitete sich noch darüber.

Jetzt erkannten die Wächter, dass der arme Alte die Wahrheit gesprochen hatte und die beiden goldenen Schuhe der himmlische Lohn

für sein frommes Spiel gewesen waren. Ergriffen ließen sie ihn wider seines Weges ziehen.

Der glückliche Spielmann aber ging zum Goldschmied zurück. Der kaufte ihn nun gern das Paar goldene Schuhe an und gab ihm so viel Geld dafür, dass er sein ganzes Leben nicht mehr mit seiner Geige Geld betteln zu gehen brauchte.

Τα Χρυσά Παπουτσάκια

Greek text

Μια φορά κι έναν καιρό ήταν ένας ηλικιωμένος μουσικός. Ταξίδευε σε όλο τον κόσμο και έπαιζε μουσική με το βιολί του. Έτσι έβγαζε λεφτά για να ζήσει. Μια μέρα βρέθηκε έξω από ένα ξωκλήσι και, καθώς είχε καλή διάθεση, μπήκε μέσα και άρχισε να παίζει μουσική και να τραγουδά όσο πιο καλά μπορούσε για να δοξάσει τον Θεό. Ξαφνικά, ένα χρυσό παπουτσάκι έπεσε από την εικόνα της Παναγίας και κατέληξε ακριβώς μπροστά του. Κοίταξε τριγύρω του, αλλά δεν έβλεπε κάποιον που θα μπορούσε να είχε ρίξει το χρυσό παπουτσάκι.

Γονάτισε και μάζεψε το περίεργο αυτό δώρο. Δεν μπορούσε να καταλάβει την αξία του και σκέφτηκε ότι μάλλον ήταν βαμμένο με χρυσή μπογιά. «Αν και το δώρο είναι μικρό, οφείλω να είμαι ευχαριστημένος με αυτό», μουρμούρισε. Έβαλε, λοιπόν, το παπουτσάκι σε μία τσάντα, βγήκε από το ξωκλήσι και συνέχισε το ταξίδι του.

Λίγο αργότερα βρήκε μια φάρμα. Ο μουσικός τραγούδησε κι εκεί. Συχνά οι άνθρωποι του έδιναν κάτι μικρό για την μουσική που τους έπαιζε. Πριν φύγει από τη φάρμα, έδειξε στον αγρότη το όμορφο παπουτσάκι και τον ρώτησε αν ενδιαφερόταν να το αγοράσει. Ο αγρότης κοίταξε το παπούτσι, το εξέτασε από όλες τις μεριές του, τίναξε το κεφάλι του και μετά κοίταξε με απορία μια το παπούτσι και μια τον μουσικό. Κατάλαβε ότι το παπούτσι αυτό ήταν πολύτιμο και σκέφτηκε ότι ο μουσικός ήταν κλέφτης. Επειδή δεν ήθελε να έχει μπλεξίματα, είπε πως θα του ήταν άχρηστο και τον προέτρεψε να προσπαθήσει να το πουλήσει σε κάποιο τσαγκάρη.

Στην επόμενη αγορά που συνάντησε ο μουσικός, βρήκε έναν τσαγκάρη και του πρόσφερε το χρυσό παπούτσι. Ο τσαγκάρης απόρησε και άρχισε να υποπτεύεται τον μουσικό: «Δεν μπορώ να χρησιμοποιήσω αυτό το παπούτσι, γιατί δεν είναι φτιαγμένο από δέρμα». Είπε στον μουσικό να δοκιμάσει να πουλήσει το παπούτσι αυτό σε ένα χρυσοχόο ο οποίος βρισκόταν στη γειτονιά και μάλιστα του έδειξε τον δρόμο για να φτάσει εκεί, έτσι ώστε να ξεφορτωθεί τον μουσικό το συντομότερο.

Μετά από λίγο, ο μουσικός πήγε σε ένα χρυσοχόο και του πρόσφερε το χρυσό παπουτσάκι. Κι αυτός με τη σειρά του παρατήρησε το παπούτσι από όλες τις μεριές του και μάλιστα το έβαλε στη ζυγαριά για να το ζυγίσει. Έπειτα κοίταξε ύποπτα μέσα από τα γυαλιά του τον άντρα αυτό ο οποίος προσπαθούσε να του πουλήσει το πολύτιμο αντικείμενο και είπε: «Θα αγοράσω αυτό το παπουτσάκι, αλλά θα πρέπει να περιμένεις λίγο για να πάω να πάρω λεφτά από την τράπεζα και να σε πληρώσω». Για την

ακρίβεια, όμως, έστειλε τον βοηθό του να ειδοποιήσει τους αστυνομικούς, για να συλλάβουν τον ύποπτο άντρα.

Σε πέντε λεπτά, πέντε αστυνομικοί βρέθηκαν στο μαγαζί του χρυσοχόου. Ένας από αυτούς ρώτησε τον μουσικό από πού είχε κλέψει αυτό το πολύτιμο αντικείμενο. «Ο Κύριος που βρίσκεται στον ουρανό γνωρίζει ότι δεν το έκλεψα», είπε ο μουσικός. Εξήγησε στους φρουρούς πως πήγε στην εκκλησία και τραγούδησε μπροστά από την Παναγία και πως ξαφνικά το παπούτσακι βρέθηκε στο πάτωμα μπροστά από τα πόδια του. «Και νομίζεις πως θα σε πιστέψουμε;» φώναξε ένας από τους φρουρούς. «Είσαι ένας κλέφτης και πρέπει να έρθεις μαζί μας τώρα!»

Ο μουσικός κατάλαβε τι σήμαινε αυτό. Άλλα πως θα μπορούσε να αποδείξει στο δικαστήριο ότι ήταν αθώος; Δεν είχε αποδείξεις ούτε μάρτυρες. Κι ενώ οι αστυνομικοί ετοιμάζονταν να τον πάρουν στη φυλακή, ο μουσικός είχε μια ιδέα. Τους ζήτησε να τον αφήσουν να τραγουδήσει για μια τελευταία φορά στο εκκλησάκι. Έτσι θα προσπαθούσε να αποδείξει την αθωότητά του. Οι αστυνομικοί γέλασαν αλλά ίκανοποίησαν την επιθυμία του – περισσότερο για να διασκεδάσουν παρά για να ανακαλύψουν την αλήθεια. Πήραν τον ηλικιωμένο άντρα στο εκκλησάκι. Αυτός άρχισε να παίζει μουσική και να τραγουδά όπως και πριν. Μάλιστα τώρα έπαιζε και τραγουδούσε ακόμα πιο καλά, αφού αυτή τη φορά παρακαλούσε τον Κύριο να αποδείξει την αθωότητά του.

Όταν τελείωσε το τραγούδι του έγινε και πάλι θαύμα! Οι φρουροί είδαν ακόμη ένα χρυσό παπούτσακι να πέφτει μπροστά από τον μουσικό. Ακτίνες φωτός πλημμύρισαν το εκκλησάκι. Κανείς δεν γνώριζε αν προέρχονταν από τα παράθυρα ή από το ιερό της Εκκλησίας. Τώρα οι φρουροί συνειδητοποίησαν ότι ο μουσικός έλεγε την αλήθεια και ότι τα δύο χρυσά παπούτσακια ήταν η ανταμοιβή από τον Θεό για την όμορφη μουσική που έπαιζε. Βαθιά συγκινημένοι, τον άφησαν να συνεχίσει το δρόμο του.

Ο χαρούμενος μουσικός επέστρεψε στο χρυσοχόο, ο οποίος αγόρασε τελικά τα χρυσά παπούτσακια και του έδωσε τόσα πολλά χρήματα που δεν χρειάστηκε ποτέ πια να ζητάει λεφτά παίζοντας μουσική μέχρι και το τέλος της ζωής του.

Złote buty

Polish text

Żył sobie stary muzyk. Grał na swoich skrzypcach i podróżował po całym świecie. I tak zarabiał na życie. Pewnego dnia zatrzymał się przed kaplicą i będąc w dobrym nastroju wszedł do niej i zaczęła grać i śpiewać, jak mógł najlepiej na chwałę Bożą. Nagle złoty but z ołtarza Marii Dziewicy upadł przed nim. Stary muzyk rozejrzał się wokoło ale nie zobaczył nikogo, kto mógłby tym złotym butem rzucić.

Pochylił się i podniósł dziwny prezent. Nie mógł ocenić jego prawdziwej wartości i pomyślał, że but jest pomalowany na złoty kolor. „Mimo że prezent jest mały, to powinieneś być z niego zadowolony” - powiedział do siebie. Mówiąc to włożył mały but do kieszeni, wyszedł z kaplicy i powędrował dalej

Po godzinie dotarł do gospodarstwa. Tam również grał i śpiewał. Zazwyczaj coś otrzymywał za swoją muzykę. Zanim wyruszył dalej pokazał gospodarzowi piękny but i spytał go czy nie chciałby go kupić. Gospodarz spojrzał na but, obrócił go kilkakrotnie by sprawdzić go ze wszystkich stron, potrzasnął głową i zaczął spoglądać a to na but a to na muzyka. Zrozumiał, że to jest bardzo wartościowy przedmiot i pomyślał, że muzyk jest rabusem. Chcąc uniknąć kłopotów powiedział, że nie chce mieć z tym nic wspólnego i poradził by muzyk poszedł do szewca.

Na kolejnym placu targowym muzyk poszedł do szewca i zaoferował mu złoty but do kupienia. Szewc także pomyślał, że sprawa jest podejrzana i powiedział: „Nie mogę wykorzystać tych butów bo one nie są zrobione ze skóry” i poradził mu żeby poszedł do złotnika, który jest akurat w jego sąsiedztwie i nawet pokazał mu drogę na skróty aby jak najszybciej pozbyć się muzyka.

Chwilę później muzyk zaproponował sprzedaż złotego buta złotnikowi. On także obejrzał przedmiot ze wszystkich stron i nawet położył na wagę by go zważyć i potem popatrzył podejrzliwie przez okulary na człowieka, który chciał mu sprzedać tak wartościowy przedmiot i powiedział: „Kupię ten but ale musisz poczekać chwilę aż wyjmę odpowiednią ilość pieniędzy z banku”. A tak naprawdę wysłał praktykanta, by zawiadomił straże i by aresztowali podejrzanego człowieka.

Po kilku minutach pięciu strażników zjawiło się u złotnika. Jeden z nich spytał muzyka gdzie ukradł ten drogocenny przedmiot „Bóg w niebie wie, że ja tego nie ukradłem” - odpowiedział muzyk. Następnie opowiedział strażnikom, jak wszedł do kaplicy, zagrał i zaśpiewał przed ołtarzem Maryi

Dziewicy i ni stąd ni zowąd złoty but znalazł się u jego stóp. „I ty myślisz, że my ci uwierzymy?” - krzyknął jeden ze strażników - „Jesteś złodziejem i pojdziesz z nami”.

Stary muzyk wiedział co to znaczy i co go czeka. Jednak jak mógłby udowodnić strażnikom swoją niewinność? Nie miał żadnych świadków. Strażnicy już zamierzali zabrać muzyka do więzienia gdy wpadł na taki pomysł. Porosili ich by pozwolili mu zagrać jeszcze raz w kaplicy, zanim zabiorą go do więzienia. Może udałoby mu się w ten sposób potwierdzić swoją niewinność. Strażników to rozśmieszyło ale zgodzili się spełnić jego prośbę bardziej dla własnej uciechy niż przez wzgląd na dowiedzenie się prawdy.

Zabrali starego człowieka do kaplicy a on zaczął grać i śpiewać, tak jak to zrobił wcześniej a nawet lepiej niż przedtem, gdyż teraz prosił Boga, swojego jedynego świadka, o pomoc.

Kiedy skończył swoją pieśń cud zdarzył się ponownie! Strażnicy zobaczyli, że następny but upadł u stóp starego muzyka. Promień światła rozświetlił kaplicę. I trudno było zgadnąć czy światło jaśniało poprzez witraże czy z ołtarza. W tej samej chwili strażnicy zrozumieli, że to co powiedział stary muzyk było prawdą i że złote buty były nagrodą niebios za jego cudowną muzykę. Głęboko poruszeni zostawili go w spokoju.

Szczęśliwy muzyk wrócił do złotnika który kupił od niego złote buty i zapłacił mu za nie tak dużo pieniędzy że do końca swoich dni nie musiał zarabiać na życie grą na skrzypcach.

Os sapatos de ouro

Portuguese text

Era uma vez um velho músico que corria mundo a tocar o seu violino como ganha-pão. Um dia parou defronte de uma capela e, como estava de bom humor, entrou e começou a tocar e a cantar o melhor que sabia pela glória de Deus. De repente cai um sapato de ouro do altar da Virgem Maria mesmo à sua frente. O velho músico olhou em redor mas não descortinou ninguém que pudesse ter atirado o sapato de ouro.

Curvou-se para apanhar o estranho presente. Não sabia avaliar qual o valor real do sapato, pensando que o sapato apenas estava pintado de dourado. – Embora o presente seja pequeno, devo sentir-me agradecido, disse para si mesmo. Logo que o disse, meteu o sapato no bolso, saiu da capela e continuou o seu caminho.

Uma hora mais tarde chegou a uma quinta, onde tocou e cantou. Geralmente davam-lhe qualquer coisa pela sua música. Antes de continuar viagem, mostrou o belo sapato ao agricultor e perguntou-lhe se queria comprá-lo. O agricultor olhou para o sapato, mirou-o de todos os lados, abanou a cabeça e depois começou a olhar alternadamente do sapato para o músico e de novo para o sapato. Tinha-se apercebido que o sapato era um objeto valioso e pensava que o músico era um ladrão. Como não queria arranjar sarilhos, disse que não podia fazer nada dele e aconselhou o homem a tentar junto do sapateiro.

No mercado seguinte que encontrou, o músico foi ter com um sapateiro e ofereceu-lhe o sapato de ouro. O sapateiro também achou que a situação trazia água no bico e disse – Não posso usar este sapato porque não é feito de couro. E aconselhou o músico a tentar o ourives, disse que havia um perto dali e até lhe mostrou o caminho mais curto para casa do ourives para se ver livre do músico quanto antes.

Um pouco mais tarde, o músico oferecia o sapato de ouro ao ourives. Este também se mostrou desconfiado, mirando o objeto de todos os lados e até o colocou na balança para o pesar. Em seguida olhou pelos óculos para o homem que se propunha vender tal valioso objeto e disse: – Compro-te este sapato, mas terás de esperar um pouco até que eu arranje o dinheiro necessário para te pagar do banco. – O que ele fez de facto foi mandar o aprendiz alertar os guardas para virem prender este homem suspeito.

Em cinco minutos cinco guardas puseram-se em casa do ourives e um deles perguntou ao homem de onde tinha roubado o precioso objeto. –

Nosso Senhor sabe que não o roubei, respondeu o homem. Contou então aos guardas como tinha entrado na capela, tocado e cantado em frente do altar da Virgem Maria e como de repente lhe surgiu um sapato aos pés. – E tu achas que acreditamos em ti? – Gritou um dos guardas. – És um ladrão e tens de vir connosco agora!

O velho músico sabia o que isto queria dizer e o que o esperava. Mas como podia ele provar aos guardas e perante a lei que estava inocente? Não tinha testemunhas. Por isso, quando estavam prestes a levá-lo para a prisão, pediu-lhes que o deixassem tocar mais uma vez na capela antes de ir preso, para tentar provar-lhes que estava inocente. Os guardas riram-se dele, mas acederam ao pedido – mais para se divertirem do que para apurarem a verdade. Levaram o homem até à capela e ele começou a tocar e cantar como fizera anteriormente. Tocou ainda melhor porque agora pedia ao Senhor, sua única testemunha, que o ajudasse.

Quando terminou o seu cântico, o milagre voltou a acontecer! Os guardas viram outro sapato de ouro cair aos pés do velho músico. Um raio de luz encheu a capela. Ninguém percebeu se vinha através dos vitrais da janela ou do altar. Os guardas perceberam então que o velho músico tinha falado verdade e que os sapatos de ouro eram a recompensa dos céus pela maravilhosa música e, profundamente comovidos, deixaram o músico seguir caminho.

O músico, feliz, voltou a casa do ourives, que lhe comprou os dois sapatos e lhe deu tanto dinheiro por eles que ele não voltou a ter que pedir tocando violino até ao fim dos seus dias.

The Lion, the Stork, and the Ant

English text

Once upon a time, a poor widow lived with her son Hans in a forest. But the son wanted to see the world. His mother couldn't stop him and he left the house.

While walking through a forest, all of a sudden he heard a terrible howling. "I have to see what it is!" thought Hans and ran to see what was going on. How surprised he was to find a lion, a stork, and an ant quarrelling over a dead horse! The three animals asked him to solve their problem. Hans didn't need to think long. He decided to give the meat to the lion, the bones to the stork and the skull to the ant. The animals were very pleased with this solution and thanked him.

"My friend, said the lion, I would like to thank you, and I can not say goodbye without rewarding you. So, whenever you say 'Hans, the Lion,' you will become seven times stronger than the strongest lion."

"I also would like to thank you, said the stork. Whenever you say 'Hans, the Stork,' you will fly seven times higher than the strongest bird."

Then the ant stepped forward and said:

"My good friend, I would like to thank you too. Whenever you say 'Hans, the Ant,' you will get seven times smaller than the smallest ant."

Hans said goodbye to the animals and continued his way through the forest. Little by little the forest became thinner and soon the young man came out of it. Then he saw a town. Coming closer, he noticed that all the houses were covered in black and the inhabitants wore black clothes. He asked what had happened and a man told him: "A three-headed dragon has kidnapped the lovely daughter of our king and keeps her prisoner in a castle far away from here. Nobody can rescue her."

Hans asked where the castle was and went that way to save the princess. He walked for several days, until he reached the hill on whose top was the dragon's castle. But it was impossible to climb the hill – it was steep, shiny and slippery as if smeared with oil. Hans stopped and started thinking about what to do. Suddenly, he remembered what the three

animals had promised. He said to himself "Hans, the Stork." All of a sudden he was transformed into a stork and flew to the top of the hill. But the door of the castle was locked and nobody would open it. Then the young man said "Hans, the Ant," and in no time he was transformed into the smallest ant. Through a hole in the door he entered the castle.

Once in the castle, he became again the young man that he was and started going round the rooms of the huge building. All of a sudden a small old man with a very long beard appeared in front of him.

"What are you looking for, young man?" Asked the old man.

"I want to rescue the king's daughter" answered Hans.

"It's not that easy, said the old man. A terrible dragon keeps her prisoner and sleeps by her lap."

But Hans was not afraid. He asked where he could find a sword. The old man showed him the way.

"Go to the armoury, he said. There you will find a heavy sword you could hardly pick up. Take it."

Hans went up to the armoury and selected the biggest and strongest sword, but he could hardly pick it up. Then he went to the princess' room and said to himself: "Hans, the Lion." At that very moment he became seven times stronger than the strongest lion. He entered the room and with one blow he cut off all three heads of the dragon. When he did so, the whole castle started to groan and crack. The hill started shrinking until it disappeared completely.

Hans and the king's daughter went back to her father's city. When they entered the city, everybody celebrated the liberation of the princess. The beautiful girl married her rescuer and they lived happily ever after.

Löwe, Storch und Ameise

German text

Eine arme Witwe lebte mit ihrem Sohn einsam im Walde, und ihre Freude an dem Knaben wurde nur dadurch getrübt, dass er immer wieder danach verlangte, in die Welt zu ziehen.

Endlich konnte sie ihn nicht mehr halten, und Hans machte sich auf den Weg. Als er durch den dichten Wald schritt, hörte er auf einmal ein fürchterliches Geheul. „Ich muss doch sehen, was es gibt“, sagte er zu sich und lief, nachzuschauen. Zu seinem Verwundern fand er einen Löwen, einen Storch und eine Ameise, die sich um den Leib eines toten Rosses stritten. Kaum bemerkten ihn die Tiere, baten sie ihn, er möge ihren Streit schlachten. Hans besann sich nicht lange und gab dem Löwen das Fleisch, dem lang schnäbeligen Storch die Knochen zum Abnagen und der Ameise den Schädel, dass sie darin niste. Die Tiere waren mit der Teilung sehr einverstanden und dankten ihm aufs beste.

Der Löwe sprach: „Guter Freund, ich will dich belohnen und nicht ohne Dank von dir scheiden. Wenn du sagst: Hans, der Löwe – so sollst du siebenmal stärker sein als der stärkste Löwe.“

Darauf sagte der Storch: „Guter Freund, ich will dich belohnen und nicht ohne Dank von dir scheiden. Wenn du sagst: Hans, der Storch – so wirst du siebenmal höher fliegen können als meinesgleichen.“

Nun kroch die Ameise heran und wisperete: „Guter Freund, ich will dich belohnen und nicht ohne Dank von dir scheiden. Wenn du sagst: Hans, die Ameise – so wirst du siebenmal kleiner werden als die kleinste Ameise.“

Hans verabschiedete sich von den Tieren und wanderte weiter durch den Wald. Endlich wurde das Gehölz lichter und lichter. Als er den Waldrand erreichte, sah er vor sich eine Stadt liegen und ging darauf zu. Beim Näherkommen, bemerkte er, dass die Häuser mit schwarzen Decken behangen waren und alle Einwohner sich schwarz trugen. Auf seine Frage, was das zu bedeuten habe, sagte ihm ein Mann: „Unsere liebe Königstochter ist in ein fernes Schloss verwünscht worden, und ein Drache mit drei Köpfen bewacht sie. Wer soll sie da noch retten können?“

Hans erkundigte sich, wo das Schloss liege und machte sich auf, die Königstochter zu befreien.

Er musste nur einige Tage wandern, bis er zu dem Berge kam, auf dem das Drachenschloss stand. Es schien aber unmöglich hinaufzugelangen, denn der Berg war steil und so glänzend und schlüpfrig,

als wäre er mit Öl übergossen. Lange überlegte Hans hin und her, bis ihm die drei Tiere einfielen, die ihm Hilfe versprochen hatten. Er sagte vor sich hin: „Hans, der Storch.“ Auf einmal war er in einen Storch verwandelt und flog auf den Berg. Aber das Tor des Schlosses war fest verriegelt und niemand öffnete ihm.

Jetzt sprach der Jüngling: „Hans, die Ameise!“ und im Nu ward er die kleinste Ameise und schlüpfte durch ein Astloch der Tür in den Hofraum. Dort bekam er seine vorige Gestalt wieder und besah das große Gebäude. Da erschien ein meeraltes Männchen, das sehr klein war, aber einen ungeheuren Bart hatte, und fragte ihn: „Bürschchen, was willst du hier?“

„Ich möchte die Königstochter befreien“, erwiderte Hans. „Das wird schwer gehen“, sprach der Alte, „denn ein fürchterlicher Drache ruht auf ihrem Schoße und bewacht sie.“

Hans ließ sich aber nicht abschrecken und wollte wissen, wo ein Schwert sei. Das Männlein wies ihm den Weg: „Geh hinauf in die Rüstkammer, dort wirst du ein Schwert finden, das du kaum ertragen kannst. Das nimm!“

Er stieg hinauf in die Rüstkammer und holte das großmächtige Schwert, konnte es aber fast nicht ertragen. Damit ging er auf das Zimmer der Jungfrau und sprach: „Hans, der Löwe.“ Da wurde er siebenmal stärker als der stärkste Löwe, trat in das Zimmer und schlug dem Drachen alle drei Köpfe mit einem Hiebe herunter.

Kaum war dies geschehen, so begann es im ganzen Schlosse zu donnern und zu poltern, und der Berg senkte sich mehr und mehr, bis er ganz verschwand. Hans machte sich mit der Königstochter auf den Weg in ihre Vaterstadt. Dort entstand große Freude, als sie einzogen, und ein Fest folgte dem anderen.

Das schöne Mädchen aber hielt Hochzeit mit seinem Befreier und beide lebten in Glück und Zufriedenheit.

Το λιοντάρι, ο πελαργός και το μυρμήγκι

Greek text

Κάποτε ζούσε μια φτωχή χήρα με τον γιο της τον Χανς σε ένα δάσος. Άλλα ο γιος της ονειρευόταν να γνωρίσει τον κόσμο. Η μητέρα του δεν μπορούσε να τον σταματήσει και έτσι ο γιος έφυγε από το σπίτι.

Καθώς περπατούσε μέσα στο δάσος, ξαφνικά άκουσε ένα φοβερό ουρλιαχτό. «Πρέπει να δω τι είναι αυτό!» σκέφτηκε ο Χανς και πήγε να δει τι συνέβη. Προς μεγάλη του έκπληξη είδε ένα λιοντάρι, έναν πελαργό και ένα μυρμήγκι να τσακώνονται και να συζητούν σε ποιον ανήκει το νεκρό άλογο που είχαν μπροστά τους! Τα τρία ζώα ζήτησαν τότε από τον Χανς να τους λύσει το πρόβλημά τους. Ο Χανς, χωρίς να το πολυσκεφτεί, αποφάσισε να δώσει το κρέας στο λιοντάρι, τα κόκαλα στον πελαργό και το κρανίο στο μυρμήγκι.

Τα ζώα ικανοποιήθηκαν με αυτή την απόφαση και τον ευχαρίστησαν.

- Φίλε μου, είπε το λιοντάρι, θα ήθελα να σε ευχαριστήσω, δεν μπορώ να σε αφήσω να φύγεις χωρίς να στο ανταποδώσω. Έτσι, κάθε φορά που θα λες «Χανς, το λιοντάρι!» εσύ θα γίνεσαι επτά φορές πιο δυνατός κι από το πιο δυνατό λιοντάρι.
- Κι εγώ θα ήθελα να σε ευχαριστήσω, είπε ο πελαργός. Κάθε φορά που θα λες «Χανς, ο πελαργός!» θα πετάς επτά φορές ψηλότερα κι από το πιο δυνατό πουλί.

Το μυρμήγκι έκανε ένα βήμα μπροστά και είπε:

- Αγαπημένε μου φίλε, θα ήθελα κι εγώ με τη σειρά μου να σε ευχαριστήσω. Κάθε φορά που θα λες «Χανς, το μυρμήγκι!» θα γίνεσαι επτά φορές πιο μικρός κι από το πιο μικρό μυρμήγκι.

Ο Χανς αποχαιρέτησε τα ζώα και συνέχισε τη διαδρομή του μέσα στο δάσος. Σιγά σιγά το δάσος γινόταν πιο αραιό και σύντομα ο νεαρός άντρας βγήκε από αυτό. Τότε, είδε μια πόλη. Πλησίασε και είδε ότι όλα τα σπίτια ήταν καλυμμένα με μαύρο χρώμα και οι κάτοικοι φορούσαν μαύρα ρούχα. Ρώτησε τι είχε συμβεί και ένας άντρας του είπε: «Ένας δράκος με τρία κεφάλια έχει αρπάξει την όμορφη κόρη του βασιλιά μας και την κρατά φυλακισμένη σε ένα κάστρο μακριά από εδώ. Κανένας δεν μπορεί να τη σώσει.»

Ο Χανς ρώτησε πού βρίσκεται το κάστρο και ξεκίνησε να πάει να σώσει την πριγκίπισσα. Περπατούσε για μέρες, μέχρι που ανακάλυψε τον λόφο στην κορυφή του οποίου βρισκόταν το κάστρο του δράκου. Ήταν όμως αδύνατο να σκαρφαλώσει στον λόφο. Γλιστρούσε γιατί ο δράκος είχε ρίξει λάδι. Ο Χανς σταμάτησε κι άρχισε να σκέφτεται τι να κάνει. Ξαφνικά

θυμήθηκε τα τρία ζώα και τις υποσχέσεις που του είχαν δώσει. Είπε τότε: «Χανς, ο πελαργός!» Ξάφνου μεταμορφώθηκε σε πελαργό και πέταξε ψηλά στην κορυφή του λόφου. Όμως, η πόρτα του κάστρου ήταν κλειδωμένη και κανείς δεν μπορούσε να την ανοίξει. Τότε ο νεαρός είπε: «Χανς, το μυρμήγκι!» και σε δευτερόλεπτα μεταμορφώθηκε σε μικροσκοπικό μυρμήγκι. Πέρασε, λοιπόν, μέσα από μια χαραμάδα στην πόρτα και μπήκε στο κάστρο.

Μπαίνοντας στο κάστρο έγινε και πάλι άνθρωπος, όπως ήταν πριν και άρχισε να τριγυρίζει μέσα στα δωμάτια του κάστρου. Ένας μικροσκοπικός και ηλικιωμένος άντρας με μακριά γενειάδα εμφανίστηκε μπροστά του.

- Τι φάχνεις, νεαρέ; ρώτησε ο άντρας.
- Ήρθα να σώσω την κόρη του βασιλιά, απάντησε ο Χανς.
- Δεν είναι και τόσο εύκολο. Ένας φοβερός δράκος την κρατά φυλακισμένη και κοιμάται στα πόδια της.

Αλλά ο Χανς δεν φοβήθηκε. Ρώτησε πού μπορεί να βρει ένα σπαθί. Ο παππούς του έδειξε τον δρόμο.

- Πήγαινε στο οπλοστάσιο, του είπε. Εκεί θα βρεις ένα σπαθί που δύσκολα θα μπορέσεις να σηκώσεις. Πάρε το.

Ο Χανς πήγε στο οπλοστάσιο και διάλεξε το μεγαλύτερο και ισχυρότερο σπαθί, όμως δυσκολευόταν να το σηκώσει.

Μετά πήγε στο δωμάτιο όπου βρισκόταν η πριγκίπισσα και είπε: «Χανς, το λιοντάρι!» Αμέσως έγινε επτά φορές πιο δυνατός κι από το πιο δυνατό λιοντάρι. Μπήκε στο δωμάτιο και με δύναμη έκοψε τα τρία κεφάλια του δράκου. Μόλις έκοψε τα κεφάλια του όλο το κάστρο άρχισε να διαλύεται. Ο λόφος άρχισε να συρρικνώνεται μέχρι τη στιγμή που εξαφανίστηκε εντελώς.

Ο Χανς και η πριγκίπισσα επέστρεψαν στην πόλη του πατέρα της. Μόλις έφτασαν στην πόλη, όλοι γιόρτασαν την απελευθέρωση της πριγκίπισσας. Το πανέμορφο κορίτσι παντρεύτηκε τον νεαρό άντρα και έζησαν αυτοί καλά κι εμείς καλύτερα.

Lew, bocian i mrówka

Polish text

Pewna biedna wdowa mieszkała w lesie razem ze swoim synem Jankiem. Syn bardzo chciał zobaczyć świat. Matka nie była w stanie go zatrzymać i syn opuścił dom rodzinny.

Kiedy wędrował poprzez las niespodziewanie usłyszał przeraźliwe wycie. „Muszę zobaczyć co to może być!” pomyślał Janek i pobiegł zobaczyć co się dzieje. Bardzo się zdziwił, kiedy zobaczył, lwa, bociana i mrówkę kłóczącymi się nad trupem konia. Zwierzęta poprosiły, żeby pomogły im rozwiązać problem. Janek nie potrzebował się namyślać długo. Zdecydował, że lew dostanie mięso, bocian kości a mrówka czaszkę. Zwierzęta bardzo zadowolone z takiej decyzji i podziękowały mu.

- „Mój przyjacielu” - powiedział lew – „Chciałbym Ci podziękować i nie mogę powiedzieć do widzenia bez nagrodzenia ciebie. Wiedz, że kiedykolwiek powiesz „Jan, Lew” Ty staniesz się 7 razy silniejszy niż najsielniejszy lew”.

- „Ja także chciałbym ci podziękować” - powiedział bocian – „Kiedykolwiek powiesz

- „Jan, Bocian” będziesz mógł lecieć 7 razy wyżej niż największy ptak”.

Następnie podeszła mrówka i powiedziała:

- „Mój drogi przyjacielu, ja także Ci dziękuję. Kiedykolwiek powiesz „Jan, Mrówka” staniesz się 7 razy mniejszy niż najmniejsza mrówka”.

Jan powiedział zwierzętom do widzenia i poszedł dalej drogą przez las.

Las stopniowo stawał się rzadszy aż w końcu się skończył i Jan zobaczył miasto.

Kiedy poszedł bliżej zauważył, że wszystkie domu były w czerni a mieszkańcy byli ubrani na czarno. Kiedy spytał, co się stało, jakiś człowiek mu powiedział:

- „Trójgłowy smok porwał ukochaną córkę naszego króla i trzyma ją uwiezioną na zamku daleko stad. Nikt nie może jej pomóc”.

Jan spytał gdzie jest zamek i poszedł uratować księżniczkę. Wędrował 7 dni aż w końcu dotarł do wzgórza, na wierzchołku którego znajdował się zamek smoka. Nie sposób było jednak wejść na wzgórzu, które było pełne ostrych krawędzi i śliskie jakby było posmarowane olejem. Jan zatrzymał się by zastanowić się co dalej robić. Szybko przypomniał sobie co troje zwierzą mu obiecało. Powiedział do siebie „Jan, Bocian” W jednej chwili, zmienił się w bociana i pofrunął na wierzchołek wzgórza. Bram do zamku była jednak zamknięta i nikt jej otwierał. Młody człowiek powiedział więc

„Jan, Mrówka” i natychmiast zamienił się w najmniejszą mrówkę. Przez otwór w bramie wszedł do zamku.

Kiedy już na zamku znowu stał się człowiekiem i zaczął biegać po komnatach tego wielkiego zamku niespodziewanie pojawił się przed nim starszy mężczyzna niskiego wzrostu z długą brodą. „Czego szukasz młody człowieku ?” - spytał.

- „Chcę uratować córkę króla” - odpowiedział Jan.

- „To nie będzie łatwe” - powiedział stary człowiek – „Straszny smok uwięził ją i śpi u jej kolan”.

Jan jednak nie przestraszył się. Spytal gdzie może znaleźć miecz. Stary człowiek wskazała mu drogę.

- „Idź do zbrojowni” – powiedział – „Tam znajdziesz miecz, który będzie ci ciężko udźwignąć. Weź go.”

Jan poszedł to zbrojowni i wybrał największy i najtwardszy miecz, który ciężko było mu udźwignąć. Następnie ruszył w stronę komnaty księżniczki i powiedział do siebie „Jan, Lew” W tej samej chwili stał się 7 razy silniejszy niż najsilniejszy lew. Wszedł do komnaty i jednym uderzeniem miecza odciął smokowi wszystkie jego trzy głowy. Kiedy to zrobił, cały zamek zaczął trzeszczeć i kruszeć. Wzgórze zaczęło kurczyć się aż w końcu zniknęło. Jan i córka króla wrócili do miasta. Kiedy tam dotarli wszyscy świętowali uwolnienie księżniczki. Piękna dziewczyna została żoną tego który ją uratował i żyli długo i szczęśliwe przez długie lata.

O leão, a cegonha e a formiga

Portuguese text

Era uma vez uma pobre viúva que vivia com o filho Hans numa floresta. O filho queria conhecer o mundo e a mãe não o podia impedir e ele partiu mundo fora.

Enquanto atravessava a floresta ouviu, de repente, um terrível rugido. – Tenho de ver isto! Pensou Hans e correu a ver o que se passava. Imaginem a surpresa dele quando deparou com um leão, uma cegonha e uma formiga a discutir por causa de um cavalo morto! Os três animais pediram-lhe que desse solução à contenda e Hans não precisou de pensar muito. Decidiu dar ao leão, a carne, à cegonha, os ossos, e à formiga, o crânio. Os animais gostaram da solução e agradeceram-lhe.

– Meu amigo, disse o leão, gostava de te agradecer e não me posso despedir sem te recompensar. Assim, sempre que disseres “Hans, o Leão,” tornar-te-ás sete vezes mais forte que o mais forte dos leões.

– Eu também te quero agradecer, – disse a cegonha. – Sempre que disseres “Hans, a Cegonha” voarás sete vezes mais alto que a mais forte ave.

Foi então a vez da formiga avançar e dizer:

– Meu bom amigo, também eu te agradeço. Sempre que disseres “Hans, a Formiga” ficarás sete vezes mais pequeno que a mais pequena das formigas.

Hans despediu-se dos animais e continuou o seu caminho pela floresta. Pouco a pouco a floresta foi-se tornando menos densa e o homem acabou por sair dela. Viu então uma cidade. Ao aproximar-se reparou que as casas estavam cobertas de negro e que os habitantes vestiam de preto. Perguntou o que tinha acontecido e um homem respondeu-lhe: – Um dragão de três cabeças raptou a adorável filha do nosso rei e mantém-na prisioneira num castelo muito longe daqui. Ninguém a pode salvar!

Hans perguntou onde era o castelo e para lá se dirigiu com o intuito de salvar a princesa. Caminhou durante vários dias, até que chegou a uma escarpa no topo da qual se encontrava o castelo do dragão. Só que era impossível subir a escarpa – era quase vertical, brilhante e escorregadia como se tivesse sido besuntada com óleo. Hans parou para pensar o que fazer. De repente lembrou-se do que os três animais lhe tinham prometido e disse para consigo “Hans, a cegonha.” Foi logo transformado numa cegonha que voou para o topo da escarpa. Mas a porta do castelo estava fechada à chave e ninguém a podia abrir. Foi então que o jovem disse:

“Hans, a formiga”. Num ápice tinha-se transformado na mais minúscula formiga e entrou no castelo por um buraquinho na porta.

Uma vez dentro do castelo, regressou à sua forma de jovem e começou a percorrer as divisões do castelo até que, de repente, apareceu um pequeno velho de longas barbas à sua frente.

- De que estás tu à procura, jovem? – Perguntou o velho.
- Venho salvar a filha do rei, – respondeu Hans.
- Isso não é fácil, – disse o velho. – Ela é prisioneira de um terrível dragão que dorme a seu lado.

Hans não tinha medo. Perguntou onde podia encontrar uma espada e o velho mostrou-lhe o caminho.

- Vai à sala de armas, – disse ele. – Lá encontrarás uma espada que terás dificuldade em levantar. Pega nela.

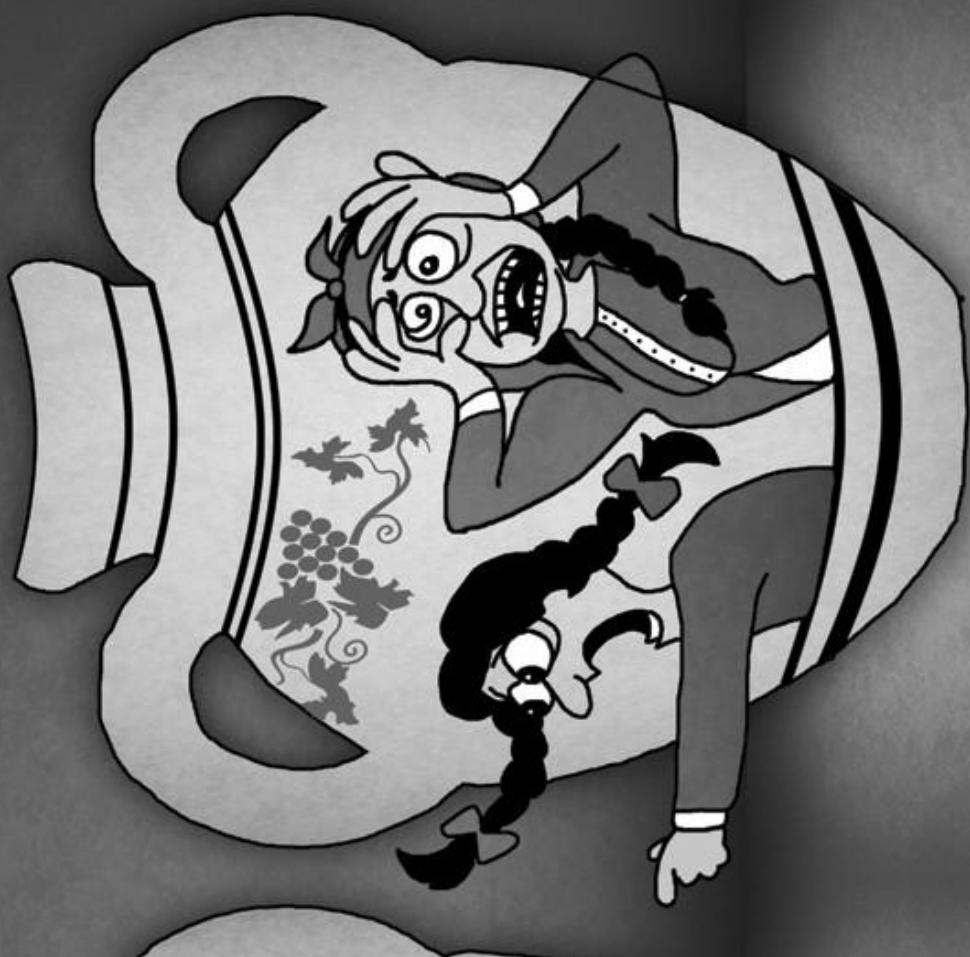
Hans foi à sala de armas e escolheu a espada maior e mais pesada, tão pesada que quase não conseguia pegar nela. Depois dirigiu-se aos aposentos da princesa e disse para consigo “Hans, o leão.” Nesse preciso momento tornou-se sete vezes mais forte que o mais forte leão. Entrou no quarto e de um único golpe cortou as três cabeças ao dragão. Quando isso aconteceu, o castelo inteiro começou a chiar e a desmoronar-se; a escarpa começou a encolher até que desapareceu por completo.

Hans e a filha do rei regressaram à cidade do pai dela e quando entraram na cidade, todos celebraram a libertação da princesa. A bela rapariga casou-se com o seu salvador e viveram felizes para sempre

**STORIES
FROM
CYPRUS**

STORIES FROM CYPRUS

My Poor Child Vasilis (English)	83
Armer, kleiner Vasilis (German)	85
Ο Βασίλης (Greek)	88
Ο Βασίλης (Greek - Cypriot)	90
Wasilij – moje biedne dziecko (Polish).....	92
Meu pobre filho Vasilis (Portuguese)	94
Koutsoukoutou (English)	97
Schwarze Koutsoukoutou (German)	100
Η Κουτσουκούτου (Greek)	102
Mała żuczka (Polish)	104
Carochinha (Portuguese)	106
The iron Pig (English)	109
Das eiserne schwein (German)	111
Η σιερόλοπτα (Greek)	113
Η Σιερόλοπτα (Greek - Cypriot)	115
Sierolotta (Polish)	118
O porco de ferro (Portuguese)	120
Mavris (English)	123
Mavris (German)	125
Ο Μαυρής (Greek)	127
Czarny (Polish)	130
O negro (Portuguese)	132
The Picky Princess (English)	135
Die Wählerische Prinzessin (German)	138
Η ιδιότροπη βασιλοπούλα (Greek)	141
Η ιδιότροπη Βασιλοπούλα (Greek – Cypriot)	143
Kapryśna księżniczka (Polish)	145
A princesa de nariz empinado (Portuguese)	147
The Prince of Venice (English)	151
Der prinz von Venedig (German)	153
Το Βασιλόπουλο της Βενετίας (Greek)	156
Το Βασιλόπουλον της Βενεθκιάς (Greek – Cypriot)	158
Książę Wenecji (Polish)	161
O príncipe de Veneza (Portuguese)	163

My Poor Child Vasilis

English text

Once upon a time there was a farmer called Vasilis. He was living in a small cottage, with his wife and their little daughter. Their cottage was in the middle of a farm, next to the well.

The farmer was taking care of his plants all day long and his wife was cooking, washing, and taking care of their little daughter. When he looked at his wife and daughter, he felt very proud of them.

One day, while his wife was combing her daughter's hair, she noticed the tall grapevine hanging over the well. She thought this was very dangerous and started crying with sobs. Her little daughter, who was six years old, asked her: "Why are you crying mummy?" And her mother answered: "Oh my daughter, if you get married, and if you have a son, and if your son is called Vasilis, and if Vasilis climbs on the grapevine to get grapes, and if he falls down into the well, and if he drowns, then what shall we do? Oh, my poor poor child Vasilis!" Hearing this, the little girl also started crying: "Oh, my poor poor child Vasilis!" And they were both quite upset.

The farmer heard their crying and, leaving his work, he run quickly home to them. He was very worried when he arrived home. He ran around the house and found his wife and daughter crying by the well and saying: "Oh, my poor poor child Vasilis! Oh, my poor poor child Vasilis!"

- Why are you crying? He asked them.
- Vasilis, look at the grapevine, his wife said. If our daughter gets married, and if she has a son, and if her son is called Vasilis, and if Vasilis climbs on the grapevine to get grapes, and if he falls down into the well, and if he drowns, then what shall we do? Oh, my poor poor child Vasilis! Oh, my poor poor child Vasilis!

The farmer could not understand how they could be crying over this. He thought they were being very strange. Finally, he said:

- I will go on a journey. If I meet any people who act even stranger than you two, then I will come back. If not, I will never return!

He traveled around the world, looking for other strange people. He walked and walked. He traveled to the east and he traveled to the west. He met a lot of people and saw a lot of places. One day, he arrived at a village. There, he saw a lot of people running up and down, asking for help. In the middle of the village square there was a young boy. The boy had put his hands in a large jug filled with walnuts. His hands glided easily into the jug

when they were empty, but now he couldn't pull his hands out because he didn't want to leave the walnuts he was holding!

The priest came by and started praying for the evil to go away. After that, the butcher came with a knife and was getting ready to cut off the little child's hands. The midwife arrived in a hurry, bringing oil with her to make the hands more slippery. The mayor said they should break the jug. And all of them were crying and shouting and the little boy was crying the most, especially after seeing the knife in the butcher's hand.

The farmer looked at them and whispered: "There are indeed people who are stranger than my wife and daughter." Then he went to the little boy and talked sweetly to him. When the boy stopped crying, he whispered to him: "Let go of the walnuts. Let them go and your hands will be free." That was all! The little boy left the walnuts and his hands came out of the jag. The village people thought this was a miracle. They wanted to thank the farmer and told him to marry one of the village girls and stay in the village for ever. But the farmer decided to return to his wife and daughter. He understood now that all people are strange, one way or another.

When he returned, he found that his daughter was all grown up and very very pretty. She would soon get married. He trimmed the grapevine, so that its branches did not hang over the well. His wife and daughter were glad. And they lived happily ever after.

Armer, kleiner Vasilis

German text

In der Mitte eines großen Bauernhofs, nahe dem Brunnen, stand das Häuschen des Bauern Vasilis. Dort lebte er mit seiner Frau und seiner kleinen Tochter.

Den ganzen Tag lang arbeitete der Bauer auf dem Feld und im Garten. Seine Frau kochte, wusch, putzte und betreute ihre Tochter. Jedes Mal, wenn Vasilis die beiden betrachtete, war er sehr stolz auf sie.

Eines Tages kämmte die Frau das Haar des Mädchens. Da entdeckte sie eine lange Weinranke, die über dem Brunnen hing. Das erschien ihr sehr gefährlich und sie begann zu weinen. Ängstlich fragte das kleine Mädchen, das erst sechs Jahre alt war: „Warum weinst du, Mama?“ Die Mutter antwortete: „Mein Kind, ich sehe etwas Seltsames vor mir. Wenn du erwachsen bist, wirst du heiraten und einen Sohn haben. Den wirst du Vasilis nennen. Wenn dieser Junge auf die Weinranke klettern sollte, um die Weintrauben zu erreichen, könnte er in den Brunnen fallen. Dabei könnte er ertrinken – und was sollten wir dann tun? Oh, armer, kleiner Vasilis!“

Das Mädchen hörte aufmerksam zu und malte sich aus, was es gehört hatte. Sofort begann es auch zu weinen und rief: „Oh, mein armes Kind, mein kleiner Vasilis!“

Die beiden waren aufgeregt und traurig. Das bemerkte der Bauer und lief schnell zu ihnen. Die Arbeit ließ er liegen und stehen, denn er hatte Angst, dass etwas mit seiner Frau und seiner Tochter geschehen war. Je näher er kam, desto lauter hörte er das Geschluchze und die Rufe der Frau und der Tochter: „Oh, mein armes Kind, armer kleiner Vasilis!“

„Warum weint ihr beiden so sehr?“, fragte er, als er vor ihnen stand.

„Vasilis, kannst du die Weinranke sehen?“, sagte seine Frau unter Tränen. „Wenn unsere Tochter heiratet, wenn sie einen Sohn hat, dann

wird er Vasilis heißen. Wenn dieser Sohn auf die Weinranke klettern sollte, um die Weintrauben zu erreichen, könnte er in den Brunnen fallen. Dabei könnte er ertrinken – und was sollten wir dann tun? Oh, armer, kleiner Vasilis!“

Dem Bauern fehlte jedes Verständnis für die Gedanken seiner Frau. Kopfschüttelnd stand er neben ihr. Er fand ihre Worte für sehr seltsam. Plötzlich sagte er: „Ich verstehe deine Angst nicht. Das alles ist mir zu seltsam. Ich werde euch verlassen und auf eine Reise gehen. Sollte ich unterwegs Menschen begegnen, die sich noch eigenartiger benehmen als ihr beiden, dann komme ich zurück. Wenn nicht, komme ich niemals wieder!“

Gesagt, getan, der Bauer begab sich auf eine Reise rund um die Welt. Während er so ging, suchte er seltsame Menschen. Dabei reiste er vom Osten bis zum Westen, traf eine Menge Menschen und sah viele Orte. Lange Jahre war er unterwegs.

Eines Tages kam er in einem Dorf an. Dort rannten viele Menschen wirr durcheinander und riefen um Hilfe. Mitten auf dem Dorfplatz aber stand ein kleiner Bub. Dieser hatte seine Hände in ein großes Glas, gefüllt mit Walnüssen, gesteckt. Das war einfach gewesen, solange er nichts in den Händen gehalten hatte! Doch nun brachte er seine Hände, die voll mit Walnüssen waren, nicht mehr aus dem Glas. Denn er wollte die Nüsse nicht mehr auslassen.

Der Priester stand bei ihm und betete, dass das Böse den Jungen freigeben sollte. Danach kam der Fleischhauer, der ein Messer hielt. Er war bereit, dem Kind die Hände abzuhacken. Da rannte die Hebamme herbei! Sie hatte Öl mitgebracht, um die Hände des Kindes damit rutschiger zu machen. Der Bürgermeister – klug wie immer – meinte, man solle den Glaskrug zerbrechen. Und alle, alle weinten und schrien. Am meisten brüllte das Kind, weil es das Messer des Fleischhauers vor der Nase hatte!

Der Bauer betrachtete sie eine Weile und flüsterte dann: „Es gibt tatsächlich noch seltsamer Menschen als meine Frau und meine Tochter!“

Dann ging er zu dem kleinen Jungen und sprach liebevoll mit ihm. Bald schon hörte dieser zu weinen auf. Leise flüsterte der Bauer ihm ins Ohr: „Lass einfach die Nüsse aus! Dann bist du sofort frei und kannst deine Hände aus dem Krug ziehen.“

Genau das tat der kleine Bub und zog ohne Probleme seine Hände aus dem Krug.

Die Menschen des Dorfes klatschten begeistert, der Priester sprach von einem Wunder. Sie wollten dem Bauern danken und baten ihn, doch eines ihrer Mädchen zu heiraten und bei ihnen zu bleiben.

Doch der Bauer beschloss, lieber zu seiner Frau und seiner Tochter zurück zu gehen. Denn schließlich hatte er nun sein Versprechen einzulösen.

Als er heimkam, stand seine wunderhübsche, schon erwachsene Tochter vor ihm. Der Bauer war sich sicher, dass sie bald heiraten würde. Was tat er also?

Er nahm die große Rebschere, schnitt die Weinranke ab und lächelte seine Frau und seine Tochter an: „Nun kann dem kleinen Vasilis nichts mehr geschehen!“ Glücklich umarmten ihn die beiden und von diesem Tag an lebten sie friedlich und fröhlich miteinander.

Ο Βασίλης

Greek text

Μια φορά κι έναν καιρό είχε έναν περιβολάρη, που τον έλεγαν Βασίλη. Ζούσε με τη γυναίκα του και την κορούλα τους. Το σπίτι τους ήταν μέσα στο περιβόλι, δίπλα από μια δεξαμενή. Ο περιβολάρης όλη τη μέρα φύτευε, πότιζε και κλάδευε. Η γυναίκα του μαγείρευε, έπλενε και περιποιόταν την κορούλα τους. Σαν έβλεπε τη γυναίκα του να κτενίζει και να περιποιείται την κόρη τους, χαιρόταν και τις καμάρωνε.

Ο Βασίλης είχε φυτέψει κοντά στη δεξαμενή κι ένα κλήμα, που άπλωσε πάνω από τη δεξαμενή τα κλαδιά του. Μια μέρα, εκεί που κτένιζε την κορούλα τους, η γυναίκα του Βασίλη πρόσεξε την κληματαριά. Της φάνηκε επικίνδυνη κι άρχισε να κλαίει με λυγμούς, χωρίς σταματημό. Η κορούλα της, που μόλις έζι χρονών ήταν, τη ρώτησε: «Τί έχεις μανούλα μου και κλαίς;». Και η μητέρα της της λέει: «Αχ κόρη μου, αν σε παντρέψω κι αν κάνεις γιο Βασίλη κι αν ανέβει στην κληματαριά να κόψει το σταφύλι και πέσει στη δεξαμενή και πνιγεί; Αχ τον γιο μας τον Βασίλη!». Η μικρή άρχισε και εκείνη να κλαίει: «Αχ, τον γιο μας τον Βασίλη!» και δεν είχαν παρηγοριά.

Ο περιβολάρης άκουσε τα κλάματά τους κι έτρεξε, αφήνοντας τη δουλειά του στη μέση. Έφτασε ανήσυχος στο σπίτι. Εκεί που κάθε μέρα άκουγε χαρές και γέλια, τώρα άκουγε αναστεναγμούς και κλάματα. Έτρεξε κοντά τους να δει τι συμβαίνει. Τι να δει ο καημένος. Η γυναίκα του και η κόρη του έκλαιγαν κι έλεγαν: «Αχ τον γιο μου τον Βασίλη. Αχ τον γιο μου τον Βασίλη. Αχ και βαχ».

- Τι πάθατε και κλαίτε; τις ρωτά.
- Έλα, Βασίλη μου, να δεις την κληματαριά, του λεέι η γυναίκα του, έλα. Αν παντρέψουμε την κόρη μας κι αν κάνει γιο Βασίλη κι αν ανέβει να κόψει το σταφύλι, δεν θα πέσει μέσα στη δεξαμενή και να πνιγεί; Αχ τον γιο μας τον Βασίλη...

Ο περιβολάρης δεν άντεξε τις παραξενιές τους. Θύμωσε πολύ. Ήταν και κουρασμένος ο άνθρωπος: «Τόσο ανόητες, σαν εσάς, δεν έχω ξαναδεί», τους είπε. Έπιασε τη βούρκα του, τη μαγκούρα του κι έφυγε από το σπίτι του. Τις άφησε να κλαίνε όσο θέλουν.

- Αν βρω πιο ανόητους από εσάς... εκεί που θα πάω, θα γυρίσω πίσω. Άλλιώς μη με περιμένετε, τους είπε κι έφυγε.

Πήγε να γυρίσει τον κόσμο για να μάθει αν υπήρχαν κι άλλοι ανόητοι.

Περπάτησε, περπάτησε, γύρισε ανατολή και δύση. Γνώρισε πολλούς ανθρώπους και είδε πολλά παράξενα πράγματα. Μια μέρα, την

ώρα που έμπαινε σ' ένα χωριό, πρόσεξε πολύ κόσμο να τρέχει πάνω κάτω και να φωνάζει «βοήθεια». Ήταν όλοι τους μαζεμένοι στην πλατεία του χωριού και είχαν στη μέση έναν πιτσιρικά. Πήγε κοντά τους να δει τι συμβαίνει. Όπως είχε καταλάβει, ο μικρός είχε βάλει τα χέρια του μέσα σε μια στάμνα για να πιάσει καρύδια. Τα χέρια του μπήκαν με ευκολία, όμως τώρα δεν έβγαιναν.

Έφτασε ο ιερέας κι άρχισε να προσεύχεται να φύγει το κακό. Ήλθε ο κρεοπώλης με το μαχαίρι έτοιμος να του κόψει τα χέρια. Έφτασε η μαμμή που έφερε μαστιχόλαδο. Και ο κοινοτάρχης σαν έφτασε, είπε να σπάσουν τη στάμνα. Έκλαιγαν όλοι. Τέτοιο κακό δεν ξανάδαν. Περισσότερο από όλους έκλαιγε ο πιτσιρικάς, ειδικά όταν είδε τον χασάπη με το μαχαίρι.

Ο περιβολάρης τους κοίταζε απορημένος και έλεγε μέσα του: «Να που υπάρχουν περισσότερο ανότοι από τη γυναίκα μου και την κόρη μου». Ύστερα πλησίασε τον μικρό που είχε τα χέρια του μέσα στη στάμνα. Του γλυκομίλησε για να σταματήσει το κλάμα και ύστερα έσκυψε και του ψυθύρισε στο αυτί: «Άφησε πταιδί μου τα καρύδια που κρατάς, άφησέ τα και θα ελευθερωθούν τα χέρια σου... θα το δεις!».

Αυτό ήταν, τ' άφησε τα καρύδια και βγήκαν τα χέρια του. Για όσους ήταν εκεί, αυτό ήταν ένα θαύμα, κι ευγνωμονούσαν τον περιβολάρη που τους βοήθησε τόσο πολύ. Του πρότειναν, μάλιστα, να τον παντρέψουν στο χωριό τους. Εκείνος όμως, γύρισε πίσω στη γυναίκα και την κόρη του. Ήξερε πια πως όλοι οι άνθρωποι είχαν τις παραξενιές τους.

Του φάνηκε πως η κόρη του μεγάλωσε και ομόρφυνε πολύ. Και δεν άργησε να διορθώσει την κληματαριά, έτσι που τα κλαδιά της να απλώνονται έξω από τη δεξαμενή. Η χαρά ξαναγύρισε στο σπιτικό τους.

«Κι έζησαν αυτοί καλά και μεις καλύτερα»

Ο Βασίλης

Greek – Cypriot dialect text

Μια φοράν τζιαι είναν τζιαιρόν είσιεν είναν περβολάρην, που τον ελαλούσασιν Βασίλη. Έζιεν μες στο περβόλιν του μαζί με τη γεναίκαν του τζιαι την κόρη τους. Το σπίτιν τους μες στο περβόλι ήτουν κοντά στη δεξαμενή.

Ο περβολάρης ούλη μέρα εφύτευκεν, επότιζεν τζιαι εκλάδευκεν. Η γεναίκα του εμαΐρευκεν, επλύννησκεν τζιαι έσαζεν το μωρό τους, την κόρη τους. Ο περβολάρης εθώρεν τη γεναίκα να κτενίζει κάθε μέρα τη μιτσιάν, τζιαι εσιέρετουν τζιαι εκαμάρωνεν τες.

Κάποτε ο περβολάρης εφύτεψεν κοντά στη δεξαμενή είναν κλίμα. Τζιαι έκαμεν του μια απλωσιά που πάνω που τη δεξαμενή.

Μιαν ημέρα, σαν εκτένιζεν τη μιτσιάν η γεναίκα του περβολάρη, εδίκλησεν τζι είδεν την κληματαρκάν τζιαι αρκίνεψε να κλαίει, να κλαίει, ανακαλιστά τζιαι να μεν λαλεί να σταματήσει. Η κόρη της που πέντε έξι χρονών ήτουν κόμα, λαλεί της: «Είνταν πο’ σιεις μάνα τζιαι κλαίεις;» Τζι η μάνα της λαλεί της: «Αχ κόρη μου, τζιαι πού να σε παντρέψω τζι εννά κάμεις γιο Βασίλη, τζι εννά βκει να κόψει το σταφύλι, τζιαι αν πέσει μες τη δεξαμενήν τζιαι πνιεί; Αχ τον γιο μας το Βασίλη!». Η μιτσιά αρκίνεψε τζιαι τζείνη να κλαίει. «Αχ τον γιο μου το Βασίλη». Εν είχασιν παρηορκάν.

Άκουσεν τα κλάματά τους ο περβολάρης. Άφηκεν τες δουλειές του περβολιού τζιαι εβούρησεν έσσω του να δει είνταν που πάθαν. Καθ' ημέραν άκουε χαρές τζιαι γέλια, είνταν πο’ χουν τωρά τζιαι κλαίσιν; Επήγεν κοντά τους, είντα να δει! Τη γεναίκαν τζιαι την κόρην του να κλαίσιν τζιαι να λαλούσιν: «Αχ τον γιο μας τον Βασίλη! Αχ τον γιο μας το Βασίλη! Αχ βαχ....».

«Είνταν που πάθετε τζιαι κλαίτε;» λαλεί τους.

-Έλα Βασίλη μου να δεις, λαλεί του η γεναίκα του. Που να παντρέψουμε την κόρη μας, τζιαι κάμει γιο Βασίλη, τζιαι άμα βκει τζιαι κόψει το σταφύλι, εν θα πέσει μες τη δεξαμενή να πνιεί; Ε, αχ τον γιον μας το Βασίλη!».

Ο περβολάρης, άμαν τες άκουσεν έτσι, εθυμώθην πολλά. Ήτουν τζιαι ποσταμένος ο άθρωπος. «Έτσι πελλές εγιώ εν εξαναεία», λαλεί τους. Έπιαεν τη βούρκαν του τζιαι τη βέρκαν του, τζι έφυεν τζ' άφηκέν τες να κλαίουσι.

«Αν έβρω πιο πελλούς που λλόου σας, εν να ’ρτω πίσω. Αν μεν έβρω ... μεν με καρτεράτε», είπεν τους τζι έφυεν για να γυρίσει τον κόσμο, να δει αν είσιεν τζι άλλους πελλούς.

Εγύριζεν περπατητός. Επήεν σ' ανατολήν τζιαι δύση. Είεν πολύν κόσμο, τζιαι πολλά παράξενα πράματα. Μιαν ημέραν, την ώραν που έμπαινεν σ' ένα χωρκό, θωρεί κόσμον πολύν, να βουρά πάνω κάτω τζιαι να φωνάζει βοήθεια. Μες στην πλατείαν του χωρκού είχαν ένα μιτσή στη μέση. Επήεν κοντά τους να δει ίντα που γίνηκε. Όπως εκατάλαβεν, ο μιτσής έβαλεν τα σιέρκα του να πιάσει καρύδκια που τάσιεν η μάνα του με στη κούζα. Να μπουν τα σιέρκα του, εμπήκαν, άμα ύστερα ενέβκαιναν. Επήεν ο παπάς, να ξορίσει το κακό με τες ευτσιές. Επήεν ο κασάπης με την ππάλα να του κόψει τα σιέρκα του. Έφτασεν η μαμμού τζι είπε να του βάλει μαστιχόλαο. Ο μουκτάρης είπε να σπάσουν την κούζα! Ούλλοι τους έκλαιαν, έτσι κακόν ένα ξαναγίνηκε στον τόπο τους. Τζιαι παραπάνω που ούλλους έκλαιε ο μιτσής που είδε την ππάλα του κασάπη τζιαι εφοήθην.

Ο περβολάρης έμεινε ξιστικός: «Α, λαλεί που μέσα του, τούτοι δαμαί εν παραπάνω πελλοί που τες δικές μου». Εκόντεψεν του μιτσή ο περβολάρης, εκαλοσύνησεν του, για να σταματήσει το κλάμα, τζιαι ύστερα έσιυψεν τζιαι λαλεί του μες τ' αυτί. «Ξαπόλα γιε μου τα καρύδκια, ξαπόλα τα ... να δεις που να βκουν τα σιέρκα σου».

Εξαπόλυσεν ο μιτσής τα καρύδκια τζια επολευτερωθήκαν τα σιέρκα του. Σαν το θάμα ήταν για τζιείνους τους ανθρώπους. Είπαν του περβολάρη, χαρούμενοι, να τον παντρέψουν στο χωρκό τους, μα τζιείνος εστράφην πίσω στη γεναίκα του, στην κόρη του τζιαι στο περβόλι του. Εκατάλαβεν πως ούλλος ο κόσμος έσιει τες παραξενιές του.

Είδεν τη κόρη του ακόμα πιο μεγάλη. Άλλο λλίον, τζι εννά ταν της παντριάς. Πρώτη του δουλειά να γυρίσει τη κληματαριά πόξω που τη δεξαμενή. Έτσι η χαρά ξανάλθε στο σπιτικό τους.

«Τζι' εζήσαν τζιείνοι καλά τζιαι μεις καλλύττερα»

Wasilij – moje biedne dziecko

Polish text

Był sobie wieśniak o imieniu Wasilij, który mieszkał w małej chacie z żoną i ich małą córką. Chatka stała pośrodku gospodarstwa. Obok chaty była studnia.

Gospodarz cały dzień pracował w polu a żona gotowała i robiła porządki oraz zajmowała się małą córką. Wasilij z dumą patrzył na żonę i córkę. Pewnego dnia żona czesła włosy córki i zauważyła w pewnym momencie wysoką winorośl zwieszącą się nad studnią. Natychmiast pomyślała, że to zły znak i zaczęła płakać i lamentować. Córka, która miał tylko 6 lat spytała jej:

- „Dlaczego płaczesz mamusiu?” a mama odpowiedziała: „O córeczko, jeśli wyjdziesz za mąż i będziesz miała syna i jeśli twój syn będzie miał na imię Wasilij i jeśli Wasilij będzie wspinął się po winogrona to on spadnie do studni i utopi się i co my wtedy poczniemy? O mój biedny chłopiec Wasilij”. Słysząc to, córka także zaczęła płakać i wołać:

- „O moje biedne dziecko - Wasilij” i obie bardzo się zasmuciły.

Wieśniak usłyszał ich zawodzenie i pobiegł do nich do chaty, zastawiając pracę w polu. Bardzo się zmartwił, kiedy znalazł przy studni płaczącą żonę i córkę, które zawodziły:

- „Wasilij, moje biedne dziecko! Wasilij, moje biedne dziecko!”

- „Dlaczego szlochacie?” - spytał.

- „Wasilij, popatrz na winorośl” - powiedział żona – „Jeśli nasza córka wyjdzie za mąż i będzie miała syna i jej syn będzie miał na imię Wasilij i jeśli Wasilij by zebrać winogrona wespnie się na winorośl i spadnie z niej do studni i w niej utonie - to co my zrobimy? Wasilij, moje biedne dziecko! Wasilij, moje biedne dziecko!”.

Wieśniak nie mógł zrozumieć jak można płakać z tego powodu. Uznał, że one bardzo zdziwaczały. W końcu powiedział:

- „Wyruszam w świat. Jeśli spotkam ludzi którzy zachowują się dziwniej niż wy - wróćę, jeśli nie - to nigdy tu nie wrócę”.

Wędrował cały świat szukając innych dziwnych ludzi. Szedł i szedł na wschód i na zachód. Spotkał mnóstwo ludzi i odwiedził bardzo dużo miejsc. Podróżował przez lata. Pewnego dnia przybył do wioski i zobaczył ludzi biegących w tą i z powrotem, proszących o pomoc. Na środku rynku wioski stał młody chłopak. Chłopiec włożył ręce do wielkiego dzbana wypełnianego orzechami i nie mógł ich z dzbana wyciągnąć, ponieważ nie chciał zostawić orzechów, które trzymał w rękach.

Przybył ksiądz i modlił się by odpędzić szatana. Przyszedł rzeźnik, który był gotowy odciąć chłopcu dlonie. Przybyła w pospiechu akuszerka, przynosząc olej, by dlonie stały się bardziej śliskie. Burmistrz polecił rozbić dzban. I wszyscy oni płakali i krzyczeli a najwięcej mały chłopiec, szczególnie kiedy zobaczył tasak w ręku rzeźnika.

Wieśniak spojrzał na nich i westchnął

- „Jednak rzeczywiście są ludzie dziwniejsi od mojej żony i córki”.

Następnie podszedł do chłopca i łagodnie z nim porozmawiał . Chłopiec przestał płakać i wtedy mu powiedział:

- „Wypuść z rąk orzechy, zostaw je i wtedy twoje ręce będą wolne”

To wystarczyło, mały chłopiec wypuścił z rąk orzechy i wyciągnął ją z dzbana. Ludzie w wiosce uznali, że to był cud. Chcieli mu podziękować i powiedzieli mu, żeby ożenił się z jedną z dziewcząt z wioski i został z nimi na zawsze ale wieśniak zdecydował się wracać do żony i córki . Zrozumiał że wszyscy ludzie mają swoje mniejsze lub większe dziwactwa. Kiedy wrócił zobaczył, że jego córka bardzo urosła i stała się bardzo piękna. Miała wkrótce wyjść za mąż. Wasilij przyciął winorośl tak, by pnącza nie wisiały nad studnią. Jego żona i córka były bardzo z tego zadowolone i żyli długo i szczęśliwie

Meu pobre filho Vasilis

Portuguese text

Era uma vez um agricultor chamado Vasilis que vivia numa pequena casa com a mulher e uma filha pequena. A casa estava situada no meio de uma quinta ao lado de um poço.

O agricultor todo o dia cuidava das suas plantas enquanto a mulher cozinhava, lavava e tomava conta da filha pequena de ambos. Sempre que olhava para a mulher e para a filha o agricultor sentia-se orgulhoso delas.

Um dia, enquanto pentearia o cabelo da filha, a mulher reparou numa videira alta que pendia sobre o poço. Aquilo assustou-a a pôs-se a soluçar alto. A filha, de seis anos, perguntou-lhe então, – porque choras, mãe? – Ao que a mãe respondeu, – ah, minha filha, se te casares e se tiveres um filho rapaz e se o teu filho se chamar Vasilis e se Vasilis trepar à videira para apanhar uvas e se cair no poço e se se afogar, o que havemos de fazer? Oh, meu *pobre filho Vasilis!* Ao ouvir estas palavras, a rapariga também começou a chorar e a lamentar-se: – Oh, meu *pobre filho Vasilis!* E as duas ficaram muito amarguradas.

O agricultor ouviu-as chorar e veio a correr para junto delas, deixando o trabalho. Estava preocupado quando chegou a casa. Correu pela casa e em redor dela até encontrar a mulher e a filha a chorar junto ao poço, lamentando-se: – Oh, meu *pobre filho Vasilis!* Oh, meu *pobre filho Vasilis!*

– Porque estão vocês a chorar? – Perguntou-lhes.

– Vasilis, olha para a videira, – disse a mulher. – Se a nossa filha se casar e se ela tiver um filho rapaz e se esse filho se chamar Vasilis e se Vasilis trepar à videira para apanhar uvas e se cair dentro do poço e se se afogar, o que havemos de fazer? Oh, meu *pobre filho Vasilis!* Oh, meu *pobre filho Vasilis!* – Lamentava-se a mulher.

O agricultor não compreendia como podiam estar a chorar por aquilo e achou que elas estavam as duas muito estranhas. Acabou por lhes dizer:

– Vou partir em viagem. Se encontrar alguém que tenha um comportamento mais estranho do que vocês as duas, regressarei. Se não encontrar, nunca mais volto!

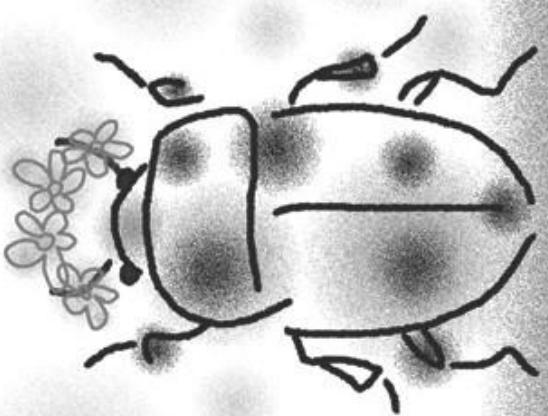
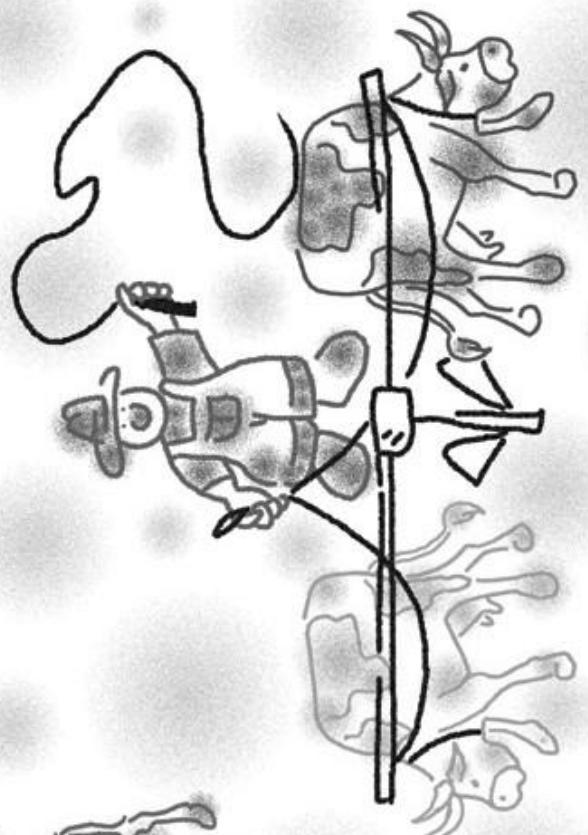
Viajou por todo o mundo à procura de gente estranha. Andou, andou, caminhou para oriente e caminhou para ocidente. Conheceu muitas gentes e visitou muitos lugares, Viajou durante muitos anos. Um dia, chegou a uma aldeia, onde viu muita gente a correr para baixo e para cima

a pedir socorro. No meio da praça da aldeia estava um rapazito que tinha enfiado as mãos num frasco grande cheio de avelãs. As mãos tinham deslizado dentro do frasco sem qualquer problema quando estavam vazias, mas agora não conseguia tirar as mãos para fora porque não queria largar as avelãs que tinha agarrado!

Veio o padre e pôs-se a rezar para afastar o mal. Depois dele, veio o talhante com uma faca e já se preparava para cortar as mãos à criança. A parteira apareceu esbaforida com azeite para tornar as mãos do rapaz mais escorregadias. O presidente da junta disse que era melhor partir o frasco. E todos gritavam e choravam e quem mais chorava era o rapazito, especialmente depois de ver a faca na mão do talhante.

O agricultor olhou para eles e murmurou: – São de facto gente mais estranha do que a minha mulher e a minha filha. – Depois foi ter com o rapazito e falou-lhe docemente. Quando o rapaz parou de chorar, segredou-lhe: – Larga as avelãs. Larga-as e as tuas mãos ficarão livres. E foi tudo o que foi preciso! O rapazito largou as avelãs e as mãos saíram do frasco. A gente da aldeia pensou que se tinha dado um milagre e para agradecer ao agricultor ofereceram-lhe uma das raparigas da aldeia em casamento e propuseram-lhe que ficasse na aldeia para sempre. Contudo, o agricultor decidiu regressar para junto da mulher e filha porque finalmente compreendera que todas as pessoas são estranhas, de uma maneira ou de outra.

Ao regressar encontrou a filha crescida e muito, *muito* bonita. Estava para se casar. O homem podou a vinha para que os ramos não se suspendessem sobre o poço, o que agradou à mulher e à filha, e viveram felizes para sempre.

Koutsoukoutou

English text

Once upon a time, there was a little beetle called Koutsoukoutou, who decided to get married. But her body was black and she was very sad about this. Because of her colour she couldn't find a good husband. Koutsoukoutou was very smart. So, she went to the nearest flourmill and without being noticed by anyone, she got into the bags of flour. After rolling and swimming in the white flour, she became white. Then, full of joy and life, she went on a journey to make her dreams come true.

She was walking for a long time, when she met a man who had ten camels. They were currying wheat. When he saw Koutsoukoutou, he asked her:

- Where are you going?
- I am looking for a husband, she told him.
- Would you like to marry me?
- Of course not, I love my life!
- Why are you saying this? He asked. With me, you will have the life of a princess.
- What if you get angry with me? Won't you hit me with your wooden cane?
- Yes, but I will do so only if I get very angry.

As soon as she heard this, little Koutsoukoutou left to continue her journey. Suddenly, she came across a ploughman, who was guiding two oxen ploughing his field. The ploughman asked:

- Where are you going?
- I am looking for a husband, she answered.
- Would you like to marry me?

- How will you hit me when you get mad? She asked him.
- With my whip, he answered.

As soon as she heard this, little Koutsoukoutou left to continue her journey. While walking, she sung a song:

The man I will marry,
He will go on trips with me.
He will love me, he will kiss me,
And he will never hit me.
I don't want a strong man.
I don't want a tall man.
I don't want to be afraid of my man.
I want a short man.
I want a thin man.
Along with my man, we will be having fun.

Then, little Koutsoukoutou came across a small, grey mouse. When he saw Koutsoukoutou he asked her:

- Where are you going?
- I am looking for a husband, she answered.
- Would you like to marry me?

She got very excited with the idea and asked him:

- How will you hit me if you get mad?
- With my tail, he told her.

Koutsoukoutou gladly took the mouse for her husband.

On their wedding day, all animals, birds, and insects were gathered. They were having lots of fun, when suddenly they ran out of water. The bride decided to go and bring some water herself, because she didn't want the celebrations to stop. On her way to the spring, though, she got tired and lied down to get some rest. She fell asleep. Everyone at the wedding party

was worried, the groom most of all. So he looked for her everywhere, only to find her sleeping in peace. He got angry, and started hitting her with his tail!

Koutsoukoutou woke up but was only tickled by the mouse's tail. She was laughing so hard that the mouse started laughing too. He was not angry any more. They hugged each other, filled their pitchers with fresh water and returned to the party. And they laughed happily ever after.

Schwarze koutsoukoutou

German text

Es war einmal eine pechschwarze Käferfrau namens Koutsoukoutou, die so gerne heiraten wollte. Aber sie hatte Angst, keinen Mann zu finden, weil sie ganz schwarz und darum unansehnlich war.

Weil sie aber sehr klug war, hatte Koutsoukoutou eine Idee, wie sie das ändern könnte. Also marschierte sie los und wanderte schnurstracks zur Mühle. Niemand bemerkte es, als sie sich im weißen Mehl wälzte, bis sie schneeweiss war. Glücklich und aufgereggt machte sie sich nun auf die Suche nach einem passenden Mann.

Lange Zeit war Koutsoukoutou schon unterwegs, als sie einen Mann traf, der zehn Kamele hatte. Alle waren mit Weizensäcken beladen. Diese wollte er in Gegenden verkaufen, wo man Weizen weder säen noch ernten konnte. Als er die Käferfrau sah, fragte er: „Wohin bist du unterwegs?“

„Ich möchte einen Mann finden, der mich heiratet“, antwortete sie.

Da fragte er sie: „Möchtest du mich heiraten?“

„Nein, ich möchte lieber leben!“, antwortete Koutsoukoutou.

„Warum sagst du so etwas? Du würdest mit mir wie eine Prinzessin leben!“

„Und was geschieht, wenn du böse mit mir wirst? Erschlägst du mich dann mit deinem hölzernen Stock?“

„Ja, aber das würde ich nur tun, wenn ich sehr wütend auf dich wäre!“

Als Koutsoukoutou das hörte, ging sie stumm weiter. Sie hatte genug gehört!

Da traf sie einen Bauer mit einem Pflug, der von zwei Ochsen gezogen wurde. Emsig pflügte er sein Feld. Als er Koutsoukoutou entdeckte, fragte er: „Wohin des Wegs, schöne Käferfrau?“

„Ich möchte einen Mann finden, der mich heiratet“, antwortete sie.

„Möchtest du mich heiraten?“

„Womit würdest du mich schlagen, wenn du wütend wirst?“

„Mit meinem Stachelstock“, sagte der Mann.

Als Koutsoukoutou diese Antwort hörte, verließ sie ihn sofort.

Auf ihrem Weg begann sie plötzlich vor sich hin zu singen.

Der Mann, den ich heirate,
wird mit mir reisen.

Er wird mich lieben,
mich küssen,
und niemals schlagen.
Ich möchte keinen starken,
großen Mann,
vor dem ich mich fürchte.
Ich wünsche mir so sehr
einen kleinen, schwachen Mann,
mit dem ich viel lachen kann.

Plötzlich stand ein kleiner, grauer Mäuserich vor Koutsoukoutou. Als dieser die weiße Käferfrau sah, fragte er:

„Wohin willst du?“

„Ich suche einen Mann, der mich heiratet“, antwortete sie.

„Würdest du mich zum Mann nehmen?“

Koutsoukoutou war sehr aufgeregt und fragte:

„Womit wirst du mich schlagen, wenn du böse bist?“

„Oh, mit meinem Schwanz“, antwortete der Mäuserich.

Die kleine Käferfrau willigte ein, die Frau des Mäuserichs zu werden.

Sie vereinbarten den Hochzeitstag und luden alle Tiere, Vögel und Insekten ein. Fröhlich feierten sie. Aber auf einmal ging das Wasser aus. Koutsoukoutou wollte ihr schönes Hochzeitsfest nicht zerstört wissen und lief, um Wasser zu holen. Doch unterwegs schlief sie erschöpft ein. Die Gäste aber suchten die Braut und waren sehr besorgt. Die größten Sorgen machte sich der Bräutigam. Er machte sich auf den Weg, um Koutsoukoutou zu finden.

Plötzlich lag vor ihm im Gras die schlafende Käferfrau. Und obwohl er sich große Sorgen um seine Braut gemacht hatte, wurde der Mäuserich jetzt echt wütend. So schlug er mit seinem Schwanz – und was geschah? Koutsoukoutou erwachte und kicherte: „Wie hast du mich wach gekitzelt?“

Die Wut des Mäuserichs verschwand und Koutsoukoutou sagte: „Wenn das alles ist, was geschieht, wenn du wütend bist, so bin ich glücklich, deine Frau zu sein.“

Und so lebten die beiden zufrieden miteinander – und sind vielleicht noch heute irgendwo unterwegs...

Η Κουτσουκουτού
[Το Σκαθαράκι]
Greek text

Μια φορά κι έναν καιρό ήταν μια Κουτσουκουτού, η οποία αποφάσισε να παντρευτεί. Όμως, ήταν κατάμαυρη. Αυτό τη στεναχωρούσε πολύ, γιατί την εμπόδιζε να καλοπαντρευτεί. Άλλα η Κουτσουκουτού ήταν πανέξυπνη. Έτσι λοιπόν, σκέφτηκε να πάει στον αλευρόμυλο της περιοχής και χωρίς να την καταλάβει κανείς, τρύπωσε μέσα στις σακούλες με το αλεύρι. Κυλίστηκε μέσα στην άσπρη σκόνη, και η Κουτσουκουτού άσπρισε. Τότε, γεμάτη ζωντανία και χαρά, πήρε τον δρόμο και ξεκίνησε για να κάνει το όνειρό της πραγματικότητα.

Περπατούσε για ώρα πολλή, μέχρι που στον δρόμο συνάντησε έναν Καμηλάρη που κρατούσε δέκα καμήλες στη σειρά. Ήταν φορτωμένες με σιτάρι, που ο Καμηλάρης πήγαινε να το πουλήσει εκεί που δεν έσπερναν ούτε θέριζαν για να έχουν δικό τους. Μόλις είδε την Κουτσουκουτού, ο Καμηλάρης τη ρώτησε:

- Πού πας κυρά μου;
- Πάω να βρω άντρα για να τον παντρευτώ, του απάντησε εκείνη.
- Και δεν παντρεύεσαι εμένα;
- Αποκλείεται, εγώ τη θέλω τη ζωή μου.
- Γιατί, μαζί μου θα τη χάσεις; ρώτησε εκείνος. Κυρά και αρχόντισσα θα σ' έχω!
- Κι αν κάποτε τσακωθούμε; Δε θα με χτυπήσεις με την ξυλόβεργά σου;
- Το πολύ-πολύ να σου δώσω δυο, κι αυτές πάνω στο θυμό μου.

Η Κουτσουκουτού, μόλις το άκουσε αυτό, άφησε τον Καμηλάρη και συνέχισε τον δρόμο της. Εκεί που περπατούσε συνάντησε ένα Ζευγολάτη, που οδηγούσε ένα ζευγάρι βόδια κι όργωνε το χωράφι του. Ο Ζευγολάτης τη ρώτησε πού πάει. Η Κουτσουκουτού είπε και σ' αυτόν ότι πάει να βρει άντρα. Ο Ζευγολάτης τής πρότεινε να τον παντρευτεί και η Κουτσουκουτού τον ρώτησε πώς θα τη χτυπά όταν θυμώνει. Τότε της απάντησε: «Με τη βέργα μου, φυσικά». Ακούγοντας την απάντησή του, η Κουτσουκουτού αρνήθηκε και συνέχισε τον δρόμο της.

Καθώς περπατούσε, άρχισε να τραγουδά ένα τραγούδι:

Ο άντρας που θα παντρευτώ
ταξίδια θα με παίρνει
θα μ' αγαπά, θα με φιλά

και όχι να με δέρνει.
Δεν θέλω άντρα δυνατό
ψηλό, να τον φοβάμαι.
Θέλω κοντό κι αδύνατο
ωραία να περνάμε.

Καθώς περπατούσε και τραγουδούσε, συνάντησε στον δρόμο της ένα μικρούτσικο και γκρίζο Ποντικό. Όταν την είδε ο Ποντικός, τη ρώτησε:

- Πού πας κυρά μου;
- Πάω να βρω άντρα, του απάντησε.
- Και γιατί δεν παντρεύεσαι εμένα; τη ρώτησε ο Ποντικός.
- Η Κουτσουκουτού, ενθουσιασμένη με την πρόταση, τον ρώτησε:
- Αν τσακωθούμε και θυμώσεις, πώς θα με χτυπήσεις;
- Με την ουρά μου, απάντησε αυτός, και η Κουτσουκουτού δέχτηκε!

Όρισαν την ημερομηνία του γάμου τους και την ημέρα εκείνη μαζεύτηκαν όλα τα ζώα, τα πουλιά, τα έντομα και τα ερπετά. Το γλέντι άρχισε να ανάβει, όμως ξαφνικά σώθηκε το καθαρό νερό. Η νύφη, για να μη διαλυθεί ο γάμος της, πρότεινε να πάει η ίδια να φέρει καθαρό νερό. Φορτώθηκε λοιπόν τις στάμνες και ξεκίνησε. Στον δρόμο όμως η Κουτσουκουτού κουράστηκε και ξάπλωσε λίγο να ξεκουραστεί. Χωρίς να το καταλάβει, την πήρε ο ύπνος. Τότε όλοι άρχισαν να ανησυχούν, και πιο πολύ ο γαμπρός. Αποφάσισε λοιπόν ο Ποντικός να πάει να τη βρει. Γεμάτος αγωνία όπως ήταν, στα μισά του δρόμου είδε την Κουτσουκουτού να κοιμάται. Θύμωσε πολύ, σήκωσε την ουρά του κι άρχισε να την κτυπά.

Η Κουτσουκουτού ξύπνησε και προσπάθησε να προφυλαχτεί από τα χτυπήματα. Όμως πιο πολύ τη γαργαλούσε η ουρά του Ποντικού, παρά την πονούσε. Στο τέλος άρχισε να γελά τόσο δυνατά, που του Ποντικού του πέρασε ο θυμός.

Αγκαλιασμένοι, πήραν τις στάμνες, τις γέμισαν με νερό κι επέστρεψαν στο γάμο. Και γέλασαν αυτοί καλά κι εσείς καλύτερα!

Mała żuczka

Polish text

Był sobie mała żuczka o imieniu KOUTSOUKOUTOU, która postanowiła wyjść za mąż. Bardzo martwiła ja jednak to, że jest cała czarna i ze z tego powodu nie znajdzie męża. KOUTSOUKOUTOU była jednak bardzo sprytna. Weszła do najbliższego młyna i niezauważona przez nikogo wskoczyła do worka z mąką i zanurzyła się cała w mące. Po chwili była cała biała. Zadowolona z efektu i pełna energii ruszyła zrealizować swoje marzenia. Wędrowała bardzo długo, aż spotkała człowieka który miał 10 wielbłądów, które przewoziły zboże. Kiedy człowiek zobaczył KOUTSOUKOUTOU spytał ją:

- „Dokąd zmierzasz ?”
- „Szukam męża” - odpowiedziała mu.
- „Czy zechciałabyś wyjść za mnie ?”
- „Oczywiście, że nie. Ja uwielbiam swoje życie ! ”
- „Po co to mówisz ?” – spytał – „Miałabyś ze mną życie księżniczki”.
- „Ale co się stanie jeśli Ty pogniewasz się na mnie? Nie uderzysz mnie przypadkiem drewnianym pojemnikiem?”
- „Tak ale tylko wtedy kiedy ty bardzo mnie zdenerwujesz”.

Kiedy KOUTSOUKOUTOU to usłyszała natychmiast wyruszyła w dalszą podróż.

Niespodziewanie natknęła się na chłopa orzającego ziemię dwoma wołami.

- „Dokąd zmierzasz ?” „Szukam męża” - odpowiedziała mu.
 - „Czy zachciałabyś wyjść za mnie ?”
 - „A czym byś mnie uderzył gdybyś oszalał ?” - spytała go. „Moim batem”
- Kiedy KOUTSOUKOUTOU tylko usłyszała te słowa natychmiast wyruszyła w dalszą podróż.

W czasie wędrowania śpiewała piosenkę

- „Mężczyzna który ożeni się ze mną będzie podróżował ze mną, będzie mnie kochał i całował i nigdy nie uderzy mnie . Nie chcę silnego mężczyzny.

Nie chcę wysokiego mężczyznę bo nie chce bać się mojego mężczyznę.

Chcę niskiego i szczupłego mężczyznę by razem z nim żyć wesoło i szczęśliwie”.

Wtedy KOUTSOUKOUTOU natknęła się na mała szarego mysza. Kiedy mysz zobaczył ją spytał:

- „Dokąd zmierzasz?”
- „Szukam męża” - odpowiedziała żuczka.

- „Czy zechciałbyś wyjść za mnie ?”

Żuczka słuchała z zainteresowaniem.

- „Kiedy oszalejesz czym mnie byś uderzył ?”

- „Moim ogonkiem” - odpowiedział.

Szczęśliwa KOUTSOUKOUTOU wyszła za mysza.

W dniu ich ślubu zgromadziły się wszystkie zwierzęta, ptaki i robaki.

Świetnie się bawili, kiedy nagle skończyła się woda. Panna Młoda postanowiła sama pójść po wodę, gdyż nie chciała przerywać uroczystości z tego powodu. Jednakże w drodze do źródła poczuła się zmęczona, położyła się by odpocząć i zasnęła. Wszyscy bardzo się martwiły a najbardziej Pan Młody. Szukał jej wszędzie aż w końcu znalazł pograżoną w głębokim śnie. To go zdenerwowało i zaczął ją bić swoim ogonkiem.

KOUTSOUKOUTOU obudziła się ale uderzenia ogonkiem tylko ją łaskotały. Zaczęła śmiać się głośno, tak głośno, że i mysz zaczął się śmiać. Objęli się serdecznie, napełnili dzbanki wodą i wrócili na wesele. I śmiali się uszczęśliwieni do końca swoich dni.

Koutsoukoutou (Carochinha)

Portuguese text

Era uma vez uma carochinha, chamada Koutsoukoutou, que se queria casar, mas tinha o corpo todo preto, o que a entristecia. Era por causa da cor que não encontrava marido, mas Koutsoukoutou era esperta e sem ninguém ver foi até ao moinho mais próximo e meteu-se dentro dos sacos de farinha. Tanto rolou e nadou na farinha branca, que ficou branquinha e, cheia de alegria de viver, partiu em viagem para realizar o seu sonho.

Já caminhava há muito tempo quando encontrou um homem que tinha dez camelos carregados de trigo. Quando o homem viu Koutsoukoutou perguntou-lhe:

- Onde vais?
- Ando à procura de marido, – respondeu ela.
- Queres casar comigo?
- Claro que não, amo a minha vida!
- Porque dizes isso? – perguntou ele. – Comigo levarás vida de princesa.

- E se te zangas comigo? Não me baterás com a tua vara de madeira?
- Bato, mas só se ficar muito zangado.

Logo que ouviu isto, a pequena Koutsoukoutou correu dali para continuar a sua viagem. De repente deu com um agricultor que conduzia uma junta de bois pelos campos. O agricultor perguntou:

- Onde vais?
- Ando à procura de marido, – respondeu ela.
- Queres casar comigo?
- Como é que me vais bater quando ficas zangado? – perguntou-lhe ela.

- Com o chicote, – respondeu ele.

Logo que ouviu isto, a pequena Koutsoukoutou partiu dali para continuar a sua viagem.

Enquanto caminhava, cantava assim:

O homem com quem me casar,

Há de comigo viajar.

Amar e beijar,

Nunca me há-de bater.

Forte não há-de ser.

Alto não há-de ser.

Ter medo dele não quero.

Que ele seja baixo, eu quero.
Que ele seja magro, eu quero.
Juntos havemos de nos divertir.

Foi então que a pequena Koutsoukoutou encontrou um ratinho que, ao vê-la, lhe perguntou:

- Onde vais?
- Ando à procura de marido, – respondeu ela.
- Queres casar comigo?

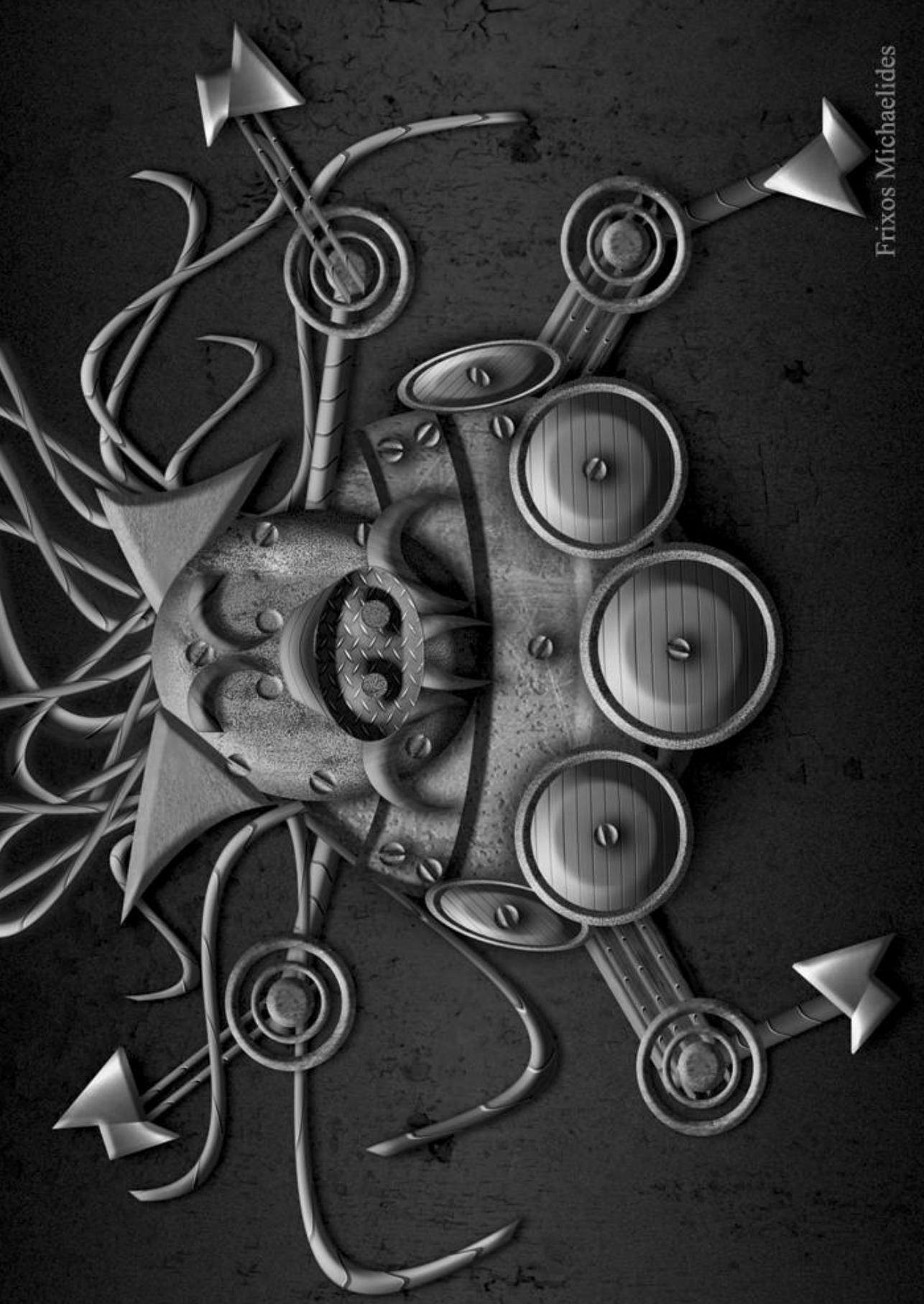
Nesse momento ela ficou toda empolgada! Perguntou-lhe:

- Como é que me vais bater quando ficas zangado?
- Com a minha cauda, – respondeu-lhe ele.

Koutsoukoutou aceitou de bom grado o rato para marido.

No dia do casamento estavam reunidos em grande festa todos os animais, pássaros e insetos, quando de repente se acabou a água. A noiva decidiu ir buscar ela própria mais água porque não queria que a festa acabasse ali. A caminho da nascente sentiu-se cansada e deitou-se para descansar, acabando por adormecer. Na boda todos começaram a ficar preocupados e em especial o noivo que se pôs à procura dela por toda a parte até que a encontrou a dormir descansada. Ficou zangado e começou a bater-lhe com a cauda!

Koutsoukoutou acordou com as cócegas que lhe faziam a cauda do rato e pôs-se a rir tanto que o rato também não se conteve e rebentou a rir também, deixando de estar zangado. Abraçaram-se, encheram os odres de água fresca da nascente e voltaram para junto dos convidados. E riram-se, felizes para sempre.

Erixos Michaelides

Sierolotta
(The Iron Pig)
English text

A long time ago, the island of Cyprus was full of ghosts, creatures, and fairies. These lived in caves and canyons. In Doros, a village near the city of Lemesos, there lived a creature that scared all the village people. This creature was a wild and fearsome Sierolotta, which weighed more than four tones. Her face was made of iron and her teeth were sharp as knives. Sometimes she would appear to have a woman's head, with live snakes instead of hair.

Sierolotta was growling, and jumping, and kicking near the village. The villagers didn't know what to do. Sierolotta was so strong and vicious that they made a song about her:

It's getting dark outside,
quickly get inside.
Lotta, Sierolotta wants to growl and kick,
and suck and bite.
All of us she wants to eat.
No one can get away from it.

The lords and the educated people of the village gathered to discuss the problem. They decided not to allow anyone to come or go from the village at night.

One day, a strange monk visited the village. He talked to the lords and told them that he wanted to build a monastery near the canyon. The lords listened carefully to what he had to say, and then they told him the story of Sierolotta.

"Do not be frightened, said the monk. I will get rid of the evil creature."

"Sierolotta is very dangerous!" They warned him. But the strange monk insisted. Everyone in the village said he was crazy and when the night fell, they all locked themselves in their houses.

The village was quiet. The strange monk headed for the canyon. He was walking for a long time, whispering the following words:

Wild creature, come to me!
Come on and fight with me.

You will be defeated
And to the other world emitted!
Further down than Hades,
To the deepest darkness.
You will be destroyed
And the world from you will be saved.
In forty knots you will be tied,
For one thousand years you will be banished!

He said this over and over again. And when he had said it thirteen times, deep gaps opened in the ground. The monk looked around him. He was sure that the creature would appear. Suddenly, he saw Sierolotta coming at him. She passed right next to him and hit a mountain. Three hours later, Sierolotta came back and she was very angry. Her eyes were sparkling. She attacked the monk once more, but he shined like a star. Sierolotta was surprised and missed him.

Then, he grew wings on his back, flew, and grabbed Sierolotta. The ground shook and was split in two. The Monk threw Sierolotta in the void and the creature disappeared.

Next morning, a bright white light shown on the village. The villagers found the Monk sitting on a big rock, smiling. He told them that their troubles were over and that for the next thousand years Sierolotta would not hurt them. Then he said, "Build a church on this very spot," and he left the village.

If I am right, nine hundred and ninety years have gone by from that day. In ten years from now, Sierolotta will be free again to go wherever she wants to. Even back to the village...

Sierolotta – das eiserne schwein

German text

Vor vielen, vielen Jahren war die schöne Insel Zypern das Zuhause von Geistern, seltsamen Wesen und Feen. Diese lebten in Höhlen und Schluchten. Ein besonders furchterregendes Wesen aber lebte in dem Dorf Doros, nahe der Stadt Lemesos. Es war ein Wildschwein, das aus Eisen gemacht war. Sierolotta wog mehr als vier Tonnen, hatte ein eisernes Gesicht und Zähne scharf wie Messer. Manchmal aber tauchte das Wesen auf und zeigte den Kopf einer Frau. Doch statt Haaren kräuselten sich dieser Frau Schlangen um den Kopf.

Nahe dem Dorf knurrte, sprang und schlug Sierolotta wild um sich. Die Dorfbewohner waren außer sich vor Angst und fühlten sich völlig hilflos. Weil das Unwesen so stark und bösartig war, drückten sie ihre Angst in einem Lied aus.

Draußen wird es dunkel,
schnell ins Haus, ihr Leute!
Lotta, Sierolotta hat Böses vor heute!
Schrecken will sie uns,
treten will sie uns,
erwischen und beißen.
Jeden Menschen reißen.
Niemandem die Flucht gelingt,
wenn sie diese Launen bringt!

Die Landherren und die klugen Männer des Dorfes versammelten sich, um eine Lösung für das Problem zu finden. Sie beschlossen, dass niemand das Dorf betreten oder verlassen durfte, wenn es dunkel wurde.

Eines Tages besuchte ein seltsamer Mönch das Dorf. Er sprach mit den Landherren und bat sie, ob er nahe der großen Schlucht ein Kloster bauen dürfte. Die Landherren hörten aufmerksam zu und erzählten ihm die Geschichte von Sierolotta.

„Fürchtet euch nicht“, sagte der Mönch. „Ich werde euch von dem Monster befreien.“

„Aber sei vorsichtig, denn Sierolotta ist entsetzlich gefährlich!“

Der Mönch aber zeigte keinen noch so geringen Anflug von Angst. Alle im Dorf dachten, er sei völlig verrückt und sperrten sich ängstlich in ihren

Häusern ein. Das ganze Dorf war still, kein Laut war zu hören, niemand auf den Wegen zu sehen.

Der fremde Mönch aber schritt zur großen Schlucht. Während er den langen Weg zurücklegte, flüsterte er vor sich hin:

Wildes Tier, komm zu mir!
Wildes Tier, kämpf mit mir!
Ich werde dich besiegen,
Ich werde dich kriegen!
Ich werde die Welt befrei'n!
Du aber wirst in der Hölle sein.
Besiegt und geschlagen,
wirst du Qualen ertragen.
Vierzig Knoten werden dich binden,
tausend Jahre lang dich niemand finden.
Die Welt aber ist wieder frei!

Wieder und wieder sprach der Mönch diese Worte. Als er sie dreizehn Mal gesagt hatte, öffnete sich die Erde. Der Mönch schaute um sich, denn er war sicher, dass Sierolotta erscheinen würde. Und da tauchte sie auch schon auf, raste an ihm vorbei und schlug an einem Felsen auf.

Drei Stunden später rannte sie wieder zurück zu dem Mönch, mit funkeln den Augen, schnaubend vor Wut, griff sie den Mönch an. Wieder und wieder versuchte sie es. Doch die Angriffe gingen jedes Mal daneben. Schließlich leuchteten die Augen des Mönches auch wie funkeln de Sterne und blendeten das Monster! Plötzlich wuchsen dem Mönch Flügel und er flog über den Boden, und erfasste Sierolotta. Unter ihm öffnete sich eine riesige Kluft in der Erde, in die der Mönch das Wesen schleuderte. Die Erde schloss sich über dem schrecklichen Monster.

Am nächsten Morgen schien ein helles weißes Licht über dem Dorf, das die Bewohner zu einem Felsen führte. Dort saß lächelnd der Mönch und beruhigte die Menschen: „Tausend Jahre lang ist Sierolotta von dieser Erde verbannt. Nichts Böses kann das Wesen euch antun. Wollt ihr noch länger Frieden, dann baut eine Kirche genau hier, wo ich sitze.“

Das taten die Menschen.

So viel man hört, sind 999 Jahre seither vergangen. Ob die Kirche wohl Sierolotta davon abhalten wird können, noch einmal aufzutauchen?

Η Σιερόλοττα
[Το Σιδερένιο Γουρούνι]
Greek text

Τα παλιά χρόνια η Κύπρος ήταν γεμάτη από στοιχειά και νεράιδες. Αυτά κατοικούσαν σε σπηλιές αλλά και σε χαράδρες. Έτσι και στο χωριό Δωρός της Λεμεσού είχε ένα τρομαχτικό στοιχειό που τρόμαζε και φοβέριζε τους ανθρώπους. Ήταν μια άγρια κι επιθετική Σιερόλοττα, τόσο μεγάλη που ζύγιζε περισσότερο από τέσσερις τόνους. Το πρόσωπό της ήταν σιδερένιο και τα δόντια της σουβλερά. Κάποιες φορές εμφανιζόταν με πρόσωπο γυναίκας και κορμί γουρουνιού. Αντί για μαλλιά, στο κεφάλι είχε ζωντανά φίδια.

Κάποιο βράδυ, η Σιερόλοττα έφτασε έξω από το χωριό κι άρχισε να μουγκρίζει, να πηδά πάνω-κάτω και να κλοτσά το χώμα με δύναμη. Οι άνθρωποι στο χωριό δεν ήξεραν τι να κάνουν για να γλιτώσουν απ' αυτήν. Κανένας δεν τολμούσε να ξεμυτίσει από το σπίτι μοναχός του. Η Σιερόλοττα ήταν τόσο δυνατή και άγρια που έγινε θρύλος και τραγούδι:

Νύχτωσε, σουρούπωσε γρήγορα στο σπίτι,
λόττα, Σιερόλοττα βγαίνει στο σεργιάνι να μουγκρίσει,
να κλοτσήσει, να δαγκώσει, να ρουφήξει, όλους να καταβροχθίσει.
Και κανένα δε θα αφήσει.

Οι άρχοντες του χωριού μαζεύτηκαν να δουν τι θα κάνουν. Τελικά αποφάσισαν να μην αφήνουν κανένα, ούτε να μπαίνει ούτε να βγαίνει νύχτα απ' το χωριό.

Κάποτε, ήρθε στο χωριό κι ένας παράξενος Καλόγερος. Ήθελε να μιλήσει με τους άρχοντες και να τους πει ότι σκεφτόταν να κτίσει μοναστήρι στην άκρη της χαράδρας. Οι άρχοντες τον άκουσαν και του είπαν την ιστορία της Σιερόλοττας. Εκείνος τους είπε να μη φοβούνται: «Εγώ θα εξαφανίσω αυτό το στοιχειό». «Η Σιερόλοττα δεν αστειεύεται», του είπαν. Ο παράξενος Καλόγερος όμως επέμενε. Όλοι άρχισαν να λένε ότι είναι τρελός και κλειδώθηκαν στα σπίτια τους.

Σε λίγο, στο χωριό βασίλεψε ησυχία. Ο Καλόγερος περπάτησε όλο το δρόμο και ξεκίνησε να πάει στη χαράδρα. Περπατούσε ώρα πολλή κι έλεγε κάτι λόγια που έμοιαζαν να είναι σημαδιακά:

Έλα στοιχειό να σε παλέψω
Να σε νικήσω και να σε στείλω

Πιο μακριά κι από τον Άδη
Στο πιο βαθύ πυκνό σκοτάδι
Σαράντα κόμπους θα σε δέσω
Χίλια χρόνια θα σε αφήσω.
Έτσι δεμένο να σε σκάσω
Από όνεα τον κόσμο να απαλλάξω.

Το είπε πολλές φορές. Και στη δέκατη τρίτη φορά έγινε χαλασμός Κυρίου και βαθιές τρύπες άνοιξαν στο έδαφος.

Ο Καλόγερος κοίταζε πότε από δώ πότε από κει, σίγουρος πως θα εμφανιζόταν το στοιχειό. Ξαφνικά, είδε τη Σιερόλοττα να ρχεται καταπάνω του με μεγάλη φόρα. Πέρασε από δίπλα του και χτύπησε πάνω στο βουνό. Το βουνό τρύπησε από τη μια πλευρά ως την άλλη. Τρεις ώρες αργότερα η Σιερόλοττα επέστρεψε και ήταν ακόμη πιο θυμωμένη. Σπίθες πετάγονταν από τα μάτια της. Επιτέθηκε και πάλι στον καλόγερο, όμως αυτός άστραψε και φωτίστηκε ολόκληρος. Η Σιερόλοττα ξαφνιάστηκε και πέρασε πάλι χυστά από δίπλα του χωρίς να του κάνει το παραμικρό κακό.

Τότε ο Καλόγερος έβγαλε φτερά στην πλάτη, πέταξε και άρπαξε τη Σιερόλοττα. Ξανασηκώθηκε ψηλά, κρατώντας το τέρας και της είπε ότι θα την αφήσει να πέσει να σκοτωθεί. Αυτή έκλαιγε και τον παρακαλούσε να τη λυπηθεί. Ξαφνικά, η γη άνοιξε και χωρίστηκε στα δύο. Ο Καλόγερος έριξε τη Σιερόλοττα στο κενό, η γη έκλεισε με μιας και το στοιχειό εξαφανίστηκε.

Την άλλη μέρα, το χωριό φωτίστηκε από ένα άσπρο φως. Οι χωριανοί είδαν τον Καλόγερο να κάθεται πάνω σε μια μεγάλη πέτρα και να τους χαμογελά. Τους είπε πως τα βάσανά τους είχαν τελειώσει και πως για τα επόμενα χίλια χρόνια δεν θα τους ξαναενοχλήσει η Σιερόλοττα. Μετά τους ζήτησε να κτίσουν στον τόπο εκείνο μια εκκλησία.

Αν υπολογίζω σωστά, πρέπει να χουν περάσει εννιακόσια ενενήντα χρόνια από τότε που συνέβη αυτό. Που σημαίνει πως σε δέκα περίπου χρόνια η Σιερόλοττα θα 'vai και πάλι ελεύθερη να πάει όπου θέλει, ακόμη και στο χωριό...

Η Σιερόλοττα
[Το Σιδερένιο Γουρούνι]
Greek – Cypriot dialect text

Τον παλιόν τζιαιρόν η Κύπρος ήταν γεμάτη που στοισειά τζιαι ανεράες. Τούτα εκατοικούσαν σε σπηλιές αλλά τζιαι σε αρκατζιές. Έτσι τζιαι στο χωρκόν Δωρός της Λεμεσού, είσιεν ένα φοερόν στοισειόν που έκαμνεν τους αθρώπους να παθθαίνουν ζαννίν. Ήταν μια άγρια τζιαι επιθετική Σιερόλοττα, που εζύαζεν πάνω που τέσσερις τόνους. Η μουτσούνα της ήταν σιερένη, τα δόνκια της σουβλερά. Είσιεν φορές που εφανερώννετουν με κκελέν γεναίκας τζιαι κορμίν λόττας. Αντί για μαλλιά, είσιεν φίθκια ζωντανά.

Μια νύχταν ήρτεν η Σιερόλοττα τέλεια πο 'ξω που το χωρκόν τζί' εμουγκάριζεν, άρκεψεν να τραππηά πάνω-κάτω τζιαι να κλοτσά το χώμαν με πολλήν φόραν. Οι αθρώποι εσκέφτουνταν τι να κάμουν για να γλιτώσουν. Ο κόσμος εγίνηκεν ανάστατος, κανένας εν ετόλμαν να ξιμουττήσει μανιχός του έξω πόσσω του. Η Σιερόλοττα ήταν τόσον δυνατή που η αγριάδα της εγίνηκεν θρύλος τζιαι τραούδιν.

Ενύχτωσεν, εσουρούππωσεν, έσσω μας μάνι-μάνι,
λόττα, Σιερόλοττα φκαίννει στο σιεριάνιν
να μουγκρίσει, να κλοτσήσει,
να δακκάσει, να ρουφήσει.
Ούλλους εννά ρουκανίσει.
Τζιαι κανέναν έθθα αφήσει.

Οι γραμματιζούμενοι εσυνακτήκασιν για να δουν τι θα κάμουν. Αποφάσισαν να μεν αφήνουν κανέναν ούτε να μπαίνει ούτε να φκαίννει νύχταν που το χωρκόν. Κάποτε ήρτεν τζί ένας παράξενος Καλόηρος στο χωρκόν. Έθελεν να μιλήσει με τους προύχοντες τζιαι να τους πει πως

εσκέφτετον να χτίσει έναν μοναστήρι στην άκραν του αρκατζιού. Οι προύχοντες, άμαν τον ακούσαν, είπαν του την ιστορίαν της Σιερόλοπτας.

Τζιείνος είπεν τους να μεν φοούνται: «Έγιώ εννά ξικάμω τούτον το στοισειόν». «Η σιερόλοπτα εν χωραττεύκει», λαλούν του. Αμμά ο Καλόηρος επέμενεν. Τότες, ούλλοι αρκέψαν να μουρμουρούν πως έν' πελλός τζι εταράξασιν τα λοϊκά του, τζιαι εβαωθήκαν στα σπίθκια τους.

Σε λλίον, στο χωρκόν εβασίλεψεν ησυχία. Ο Καλόηρος επερπάτησεν ούλλην την στράταν τζιαι ελούρισεν κατά το αρκάτζιν. Επερπάταν ώραν πολλήν τζιαι ελάλεν τζιαι κάτι λόγια σημαθκιακά:

Έλα στοισειόν να σε παλέψω
Να σε νιτζήσω τζιαι να σε πέψω
Πιο μακρά τζιαι που τον Άδην
Στο πιο βαθύν πηχτόν σκοτάδιν
Σαράντα κόμπους να σε δήσω
Σιήλια χρόνια θα σε αφήσω.
Έτσι δημένον να σε σπάσω
που σεν τον κόσμον να ποσπάσω.

Είπεν το πολλές φορές. Τζιαι στις δεκατρείς φορές εχάλασεν ο κόσμος. Ανοίξασιν τα λαούμια τζιαι τα χαντάτζια.

Ο Καλόηρος εδίκλαν μιαν ποτζεί τζιαι μιαν ποδά, σίουρος πως ήτουν να φανεί το στοισειόν. Άξυππα είδεν τη Σιερόλοπταν να 'ρκεται καταπάνω του με χίσαν πολλήν. Έρεξεν που δίπλα του τσας μιαν τρίχαν τζι επήεν τζιαι εκουτούλλησεν πάνω στο βουνόν. Το βουνόν ετρύπησεν που την μιαν πάνταν ως την άλλην. Ύστερα που τρεις ώρες, η Σιερόλοπτα εστράφην τζι ήτουν περίτου θυμωμένη. Τα μμάθκια της εφκάλλαν αζίνες. Εμούνταρεν πάλε τον Καλόηρον. Τζιείνος άστραψεν τζιαι έλαμψεν ολόκληρος. Η Σιερόλοπτα εχασκιάστην τζι έρεξεν πάλε που δίπλα του δίχα να του κάμει χταρμαθκιάν.

Τότες ο Καλόηρος έφκαλεν φτερά στη ράσιην, επέτασεν, εκατέβηκεν ευτύς σιηστός τζί' άρπαξεν την. Εξανασηκώθηκεν τζί ετράβησεν την τζιαι τζιείνην μαζίν του. Είπεν της πως ήτουν να την ξαπολύσει, να σπάσει όπως τη μάππαν. Το στοισειόν έκλαιεν τζιαι επαρακάλαν τον να την λυπηθεί. Άξυππα άνοιξεν η γη τζί εχωρίστην εις τα δκυο. Ο Καλόηρος εσυντροόλησεν τη Σιερόλοτταν μέσα, η γη έκλεισεν μονομιάς, τζιαι το στοισειόν εφαραντζιήστηκεν.

Την άλλην ημέραν έναν άσπρο φως έφεγγεν ούλλον τον τόπον. Οι χωρκανοί είδαν τον Καλόηρον να κάθεται πάνω σε μιαν μιάλην πέτραν τζιαι να χαμογελά. Είπεν τους ότι τα βάσανά τους ετελειώσαν, τζιαι πως για σιήλια χρόνια η Σιερόλοττα εν θα τους ξαναενοχλήσει. Εζήτησέν τους σε τζιείν' τον τόπον να χτίσουν μιαν εκκλησιάν.

Αν λοαρκάζω καλά, πρέπει να 'σιει ενιακόσια ενενήντα χρόνια που εγίνηκεν τούτον το πράμαν. Που σημαίνει πως σε δέκα χρόνια η Σιερόλοττα εννα 'ναι πάλε ελεύθερη να πάει όπου θέλει. Τζιαι πίσω στο χωρκόν ακόμα...

Sierolotta

Polish text

Dawno temu, kiedy wyspa Cypr była pełna duchów i duszków, stworów i potworów, mieszkały one w pieczarach i wąwozach. W wiosce Doros, położonej niedaleko miasta Lemesos, mieszkał potwór, którego bali się wszyscy mieszkańcy wioski. Ten potwór to była dzika i przerażająca Żelazna Świnia, która ważyła ponad 4 tony. Jej ryj był z żelaza a kły ostre jak noże. Czasami pojawiała się mając twarz kobiety ale zamiast włosów miała wijące się żmije. Potwór ryczał, tratował i napadał na pobliskie wioski. Mieszkańcy nie wiedzieli co robić. Potwór był tak silny i gwałtowny, że mieszkańcy ułożyli nawet o niej piosenkę

- „Robi się ciemno na dworze
chowaj się szybko, nieboże
Świnia jak stal tratuje i ryczy
pożera i gryzie
Każdego z nas zje
Nikt nie umknie jej”

Gospodarze i mądrzy ludzie w wiosce w końcu zebrali się by rozwiązać problem.

Zdecydowali, że nikomu nie będzie wolno poruszać się po wiosce nocą.

Pewnego dnia, nieznany misjonarz odwiedził wioskę i ogłosił, że chce zbudować monaster blisko wąwozu. Gospodarze wysłuchali go o potem opowiedzieli historię o Żelaznej Świnie.

- „Nie obawiajcie się” - powiedział misjonarz - „Ja przegonię to diabelskie stworzenie”.

- „Żelazna Świnia jest bardzo niebezpieczna” - ostrzegli go gospodarze ale misjonarz uparł się. Wszyscy we wsi stwierdzili, że jest szalony i kiedy zapadła noc zaryglowali drzwi w swoich domach. W wiosce zrobiło się cicho. Misjonarz ruszył w stronę wąwozu. Wędrował dłuższy czas szepcząc takie słowa:

- „Dziki potworze przyjdź do mnie
Przyjdź i walcz ze mną
Pokonam ciebie i wygonię daleko
Dalej niż Hades
Głębiej niż najgłębsze ciemności
Zniszczę Ciebie na zawsze
i uwolnię świat od Ciebie
40 supłami zostaniesz związany na tysiąc lat będziesz wygnany”.

Misionarz powtarzał te słowa nieustannie i kiedy powiedział je po raz trzynasty wielka dziura otworzyła się w ziemi. Misionarz rozejrzał się dookoła. Był pewien, że potwór wkrótce pojawi się i po chwili zobaczył Żelazną Świnę, zmierzącą w jego stronę. Jednak potwór nie trafił i uderzył w góre.

Po trzech godzinach wrócił rozwścieczony. Oczy mu się świeciły. Zaatakował misionarza jeszcze raz ale misionarz zajaśniał blaskiem niczym gwiazda i zaskoczony potwór znowu go nie trafił. Następnie misionarz uniósł się na skrzydłach pochwycił potwora. Ziemia zatrzęsła się i rozstąpiła na dwie części. Misionarz rzucił Żelazną Świnę w otchłań i potwór zniknął.

Następnego ranka jasne światło opromieniło wioskę. Mieszkańcy zobaczyli misionarza siedzącego na skale i uśmiechającego się do nich. Powiedział im, że ich kłopoty skończyły się i Żelazna Świnia nie będzie im zagrażać przez tysiąc lat. A potem powiedział:

- „Zbudujcie kościół tam w tym miejscu” i opuścił wioskę.
Jeśli się nie mylę 990 lat minęło od tamtej chwili. Za 10 lat Dzika Świnia będzie mogła powrócić na ziemię, i może powrócić nawet do tej wioski.

Sierolotta (o porco de ferro)

Portuguese text

Há muito, muito tempo, a ilha de Chipre estava cheia de fantasmas, criaturas e fadas que viviam em grutas e desfiladeiros. Em Doros, uma pequena vila perto da cidade de Lemesos, vivia uma criatura que atemorizava toda a gente da vila. Era uma criatura feroz e assustadora chamada o Porco de Ferro, ou Sierolotta, que pesava para cima de quatro toneladas. O focinho dela era de ferro e os dentes afiados como facas. Às vezes parecia ter cabeça de mulher com serpentes vivas em vez de cabelos.

Sierolotta resfolegava, cavalgava e atacava junto à vila e as pessoas já não sabiam o que fazer. Sierolotta era tão forte e ruim que compuseram uma canção sobre ela:

Lá fora a noite cai,
Vem depressa para dentro.
Que a Lotta, Sierolotta aí vai
Para atacar a seu contento
Agarrar, esmagar e matar.
Ninguém lhe consegue escapar.

Os nobres e todas as pessoas educadas da vila reuniram-se para debater o problema. Decidiram que o melhor era não permitir a ninguém entrar ou sair da vila durante a noite.

Um dia estava um estranho monge de visita à vila que se dirigiu aos nobres e lhes comunicou que desejava erigir um mosteiro junto ao desfiladeiro. Os nobres ouviram atentamente o que ele tinha para dizer e em seguida contaram-lhe a história de Sierolotta.

– Não se preocupem, disse o monge. – Hei-de livrar-me da vil criatura.

– Sierolotta é muito perigosa! – Avisaram-no.

Contudo, o estranho monge insistiu. Toda a gente da vila disse que ele era doido e ao cair da noite fecharam-se bem aferroados em suas casas.

Com a vila em completo sossego, o estranho monge dirigiu-se para o desfiladeiro, caminhando muito tempo a sussurrar a seguinte ladainha:

Criatura selvagem, vem cá!

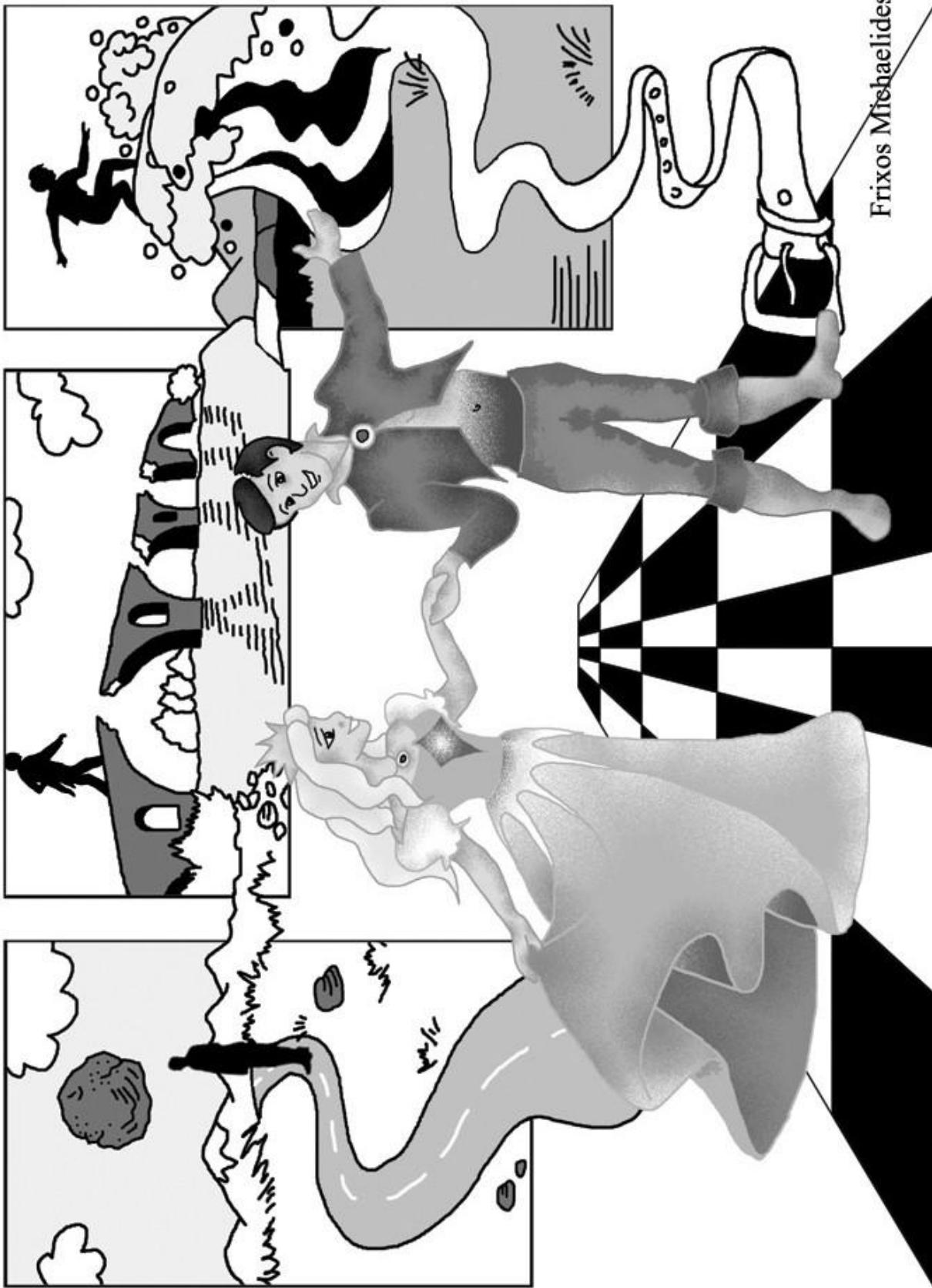
Anda cá lutar comigo.
Hás-de ser derrotada
E para o outro mundo enviada!
Para lá de Hades te enviarei,
Na mais profunda escuridão te deixarei.
Vou-te destruir
E de ti livrar o mundo,
Amarrar-te com quarenta nós,
E banir-te do mundo por mil anos!

Repetia esta ladainha vezes sem conta e quando a disse pela décima terceira vez, abriram-se grandes fendas no solo. O monge olhou em redor, certo de que a criatura não tardaria em aparecer. De repente viu Sierolotta avançar contra ele, mas no minuto certo desviou-se e ela foi embater contra a montanha. Três horas mais tarde Sierolotta regressou muito irada, com os olhos a deitar chispas, para atacar de novo o monge, só que ele brilhava como uma estrela e ela ficou tão surpreendida que voltou a falhar o monge.

Foi então que o monge, com asas nas costas, se ergueu nos ares para agarrar Sierolotta. O chão tremeu e abriu-se um enorme buraco cheio de nada, para onde o monge atirou Sierolotta e a criatura desapareceu.

Na manhã seguinte brilhava uma luz branca sobre a vila e os habitantes foram encontrar o monge sentado sobre um rochedo, todo sorridente. Disse-lhes que todas as suas preocupações e medos se tinham acabado e que nos mil anos seguintes Sierolotta não voltaria a atacá-los. Recomendou em seguida: – Construam uma igreja neste local, – e partiu.

Se as minhas contas estão certas, já se passaram novecentos e noventa e nove anos desde esse dia e daqui a dez anos Sierolotta será de novo livre para fazer o que quiser, mesmo na vila...

Mavris
(The black man)
English text

Once upon a time in a kingdom, there lived a King and a Vizier. Their wives were pregnant with their first child. The King and the Vizier agreed that, if the one had a daughter and the other had a son, they would have their children marry each other when they came of age. In a few months' time, the King's wife had a beautiful, blonde girl, and the Vizier's wife had a boy with dark skin, who was given the name Mavris (Black Man). When the King saw the boy, he didn't want his daughter to marry him.

As soon as the princess came of age, the King decided to have her marry another man. Mavris, who was now a young man, did not like this. So, he decided to leave on a long journey. He wanted to find God and ask Him what he could do to change the colour of his skin. After walking for a while, he met a stone that was floating high on air. When the stone heard that Mavris would go visit God, it begged him to ask God what it should do to fall down on the ground. Mavris promised he would ask God and continued his journey.

Mavris walked for days and days, and then he arrived at a half-built bridge. There was a chief builder and a lot of workers who built and built but the bridge would never finish. The chief builder begged him to ask God what they should do to complete the bridge. Mavris said he would ask Him and went on his way.

Then Mavris came across a river. The river's problem was that its water was foaming all the time. The river begged him to ask God what it should do to stop this. Mavris accepted and continued his journey.

After some time, he finally found God. When Mavris told Him his wish, God said:

“It is all written, and may not be unwritten! On your way, you met a river. After you wash yourself in that river, your skin will turn white.”

“The river wanted me to ask You what it should do to stop foaming.”

“For the foaming to stop, a man must drown in its waters.”

Then Mavris asked God about the bridge and the stone. God answered that the builder needs to build a man in the bridge, and that the stone needs to hit a man.

After he got his answers, Mavris went on his way to return home. When he arrived at the river, he got in and bathed. He saw that the dark colour of his skin was gone. When he finished, he realised that he forgot to take off his belt. Because of the belt, a wide dark ring was left around his waist. Mavris decided to leave the mark because this would prove his identity. As he was leaving, the river asked him what God had said about its foaming. Mavris gave God's answer, but only when he was at a safe distance.

"Oh, why you didn't tell me the answer earlier?" Shouted the angry river.

After a long time, Mavris arrived at the bridge, where the builder and the workers were waiting. The builder asked for God's answer, but again Mavris gave them the answer only when he was at a safe distance.

"You were afraid! That's why you didn't tell us the answer earlier!" They shouted at him.

Finally, he met the stone, which was also waiting for an answer. Once more, Mavris gave God's answer only when he was at a safe distance.

After a long way, he finally arrived at the kingdom. He went straight to the King and told him:

"Your Majesty, you promised that the princess would married me and no-one else!"

"But who are you?" The King asked.

"I am Mavris," he said and showed the King the dark skin under his wide belt.

He told the whole story to the King, about his journey to God.

The King commanded that Mavris get married with his daughter. And the princess was very happy, because Mavris was a handsome and strong lad. Mavris remembered what God had said: "It is all written, and may not be unwritten!"

Mavris

German text

Es war einmal ein Königreich, in dem ein König und ein Wesir lebten. Die Frauen beider Männer waren schwanger und freuten sich auf ihr erstes Kind. Weil die beiden Männer gute Freunde waren, trafen sie eine seltsame Vereinbarung. Sollte einer von ihnen eine Tochter, der andere aber einen Sohn bekommen, sollten sie später Mann und Frau werden.

Als die Zeit gekommen war, brachte die Königin ein wunderschönes, blondes Mädchen zur Welt. Der Sohn des Wesirs aber hatte dunkle Haut und wurde daher „Mavris“, was „Schwarzer Mann“ bedeutet, genannt. Als der König das Baby seines Freundes sah, wollte er nicht mehr, dass seine Tochter in einmal heiraten sollte.

Als nun die Prinzessin erwachsen wurde, beschloss der König ihre Heirat mit einem anderen Mann. Mavris, der ein Mann geworden war, wollte den Beschluss des Königs nicht annehmen. Also machte er sich auf die Reise. Er wollte Gott finden und ihn bitten, seine Hautfarbe zu ändern.

Mavris war schon eine ganze Weile gewandert, als er einen in der Luft schwebenden Stein sah. Diesen fragte er um den Weg zu Gott. Der Stein wusste den Weg nicht, bat aber Mavris um einen Gefallen. Er wollte so gerne auf der Erde liegen und nicht in der Luft schweben. Mavris versprach, Gott um diese Hilfe zu bitten.

Tagelang wanderte Mavris bis er zu einer nur halb gebauten Brücke kam. Die Arbeiter und ihr Chef bauten und bauten schon ewig, doch die Brücke wurde nie fertig. Als der Chef hörte, dass Mavris zu Gott gehen wollte, bat er ihn: „Bitte frag Gott, was wir tun müssen, damit die Brücke endlich fertig wird.“ Mit dem Versprechen, Gott zu fragen ging Mavris weiter.

Nach langer Zeit kam er zu einem Fluss, dessen Wasser entsetzlich schäumte. Als Mavris ihn um den Weg zu Gott fragte, antwortete der Fluss: „Den Weg kenne ich nicht, wohl aber will ich von ihm wissen, wie mein Wasser wieder klar werden kann.“ Auch seine Bitte nahm Mavris mit auf den Weg.

Und endlich fand er Gott. Er brachte ehrfürchtig seinen Wunsch vor und Gott antwortete:

Es ist alles bestimmt und kann nicht geändert werden. Auf deinem Weg hast du einen Fluss getroffen. Wasche dich in seinem Wasser und deine Haut wird weiß werden.

Mavris sprach:

Der Fluss fragte mich, was er tun müsse, damit das Schäumen des Wassers ein Ende finde.

Gott antwortete:

Damit das Schäumen aufhört, muss ein Mann im Wasser des Flusses ertrinken.

Als Mavris noch wissen wollte, was die Erbauer der Brücke und der Stein tun müssten, antwortete Gott:

Die Erbauer müssen einen Mann in der Brücke einmauern – und der Stein muss einen Menschen treffen.

Nach diesen Antworten kehrte Mavris um und machte sich auf den Heimweg. Als er beim Fluss ankam, ging er ins Wasser und badete. Mavris war weiß geworden. Sobald er aber aus dem Wasser gestiegen war, bemerkte er, dass er seinen Gürtel noch umhatte. Ein schwarzer Streifen Haut umgab dort seinen Körper. Doch den wollte er behalten, um dem König zu beweisen, dass er Mavris war. Bevor er sich auf den Weg machte, fragte der Fluss, was Gott ihm befohlen hätte. Sobald er die Antwort hörte, wurde der Fluss wütend: „Warum hast du das nicht vorher gesagt?“

Lange Zeit danach kam Mavris zurück zur Brücke, wo die Arbeiter und ihr Chef auf ihn warteten. Sie fragten nach der Antwort Gottes – doch schlau wie er war, rief Mavris ihnen diese erst zu, bis er in sicherer Entfernung war. Wütend schrien die Männer: „Warum hast du uns das nicht vorher gesagt?“

Schließlich traf Mavris auf seinem Weg auch noch den Stein. Wieder berichtete Mavris erst, als er in Sicherheit war.

Nach all diesen Mühen kam er endlich im Königspalast an. Er ging geradewegs zum König und sagte: „Eure Majestät haben versprochen, dass die Prinzessin niemanden außer mir heiraten würde.“

„Und wer seid Ihr?“, fragte der König überrascht.

„Mavris, und damit ihr mir glaubt, sehr den schwarzen Ring um meinen Körper.“

Dann erzählte er dem König die Geschichte seiner Reise zu Gott. Als er geendet hatte, erlaubte der König sofort die Heirat. Einen solch tapferen Schwiegersohn wie Mavris würde er lieben können. Weil Mavris ein schöner und starker Mann war, freute sich die Prinzessin.

Mavris aber vergaß sein Leben lang die Worte Gottes: „Es ist alles bestimmt und kann nicht geändert werden“, niemals.

Ο Μαυρής

Greek text

Μια φορά κι έναν καιρό σ' ένα βασίλειο, ζούσαν ένας βασιλιάς κι ένας βεζίρης. Και των δύο οι γυναίκες περίμεναν να φέρουν στον κόσμο το πρώτο τους παιδί. Βασιλιάς και Βεζίρης συμφώνησαν πως, αν ο ένας έκανε γιο και ο άλλος κόρη, θα πάντρευαν τα παιδιά μεταξύ τους. Μετά από λίγο καιρό η γυναίκα του Βασιλιά έφερε στον κόσμο ένα ξανθό κοριτσάκι και η γυναίκα του βεζίρη ένα κατάμαυρο αγοράκι. Ο Βασιλιάς όμως δεν ήθελε να παντρέψει την κόρη του με μαύρο άντρα.

Όταν έφτασε ο καιρός να παντρευτεί η Βασιλοπούλα, ο Βασιλιάς σχεδίαζε να την παντρέψει με άλλο παλικάρι. Ο Μαυρής έψαχνε τρόπο να ασπρίσει για να παντρευτεί αυτός τη Βασιλοπούλα. Αποφάσισε λοιπόν να πάει ο ίδιος προσωπικά στον Θεό και να τον ρωτήσει τι πρέπει να κάνει για να ασπρίσει. Ξεκίνησε λοιπόν για το μεγάλο ταξίδι. Στον δρόμο συνάντησε μια πέτρα που βρισκόταν ψηλά στον αέρα. Όταν η πέτρα έμαθε ότι πήγαινε στον Θεό, ζήτησε από τον Μαυρή να τον ρωτήσει τι πρέπει να κάνει κι εκείνη για να μπορέσει να κατέβει από εκεί ψηλά. Ο Μαυρής, αφού τη διαβεβαίωσε ότι θα τον ρωτήσει, συνέχισε τον δρόμο του.

Μετά από πολλές μέρες ταξιδιού, έφτασε σ' ένα μισογκρεμισμένο γεφύρι. Εκεί βρίσκονταν ο πρωτομάστορας και πολλοί εργάτες. Αφου συζήτησε για ώρα μαζί τους, ο πρωτομάστορας του ζήτησε να ρωτήσει τον Θεό τι πρέπει να κάνουν για να μη χαλά το γεφύρι και να καταφέρουν επιτέλους να το τελειώσουν. Ο Μαυρής είπε πως θα ρωτούσε τον Θεό και συνέχισε το ταξίδι του.

Ύστερα ο Μαυρής συνάντησε στον δρόμο του ένα ποτάμι που είχε πρόβλημα γιατί τα νερά του άφριζαν συνέχεια. Το ποτάμι ζήτησε με τη σειρά του από το Μαυρή να ρωτήσει τον Θεό τι πρέπει να κάνει για να αφρίζουν άλλο πια τα νερά του. Αφού δέχτηκε ο Μαυρής να τον ρωτήσει, συνέχισε τον δρόμο του και μετά από λίγο έφτασε στον Θεό.

Είπε στον Θεό τη μεγάλη του επιθυμία και ο Αυτός του απάντησε:

- Τα 'χει η τύχη σου γραμμένα, δεν παρέρχεται κανένα. Στο ταξίδι σου συνάντησες ένα μεγάλο ποτάμι. Όταν λουστείς σ' αυτό, αμέσως θα γίνεις άσπρος.
- Το ποτάμι αυτό μου ζήτησε να ρωτήσω τι πρέπει να κάνει για να σταματήσουν τα νερά του να αφρίζουν, συνέχισε ο Μαυρής.
- Το ποτάμι αυτό πρέπει να πνίξει στα νερά του έναν άνθρωπο για να πραγματοποιηθεί η επιθυμία του.

Ο Μαυρής ρώτησε στη συνέχεια για το γεφύρι και την πέτρα. Ο Θεός του απάντησε πως ο πρωτομάστορας πρέπει να κτίσει έναν άνθρωπο μέσα στο γεφύρι και η πέτρα να χτυπήσει έναν άνθρωπο κάτω στη γη.

Ο Μαυρής, αφού πήρε τις απαντήσεις του, ξεκίνησε για το ταξίδι της επιστροφής. Φτάνοντας στο ποτάμι λούστηκε και ξαναλούστηκε και το μαύρο του χρώμα έφυγε. Όταν τέλειωσε, πρόσεξε πως είχε ξεχάσει να αφαιρέσει την πλατιά ζώνη που ήταν δεμένη στη μέση του και γι' αυτό ένα στρογγυλό μαύρο σημάδι βρισκόταν ακόμη στο κορμί του. Αποφάσισε να μην το ξεπλύνει όμως, γιατί αυτό θα αποτελούσε το γνήσιο πιστοποιητικό του. Καθώς έφευγε, το ποτάμι τον παρακαλούσε να του πει τι του απάντησε ο Θεός και για το δικό του πρόβλημα. Μόνο όταν έφυγε μακριά απ' αυτό όμως, ο Μαυρής του είπε τα λόγια του Θεού.

Καθώς συνέχιζε το δρόμο της επιστροφής, βρέθηκε κοντά στο γεφύρι όπου μάστορες και πρωτομάστορας αγωνίζονταν ακόμα να το τελειώσουν. Ο πρωτομάστορας ζήτησε από τον Μαυρή να του αποκαλύψει τι απάντησε ο Θεός στην ερώτησή του. Αφού απομακρύνθηκε ο Μαυρής, του έδωσε την απάντηση σώζοντας τον εαυτό του κι από αυτό το εμπόδιο.

Τέλος, βρέθηκε μπροστά στη μεγάλη πέτρα, η οποία περίμενε με τη σειρά της τη λύση που είχε προτείνει ο Θεός στο πρόβλημά της. Όμως, ο Μαυρής, θέλοντας να μην είναι αυτός το θύμα και ο σωτήρας της πέτρας, μόνο όταν ένιωσε ασφαλής, της έδωσε απάντηση.

Ο Μαυρής, ύστερα από ένα τόσο μεγάλο ταξίδι, έφτασε τελικά κοντά στους δικούς του, στο παλάτι. Μόλις έμαθε πως ετοιμαζόταν ο γάμος της βασιλοπούλας με άλλο παλικάρι, έτρεξε στον βασιλιά και του είπε:

- Μεγαλειότατε! Δώσατε το βασιλικό σας λόγο πως η βασιλοπούλα θα παντρευτεί εμένα.
- Και ποιος είσαι εσύ που σου έδωσα τον λόγο μου; ρώτησε ο βασιλιάς.

Ο Μαυρής του εξήγησε ποιος είναι και του έδειξε το σημάδι κάτω από την πλατιά ζώνη για να τον πιστέψει. Στη συνέχεια διηγήθηκε από την αρχή ως το τέλος την ιστορία για το ταξίδι του στον Θεό. Ο βασιλιάς τότε διέταξε να γίνει ο γάμος, αλλά γαμπρός να είναι ο Μαυρής. Με το νέο αυτό χάρηκε και η βασιλοπούλα, αφού άντρας της θα γινόταν το πιο όμορφο και δυνατό παλικάρι που είχε δει ποτέ στη ζωή της. Τότε ο Μαυρής θυμήθηκε τα λόγια του Θεού: «Τα ’χει η τύχη σου γραμμένα, δεν παρέρχεται κανένα».

Czarny

Polish text

Dawno temu było królestwo w którym rządził król i wezyr. Ich żony miały urodzić ich pierworodnych. Król i wezyr uzgodnili, że jeśli urodzi się jednemu córka a drugiemu syn to pobiorą się kiedy dorosną. Po kilku miesiącach żona króla urodziła piękną, jasnowłosą dziewczynkę a żona wezyra chłopca o ciemnym kolorze skóry któremu nadano imię Czarny.

Kiedy król go zobaczył nie zgodził się wydać za niego córki. Kiedy księżniczka dorosła, król postanowił ją wydać za innego mężczyznę. Czarnemu, który już też był młodym mężczyzną, nie spodobało się to. Postanowił wyruszyć w daleką podróż. Postanowił znaleźć Boga i spytać się Go co ma zrobić by zmienić kolor skóry. Po dłuższym czasie zobaczył kamień fruwający w powietrzu wysoko. Kiedy kamień dowiedział się, że on zmierza do Boga, zaczął błagać go, by spytał Boga, co ma zrobić by spaść na ziemię. Czarny zgodził się i powędrował dalej.

Czarny wędrował dnie i noce i w końcu dotarł do mostu zbudowanego tylko do połowy. Nadzorca budowy i robotnicy pracowali nieustannie ale nie mogli go skończyć. Nadzorca poprosił go, by spytał Boga, co powinni zrobić by skończyć budowę. Czarny powiedział, że spyta się i powędrował dalej. Przeszedł przez rzekę. Rzeka nie mogła sobie poradzić z nieustannie wartko płynącą wodą i spienionym falami i poprosiła Czarnego, by spytał się Boga, co ma zrobić by okiełznać wodę. Czarny zgodził się i ruszył dalej w drogę. W końcu po pewnym czasie dotarł do Boga. Kiedy Czarny powiedział Mu o swoich problemach Bóg odpowiedział:

- „Są rzeczy zapisane i rzeczy nie zapisane. Są rzeczy znane i nieznane. Wszystko jest zapisane ale może nie być powiedziane. Co do Ciebie, to kiedy dotrzesz do rzeki i umyjesz się w niej, twoja skóra stanie się biała”
- „Rzeka prosiła, żeby się spytać, co zrobić by okiełznać wartko płynącą wodę”

- „Dla okiełznania wody człowiek musi się w niej utopić”

Następnie Czarny spytał się o most i kamień. Bóg kazał wmurować człowieka w most a kamień musi trafić w człowieka.

Po otrzymaniu odpowiedzi Czarny wyruszył w drogę powrotną. Kiedy dotarł do rzeki zanurzył się w niej i dokładnie umył. Zobaczył, że ciemny kolor jego skóry zniknął natychmiast. Kiedy skończył, zauważył, że zapomniał zdjąć pasek i wokół jego talii pozostał ciemny pas. Postanowił zostawić

ciemną otoczkę wokół talii jako potwierdzenie jego tożsamości. Kiedy chciał już ruszyć dalej, rzeka spytała się o spienione fale wody. Czarny odpowiedział rzece, kiedy był wystarczająco daleko. „Ach, czemu mi nie powiedziałeś tego wcześniej” - zahuczała ze złością rzeka.

Po dłuższym czasie dotarł do mostu na którym czekał budowniczy i pracownicy. Budowniczy spytał o odpowiedź Boga ale Czarny udzielił jej dopiero, jak był w bezpiecznej odległości.

- „Nie powiedziałeś nam wcześniej, bo się bałeś” - krzyknęli za nim.

W końcu spotkał kamień, który również czekał na odpowiedź ale tu również Czarny udzielił jej, kiedy był w bezpiecznej odległości.

Po długiej wędrówce w końcu Czarny dotarł do królestwa. Poszedł prosto do króla i powiedział mu.:

- „Wasza wysokość, obiecałeś mi, że księżniczka wyjdzie za mnie i za nikogo więcej”.

- „Ale kto ty jesteś?” - spytał król

Czarny odpowiedział i pokazał królowi czarną skórę pod szerokim pasem,. Opowiedział królowi całą historię o podróży do Boga.

Kiedy król już wysłuchał jego opowieści zgodził się, żeby Czarny poślubił jego córkę.

Księżniczka była bardzo szczęśliwa, gdyż Czarny był mądrym i silnym młodzieńcem. Czarny pamiętała cały czas o tym co mu Bóg powiedział

- „Wszystko jest zapisane ale może nie być powiedziane”

Mavris (O negro)

Portuguese text

Era uma vez um reino onde vivia um rei e um vizir, cujas mulheres estavam à espera do primeiro filho. O rei e o vizir combinaram que se um deles tivesse uma filha e o outro, um filho, casá-los-iam logo que tivessem idade. Alguns meses mais tarde, a mulher do rei teve uma linda menina loira e a mulher do vizir teve um rapaz de pele escura, a quem deram o nome de Mavris (O Negro). Quando o rei viu o rapaz, não quis que a filha se casasse com ele.

Quando a princesa chegou à idade de casar, o rei decidiu casá-la com outro homem. Mavris, que era então um jovem, não gostou nada da decisão e decidiu partir numa longa viagem. Queria encontrar Deus e perguntar-Lhe o que podia fazer para mudar a cor da pele. Depois de caminhar durante algum tempo, deparou com uma pedra que flutuava no ar. Quando a pedra ouviu que Mavris ia visitar Deus, pediu-lhe que perguntasse a Deus o que era necessário para que pudesse voltar a cair no chão. Mavris prometeu que o perguntaria a Deus e continuou viagem.

Mavris caminhou durante muitos dias e chegou até a uma ponte meio construída. Havia um capataz e um grande número de trabalhadores que trabalhavam dia após dia, mas a ponte não havia maneira de ficar pronta. O capataz pediu-lhe que perguntasse a Deus o que haveriam de fazer para acabar a ponte. Mavris prometeu que o faria e continuou o seu caminho.

Foi então que Mavris foi dar a um rio. O problema do rio era que a água espumava continuamente. O rio pediu-lhe que pedisse a Deus uma solução, o que Mavris aceitou fazer, continuando a sua viagem.

Passado algum tempo acabou por encontrar Deus, a quem contou o seu desejo. A resposta de Deus foi:

– O que está escrito, não pode ser desdito! Na tua viagem passaste um rio; depois de te lavares nele, a tua pele ficará branca.

– O rio pediu-me para Te perguntar o que deve fazer para deixar de espumar.

– Para deixar de espumar é preciso que um homem se afogue nas suas águas.

Mavris perguntou então a Deus sobre a ponte e a pedra. Deus respondeu que o capataz precisava de construir a ponte sobre um homem e que a pedra precisava de bater num homem.

Tendo obtido todas as suas respostas, Mavris decidiu regressar a casa. Quando chegou ao rio, mergulhou nas águas e lavou-se. Reparou que a pele escura desapareceu, para dar lugar a pele clara, mas quando terminou, reparou que se esquecera de tirar o cinto. Por causa do cinto ficara com uma faixa negra de pele em torno da cintura. Mavris decidiu deixar esta marca porque ela seria prova da sua identidade. Ao partir, o rio perguntou-lhe o que dissera Deus sobre a espuma e Mavris só lhe respondeu quando já estava a uma distância segura dele.

– Oh, por que não me disseste isso antes? – Gritou o rio zangado.

Passado algum tempo, Mavris chegou à ponte, onde esperavam o capataz e os trabalhadores. O capataz perguntou pela resposta de Deus e mais uma vez Mavris só lhe respondeu quando já estava a uma distância segura do local.

– Estavas com medo! Foi por isso que não nos disseste a resposta antes! – Gritaram eles.

Por fim lá encontrou a pedra que também aguardava ansiosa pela resposta de Deus. De novo Mavris só lha deu quando já estava a uma distância segura.

Depois de muito andar lá chegou ao reino e foi direito ao rei e disse:

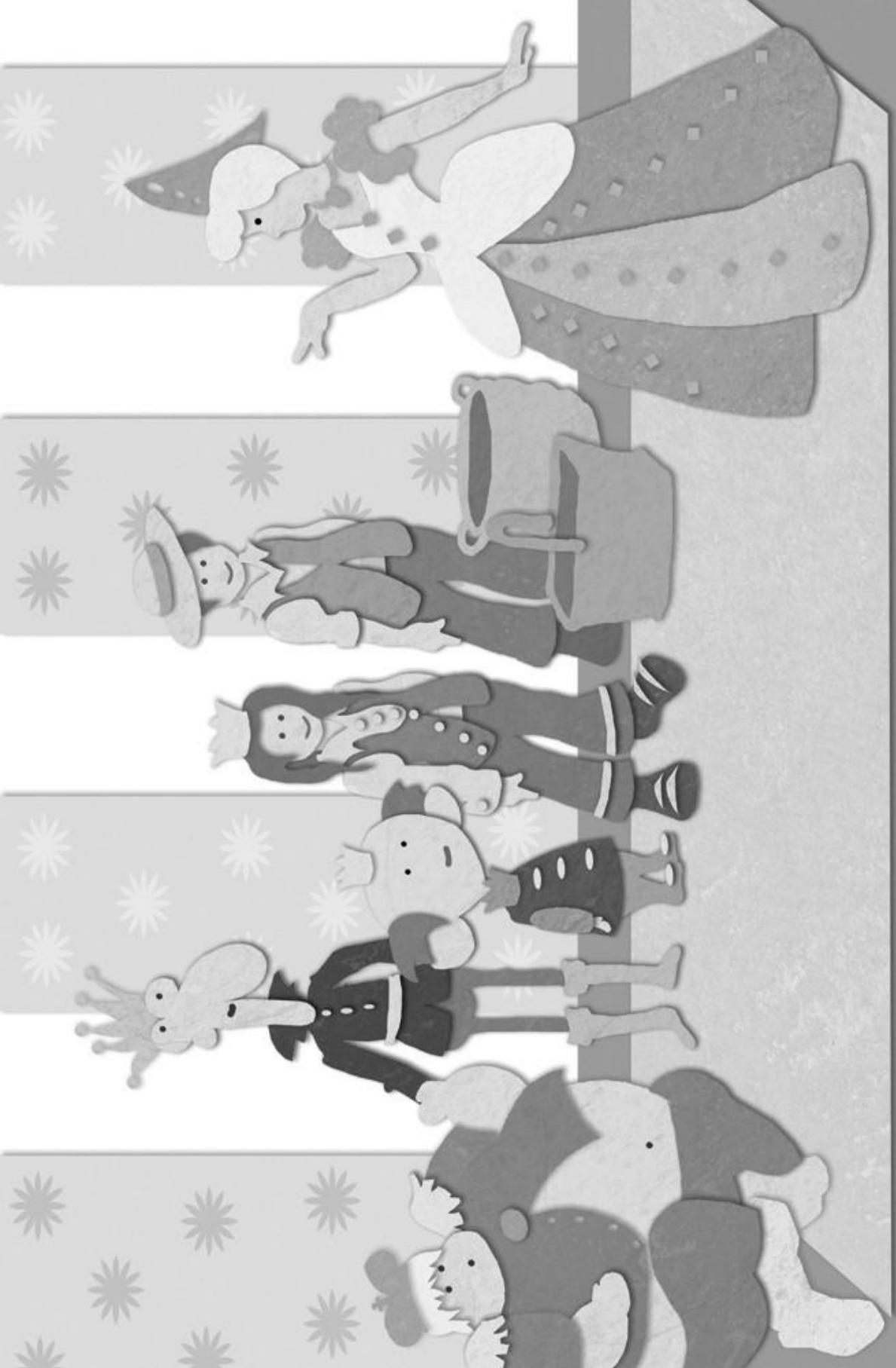
– Vossa Majestade, prometeu que a princesa se casaria comigo e mais ninguém!

– Mas quem és tu? – Perguntou o rei.

– Sou Mavris, respondeu ele e mostrou ao rei a pele escura em volta da cintura.

Contou ao rei toda a história da sua viagem até Deus, da sua resolução, do que acontecera e de como regressara.

O rei mandou que Mavris se cassasse com a filha e a princesa ficou toda feliz porque Mavris era um jovem forte e bonito e Mavris recordou o que Deus tinha dito: “O que está escrito não pode ser desdito!”

The Picky Princess

English text

Once upon a time there was a King who had a beautiful but also very proud daughter. A lot of princes had asked her to marry them, but she would always find a flaw in each prince. According to her, the first prince was fat, the other was thin, the third was too short and the last prince was too tall.

Then another prince came by and the princess liked him, but unfortunately this prince had long hair.

"I don't want him because his hair is too long," she told her father.
The King got very angry!

"You will accept the proposal of the first man who will come tomorrow and ask you to marry him! Otherwise... I will punish you!"

Then, the King went to the prince with the long hair and told him:

"Go and have your hair cut. First thing in the morning, you get dressed like a poor basket weaver and come back to the palace to ask for my daughter's hand. I will take care of the rest. Remember to act like a poor basket weaver, not like a prince."

The prince did as he was told and returned to the palace the next morning. When the guards saw him, they asked:

"What is your business here?"

"I want to see the King, he said."

"Why do you want to see the King?"

The King heard the conversation and told them:

"What is going on?"

"This man wants to see you, my lord."

"Let him pass," he ordered them. "What is it that you want?" He asked the fake basket weaver.

"I have come to ask your daughter's hand," said the disguised prince.

The proud princess was there, listening to the conversation.

"I accept," said the King.

"Oh my God!" thought the princess. "So many princes had asked to marry me and I didn't choose any of them, and now I have to marry this poor basket weaver! What can I do? If I don't accept, the King will punish me..."

"If you insist, father, I will marry him," said the princess.

Indeed, there was a wedding, and a few days later, the prince told her:

"My lady, you are a basket weaver's wife now. You can't wear expensive jewelry and clothes made of silk any more. You need to put on a simple dress. Then, I will take you to my country and my home to meet my parents."

The princess did as the prince had asked her. She took off her expensive clothes and wore a simple dress. Then they left for the prince's house. The princess got sick because of the hardships and the long distances they had to walk every day. But the prince took good care of her, and he took her to a doctor who made her well. Then they walked and walked, until they finally arrived to the town where the prince's father was King.

The prince took some canes and began to weave them into baskets. His father's guards came near him and said:

"Don't you know it is forbidden to make and sell baskets in the central square?"

They arrested him and the princess started crying.

"What will I do? What will I do?"

Suddenly, she remembered that the prince with the long hair lived in this town. "I will go and find him," she thought. "I will ask him to set my husband free."

"Please, take me to the prince, I would like to ask him for a favor," she asked the palace guards.

They took her to the prince, who was really her husband. The princess didn't recognize him because he had changed clothes and looked nothing like a basket weaver now.

"What can I do for you, my lady?" He asked.

"My lord, my poor husband started weaving baskets in the central square and your guards have arrested him. I have come to beg you to set him free. He didn't do anything wrong," she said.

"My lady, you are a beautiful princess... Why did you marry a basket weaver?"

"It is true, your majesty, that when we got married I wasn't in love with him. But now I *have* fallen in love with him. He is warm-hearted, kind, and caring. I love him and he loves me. I don't want anyone else. I love my husband and I want him back."

"Since you love your husband so much, I will bring him to you," he said.

Then he changed clothes and returned. He stood in front of her, wearing his simple clothes.

"Here is the man," he said.

"It is you?" She cried.

"Yes, it's me, your husband, the prince that you didn't want because of the long hair. Do you want me now?" He asked her.

"I do, the princess said. I love you with all my heart!"

And they lived happily ever after. They celebrated and had a great feast for all the people in the kingdom to enjoy. They had a feast for us, as well...

Die Wählerische Prinzessin

German text

Es war einmal ein König, der hatte eine wunderschöne, aber äußerst stolze Tochter.

Viele Prinzen waren schon zum Schloss gekommen, die den König um die Hand der schönen Prinzessin gebeten hatten. Doch bei jedem der Männer fand die Prinzessin einen Makel, der ihr missfiel.

Der erste Prinz war zu dick, der zweite zu dünn, der dritte zu klein – und der vierte natürlich zu groß!

Dann aber betrat ein Prinz das Schloss, der der Prinzessin sehr gefiel und den sie sofort mochte. Unglücklicherweise aber hatte dieser langes Haar.

Sofort tobte sie wieder los: „Ich will ihn nicht heiraten! Sein Haar gefällt mir nicht!“

Da wurde der König bitterböse und sprach: „Ich habe endgültig genug von deinem Benehmen. Daher wirst du den ersten Mann, der morgen früh kommen wird, annehmen. Du wirst ihn ohne Widerspruch heiraten – oder ich bestrafe dich.“

Danach ging der König zu dem Prinzen mit dem langen Haar und sagte: „Geh und lass dir dein Haar schneiden. Dann kleide dich armselig wie ein Korbflechter und komm morgen ganz zeitig zum Palast. Halte nochmals um die Hand meiner Tochter an. Aber verhalte dich wie ein armer Mann, nicht wie ein Prinz! Den Rest erledige ich!“

Der Prinz tat, was der König gesagt hatte. Am frühen Morgen schon kam er zum Schloss. Als die Wachen den seltsamen Mann sahen, fragten sie: „Was wollt Ihr hier?“

„Ich komme, um den König zu sehen!“

„Warum willst du denn zum König?“

Der König hatte das Gespräch gehört und fragte die Wachen:

„Was geht hier vor?“

„Dieser Mann möchte zu euch!“

„Lasst ihn nur herein!\“, sprach der König.

„Was ist Euer Wunsch, guter Mann?\“, fragte der König den verkleideten Prinzen.

„Ich komme, um Euch um die Hand eurer Tochter zu bitten!“

Die Prinzessin, die neben ihrem Vater saß, verdrehte die Augen.

„Ich nehme Euren Antrag an\“, antwortete der König.

„Was soll ich nun tun?“, dachte die Prinzessin. „So viele Prinzen waren schon bei uns im Schloss, alle habe ich weggeschickt. Und nun soll ich diesen armen Menschen heiraten, der nichts hat? Doch willige ich nicht ein, wird mich der Vater bestrafen!“

„Wenn es dein Wunsch ist, Vater“, sagte sie also, „dann nehme ich den Antrag an.“

Wirklich – die stolze Prinzessin stand zu ihrem Wort und heiratete den vermeintlichen Korbblechter.

Wenige Tage nach der Hochzeit sprach ihr Mann:

„Liebe Frau, du bist nun die Gattin eines Korbblechters. Du kannst keine teuren Juwelen mehr tragen. Kleider aus Seide passen auch nicht mehr zu dir. Du musst ein einfaches Leinenkleid tragen, wenn ich dich in mein Land bringe und meinen Eltern vorstelle.“

Die Prinzessin tat, worum ihr Mann sie gebeten hatte. Statt ihrer teuren Kleider trug sie nun ein schlicht gewebtes Kleid.

Dann erst traten die beiden den Weg in die Heimat des Prinzen an. Täglich wanderten sie viele Meilen, was die Prinzessin ganz krank machte. Der Prinz aber brachte sie einfach zu einem Arzt, der sie schnell heilte.

Danach traten sie ihren Weg wieder an und erreichten schließlich die Stadt, deren König der Vater des Prinzen war.

Der Prinz setzte sich auf den Hauptplatz und begann aus Weidenruten einen Korb zu flechten. Sofort erschienen die Wachen seines Vaters und ermahnten ihn: „Weißt du nicht, dass es verboten ist, auf dem Hauptplatz unserer Stadt Körbe zu flechten oder gar zu verkaufen?“ Weil der Prinz aber nicht aufhörte zu flechten, nahmen sie ihn gefangen und brachten ihn ins Gefängnis.

In Tränen aufgelöst sah ihnen die Prinzessin nach: „Was soll ich nun tun? Was kann ich nun tun?“

„Ich werde den König suchen“, beschloss sie dann, „werde ihn finden und bitten, meinen Mann freizugeben.“

Also ging sie zum Palast und bat die Wachen: „Bitte bringt mich in den Palast! Ich möchte euren Herrscher um einen Gefallen bitten.“

Die Männer führten die Prinzessin direkt zum Prinzen. Dieser hatte sich inzwischen umgezogen, von einem Korbblechter hatte er nichts mehr an sich. Und so kam es, dass die Prinzessin ihn nicht erkannte.

„Was kann ich für euch tun, liebe Frau?“, fragte der Prinz.

„Mein Herr, ich bitte Euch meinen Mann freizugeben. Er wollte auf dem Hauptplatz Körbe flechten. Doch da kamen eure Wachen und nahmen ihn fest. Er tat nichts Schlechtes, glaubt es mir.“

Lächelnd sah der Prinz seine Frau an und fragte sie: „Liebe Frau, auch wenn ihr einfach gekleidet seid, so seid ihr doch eine Prinzessin. Das spüre ich sofort. Warum um alles in der Welt habt ihr einen Korbklechter geheiratet?“

„Als wir heirateten, zwang mich mein Vater den erstbesten Mann zu heiraten, der morgens zum Schloss kam. Denn zu viele Prinzen hatte ich zuvor abgewiesen. Also musste ich den Korbklechter, den ich nicht liebte, heiraten. Dann aber machten wir uns auf den Weg in seine Heimat. Ich erkannte, wie liebevoll und warmherzig mein Mann war. Als er mich umsorgte, während ich krank war, verliebte ich mich in ihn. Ich liebe ihn und er liebt mich. Und so will ich keinen anderen, nur meinen Mann. Und den möchte ich wiederhaben!“

„Wenn du ihn wirklich so sehr liebst, werde ich ihn dir wiedergeben“, sagte der Prinz und verließ den Raum.

Kurze Zeit darauf kam er in den Kleidern des Korbmachers zurück. Er stellte sich vor sie und sagte: „Hier ist dein Mann!“

„Ihr seid der Prinz? Doch auch mein Mann!“, rief die Prinzessin.

„Ja, ich bin der Prinz, den du abgewiesen hast, weil sein Haar zu lang gewesen war. Jetzt aber willst du mich wirklich haben?“

„Das will ich“, sagte die Prinzessin glücklich. „Ich liebe Euch aus vollem Herzen.“

...Und sie feierten tagelang ein großes Fest, zu dem alle Menschen des Königreichs

eingeladen waren. Und wenn sie nicht gestorben sind, so feiern sie noch heute.

Η ιδιότροπη βασιλοπούλα

Greek text

Μια φορά κι έναν καιρό ζούσε ένας βασιλιάς που είχε μια κόρη πολύ όμορφη αλλά και περήφανη. Πολλά βασιλόπουλα ήρθαν και ζήτησαν να την παντρευτούν, αλλά εκείνη έβρισκε σε όλους ένα ελάττωμα. Για τον ένα έλεγε ότι είναι χοντρός, για τον άλλο ότι είναι πολύ λεπτός, για τον άλλο ότι είναι κοντός, για τον άλλο ψηλός...

Στο τέλος ήρθε ένα βασιλόπουλο που της άρεσε αλλά είχε μακριά μαλλιά.

- Δεν τον θέλω, λέει στον πατέρα της, γιατί είναι μακριά τα μαλλιά του.
- Αύριο, της λέει ο βασιλιάς, όποιος έρθει να σε ζητήσει θα τον παντρευτείς! Είναι απόφαση. Διαφορετικά θα σε τιμωρήσω.

Μετά ο βασιλιάς λέει στο βασιλόπουλο με τα μακριά μαλλιά.

- Εσύ πήγαινε να κόψεις τα μαλλιά σου, έλα αύριο το πρωί και μετά είναι δική μου δουλειά, αλλά να έρθεις ντυμένος σαν απλός καλαθάς και όχι σαν βασιλόπουλο.

Έκανε ό,τι του είπε ο βασιλιάς, ντύθηκε λες και ήταν εργάτης που φτιάχνει καλάθια και πήγε στο παλάτι. Όταν τον είδαν οι φρουροί, του είπαν:

- Τι θες εσύ εδώ;
- Θέλω τον βασιλιά, τους λέει.
- Εσύ τι θα κάνεις τον βασιλιά, τον ρώτησαν οι φρουροί.

Τους άκουσε ο βασιλιάς και τους λέει:

- Τι συμβαίνει;
- Ήρθε αυτός ο καλαθάς και θέλει να σας δει μεγαλειότατε.
- Αφήστε τον, τους λέει ο βασιλιάς. Τι θέλεις παιδί μου;
- Ήρθα να ζητήσω να μου δώσεις την κόρη σου (ήταν και η κόρη του δίπλα).
- Σου την δίνω, του είπε.

«Ωχ!» σκέφτεται η βασιλοπούλα. «Τόσα βασιλόπουλα και δεν πήρα κανένα και τώρα θα πάρω έναν καλαθά! Άλλα τι να κάνω; Θα με τιμωρήσει αν δεν δεχτώ».

- Εντάξει πατέρα, αφού επιμένεις, θα τον παντρευτώ.

Τελικά τους πάντρεψαν και αφού πέρασαν αρκετές μέρες, της λέει το βασιλόπουλο:

- Κυρά μου, είσαι γυναίκα καλαθά δεν γίνεται να φοράς αυτά τα μεταξωτά ρούχα και τα ακριβά κοσμήματα. Εμπρός, πήγαινε να φορέσεις ένα φτωχικό φόρεμα για να σε πάρω στην πατρίδα μου, στο σπίτι μου να σε γνωρίσουν οι δικοί μου.

Η βασιλοπούλα τον άκουσε. Έβγαλε τα καλά ρούχα που φορούσε, φόρεσε ένα χωριάτικο φόρεμα και ξεκίνησαν να πάνε στο σπίτι του βασιλόπουλου. Από την ταλαιπωρία και το πολύ περπάτημα η βασιλοπούλα αρρώστησε. Το βασιλόπουλο, όμως, την πήρε σε γιατρό και έγινε καλά. Ύστερα από πολύ δρόμο, έφτασαν στην πόλη που ήταν βασιλιάς ο πατέρας του βασιλόπουλου. Αυτός βρήκε καλάμια, κάθησε στην πλατεία της πόλης και άρχισε να φτιάχνει καλάθια. Πάνε τότε οι φρουροί και του λένε:

- Δεν ξέρεις ότι απαγορεύεται να κάθεσαι στην κεντρική πλατεία και να φτιάχνεις καλάθια;

Τον έπιασαν και τον πήραν να τον φυλακίσουν. Η βασιλοπούλα έμεινε να κλαίει μοναχή.

- Τί θα κάνω τώρα – λέει – τι θα κάνω τώρα;

Εκείνη τη στιγμή θυμήθηκε ότι το βασιλόπουλο με τα μακριά μαλλιά ζούσε σε αυτή την πόλη.

- Θα πάω να τον βρω, είπε, και θα τον παρακαλέσω για να με λυπηθεί και να ελευθερώσει τον άντρα μου.
- Πηγαίνετέ με να δω το βασιλόπουλο, γιατί θέλω να του ζητήσω μια χάρη.

Την πήραν στο βασιλόπουλο, που ήταν ο άντρας της, αλλά επειδή άλλαξε ρούχα και φόρεσε τα βασιλικά δεν τον κατάλαβε.

- Τι θέλεις; τη ρώτησε
- Άκουσε τι έγινε: ο άντρας μου καθόταν στην πλατεία και έφτιαχνε καλάθια και ήρθε η αστυνομία και τον συνέλαβε. Ήρθα να σε παρακαλέσω να τον ελευθερώσεις. Δεν έκανε κάποιο κακό, του λέει.
- Κι εσύ μια τόσο όμορφη κοπέλα πήρες εκείνο τον φτωχό τον καλαθά;
- Είναι αλήθεια, μεγαλειότατε, ότι στην αρχή τον παντρεύτηκα χωρίς να τον αγαπώ αλλά τώρα αυτό άλλαξε. Τον αγαπώ, γιατί έχει χρυσή καρδιά, είναι καλός, μ' αγαπά και τον αγαπώ κι εγώ. Δεν θέλω άλλον, αγαπώ τον άντρα μου, θέλω τον άντρα μου!
- Καλά, της λέει, αφού τον αγαπάς θα πάω να σου τον φέρω.

Πήγε, άλλαξε ρούχα, φόρεσε εκείνα τα φτωχικά που φορούσε πριν και παρουσιάστηκε μπροστά της.

- Να τον καλαθά σου, της είπε.
- Μα εσύ είσαι; τον ρωτά
- Εγώ είμαι, εγώ είμαι ο άντρας σου, το βασιλόπουλο που δεν με ήθελες γιατί είχα μακριά μαλλιά. Τώρα με θέλεις; της λέει
- Σε θέλω, του λέει, σ' αγαπώ με όλη μου την καρδιά.

Έτσι, έζησαν ευτυχισμένοι, έκαναν γλέντι μεγάλο και κέρασαν όλο τον κόσμο. Κέρασαν κι εμάς!

Η ιδιότροπη βασιλοπούλα

Greek – Cypriot dialect text

Είσιεν ένα βασιλιά που είσιε μιαν κόρην πολλά όμορφη αλλά πολλά περήφανη. Ήρταν πολλά βασιλόπουλα τζιαι εζητούσαν την να την παντρευτούν, αλλά τζείνη εύρισκεν τους ούλους τζι έναν αϊπιν. Για τον έναν ελάλε έν' πασιύς, για τον άλλον ελάλε έν' παστός, ο άλλος έν' κοντός, ο άλλος έν' μακρύς...

Ήρτεν ο τελευταίος, ένα βασιλόπουλο που της άρεσεν, αλλά είσιε μακριά μαλλιά.

- Εν τον θέλω, λαλεί του τζιρού της, γιατί έν' μακριά τα μαλλιά του.
- Αύριο, λαλεί της ο βασιλιάς, όποιος έρτει τζιαι ζητήσει σε εννά τον παντρευτείς! Έν' απόφαση, λαλεί της, ειδάλλως εν να σε τιμωρήσω.

Ύστερα, λαλεί ο βασιλιάς στο βασιλόπουλο με τα μακριά μαλλιά.

- Εσού πήγαινε κόψε τα μαλλιά σου τζι έλα αύριο πρωί τζι εν δουλειά δική μου, αλλά να ρτεις ντυμένος σαν απλός καλαθάς τζιαι όι σαν βασιλόπουλο.

Έκαμεν όπως του είπε ο βασιλιάς, εντύθηκεν σαν τον αρκάτην που πλέκει καλάθκια τζι επήγεν εις το παλάτιν. Άμα τζι είδαν τον οι φρουροί, λαλούν του:

- Είνταν που θέλεις εσού δαμαί;
- Θέλω τον βασιλέα, λαλεί τους.
- Εσού είνταν που να κάμεις τον βασιλιά; λαλούν του οι φρουροί.

Άκουσεν ο βασιλιάς τζιαι λαλεί τους:

- Είνταν 'ν που συμβαίνει;
- Ήρτεν τούτος ο καλαθάς τζιαι θέλει να σας δει μεγαλειότατε.
- Αφήστε τον, λαλεί τους ο βασιλιάς. Είνταν 'ν που θέλεις παιδί μου;
- Ήρτα να σου ζητήσω την κόρη σου. (Ήτουν τζι η κόρη του κοντά).
- Έωκα σου την, λαλεί του.

«Αμάν», λαλεί η βασιλοπούλα. «Τόσα βασιλόπουλα τζι εν επήρα ούτε έναν, τζιαι τωρά εννά πάρω τον καλαθάν! Άλλα είντα που 'ννα κάμω, εννά με τιμωρήσει αν δεν δεχτώ».

- Εντάξει, πατέρα, λαλεί του, αφού επιμένεις, εννά τον παντρευτώ.

Τέλος πάντων, επαντρέψαν τους.

Άμαν τζι επεράσασιν λλίες ημέρες, λαλεί της το βασιλόπουλον.

- Τζιυρά μου, είσαι γεναίκα καλαθά, εντζιεν 'να φορείς τούτα τα μεταξωτά τα ρούχα τζιαι τούτα τα ακριβά κοσμήματα. Άτε, λαλεί της,

να φορήσεις ένα φτωσιικό φόρεμα τζί εννά σε πάρω στην πατρίδαν μου, στο σπίτι μου να σε γνωρίσουν οι δικοί μου.

Η βασιλοπούλα εκρώστηκεν του. Έφκαλεν τα ρούχα της τα καλά που έφορεν τζί εφόρησεν ένα χωρκάτικο φόρεμαν, τζί εξεκινήσασιν να παν στο σπίτι του βασιλόπουλου. Που την ταλαιπωρίαν της τζιαι το πολύν περπάτημαν η βασιλοπούλα αρρώστησεν. Το βασιλόπουλον επήρεν τη σε γιατρόν τζί έγιανεν. Ύστερα που κάμποσο δρόμον, εφτάσασιν τζιαι στην πόλην του βασιλόπουλου. Έπιασεν καλάμια, έκατσεν μες στην πλατέαν της πόλης τζιαι έρεψεν τζί έκαμνεν καλάθκια. Επήρασιν οι φρουροί τζιαι λαλούν του:

- Ε κουμπάρε, εν το ξέρεις ότι απαγορεύεται μες στην πλατείαν να κάθεσαι να κάμνεις καλάθκια;

Επιάσαν τον τζί επήραν τον μέσα. Έμεινεν η βασιλοπούλα τζί έκλαιεν.

- Είντα 'ν που να κάμω - λαλεί - τωρά; Είνταν που εννά κάμω;

Τζιείνην την ώραν αθυμήθηκε ότι το βασιλόπουλον τζιείνον με τα μακριά μαλλιά ήτουν που τζιείνην την πόλην. «Έννά πάω να τον εύρω τζί εννά τον παρακαλέσω πέρκι με λυπηθεί τζιαι λευτερώσει τον άντραν μου».

- Πάρτε με να δω το βασιλόπουλο, λαλεί, γιατί θέλω να του ζητήσω μια χάρην.

Επήραν την στο βασιλόπουλο, που ήταν ο άντρας της, αλλά επειδή άλλαξεν τζί εφόρησεν τα ρούχα του τα βασιλικά εν τον εκατάλαεν. Επαραξενεύτην όμως λλίον, που τον είδεν με κοντά μαλλιά.

- Είντα 'ν που θέλεις τζιυρά μου; λαλεί της.
 - Έτσι τζί έτσι, ο άντρας μου έκατσεν τζί έκαμνεν καλάθκια μες στην πλατείαν τζί έπιασεν τον η αστυνομία. Ήρτα να σε παρακαλέσω να τον ελευτερώσεις. Έντζιε' καμεν κανέναν κακό, λαλεί του.
 - Τζιαι τζιυρά μου, λαλεί της, εσού έτσι όμορφη, τζιαι επήρες τζιείνον τον παλιοκαλαθάν;
 - Εν' η αλήθεια, μεγαλειότατε, ότι στην αρκήν που τον επαντρεύτηκα εν τον αγαπούσα, αλλά τωρά αγαπώ τον, διότι έσιει γρουσήν καρκιάν, έν' πολλά καλοσυνάτος, αγαπά με τζί αγαπώ τον τζιαι γιώ. Εν θέλω άλλον, αγαπώ τον άντρα μου, θέλω τον άντρα μου.
 - Καλάν, αφού τον αγαπάς τόσον πάω να σου τον φέρω.
- Επήγεν, άλλαξεν τα ρούχα του, εφόρησεν τζιείνα τα φτωσιικά που εφόρεν πρωτύτερα, τζί επαρουσιάστηκεν ομπρός της.
- Έτον καλαθάν σου, λαλεί της.
 - Μα εσού γίσαι; λαλεί του.
 - Εγιώ είμαι, εγιώ είμαι, ο άντρας σου, το βασιλόπουλο που εν με έθελες, γιατί είχα μακριά μαλλιά. Τωρά θέλεις με, λαλεί της;
 - Θέλω σε, αγαπώ σε με ούλλην μου την καρκιάν.
- Έτσι, εζήσασιν ευτυχισμένοι, τζί εκάμαν τραπέζια τζί ετζιεράσαν του κόσμου ούλλου. Ετζιεράσαν μας τζιαι μας...

Kapryśna księżniczka

Polish text

Dawno temu był król, który miał piękna i bardzo dumną córkę. Książęta z wielu krajów starali się o jej rękę ale ona zawsze widziała w każdym z nich jakąś wadę. Jeden był za gruby, drugi był za chudy, trzeci był za wysoki a czwarty za niski.

Wtedy przybył kolejny księże, którego ona polubiła ale niestety miał długie włosy.

- „Nie chcę go bo ma za długie włosy” - zwierzyła się ojcu.

Król bardzo się zdenerwował. Jutro musisz zaakceptować oświadczenie pierwszego mężczyzny, który zjawi się rano. W przeciwnym razie zmuszony będę cię ukarać.

Następnie Król poszedł do księcia z długimi włosami i powiedział mu:

- „Zetnij włosy. Z samego rana ubierz się jak ubogi tkacz koszy i przybądź tu, by prosić o rękę moją córkę. Ja zajmę się resztą”.

Książę zrobił tak jak mu kazano i powrócił następnego ranka. Kiedy straż zobaczyły go spytały:

- „Po co tu przychodzisz ?”

- „Chce się widzieć z królem” – odpowiedział .

- „Po co chcesz się widzieć z królem ?”

Król usłyszał ich rozmowę i powiedział do nich :

- „Co tu się dzieje ?”

- „Ten człowiek chce się z tobą spotkać, Panie?”

- „Przepuście go” - rozkazał im – „Co to za sprawa z którą do mnie przychodzisz?” Spytał fałszywego tkacza koszyków.

- „Przyszedłem prosi o rękę Twojej córki” - powiedział przebrany Księże.

Dumna księżniczka była tam również i słyszała całą rozmowę .

- „Zgoda” - odparł król. „O mój Boże” - pomyślała księżniczka „ tylu książąt starało się o moją rękę i ja nie chciałam żadnego z nich a teraz będę musiał poślubić ubogiego tkacza koszyków. Co robić? Jeśli nie przyjmę oświadczeń to król ukarze mnie”

- „Jeśli nalegasz ojcze, to wyjdę za niego” – powiedziała księżniczka.

I rzeczywiście kilka dni później odbył się ślub a księże powiedział do niej:

- „Pani - jesteś teraz żoną tkacza. Nie będziesz mogła już dłużej nosić drogiej biżuterii ani ubrań z jedwabiu. Załącz zwykłe ubranie i pojedziemy do mojego domu, do mojego kraju byś poznała moich rodziców”

Księżniczka zrobiła tak jak księże poprosił. Zdjęła drogie szaty i założyła zwykłe

ubranie. Następnie oboje wyruszyli w drogę do domu księcia. Z powodu trudów podróży i długich codziennych marszrutt księżniczka rozchorowała się. Księżę jednak dobrze się nią opiekował. Sprowadził dobrego lekarza, który wyleczył ją z dolegliwości. Dalej więc wędrowali i wędrowali, aż w końcu dotarli do miasta w którym królem był ojciec księcia.

Książę wziął parę czólen i zaczął tkać nimi koszyki. Straże podeszły do niego i powiedziały: „Zapomniałeś, że nie wolno handlować na głównym rynku” i aresztowały go. Księżniczka zaczęła płakać:

- „Co ja pocznę? Co ja pocznę ?”

Nagle przypomniała sobie, że przecież w tym mieście mieszka księże z długimi włosami.

- „Pójdę do niego i poproszę by uwolnił mojego męża” - postanowiła.

- „Proszę zaprowadźcie mnie do księcia, chcę go prosić o pomoc” - poprosiła straż pałacową. Oni zaprowadzili ją do księcia, który był przecież jej mężem. Księżniczka nie poznała go jednak z powodu zmienionego odzienia. Księżę zupełnie nie wyglądał na tkacza koszyków.

- „Co mogę dla Ciebie zrobić, moja pani ?” spytał jej.

- „Panie, mój biedny mąż zaczął pleść koszyki na głównym rynku i straże go aresztowały. Przychodzę błagać Ciebie, żebyś go uwolnił. On nie zrobił nic złego” powiedziała .

- „Pani, jesteś piękną księżniczką – dlaczego poślubiłaś biednego tkacza? ”.

- „Jego wysokość, to prawda, że kiedy go poślubiłam nie byłam w nim zakochana ale teraz pokochałam go naprawdę. On jest dobrego serca, serdeczny i opiekuńczy. Ja kocham jego i on kocha mnie. Nie chce nikogo więcej. Kocham mojego męża i chce mieć go z powrotem obok siebie”

- „Jeśli kochasz swojego męża tak bardzo, ja zwrócię Ci go” – powiedział księżę

Następnie zmienił ubranie i stanął przed nią ubrany w prosty strój tkacza.

- „Tu jest twój mąż” – powiedział

- „Czy to naprawdę Ty?” – krzyknęła księżniczka.

- „Tak to ja, twój mąż i księżę, którego nie chciałaś bo miał długie włosy . Czy teraz też mnie chcesz?” Spytał się jej księże.

- „Tak, bardzo” powiedział księżniczka.

- „Kocham Ciebie z całego serca”

I żyli do końca szczęśliwie. Urządzili święto i wielką ucztę dla mieszkańców całego królestwa i dla nas też

A princesa de nariz empinado

Portuguese text

Era uma vez um rei que tinha uma filha muito bonita, mas também muito orgulhosa. Tinham sido muitos os príncipes que a tinham pedido em casamento, mas ela encontrava sempre defeitos em cada pretendente à sua mão. Segundo ela, o primeiro príncipe era gordo, o outro era magro, o terceiro, demasiado baixo e o último, demasiado alto.

Lá veio outro príncipe pedi-la em casamento. A princesa gostou dele, mas ele tinha, infelizmente, o cabelo comprido.

– Não o quero, porque tem o cabelo demasiado comprido, – disse ao pai.

O rei ficou zangado!

– Vais aceitar em casamento o primeiro homem que se apresentar amanhã! Se não o aceitares... serás castigada!

O rei foi então ter com o príncipe e disse-lhe:

– Vai-te embora e corta o cabelo. Amanhã, logo de manhã, veste-te como um pobre cesteiro e volta ao palácio pedir a mão da minha filha. Eu tomo conta do resto. Lembra-te de te portares como um pobre cesteiro e não como um príncipe.

O príncipe fez como lhe disseram e voltou ao palácio na manhã seguinte. Quando os guardas o viram, perguntaram-lhe:

– O que queres?

– Quero ver o rei, – disse ele.

– Porque queres ver o rei?

Ao entreouvir a conversa, o rei disse:

– O que se passa?

– Este homem quer ver Vossa Majestade.

– Deixem-no passar, – ordenou o rei. – O que queres? – Perguntou ao cesteiro.

– Vim pedir a mão da tua filha em casamento, disse o príncipe disfarçado.

A princesa orgulhosa também se encontrava no salão e ouvia a conversa.

– Concedo-ta, – disse o rei.

– Oh meu Deus, pensou a princesa. Foram tantos príncipes que me pediram em casamento e eu não escolhi nenhum. Agora vou ter de me casar com este pobre cesteiro! Que hei de eu fazer? Se não o aceitar, o rei castiga-me.

– Se o pai insiste, caso-me com ele, – disse a princesa.

E deu-se de facto o casamento. Uns dias mais tarde o príncipe disse-lhe:

– Princesa, és agora a mulher de um pobre cesteiro. Não podes usar jóias caras e roupas de seda. Tens de te vestir de forma simples e levar-te-ei para minha casa para conheceres os meus pais.

A princesa fez o que lhe dizia o marido. Despiu as roupas caras e vestiu um vestido simples. E lá partiram para a casa do príncipe. A princesa ficou doente por causa das longas distâncias que tinham de percorrer cada dia e dos percalços a que tinha de fazer face. O príncipe cuidou bem dela e levou-a ao médico, que a curou. Ao fim de muito caminharem, chegaram à cidade onde era rei o pai do príncipe.

O príncipe pegou nalguns vimes e começou a entretecê-los em cestos até que os guardas do pai se aproximaram e disseram:

– Não sabes que é proibido fazer e vender cestos na praça principal?

Prenderam-no e a princesa começou a chorar.

– Que hei de eu fazer? Que hei de eu fazer?

De repente, lembrou-se que o príncipe do cabelo comprido era oriundo desta mesma cidade. – Vou procurá-lo, pensou. Pedir-lhe-ei que liberte o meu marido.

– Por favor, levem-me até ao príncipe que lhe quero pedir um favor, pediu ela aos guardas do palácio.

Levaram-na até ao príncipe que, de facto, era o marido. A princesa não o reconheceu porque ele tinha mudado de roupa e não se parecia nada com o cesteiro naquele momento.

– Em que posso ajudá-la, minha senhora? – Perguntou ele.

– Senhor, o meu pobre marido começou a fazer cestos na praça principal e os vossos guardas prenderam-no. Venho pedir-lhe que o liberte porque ele não fez nada de mal.

– Senhora, sois uma bela dama... porque casastes com um cesteiro?

– É verdade, Vossa Majestade, que quando me casei com ele, não o amava, mas agora apaixonei-me por ele. Tem um grande coração, é bom e carinhoso. Gosto dele e ele gosta de mim. Não quero outro homem. Amo o meu marido e quero-o de volta.

– Se amas assim tanto o teu marido, trá-lo-ei à tua presença, disse ele.

Mudou então de roupa e regressou para junto dela. Colocou-se em frente dela, vestido de cesteiro.

– Cá está o homem, – disse ele.

– És tu? – Perguntou ela.

– Sim, sou eu, o teu marido, o príncipe que não querias porque tinha o cabelo demasiado longo. Queres-me agora? – Perguntou-lhe.

– Quero, – retorquiu a princesa. – Gosto de ti de todo o coração.

E viveram felizes para sempre. Organizaram uma grande festa para todas as pessoas do reino e nós também lá estivemos...

The Prince of Venice

English text

Once upon a time, there lived a King in Cyprus. The King had three daughters. One day he told them:

- My daughters, I am leaving on a long trip to Venice. What gifts would you like me to bring from there?

The oldest daughter asked for a dress with the sky and the stars embroidered on it. The second daughter asked for a dress with the sea and all its creatures embroidered on it. The youngest daughter, who was also the smartest, told him:

- Father, please let me think about the gift I want and I will give you an answer in the morning.

During the night, the young Princess could not sleep. She was thinking about what she should ask, but couldn't decide. So, she got up early in the morning and went to an old woman who lived near the palace. People said that this woman was wise and could also do magic.

- Auntie, my father will go to Venice and I don't know what gift to ask for.
- Dear girl, ask your father to bring you three golden tufts of hair from the head of the Prince of Venice.

The Princess asked her father to bring the three golden tufts of hair. The King was surprised at first, and said he could not do this.

- This is the gift I want, said his youngest daughter. And if you don't bring it to me, may your ship not sail to bring you back to Cyprus.

The King arrived to beautiful Venice, which is build on the sea. When he finished his business there, he went to the market to look for his daughters' presents. For the oldest daughter, he bought a dress with the sky and the stars embroidered on it. For the second daughter he bought a dress with the sea and all its creatures embroidered on it.

But for his youngest daughter, he didn't know how to get the golden tufts of hair from the Prince's head. So, he bought her expensive dresses and jewellery and returned to his ship. But the ship would not sail to take him away from Venice, so the King realized that he had to find a way to get the golden tufts of hair from the Prince. Finally he thought of a way. He asked who the Prince's barber was and went to find him. He befriended him and asked him a favour. Next time he cut the Prince's hair, he was to keep three tufts of hair. The barber did as agreed; the King thanked him, and returned to Cyprus.

When he arrived at Cyprus, his daughters welcomed him and the King gave them their presents. The young Princess went to the old woman and she told her what to do. When night came, the Princess opened the window of her room, she filled a bowl with rosewater and perfumes and another one with rose petals and flowers. She then burned in a little vessel, the first golden tuft from the Prince's hair. Suddenly, a golden eagle flew into the room from the window. He bathed in the bowl with the rosewater and perfumes and dried himself in the bowl with the rose petals and flowers. He was then transformed into the Prince of Venice!

The young Princess of Cyprus and the Prince of Venice fell in love. Before the Prince left for his home, he promised to come back the next evening. When the second night came, the Princess did again as the old woman had told her. But her sisters, who saw what happened the night before, were very jealous. They broke some bottles and they put the broken glass into the bowl with the rosewater and perfumes. When the eagle tried to wash in the bowl, he was cut by the glasses. He was badly hurt, and got very angry. So he flew back home in pain and anger.

The princess was very upset and couldn't stop crying. In the morning, she wore men's clothes, took an ointment from the old woman and left for Venice. When she arrived at Venice, she went to the palace and said she was a doctor. As he was very ill, the Prince did not recognize her. For three days and three nights, the fake doctor treated his wounds with the ointment. And on the fourth day, the Prince became well. To thank the "doctor," he gave him a golden ring.

The Princess did not say who she was and returned to Cyprus. In the night she burned the last golden tuft. The eagle came and at first he was very angry. But, when he saw the golden ring on her finger, he realized that she was the doctor that had cured him. He transformed into the Prince of Venice and they fell in love again. They got married in Venice and celebrated for forty days and forty nights. The Prince became King and the Princess was the most beautiful Queen that Venice ever had.

Der prinz von Venedig

German text

Vor langer, langer Zeit lebte ein König in Zypern, der drei Töchter hatte.

Eines Tages holte er sie zu sich und fragte: „Ihr lieben Mädchen, ich muss euch eine Weile verlassen. Eine Reise nach Venedig mache ich – und ich wüsste nur zu gerne, was ich euch aus der fernen Stadt mitbringen soll?“

Die älteste Tochter bat den Vater sofort: „Bitte bring mir ein Kleid, blau wie der Nachthimmel, voll mit gestickten goldenen Sternen!“

Die zweite Tochter sagte: „Ich wünsche mir ein Kleid, blau wie das Meer, mit all den Tieren des Meeres aufgestickt.“

Die jüngste Tochter, die eindeutig die klügste der drei Schwestern war, sagte: „Vater, bitte lass mich nachdenken! Ich werde dir am Morgen sagen, was ich mir wünsche.“

In dieser Nacht konnte die jüngste Prinzessin nicht schlafen. Sie dachte nach, überlegte und konnte sich nicht entscheiden. Also stand sie früh am Morgen schon bei ihrer alten, weisen Tante, die in der Nähe des Palastes lebte. Alle Menschen glaubten, dass sie auch zaubern konnte.

„Liebe Tante, mein Vater wird nach Venedig fahren. Er will mir ein Geschenk bringen, doch ich weiß nicht, was ich mir wünschen soll.“

„Liebes Mädchen, wünsche dir einfach drei goldene Haarlocken des Prinzen von Venedig!“

Gesagt, getan, die Prinzessin ging zu ihrem Vater und überbrachte ihm ihren Wunsch. Doch der Vater meinte, das werde er kaum bringen können. Da antwortete das Mädchen: „Das ist das Geschenk, das ich mir wünsche. Schaffst du es nicht, so möge der Wind das Schiff, das dich heimbringen soll, nicht ablegen lassen.“

Der König kam im wunderschönen Venedig, der Stadt im Meer, an. Sobald er all seine Geschäfte erledigt hatte, ging er zum Markt, um die Geschenke für seine Töchter zu kaufen. Für seine älteste Tochter bekam er das Kleid, blau wie der Nachthimmel, voll mit gestickten goldenen Sternen. Seiner mittleren Tochter kaufte er das Kleid, blau wie das Meer, mit all den Tieren des Meeres aufgestickt.

Aber er wusste noch immer nicht, wie er zu den goldenen Locken des Prinzen kommen sollte. Daher kaufte er einfach teure Kleider und Juwelen und ging zurück auf sein Schiff.

Doch das Schiff bewegte sich nicht aus dem Hafen von Venedig. Verzweifelt dachte der König an die Worte seiner jüngsten Tochter. Als er

so überlegte, hatte er eine Idee, wie er drei goldene Haarlocken des Prinzen bekommen könnte. Er fragte herum, bis er erfuhr, welchen Frisör der Prinz besuchte. Dann ging er schnurstracks zu dessen Laden. Bald war er gut Freund mit dem Frisör, und konnte ihn um den Gefallen bitten: „Ich brauche drei goldene Haarlocken des Prinzen.“ Der Frisör willigte ein, besorgte, um was ihn der König gebeten hatte – und überreichte seinem Freund den kleinen Beutel mit den Haarlocken.

Nun konnte der König sein Versprechen einhalten – und der Wind trieb das Schiff schon bald hinaus aufs Meer.

Als er in Zypern ankam, begrüßten ihn seine Töchter voll Freude, denn er gab jeder sofort ihr Geschenk.

Nun lief die jüngste Prinzessin sofort zu der alten, weisen Tante. Diese gab ihr den Auftrag, eine Schale mit Rosenwasser und guten Düften zu füllen, eine andere mit Rosenblättern und Blumen. In einem kleinen Gefäß sollte die Prinzessin dann eine Haarlocke des Prinzen verbrennen.

Noch in derselben Nacht tat die Prinzessin wie geheißen. Da flog plötzlich ein goldener Adler durchs Fenster und landete im Raum. Zuerst badete er in der Schale mit Rosenwasser und Düften. Mit den Rosenblättern und den Blumen trocknete er sein Gefieder.

Und auf einmal stand der Prinz von Venedig vor dem schönen Mädchen. Wie vom Blitz getroffen starrten sie einander an, und verliebten sich auf den ersten Blick ineinander. Bevor der Prinz die Prinzessin verließ, versprach er, in der nächsten Nacht wiederzukommen.

Wieder bereitete die Prinzessin alle Schalen vor. Doch ihre neidischen Schwestern hatten alles beobachtet und warfen Glasscherben in die Schalen.

Die Prinzessin verbrannte die Haarlocke. Der Prinz kam – badete und verletzte sich an den spitzen Scherben. Schwer verletzt flog er voller Zorn nach Hause.

Weinend saß die Prinzessin in ihrem Raum, war schrecklich wütend und gekränkt. Am Morgen kleidete sie sich als Mann, besorgte sich eine Salbe von der weisen Tante und reiste nach Venedig.

Dort angekommen, ging sie sofort zum Palast und erzählte, sie wäre ein Arzt. Der Prinz, der schwer krank in seinem Bett lag, erkannte sie in seinem Fieber nicht.

Drei Tage und drei Nächte behandelte sie die Wunden des geliebten Mannes mit der Salbe. Am vierten Tag war der Prinz geheilt und schenkte dem vermeintlichen Arzt einen goldenen Ring.

In ihrem Stolz sagte die Prinzessin nicht, wer sie wirklich war und reiste zurück nach Zypern.

Kaum war es Nacht geworden, verbrannte sie die dritte Haarlocke. Der Adler kam und war vorerst furchtbar böse auf sie. Hatte sie ihn doch schwer verletzt. Plötzlich aber entdeckte er den goldenen Ring an ihrem Finger, schreckte zurück, verwandelte sich in den Prinzen und rief: „Du also bist der Arzt gewesen, der mich geheilt hat!“

Wieder verliebten sich die beiden. Doch dieses Mal reisten sie nach Venedig und feierten vierzig Tage und vierzig Nächte Hochzeit.

Als der Prinz König wurde, hatte er die schönste Königin, die Venedig je gesehen hatte, an seiner Seite.

Το Βασιλόπουλο της Βενετίας

Greek text

Μια φορά κι έναν καιρό ζούσε στην Κύπρο ένας Βασιλιάς που είχε τρεις κόρες. Μια μέρα τις φώναξε και τους είπε:

- Κόρες μου, θα πάω μακρινό ταξίδι στη Βενετία. Τι δώρα θέλετε να σας φέρω;

Η πρώτη του κόρη, η μεγαλύτερη, ζήτησε από τον πατέρα της να της φέρει ένα φόρεμα που πάνω του θα είχε κεντημένο τον ουρανό με τ' άστρα. Η δεύτερη του ζήτησε κι εκείνη ένα φόρεμα, αλλά το δικό της να έχει κεντημένο πάνω του το γιαλό με όλα τα ψάρια. Η τρίτη, η πιο μικρή, που ήταν πιο πονηρή, του λέει:

- Πατέρα, άφησέ με λίγο να το σκεφτώ και θα σου πω αύριο το πρωί.

Το βράδυ η μικρή δεν έκλεισε μάτι. Σκεφτόταν τι δώρο να ζητήσει από τον πατέρα της, όμως δεν μπορούσε να αποφασίσει. Σηκώθηκε, λοιπόν, πριν καλά-καλά ξημερώσει και πήγε σε μια γριά στη διπλανή γειτονιά που ήξερε πολλά πράγματα και έκανε και μαγικά.

- Θειούλα μου, να έχω την ευχή σου, ο πατέρας μου θα πάει στη Βενετία και δεν ξέρω τι δώρο να του ζητήσω να μου φέρει.
- Κορούλα μου, εσύ που είσαι έξυπνη, να έχεις την ευχή μου. Να πεις στον πατέρα σου να σου φέρει τρεις χρυσές τούφες από τα μαλλιά του Βασιλόπουλου της Βενετίας.

Πήγε και η κόρη στον πατέρα και του ζήτησε να της φέρει τις τρεις τούφες. Ο Βασιλιάς παραξενεύτηκε και στην αρχή πήγε να τις αρνηθεί.

- Εγώ αυτές θέλω, του λέει η μικρή κόρη, κι αν δεν μου το φέρεις, το καράβι σου να μην μπορεί να ταξιδέψει για να σε φέρει πίσω στην Κύπρο.

Έφτασε ο Βασιλιάς στην όμορφη Βενετία, που ήταν χτισμένη κοντά στη θάλασσα, τελείωσε με τις δουλειές του και ύστερα άρχισε το ψάξιμο για να βρει τα δώρα για τις κόρες του. Για την πρώτη, τη μεγαλύτερη κόρη του, αγόρασε ένα φόρεμα που είχε πάνω του κεντημένο τον ουρανό με τ' άστρα. Για τη δεύτερη αγόρασε ένα φόρεμα που είχε κεντημένο πάνω του τον γιαλό με τα ψάρια του. Όμως, τις χρυσές τούφες από τα μαλλιά του βασιλόπουλου, που του είχε ζητήσει η μικρότερη, δεν ήξερε πώς να τις βρει. Της αγόρασε άλλα δώρα, ακριβά φορέματα και κοσμήματα, και μπήκε στο καράβι για να επιστρέψει. Όμως, το καράβι δεν κουνιόταν κι ο Βασιλιάς κατάλαβε πως έπρεπε να κατεβεί και να βρει έναν τρόπο για να πάρει τις τρεις χρυσές τούφες από τα μαλλιά του Βασιλόπουλου της Βενετίας.

Κάθισε και σκέφτηκε και στο τέλος βρήκε τον τρόπο. Ρώτησε και έμαθε ποιος ήταν ο κουρέας του Βασιλόπουλου. Πήγε κοντά του να κουρευτεί, τον γνώρισε, έγιναν φίλοι και του ζήτησε μια χάρη. Την ώρα που θα κούρευε το Βασιλόπουλο, να κρατούσε τρεις τούφες από τα μαλλιά του. Έτσι κι έγινε. Ο Βασιλιάς ευχαρίστησε τον κουρέα, φύλαξε τις τούφες μέσα σ' ένα μπαούλο για να μην τις χάσει και μπήκε στο καράβι.

Όταν έφτασε στην Κύπρο, οι κόρες του τον καλωσόρισαν κι ο βασιλιάς έδωσε στην καθημιά το δώρο της. Η μικρότερη έτρεξε να βρει τη γριά κι εκείνη την συμβούλεψε τι να κάνει. Τη νύχτα, άνοιξε το παράθυρο του δωματίου της, έβαλε σε ένα δοχείο ροδόσταγμα και μυρωδικά και σ' ένα άλλο ροδοπέταλα και λουλούδια. Ύστερα έκαψε την μια τούφα μέσα σε ένα χρυσό κουτάκι. Έβγαζε πολύ καπνό και ξαφνικά μπήκε από το παράθυρο ένας χρυσός αετός. Πλύθηκε μέσα στο δοχείο με το ροδόσταγμα και τα μυρωδικά και σκουπίστηκε μέσα στο δοχείο με τα ροδοπέταλα και τα λουλούδια. Ήταν το βασιλόπουλο της Βενετίας. Οι δύο νέοι γνωρίστηκαν και αγαπήθηκαν. Πριν φύγει το Βασιλόπουλο, συμφώνησαν να έρθει και το επόμενο βράδυ.

Όταν νύχτωσε πάλι, η Βασιλοπούλα έκανε ξανά αυτό που της είπε η γριά. Οι αδερφές της, όμως, που είδαν τι έγινε το προηγούμενο βράδυ, κόντευαν να σκάσουν από τη ζήλια τους. Έσπασαν πολλά μπουκάλια και έβαλαν τα γυαλιά μέσα στο δοχείο με το ροδόσταγμα και τα μυρωδικά. Όταν ήρθε ο χρυσός αετός και μπήκε μέσα στο δοχείο, τα γυαλιά τον έκοψαν. Θύμωσε και φώναζε από τον πόνο. Φόρεσε όπως-όπως τα φτερά του και επέστρεψε στον τόπο του.

Η Βασιλοπούλα, από τη στεναχώρια της, έκλαιγε απαρηγόρητα. Πήρε όμως την απόφαση να πάει στη Βενετία. Φόρεσε αντρικά ρούχα, πήρε μια κρέμα από τη γριά και μπήκε στο καράβι. Όταν έφτασε στη Βενετία, πήγε κατευθείαν στο παλάτι και τους είπε πως είναι γιατρός και ήρθε για να κάνει καλά το Βασιλόπουλο. Εκείνος ήταν πολύ άρρωστος και δεν την αναγνώρισε. Τρεις μέρες και τρεις νύχτες άλειφε το Βασιλόπουλο με την κρέμα που της έδωσε η γριά. Την τέταρτη μέρα το Βασιλόπουλο, που όλοι νόμιζαν ότι θα πέθαινε, σηκώθηκε και ήταν καλά. Για να ευχαριστήσει τον «γιατρό», του έδωσε ένα χρυσό δακτυλίδι.

Η Βασιλοπούλα τον αποχαιρέτησε χωρίς να του πει ποια ήταν και επέστρεψε στην Κύπρο. Την πρώτη νύχτα που έφτασε έκαψε την τελευταία χρυσή τούφα. Ο χρυσός αετός ήρθε, αλλά ήταν πολύ θυμωμένος με αυτό που είχε γίνει την προηγούμενη φορά. Όταν όμως είδε το χρυσό δακτυλίδι που φορούσε η Βασιλοπούλα, αμέσως κατάλαβε πως εκείνη ήταν ο γιατρός. Τότε συμφιλιώθηκαν και αγαπήθηκαν ξανά. Ο γάμος τους έγινε στη Βενετία. Ξεφάντωναν για σαράντα μέρες και σαράντα νύχτες κι ύστερα το Βασιλόπουλο έγινε Βασιλιάς και η Βασιλοπούλα, η πιο χαριτωμένη Βασίλισσα της Βενετίας.

Το Βασιλόπουλον της Βενεθκιάς

Greek - Cypriot dialect text

Μια φοράν τζί έναν τζαιρόν εις την Κύπρον ήτουν ένας Βασιλιάς που 'σιεν τρεις κόρες. Μιαν ημέραν εφώναξεν τες τζί είπεν τους: «Κόρες μου, εννά πάω ταξίδι μακρινόν εις τη Βενεθκιάν, είντα κανίσσια θέλετε να σας φέρω;»

Η πρώτη η μιαλλύτερη εζήτησεν του να της φέρει ένα φόρεμαν που να σιει πάνω κεντημένον τον ουρανόν με τ' άστρα. Η δεύτερη εζήτησεν του τζαι τζείνη ένα φόρεμαν αλλά το δικόν της να 'σιει πάνω κεντημένον τον γυαλόν με ούλα του τα ψάρκα. Η τρίτη η μιτσόττερη, που ήτουν περίτου πολλοπάητη, λαλεί του: «Πατέρα, άης με να το σκεφτώ λλίον τζ' εννά σου πω αύριον το πρωίν».

Τη νύχταν η μιτσιά εν έκλεισεν μάτιν. Εσκέφτετουν είντα κανίσσιν να ζητήσει του τζυρού της, αμμά εν εμπορούσεν να αποφασίσει. Πουρνόν-πουρνόν εσηκώθειν τζί επήεν σε μιαν κοτζιακαρούν στον διπλανόν μαχαλλάν που έξερεν πολλά πράματα τζί έκαμνεν τζαι μαγικά.

- Θκειούλλα μου, που να χω την ευτζήν σου, ο τζύρης μου εννά πάει στη Βενεθκιά τζί εν ηξέρω είντα κανίσσι να του ζητήσω να μου φέρει.
- Κορούλλα μου, που 'σαι όξυπνη, που να σιεις την ευτζήν μου. Να πεις του τζυρού σου να σου φέρει τρεις μάλλες γρουσές που την τζεφαλήν του Βασιλόπουλου της Βενεθκιάς.

Επήεν τζί η κόρη τζί εζήτησεν που τον τζύρην της τες τρεις μάλλες. Ο Βασιλιάς επαραξενεύτην, τζιαι στην αρκήν επήεν να της αρνηθεί. «Έγιώνι τούτες θέλω», λαλεί του η μιτσιά, «τζί αν δεν μου τες φέρεις, το καράβιν σου να μεν ταράξει να σε φέρει πίσω εις την Κύπρον».

Έφτασεν ο Βασιλιάς εις την όμορφην Βενεθκιάν, που 'τουν χτισμένη μες στον γιαλόν, έκαμεν τες δουλειές του τζί ύστερα εγύρεψεν να βρει τα κανίσσια για τες κόρες του. Για την πρώτην τη μιαλλύτερην εγόρασεν ένα φόρεμαν που είσιεν πάνω κεντημένον τον ουρανόν με τ' άστρα. Για τη δεύτερην ένα φόρεμαν με τον γυαλόν τζαι ούλα του τα ψάρκα. Αμμά τες γρουσές μάλλες που του εζήτησεν η μιτσόττερη του η κόρη, εν ήξερεν είνταλος να τες πιάσει. Εγόρασεν της άλλα κανίσσια, ακριβά φουστάνια τζιαι χρυσαφικά, τζί εμπήκεν μες στο καράβιν να φύει. Αμμά το καράβιν εν ετάρασσεν, τζί ο Βασιλιάς εκατάλαβεν πως έπρεπεν να κατεβεί τζαι να βρει έναν τρόπον να πιάσει τρεις μάλλες γρουσές που την τζιεφαλήν του Βασιλόπουλου της Βενεθκιάς.

Έκατσεν τζί εσκέφτην τζιαι στο τέλος ήβρεν τρόπον. Ερώτησεν τζί έμαθεν πτοιος ήτουν ο παρπέρης του Βασιλόπουλου. Επήεν κοντά του να

κουρευτεί, εγνώρισεν τον, εγινήκαν φίλοι, τζι εζήτησεν του μιαν χάρην: Την ώραν που 'τουν να κουρεύκει το Βασιλόπουλον, να φυλάξει τρεις μάλλες που την τζιεφαλήν του. Έτσι τζι έγινεν. Ο βασιλιάς ευκαρίστησεν τον παρπέρη, έβαλεν τες τρεις μάλλες μες σε μιαν αμπουστούαν για να μεν τες χάσει, τζι εμπήκεν εις το καράβιν.

Άμαν έφτασεν στην Κύπρον, οι κόρες του εκαλωσορίσαν τον τζι ο Βασιλιάς έδωκεν στην κάθε μιαν το κανίσσιν της. Η μιτσόττερη εβούρησεν στην κοτζιακαρούν τζιαι τζείνη επαράντζειλεν της τι να κάμει. Τη νύχταν, άνοιξεν το παραθύριν της κάμαρης της, έβαλεν μες σε μιαν κούπαν ροδοστέμματα τζιαι μυρωδικά τζιαι μες σε μιαν άλλην ροδοπέταλα τζιαι φκιόρα. Ύστερα έκρουσεν την μιαν τη μάλλαν μες σ' έναν καπνιστηρούν γρουσόν. Έφκαλεν πολλύν καπνόν τζι ευτύς εμπήκεν που το παραθύριν της ένας γρουσός ατός. Επλύθην μες την κούπαν με τα ροδοστέμματα τζιαι τα μυρωδικά τζι εσφοντζίστην μες στην κούπαν με τα ροδοπέταλα τζιαι τα φκιόρα. Ήτουν το Βασιλόπουλον της Βενεθκιάς. Οι θυκο νέοι εγνωριστήκαν τζι αγαπηθήκαν. Πριχού φύει το Βασιλόπουλον, εσυμφωνήσασιν να 'ρτει τζιαι την επόμενην νύχταν.

Άμαν τζι ενύχτωσεν πάλε, η Βασιλοπούλλα έκαμεν όπως της είπεν η κοτζιακαρού. Οι αρφάες της όμως, που είδαν είνταν που γίνηκεν την προηγούμενη νύχταν, ήτουν να σπάσουν που την αζούλαν τους. Εσπάσαν κάμποσες πότσες τζιαι τα γυαλιά εβάλαν τα μες στην κούπαν με τα ροδοστέμματα τζιαι τα μυρωδικά. Άμαν ήρτεν ο γρουσός ατός τζι εμπήκεν μες στην κούπαν, τα γυαλιά εκόψαν τον κομμάθκια. Ενευρίασεν. Εφώναζεν τζι εμουγκάριζεν που τους πόνους. Εφόρησεν όπως-όπως τα φτερά του τζι έφυεν τζ επήγεν εις τον τόπον του.

Η βασιλοπούλα, που τον καμόν της έκλαιεν τζι εμαυρονεκαλιέτουν. Επήρεν όμως την απόφασην να πάει στη Βενεθκιάν. Εφόρησεν αντρίτζιαν φορεσιάν, έπιαεν μιαν αλοιφήν που την κοτζακαρούν, τζι εμπήκεν μες στο καράβιν. Άμαν έφτασεν εις τη Βενεθκιάν, επήγεν ολόισια στο παλάτιν τζι είπεν τους πως έν' γιατρός τζι ήρτεν να γιάνει το Βασιλόπουλον. Τζείνος εν την αγνώρισεν, αμμά ήτουν πολλά άρρωστος. Τρεις ημέρες τζιαι τρεις νύχτες άλειφκέν τον με την αλοιφήν της κοτζιάκαρης. Τζιαι την τέταρτην ημέραν το Βασιλόπουλον, που ούλοι ενομίζασιν πως ήτουν να πεθάνει, εσηκώστην τζι ήτουν καλά. Για να ευκαριστήσει τον «γιατρόν», το Βασιλόπουλον έδωκέν του ένα δαχτυλίδιν γρουσόν.

Η Βασιλοπούλλα εποσιαιρέτησέν τον δίχα να του πει ποια ήτουν τζι επήγεν πίσω στην Κύπρον. Την πρώτη νύχταν που έφτασεν, έκρουσεν την τελευταίαν γρουσήν μάλλαν μες στο καπνιστηρούν. Ο γρουσός ατός ήρτεν, αμμά ήτουν πολλά νευριασμένος για το κακόν που του 'καμεν την άλλην

φοράν. Όστου τζι είδεν το δαχτυλίδιν το γρουσόν που εφόρεν η Βασιλοπούλλα, τζι εκατάλαβεν πως τζείνη ήτουν ο γιατρός. Τζιαι τότες εφιλιώσαν τζι αγαπηθήκασιν ξανά. Ο γάμος τους εγίνηκεν στη Βενεθκιάν. Σαράντα μέρες τζιαι σαράντα νύχτες εξιφαντώναν, τζι ύστερα το Βασιλόπουλον εγίνην Βασιλιάς, τζι η Βασιλοπούλλα η πολλοπάητη Βασίλισσα της Βενεθκιάς!

Książę Wenecji

Polish text

Dawno temu mieszkał na Cyprze król. Miał trzy córki. Pewnego dnia powiedział do nich:

- „Wyjeżdżam w długą podróż do Wenecji. Jaki prezenty chciałybyście żebym Wam przywiózł stamtąd.”

Najstarsza córka poprosiło o suknię, która byłaby jak niebo usiane gwiazdami.

Druga córka poprosiła o suknię, która byłaby jak niebo usiana wieloma postaciami z legend. Najmłodsza córka, która była również najbardziej bystra powiedziała: Ojciec proszę daj mi czas do jutra rana bym mogła pomyśleć jaki prezent bym chciała.

Młoda księżniczka nie mogła zasnąć przez całą noc. Myślała o tym, o co powinna poprosić ale ciągle nie mogła się zdecydować.

Wstała wcześnie rano i poszła do starej kobiety, która mieszkała niedaleko. Ludzie mówili że jest mądra a nawet umie czarować.

- „Ciociu, mój ojciec wyjeżdża do Wenecji i nie wiem o jaki prezent go prosić”

- „Kochanie, poproś go, by przywiózł Ci trzy złote kosmyki włosów księcia Wenecji”

Księżniczka poszła do ojca i poprosiła go o to, co mówiła stara kobieta. król zaskoczony prośbą początkowo odmówił, mówiąc, że nie jest w stanie spełnić jej życzenia.

- „To jest prezent, o jaki proszę i jeśli nie przywieziesz tego na Cypr, to może się tak stać ze twój statek nie wróci na Cypr”

Król przybył do pięknej, zbudowanej na morzu Wenecji. Kiedy zakończył interesy poszedł na targ szukać prezentów dla swoich córek. Dla najstarszej kupił suknię utkaną gwiazdami na niebie a dla drugiej suknię utkaną bajkowymi stworami.

Nie wiedział tylko jak dostać od księcia złote kosmyki włosów.

Wrócił na statek ze strojami i biżuterią i statek już miał wypłynąć z Wenecji w drogę powrotną. Ale król zrozumiał, że musi znaleźć złote kosmyki włosów. W końcu wpadł na taki pomysł. Spytał się kto jest fryzjerem księcia i poszedł go znaleźć. Zaprzyjaźnił się z nim i poprosił o przysługę. Przy najbliższej okazji kiedy będzie strzygł księcia miał uciąć trzy kosmyki włosów. Fryzjer zrobił tak jak uzgodnili. Król podziękował mu i wrócił na Cypr.

Kiedy przybył na Cypr, jego córki czekały na niego i król dal im prezenty dla nich. Najmłodsza poszła do starej kobiety i spytała, co ma zrobić. Kiedy nastąpiła noc, księżniczka otworzyła okno od swojego pokoju, wypełniła czarę wodą różaną i perfumami a drugą płatkami róży i kwiatami. Następnie w małym wazonie spaliła pierwszy złoty kosmyk włosów. Nagle złoty orzeł wleciał przez okno. Umył się w różanej wodzie a osuszył się w misce z płatkami róży i kwiatami i przeistoczył się w księcia Wenecji. Najmłodsza księżniczka Cypru i księże Wenecji zakochali się w sobie. Zanim księże wyruszył do domu obiecał wrócić z powrotem następnego wieczoru.

Kiedy nadeszła druga noc księżniczka zrobiła to samo, co mówiła stara kobieta ale siostry, które widziały, co zdarzyło się ostatniego wieczoru pozazdrościły jej księcia.

Rozbiły butelki i szkło z nich wrzuciły do misy z wodą różaną i perfumami. Kiedy złoty orzeł próbował umyć się wazie szkło go mocno poraniło. Bardzo to go zdenerwowało i wrócił do domu pełen bólu i żalu.

Księżniczka bardzo się zasmuciła i płakała nieustannie. Rano ubrała się w strój mężczyzny i wzięła maść od starej kobiety i pojechała do Wenecji .

Kiedy tam przybyła poszła do pałacu i powiedziała, że jest doktorem. Ponieważ książę był bardzo chory, nie rozpoznał księżniczki. Przez trzy dni i trzy noce „fałszywy” lekarz leczył rany maścią. I czwartego dnia księże wyzdrowiał. Dziękując „doktorowi” ofiarował mu złotą obrączkę.

Księżniczka nie powiedziała mu, kim jest i wróciła na Cypr. W nocy zapaliła złoty kosmyk włosów. Orzeł przyfrunął i od razu zezłościł się na księżniczkę ale kiedy zobaczył złotą obrączkę na jej ręce, zrozumiał że to ona była lekarzem, który go wyleczył. Znowu przemienił się w księcia Wenecji i znowu zakochali się w sobie. Ślub odbył się w Wenecji i trwał 40 dni i nocy. Książę został się królem a księżniczka była najpiękniejszą królową jaką miała kiedykolwiek Wenecja

O príncipe de Veneza

Portuguese text

Era uma vez um rei de Chipre que tinha três filhas. Um dia disse-lhes:

– Minhas filhas, vou partir numa longa viagem para Veneza. Que presentes quereis que vos traga de lá?

A filha mais velha pediu um vestido bordado a estrelas. A segunda filha pediu um vestido bordado a mar e todas as suas criaturas e a terceira filha, que era a mais esperta, disse-lhe:

– Pai, dê-me tempo para pensar no presente, que amanhã lhe darei uma resposta.

Durante a noite a princesa não conseguiu pregar olho. Pensava no que havia de pedir, mas não conseguia decidir-se. Por isso levantou-se cedo de manhã e foi ter com uma velha que vivia perto do palácio. Havia quem dissesse que era uma mulher sábia que fazia também magia.

– Tiazinha, o meu pai vai a Veneza e não sei que prenda lhe hei-de pedir.

– Rapariga, pede ao teu pai que te traga três madeixas do cabelo do Príncipe de Veneza.

A princesa pediu ao pai que lhe trouxesse as três madeixas de cabelo. De início, o rei não quis acreditar no que ouvia e disse-lhe que não era possível.

– É a prenda que quero, disse a filha mais nova. – E se não ma trouxeres, que o teu barco te não traga de volta a Chipre.

O rei chegou à bela Veneza, construída sobre o mar. Quando terminou os negócios que ali o levavam, foi ao mercado procurar os presentes das filhas. Para a filha mais velha comprou um vestido bordado com o céu e as estrelas. Para a segunda filha comprou um vestido bordado com o mar e todas as suas criaturas.

Contudo, para a filha mais nova, não sabia como arranjar as madeixas do cabelo do príncipe. Comprou-lhe por isso vestidos e jóias caras e voltou à sua embarcação. Mas a embarcação não conseguia sair de Veneza e o rei percebeu que tinha de arranjar as madeixas douradas do cabelo do príncipe. Por fim lá arranjou uma solução. Perguntou quem era o barbeiro do príncipe e foi à procura dele. Tornou-se amigo dele e pediu-lhe o favor de, na próxima vez que cortasse o cabelo do príncipe, guardasse três madeixas. O barbeiro assim fez, o rei agradeceu-lhe e regressou a Chipre.

Quando chegou a Chipre, as filhas abraçaram-no e ele deu-lhes os presentes. A jovem princesa foi ter com a velha, que lhe disse o que devia

fazer. Ao cair da noite, a princesa devia abrir a janela do quarto, encher uma taça de água de rosas e perfumes e outra de pétalas de rosa e outras flores. Numa pequena taça queimou a primeira madeixa do cabelo do príncipe. De repente, uma águia dourada entrou no quarto pela janela. A águia lavou-se na água de rosas e perfumada e secou-se na taça de pétalas de rosa e de outras flores. Transformou-se no Príncipe de Veneza!

A jovem princesa e o Príncipe de Veneza apaixonaram-se. Antes de partir, o príncipe prometeu voltar na noite seguinte. Na segunda noite, a princesa voltou a fazer o que a velha lhe dissera. Contudo, as irmãs que tinham visto o que acontecera na noite anterior, ficaram invejosas. Partiram algumas garrafas e colocaram os pedaços de vidro partido na taça com água de rosas e perfume. Quando a águia se tentou lavar, cortou-se nos vidros. Ficou gravemente ferida e muito zangada e por essa razão regressou a casa, irada e magoada.

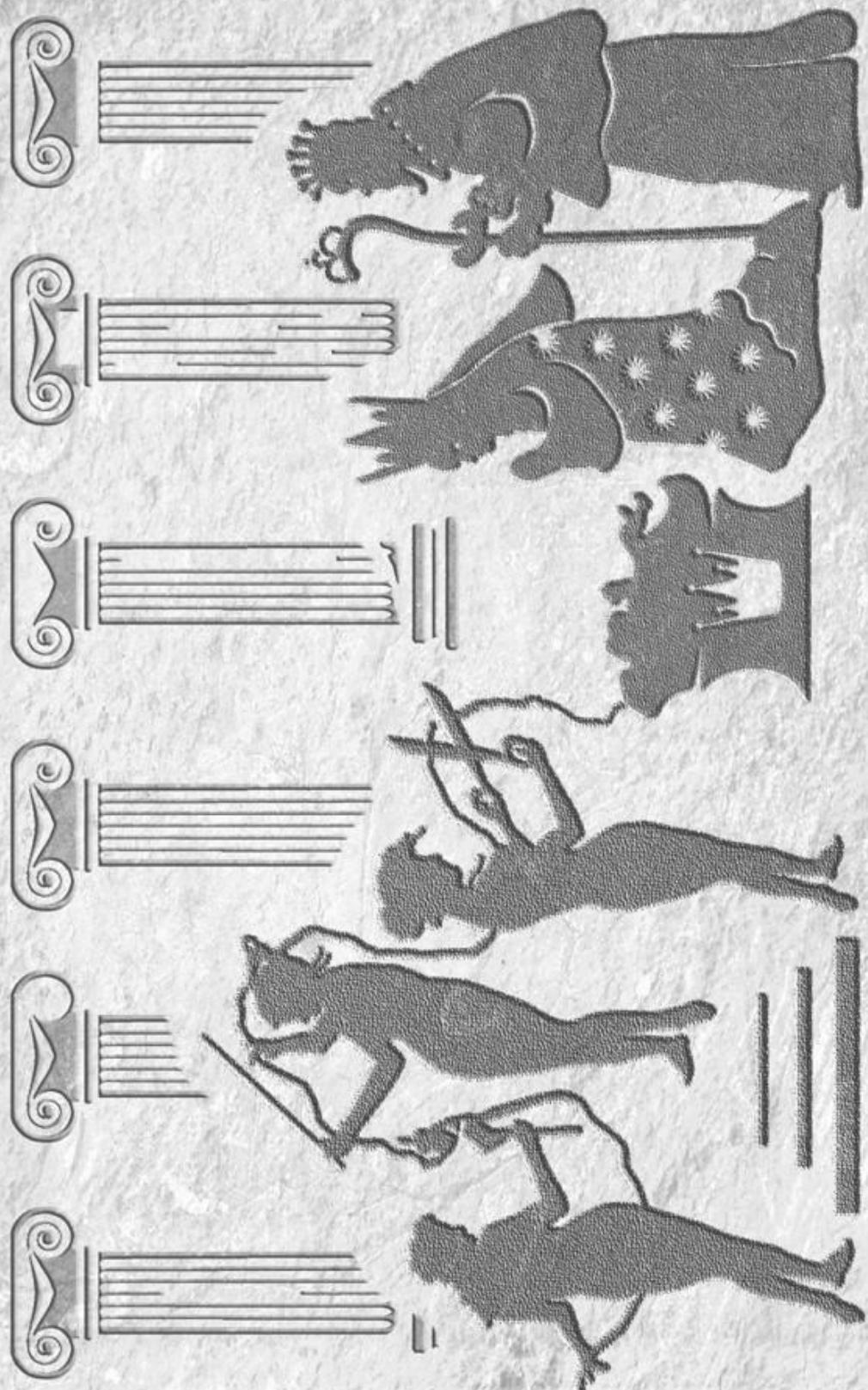
A princesa ficou muito transtornada e não conseguia parar de chorar. De manhã, vestiu roupa de homem, foi ter com a velha, que lhe deu um unguento, e partiu para Veneza. Quando chegou a Veneza dirigiu-se imediatamente ao palácio e disse que era médico. Como estava muito doente, o príncipe não a reconheceu. Durante três dias e três noites, o falso médico tratou dos ferimentos do príncipe com o unguento e, no quarto dia, o príncipe ficou restabelecido e, para agradecer ao ‘médico’, deu-lhe um anel de ouro.

A princesa não revelou quem era e regressou a Chipre. À noite queimou a última madeixa de cabelo. A águia veio, mas de início estava muito zangada com a princesa, mas quando viu o anel no dedo dela, percebeu que tinha sido ela o médico que o curara. Transformou-se no Príncipe de Veneza e voltaram a apaixonar-se. Casaram-se em Veneza e celebraram o casamento durante quarenta dias e quarenta noites. O príncipe tornou-se rei e a princesa, a mais bela rainha que Veneza alguma vez teve.

**STORIES
FROM
GREECE**

STORIES FROM GREECE

Arapis (English)	169
Der schwarze mann (German)	171
Ο Αράπης (Greek)	174
Czarny (Polish)	176
O negro (Portuguese)	178
John and the axe (English)	181
Johann und die axt (German)	183
Το τσεκούρι και ο Γιάννης (Greek)	185
Janek i siekiera (Polish)	188
Joao e o machado (Portuguese)	190
The little goldenmoon (English)	193
Kleiner goldmond (German)	196
Το Χρυσοφεγγαράκι (Greek)	199
Mały złoty księżyc (Polish)	202
A pequena lua dourada (Portuguese)	205
Leiliguoustra (English)	209
Leiliguoustra (German)	215
Η λεηληγούστρα (Greek)	220
Leiliguoustra (Polish)	228
Leiliguoustra (Portuguese)	233
The three brothers (English)	239
Die drei bruder (German)	241
Τα τρία αδέλφια (Greek)	244
Trzej Bracia (Polish)	246
Os tres irmaos (Portuguese)	248
The poor peasant and St. Peter (English)	251
Der arme bauer und der heilige Petrus (German)	254
Ο φτωχός χωρικός και ο ἀγιος Πέτρος (Greek)	257
Biedy Wieśniak i św. Piotr (Polish)	259
O campones pobre e S. Pedro (Portuguese)	261

Arapis

English text

Once upon a time there was a King with many riches and many servants. Amongst his servants there was also a young black man. When the Queen gave birth to a little princess, she invited the fairies of fate. The Fates stayed at the palace for three days and three nights. The first fairy gave the girl beauty, the second intelligence, and the third fairy said: "When the girl grows up, she is to marry this black man." This disturbed the people of the palace and the King himself. The thought of his precious only daughter marrying the black man troubled his mind.

Years passed by and the King took great care of his daughter. The more the little princess grew up the more beautiful she became. And the more beautiful the little princess became the more worried was the King. He was thinking of ways to get rid of the black man. So one day he called people of his trust and told them:

"Take the black man far away, to a deserted island. When nobody is looking, kill him and bring me his eyes as a proof."

During the night, they took the black man and left. They went to the deserted island and while they were getting ready to take his life, they decided to disobey the King:

"Let us spare him his life. Spare us from guilt."

They set the black man free on the island and returned to the palace. There, they gave the King the eyes of a dead dog as proof. So, the King was appeased and the whole world was convinced that the Fates had lied.

But let us go to the deserted island. There, the black man built a boat and headed to the open sea. Forty days and nights later, his boat reached a faraway land. There, the black man met a good lord and worked for him. The lord took to him, taught him how to read and write and the

black man became wise. However, every time the man saw his black color he got upset.

One day, while he was sitting by the sea, a woman came out of the waves. She was a fairy. As soon as the black man saw her, he was scared and got ready to flee.

“Don’t go,” said the fairy. “Wear this belt and dive three times into the sea. Then collect these seashells and stones. They will turn into gold. With gold one can achieve anything one wishes for.”

The black man wore the belt and dived into the sea again and again and again, like the fairy had told him to. At once, the black color washed off and he became white, crystal white. Only a band of skin around his waist had remained black. The belt he was wearing hadn’t allowed the water to wash off the black color. He then collected the seashells and stones and they turned into gold.

Now a rich man, he left the work of the lord and started travelling around the world. When he got fed up of travelling, he thought of going back to his country. When the King saw the black man he didn’t recognize him, being all white now. On the contrary, bedazzled by his riches, he suggested making him his son in law. The black man was happy to accept. So the wedding took place with great feasting, singing, and dancing. Still, the black man did not wish to trick the King. He went to him and disclosed his secret. The King didn’t believe him, so the man showed him the black band of skin around his waist. The King hugged him and said in deep emotion:

“Never write off what the Fates write,” and from there on, these words became a proverb.

Der schwarze mann

German text

Es war einmal ein sehr reicher König, dem viele Menschen dienten. Unter seinen Dienern war auch ein junger Schwarzer.

Eines Tages schenkte die Königin ihrem Mann ein kleines Mädchen. Sofort wurde der Rat der Schicksalsfeen einberufen. Sie sollten das Schicksal der kleinen Prinzessin voraussagen. Drei Tage und drei Nächte lang berieten die Feen im Palast.

Danach schenkte die erste dem Mädchen Schönheit, die zweite gab ihm die Klugheit.

Die dritte aber sagte: "Wenn das Mädchen erwachsen ist, so soll es den schwarzen Mann heiraten."

Welch große Aufregung herrschte da im Palast! Der König war außer sich, denn dieser Gedanke schien ihm fürchterlich. Seine einzige Tochter, sein größter Schatz sollte seinen schwarzen Diener heiraten!

Die Jahre vergingen und der König kümmerte sich mit großer Liebe um seine Tochter. Je älter die Prinzessin wurde, desto schöner wurde sie. Die Sorgen des Königs wuchsen ebenfalls je größer sie wurde. Ein Gedanke ließ ihn nicht mehr in Ruhe: „Wie kann ich den schwarzen Diener bloß los werden?“ Also rief er eines Tages seine Vertrauten zusammen:

„Bringt den Schwarzen auf eine verlassene Insel. Wenn euch niemand beobachten kann, tötet ihn. Und bringt mir seine Augen als Beweis!“

Die Männer brachten den Schwarzen bei Nacht und Nebel auf die verlassene Insel. Dort aber fassten sie einen Beschluss:

„Wir wollen ihn am Leben lassen und uns die Schuld an seinem Tod ersparen.“ So verließen sie die Insel, nahmen die Augen eines toten Hundes als Beweis und brachten sie dem König. Zufrieden und erleichtert

stellte der König fest, dass auch die Feen irren könnten – oder gar lügen. Und all seine Untertanen waren seiner Meinung.

Der schwarze Mann lebte inzwischen zufrieden auf der verlassenen Insel. Er baute ein festes Boot und stach in See. Vierzig Tage und Nächte später erreichte das Boot ein fernes Land. Dort traf der schwarze Mann einen guten Herrn, für den er ab diesem Tag arbeitete. Dieser Herr aber fasste große Zuneigung zu dem Schwarzen und begann ihn zu unterrichten. Er lehrte ihn zu lesen und zu schreiben und machte seinen Diener zu einem klugen Menschen. Trotz allem kränkte den schwarzen Mann seine Hautfarbe jedes Mal, wenn er in den Spiegel sah.

Eines Tages, während er am Strand saß, erschien ihm eine Frau, die aus den Wellen stieg. Sie war eine Fee. Ängstlich sah der Mann sie an und wollte sofort flüchten. „Geh nicht“, sprach die Fee. „Nimm diesen Gürtel und tauche drei Mal ins Meer. Dann sammle Muscheln und Steine am Meeresgrund. Sie alle werden zu Gold werden. Mit diesem Gold wirst du dir all deine Wünsche erfüllen können.“

Der schwarze Mann tat wie sie ihm geheißen. Schon beim ersten Mal verschwand seine schwarze Hautfarbe, er wurde schneeweiß. Nur ein Streifen so breit wie sein Gürtel blieb schwarz. Nun aber konnte der reiche Mann durch die Lande reisen. Da beschloss er: „Eigentlich will ich zurück in meine Heimat.“

Als der König den Mann sah, erkannte er ihn wegen der weißen Hautfarbe nicht. Ganz im Gegenteil, er war berauscht von den Reichtümern des Mannes. In seiner Gier nach Gold schlug der König dem Mann vor, seine Tochter zu heiraten. Wie glücklich war der ehemalige Diener über diesen Vorschlag. Sofort willigte er ein.

Schon bald fand die Hochzeit statt, das schönste und größte Fest aller Zeiten! Doch eines störte den Mann: Er wollte den König um keinen Preis betrügen. Also ging er schweren Herzens zu ihm und eröffnete ihm

sein Geheimnis. Ungläubig starre ihn der König an, da zeigte ihm sein Schwiegersohn das schwarze Band um seine Körpermitte.

Der König staunte, umarmte den Mann und sagte voll Rührung: „Was das Schicksal schreibt sollst du niemals auslöschen.“ Diese Worte blieben von da an ein Sprichwort, dem die Menschen folgten.

Ο αράπης

Greek text

Μια φορά κι έναν καιρό ήταν ένας βασιλιάς με πολλά πλούτη και πολλούς υπηρέτες. Ανάμεσα στους υπηρέτες του ήταν και ένας μικρός αράπης. Η βασίλισσα, που ήταν έγκυος, γέννησε ένα κοριτσάκι και κάλεσε τις Μοίρες για να του δώσουν την τύχη του. Τρεις μέρες και τρεις νύχτες έμειναν στο παλάτι οι Μοίρες. Η μια χάρισε στο κορίτσι ομορφιά, η άλλη εξυπνάδα και η τρίτη είπε:

- Όταν μεγαλώσει το κορίτσι, θα παντρευτεί αυτόν τον αράπη.

Τα λόγια αυτά αναστάτωσαν τον βασιλιά και όλους τους άλλους στο παλάτι. Η σκέψη ότι η μονάκριβή κόρη του θα παντρευτεί τον αράπη, βασάνιζε τον νου του βασιλιά.

Πέρασαν χρόνια και ο βασιλιάς πρόσεχε πολύ την κόρη του. Η βασιλοπούλα όσο μεγάλωνε γινόταν και πιο όμορφη. Και όσο η βασιλοπούλα ομόρφυνε, τόσο ο βασιλιάς ανησυχούσε. Σκεφτόταν με ποιο τρόπο να εξαφανίσει τον αράπη. ‘Ετσι μια μέρα κάλεσε ανθρώπους της εμπιστοσύνης του και τους είπει:

- Πάρτε τον αράπη μακριά από εδώ και να τον πάτε σε ένα ερημονήσι. Εκεί μακριά που δεν βλέπει κανείς, να τον σκοτώσετε και για απόδειξη να μου φέρετε τα μάτια του.

Αυτοί παίρνουν τον αράπη και φεύγουν νύχτα. Πάνε στο ερημονήσι και ετοιμάζονται να τον σκοτώσουν. Όμως, στο τέλος παράκουσαν τη διαταγή του βασιλιά.

- Ας του χαρίσουμε η ζωή. Να μην έχουμε τύψεις.

Άφησαν λοιπόν τον αράπη ελεύθερο στο νησί και γύρισαν στο παλάτι. Εκεί για απόδειξη έδωσαν στον βασιλιά τα μάτια ενός νεκρού σκυλιού. Έτσι ο βασιλιάς κοιμόταν ήσυχος κι όλος ο κόσμος πίστεψε ότι οι Μοίρες είχαν βγει ψεύτρες.

Στο μεταξύ στο ερημονήσι ο αράπης έφτιαξε μια βάρκα, μπήκε μέσα και τράβηξε για το πέλαγος. Ύστερα από σαράντα μερόνυχτα η βάρκα με τον αράπη έφτασε σε μια μακρινή χώρα. Στη χώρα αυτή ήταν ένας καλός άρχοντας που πήρε στη δουλειά του τον αράπη. Ο άρχοντας τον συμπάθησε, του έμαθε γράμματα και τον έκανε σοφό. Όμως ο αράπης κάθε φορά που έβλεπε το μαύρο του χρώμα αναστατωνόταν.

Μια μέρα που καθόταν στην ακροθαλασσιά, βγήκε από τα κύματα μια γυναίκα. Ήταν μια νεράιδα. Μόλις την είδε ο αράπης, φοβήθηκε και ετοιμάσθηκε να φύγει.

- Μη φεύγεις, του είπε η νεράιδα. Πάρε αυτή τη ζώνη και κάνε τρία μπάνια στη θάλασσα. Μετά, να μαζέψεις αυτά τα κοχύλια και τα πετράδια. Αυτά θα γίνουν χρυσάφι. Όταν έχεις χρυσάφι, μπορείς να πετύχεις ό,τι θες.

Ο αράπης βούτηξε και ξαναβούτηξε στη θάλασσα, όπως του είπε η νεράιδα. Κι αμέσως το μαύρο του χρώμα εξαφανίστηκε και έγινε άσπρος, κάτασπρος. Μόνο μια λωρίδα γύρω στη μέση του έμεινε μαύρη. Η ζώνη που φόραγε δεν άφησε το νερό να ξεπλύνει το μαύρο χρώμα.

Ο αράπης, πλούσιος πια, έφυγε από τη δουλειά του άρχοντα και άρχισε να ταξιδεύει σε όλο τον κόσμο. Όταν βαρέθηκε να ταξιδεύει, σκέφτηκε να γυρίσει στην πατρίδα του.

Όταν ο βασιλιάς είδε τον αράπη, έτσι άσπρος που ήταν τώρα δεν τον γνώρισε. Ισια ίσια που θαμπωμένος από τα πλούτη του, του πρότεινε να τον κάνει γαμπρό του. Ο αράπης άλλο που δεν ήθελε. Έτσι έγιναν οι γάμοι με χαρές και νταούλια.

Όμως ο αράπης δεν ήθελε να ξεγελάσει τον βασιλιά γι' αυτό του αποκάλυψε το μυστικό του. Ο βασιλιάς δεν τον πίστεψε κι ο αράπης του έδειξε τη μαύρη λωρίδα που είχε γύρω από τη μέση του. Ο βασιλιάς τον αγκάλιασε τότε και είπε συγκινημένος.

- Ό,τι η μοίρα γράφει δεν το ξεγράφει.

Και από τότε τα λόγια αυτά έγιναν παροιμία.

Czarny

Polish text

Był sobie król z wielkim dworem i służącymi. Wśród służby był jeden młody człowiek o czarnym kolorze skóry. Kiedy królowa urodziła małą księżniczkę, zaprosiła wróżbitów. Wróżbici przebywali w pałacu przez trzy dni i trzy noce. Pierwszy dał dziewczynce piękno, drugi mądrość a trzeci powiedział: „Kiedy dziewczynka urośnie, wyjdzie za mąż za czarnego człowieka”. To bardzo zaniepokoило dworzan i samego króla. Myśl o tym, że jego najdroższa jedyna córka wyjdzie za czarnego człowieka nie dawała mu spokoju.

Lata mijały a król bardzo starannie opiekował się swoją córką. Im bardziej była dorosła tym stawała się piękniejsza. A im była piękniejsza tym bardziej niepokoilo to króla. Myślał o tym jak pozbyć się czarnego człowieka. W końcu wezwał swoich najbardziej zaufanych ludzi i rzekł do nich:

- „Zabierzcie czarnego człowieka daleko stąd na bezludną wyspę. Kiedy nikt nie będzie widział, zabijcie go i jako dowód przynieście mi jego oczy”. Następnej nocy służby króla zabrali czarnego człowieka w nieznane. Kiedy przybyli na bezludną wyspę i kiedy byli już gotowi go zabić, zdecydowali, że nie podporządkują się rozkazom króla: „Oszczędźmy mu życie. Nie obciążajmy naszych sumień”

Zostawili czarnego człowieka na wyspie a sami wróci do pałacu . Królowi, jako dowód wykonania rozkazu dali oczy zdechłego psa. Król się uspokoił i cały świat był przekonany, że przepowiednia była fałszywa.

Tymczasem na wyspie czarny człowiek zbudował łódź i wypłynął w morze. 40 dni później jego łódź dobiła do odległego brzegu. Tam zatrudnił się u właściciela dóbr, który był dla niego dobry. Nauczył go pisać i czytać i czarny człowiek stał się mądry. Jednakże kiedy tylko spojrzał na czarny kolor swojej skóry, bardzo go to smuciło.

Pewnego dnia kiedy siedział nad brzegiem morza, z fal wyszła kobieta. To była wróżka. Czarny człowiek przestraszył się i chciał uciekać. - „Nie odchodź” - powiedziała wróżka – „Ubierz ten pas i zanurz się trzy razy. Potem pozbieraj muszelki i kamienie. One zamienią się w złoto. Mając złoto osiągniesz wszystko, czego pragniesz”.

Czarny człowiek założył pas i zanurzył się trzy razy w morzu – tak jak mu powiedziała wróżka. Natychmiast czarny kolor skóry zniknął i on stał się biały -krystalicznie biały. Tylko opaska wokół biodra została czarna. Pas, który miał na sobie nie pozwolił zmyć czarnego koloru skóry. Następnie pozbierał muszelki i kamienie i one natychmiast zamieniały się w złoto.

Będąc tak bogaty porzucił pracę u właściciela i zaczął podróżować naokoło świata. Kiedy podróżowaniem się nasycił pomyślał, żeby wrócić do ojczyzny. Kiedy król zobaczył czarnego człowieka, będącego teraz białym, nie poznał go zupełnie.

Na dodatek oszołomiony bogactwem czarnego człowieka zaproponował mu poślubienie księżniczki. Czarny człowiek z radością zaakceptował propozycję. Odbyło się wesele z ucztowaniem, śpiewami i tańcami. Ale czarny człowiek nie chciał oszukiwać króla. Poszedł do niego i odkrył swój sekret.

Król nie uwierzył mu więc pokazał mu czarną obwódkę na biodrach. Król objął go i głęboko poruszony powiedział:
- „Nie zmienisz tego, co Ci pisane” - co pozostało porzekadłem.

O negro

Portuguese text

Era uma vez um rei que possuía muitas riquezas e tinha muitos criados. Entre estes havia um jovem negro. Quando a rainha deu à luz uma princesinha convidou as fadas para lhe concederem dons. As fadas permaneceram no palácio durante três dias e três noites. A primeira fada concedeu à princesinha o dom da beleza, a segunda, inteligência e a terceira fada disse: – Quando a menina crescer há-de casar com este jovem negro. Os palacianos e o próprio rei ficaram muito perturbados com a ideia desta pequena preciosa vir a casar com um homem negro.

Os anos foram passando e o rei tomou bem conta da princesa. À medida que ela crescia, a princesa ia-se tornando cada vez mais bela. E, quanto mais bela ela se tornava, mais preocupado ficava o rei. Andava a pensar em maneiras de se ver livre do negro e um dia chamou gente da sua confiança e disse-lhes:

– Levem o jovem negro para bem longe, para uma ilha deserta e quando ninguém estiver a ver, matem-no e tragam-me os olhos dele como prova de que o mataram.

Durante a noite levaram o negro e partiram rumo a uma ilha deserta. Quando se preparavam para lhe tirar a vida, resolveram desobedecer ao rei.

– Poupemos-lhe a vida e assim nos livraremos da culpa.

Deixaram o negro à solta na ilha e regressaram ao palácio. Deram ao rei os olhos de um cão morto como prova. O rei sossegou e toda a gente se convenceu que as fadas tinham mentido.

Regressemos agora à ilha deserta. O negro construiu um barco e largou rumo ao mar alto. Quarenta dias e quarenta noites mais tarde o barco foi dar a uma terra distante, onde o negro encontrou um bom amo para quem trabalhou. O amo afeiçoou-se-lhe e ensinou-o a ler e escrever e

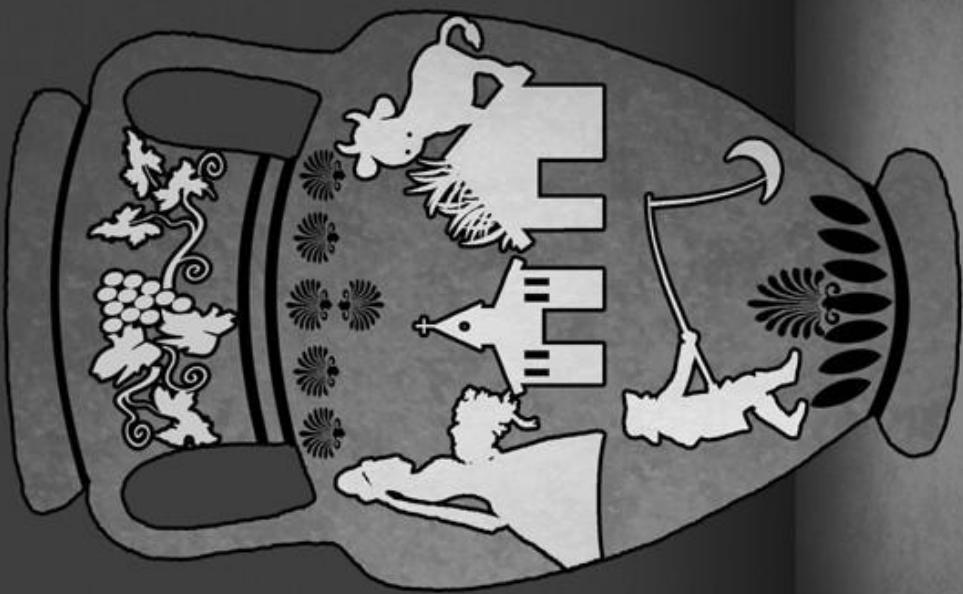
o negro tornou-se sábio. Contudo, de cada vez que olhava para a sua cor ficava perturbado.

Um dia em que estava sentado à beira-mar, uma mulher emergiu das ondas. Era uma fada. Logo que o negro a viu, ficou cheio de medo e preparou-se para fugir.

– Não vás, disse a fada. Põe este cinto e mergulha três vezes no mar. Depois, reúne estas conchas e pedras. Transformar-se-ão em ouro. Com ouro poderás conseguir tudo o que desejas.

O negro pôs o cinto e mergulhou no mar três vezes, como a fada lhe dissera. A cor negra desapareceu e ele ficou branco, branco cristalino. Só em volta da cintura é que permanecia negro porque o cinto que tinha usado não tinha deixado que a água lavasse a cor negra. Juntou então conchas e pedras e elas foram-se transformando em ouro.

Já que se tornara um homem rico, deixou de trabalhar para o amo e partiu a conhecer mundo. Quando se cansou de viajar pensou em regressar à sua terra. Ao ver o negro o rei não o reconheceu porque ele era agora todo branco. Antes, enfeitiçado com a riqueza dele, sugeriu torná-lo seu genro, o que o negro aceitou todo contente. Deu-se o casamento com grande festa, cantos e dança. Contudo, o negro não queria enganar o rei e foi ter com ele para desvendar o seu segredo. O rei não acreditou nele e o jovem mostrou-lhe então a faixa de pele negra em torno da cintura, ao que o rei se abraçou a ele comovido e lhe disse: – Nunca desfaças o que foi fadado. E daí em diante estas palavras tornaram-se um provérbio.

John and the axe

English text

Once upon a time there was a woman who had a daughter. When it was time for the girl to get married, her mother found a good young boy for her daughter and they got engaged. One night, while they were having dinner, they ran out of wine.

“Come on daughter, go and get some wine for your future husband,” said mother.

The girl willingly went down to the cellar to get some wine from the barrel. As she leaned over the barrel, she noticed that the axe was hanging over it.

“Poor me! the girl started crying. I’m going to get married, I’m going to have a son, I’m going to call him John, he will come to take some wine out of the barrel, the axe will fall on him, and it will kill him.

What a strike of bad luck! My little John, my boy, I’m losing you...”

As she was late for dinner, her mother got tired of waiting for her and went down to the cellar, too. There, she saw her daughter crying, then she saw the axe and she also burst into tears.

“Oh, my little grandson John, I’m losing you! She cried...”

Her son in law was waiting for them at the table but the two women would not come.

“I should go and see what has happened to them,” he said and went down to the cellar, too.

There he found them crying for the yet unborn John.

“You are the silliest women I have ever seen!” he shouted full of anger. “I am going to leave for a foreign country. If I find someone who is more stupid than you, he told his fiancée, I will come back and marry you. But if I don’t find one, don’t wait for me.”

So he said and so he did. The next day he took his saddle bag and left for a foreign country. He reached a village. It was Sunday morning and he saw a lot of people outside the church of that village.

“Why are you standing here?” he asked them.

“Well, stranger, a great misfortune has hit us! The wedding ceremony has started but the bride is too tall to get into the church through the low church door.”

The young man laughed.

“What will you give me if I take the bride into the church?”

“Can you do this?”

“Yes, I can.”

"Then we will give you a thousand gold coins and all our diamonds," the bride's father said.

As soon as they agreed, the young man went behind the bride and hit her on the head. "Oh!" said she and bent her body because of the pain. Then the young man pushed her and she got into the church through the low door. So he took the gold coins and the diamonds and left, being very happy because he had found people more stupid than his fiancée.

After he had gone a long way, he got to another village. It was night when he reached the center of the village. There he saw people gathered around a well.

"What is the matter?" He asked.

"A great misfortune has hit us."

"What kind of misfortune?"

"Well, the moon has fallen into the well and now we are trying to get it out," said one of the villagers and prepared a big hook to fish the moon out.

"There are indeed sillier people than my fiancée," thought the young man and went to the next village.

There he met a woman dragging a cow tied to a rope. The young man, curious as he was, asked her:

"Auntie, where are you taking the cow?"

"I'm taking her to graze."

"Then, why are you dragging her by force? Doesn't she want to?"

"Well, she does, but she is too bored to get on the stairs."

"What stairs?"

"There are some weeds on the roof of my house. I want to take the cow on the roof to eat it. She will satisfy her hunger and I will get rid of the weeds," said the woman.

When the young man heard this explanation, he realized that the world is full of stupid people and he hurried back to his village to marry his fiancée. "After all, there are sillier people than her," he said to console himself.

Johann und die axt

German text

Es war einmal eine Frau mit einer Tochter. Als es Zeit war, das Mädchen zu verheiraten, fand die Mutter einen guten jungen Mann für sie, und sie verlobten sich. Aber eines Abends, als sie beim Essen saßen, ging ihnen der Wein aus.

„Tochter, geh und hole etwas Wein für deinen baldigen Ehemann“, sagte die Mutter.

Das Mädchen ging bereitwillig in den Keller, um Wein aus dem Fass zu schöpfen. Als sie sich über das Fass beugte, bemerkte sie, dass eine Axt über ihr hing.

„Ich armes Ding!“, schrie das Mädchen auf. „Ich werde heiraten und einen Sohn haben, den ich Johann nennen werde. Er wird in den Keller hinabsteigen und aus dem Fass Wein schöpfen. Dann wird die Axt auf ihn fallen und ihn töten. Was für ein Unglück. Mein kleiner Johann, mein Sohn, ich werde dich verlieren!“

Da es schon spät war, wollte die Mutter nicht länger auf die Tochter warten und stieg in den Keller hinab. Dort erblickte sie ihre weinende Tochter, sah dann die Axt und brach ebenfalls in Tränen aus.

„Johann, mein liebes Enkelkind, ich werde dich verlieren!“, schrie sie.

Der zukünftige Schwiegersohn wartete bei Tisch, aber die beiden Frauen kamen nicht zurück.

„Ich werde nachsehen, was mit ihnen geschehen ist“, sagte er und stieg ebenfalls in den Keller hinab.

Als er die beiden fand, vergossen sie Tränen über den ungeborenen Johann.

„Ihr seid die dümmsten Frauen, die ich jemals gesehen habe“, schrie er voll Ärger. „Ich ziehe in die Welt hinaus“, erklärte er seiner Verlobten, „und nur wenn ich jemanden finde, der noch dümmer ist als du, komme ich zurück und heirate dich. Wenn aber nicht, brauchst du auf mich nicht zu warten.“

Gesagt, getan. Am nächsten Tag sattelte er sein Pferd und ging in die Fremde hinaus. Er erreichte bald ein Dorf. Es war Sonntagmorgen, doch er sah die Menschen vor und nicht in der Kirche.

„Warum steht ihr hier herum?“, fragte er sie.

„Fremder, ein großes Unglück hat uns ereilt. Die Hochzeitsfeier hat schon begonnen, aber die Braut ist zu groß, um durch die niedere Kirchentür zu gehen.“

Der junge Mann lachte. „Was erhalte ich, wenn ich die Braut in die Kirche führe?“

„Kannst du denn das?“

„Freilich kann ich es!“

„Dann geben wir dir eintausend Goldstücke und alle unsere Diamanten“, sagte der Brautvater.

Sobald sie in den Tauschhandel einschlügen, ging der junge Mann hinter der Braut zur Kirche und schlug ihr auf den Kopf.

„Auh!“, sagte sie und vor Schmerz zog sie den Kopf ein. Dann schob sie der junge Mann durch die niedrige Tür in die Kirche. So nahm er die Goldstücke und die Diamanten und verließ glücklich das Dorf, denn hatte Menschen gefunden, die noch dümmer waren als seine Verlobte.

Nach einer Weile kam er zu einem weiteren Dorf. Es war schon Nacht, als er den Dorfplatz erreichte. Um einen Brunnen versammelten sich Leute.

„Was ist hier los?“, fragte er.

„Ein großes Missgeschick hat uns ereilt!“

„Was für ein Missgeschick?“

„Der Mond ist in den Brunnen gefallen, und wir wissen nicht, wie wir ihn wieder herausholen können“, sagte einer der Dorfbewohner und bereitete eine Angel mit einem großen Haken vor, um den Mond aus dem Brunnen zu fischen.

„Also gibt es wirklich noch viel dummere Menschen als meine Braut“, dachte der junge Mann bei sich und ging ins nächste Dorf.

Dort begegnete er einer Frau, die eine Kuh an einem Seil hinter sich herzog, und der junge Mann fragte sie neugierig: „Mütterchen, wohin führt ihr die Kuh?“

„Zum Grasen!“

„Warum zieht ihr sie mit Gewalt? Will sie denn nicht grasen?“

„Doch, aber sie ist zu träge, um auf über die Treppen zu steigen!“

„Welche Treppen?“

„Auf dem Dach meines Hauses wächst Unkraut. Ich möchte die Kuh auf das Dach führen, damit sie es abfressen kann. So ist sie nicht mehr hungrig, und ich bin mein Unkraut los.“

Als der junge Mann das vernahm, erkannte er, dass die Welt voller Narren ist und eilte zurück zu seinem Dorf, um seine Verlobte zu heiraten. Es gibt also doch Menschen, die dümmer sind als sie“, sagte er sich zum Trost.

Το τσεκούρι και ο Γιάννης

Greek text

Μια φορά κι έναν καιρό ήταν μια μάνα που είχε ένα κορίτσι. Όταν ήρθε ο καιρός να παντρευτεί το κορίτσι, η μάνα του βρήκε ένα καλό αγόρι και έγιναν οι αρραβώνες. Ένα βράδυ που έτρωγαν και οι τρεις, τέλειωσε το κρασί.

- Άντε, κόρη μου πήγαινε και πάρε λίγο κρασί να δώσουμε στον γαμπρό, είπε η μάνα.

Το κορίτσι κατέβηκε στο υπόγειο να πάρει κρασί από το βαρέλι. Καθώς έσκυψε να βγάλει κρασί, βλέπει πάνω από το βαρέλι, σε ένα καρφί, κρεμασμένο ένα τσεκούρι.

- Ποπό! Τι θα πάθω! αρχίζει να κλαίει το κορίτσι. Θα παντρευτώ, θα κάνω έναν γιό, θα τον ονομάσω Γιάννη, θα ρθει ο Γιάννης να βγάλει κρασί, θα πέσει το τσεκούρι και θα τον σκοτώσει. Ποπό! Τι συμφορά! Γιάννη μου σε χάνω... Έτσι φώναζε και έκλαιγε.

Επειδή αργούσε να γυρίσει, κουράστηκε να την περιμένει η μάνα της και πήγε και αυτή στο υπόγειο. Βλέπει την κόρη της να κλαίει, βλέπει και το τσεκούρι και βάζει και αυτή τα κλάματα.

- Αχ! εγγονέ μου Γιάννη, αχ σε χάνω...

Ο γαμπρός περίμενε, περίμενε στο τραπέζι, αλλά οι δυο γυναίκες δεν γύριζαν. «Ας πάω να δω τι έπαθαν», λέει και κατεβαίνει στο κελάρι. Τις βρίσκει και τις δυο να κλαίνε τον αγέννητο Γιάννη.

- Πιο χαζές γυναίκες δεν έχω ξαναδεί, λέει τότε θυμωμένος ο νέος.
- Θα φύγω σε ξένη χώρα. Αν βρω άλλη γυναίκα πιο χαζή από σένα, θα γυρίσω να σε παντρευτώ. Μα αν τύχει και δεν βρω, να μη με περιμένεις.

Έτσι είπε και έτσι έκανε. Την άλλη μέρα κιόλας πήρε το δισάκι του και έφυγε για την ξένη χώρα. Έφτασε σε ένα χωριό. Ήταν Κυριακή πρωί και είδε έξω από την εκκλησία του χωριού πολύ κόσμο.

- Τι πάθατε και στέκεστε εδώ; Ρώτησε.
- Τι να πάθουμε ξένε μου! Μεγάλη συμφορά μας βρήκε. Ξεκινήσαμε τον γάμο, αλλά η νύφη είναι ψηλή και δεν χωράει να περάσει την χαμηλή πόρτα της εκκλησίας.

Γέλασε ο νέος.

- Τι θα μου δώσετε να την περάσω εγώ τη νύφη;
- Μπορείς;
- Μπορώ.
- Θα σου δώσουμε χίλια χρυσά φλουριά και όλα τα διαμαντικά μας, είπε ο πατέρας της νύφης.

Μόλις συμφώνησαν, πάει ο νέος πίσω από τη νύφη, της δίνει μια στο κεφάλι, «Ωχ!» κάνει η νύφη και διπλώνει από τον πόνο το σώμα της. Της δίνει τότε μια σπρωξιά και την περνά από την χαμηλή πόρτα της εκκλησίας. Το παλικάρι παίρνει τα χρυσά φλουριά και τα διαμάντια και φεύγει ευχαριστημένος, που βρήκε ανθρώπους πιο χαζούς από την αρραβωνιαστικιά του.

Περπάτησε πολύ και μετά από μέρες έφτασε σε ένα άλλο χωριό. Είχε νυχτώσει όταν έφτασε στην μέση του χωριού. Εκεί είδε κόσμο μαζεμένο γύρω από ένα πηγάδι.

- Τι συμβαίνει; ρωτάει
- Μας βρήκε μεγάλη συμφορά.
- Τι είδους συμφορά;
- Να! μας έπεσε το φεγγάρι μέσα στο πηγάδι και τώρα προσπαθούμε να το ψαρέψουμε, είπε ένας κάτοικος του χωριού και ετοίμασε ένα μεγάλο αγκίστρι για να ψαρέψει το φεγγάρι.

«Κοίτα, υπάρχουν και πιο χαζοί άνθρωποι από την αρραβωνιαστικιά μου!» σκέφτηκε και πήγε στο πιο κάτω χωριό.

Εκεί συνάντησε μια γυναίκα που έσερνε μια αγελάδα με ένα σκοινί. Το ζώο περπατούσε με το ζόρι και ο νέος, περίεργος όπως ήταν, ρώτησε τη γυναίκα.

- Πού πας θεία την αγελάδα;
- Να τη βοσκήσω, γιέ μου.
- Και γιατί την τραβάς έτσι; Δε θέλει η ίδια να τη βοσκήσεις;
- Θέλει. Μόνο που βαριέται να ανέβει τη σκάλα.
- Ποια σκάλα;
- Πάνω στη σκεπή του σπιτιού έχουν φυτρώσει μερικές αγριάδες. Θέλω να ανεβάσω το ζώο να τις φάει. Και αυτό να χορτάσει και οι αγριάδες να καταστραφούν, είπε η γυναίκα.

Όταν το άκουσε αυτό ο νέος κατάλαβε ότι ο κόσμος είναι γεμάτος χαζούς και βιάστηκε να γυρίσει στο χωριό του για να παντρευτεί την αρραβωνιαστικιά του. «Στο κάτω κάτω της γραφής», παρηγοριόταν μόνος του, «υπάρχουν και χαζότεροι».

Janek i siekiera

Polish text

Była sobie kobieta która miała córkę. Kiedy przyszedł czas by wydać córkę za mąż jej matka znalazła młodzieńca dla córki i młodzi zaręczyli się. Pewnej nocy, kiedy jedli obiad, zabrakło wina.

- „No, córko, idź i przynieś wino dla swojego przyszłego męża”.

Dziewczyna chętnie poszła do komórki po wino. Kiedy pochyliła się na beczułką, zauważała siekierę wiszącą na nią.

- „O ja nieszczęśliwa” – zaczęła wołać – „Mam wyjść za mąż, mam mieć syna którego chce nazwać Jan i kiedy on przyjdzie tu po wino z beczki siekiera spadnie na niego i go zabije. Co za nieszczęśliwy los. Ja strać mojego biednego syna Janka”.

Kiedy córka długo nie wracała, matka zniecierpliwiona czekaniem na nią poszła do komórki. Kiedy zobaczyła swoją córkę, strasznie zawodzącą oraz siekierę, także zalała się łzami.

- „O mój biedny wnuczek Janek. Strać mojego wnuczka” - zawodziła.

Jej zięć czekał na nie przy stole ale one ciągle nie wracały.

- „Muszę iść zobaczyć, co im się stało” - i zszedł do komórki. Tam zobaczył obie zawodzące nad losem jeszcze nie narodzonego Janka.

- „Jesteście najgłupszymi kobietami, jakie znam”- zawała ze złością – „Wyjeżdżam w dalekie kraje. Jeśli znajdę kogoś bardziej głupiego niż wy, to wrócę i ożenię się z tobą” - powiedział do narzeczonej

– „Ale jeśli nie znajdę, to nie wróczę i nie masz co czekać na mnie”. Jak powiedział tak zrobił . Następnego dnia wziął swój tobolek i wyjechał do obcych krajów.

Po jakimś czasie dotarł do wioski . To była niedziela i zobaczył ludzi przed kościołem.

- „Dlaczego tu stoicie ?” – spytał ich.

- „O dobry człowiekowi, wielkie nieszczęście spadło na nas.! Kiedy miała się zacząć ceremonia ślubna nagle okazało się, że panna młoda jest za wysoka by przejść przez niskie drzwi kościoła”

Młody człowiek zaśmiał się.

- „Co dostanę, jeśli wprowadzę pannę młodą do kościoła?”

- „Wiesz jak to zrobić?”

- „Tak wiem”

- „Damy ci tysiąc złotych monet i wszystkie nasze diamenty” - powiedział ojciec pana młodego. Kiedy tylko się zgodzili, co do zapłaty, młodzieniec stanął za panną młodą i uderzył ją w głowę. „Oh” ona jęknęła i z bólu

pochyliła się. Wtedy młodzieniec popchnął ją i wprowadził do kościoła przez niskie drzwi. Następnie wziął złote monety i diamenty i opuścił wioskę szczęśliwy, że spotkał ludzi głupszych od jego narzeczonej.

Kiedy przeszedł kawał drogi znowu znalazł się w kolejnej wiosce. Była noc kiedy stanął pośrodku wioski. Zobaczył ludzi zgromadzonych wokół studni.

- „Co się stało ?” - spytał.
- „Wielkie nieszczęście na nas spadło”.
- „Co za nieszczęście ?”
- „Książyc wpadł do studni i my teraz próbujemy go stamtąd wyciągnąć powiedział jeden z mieszkańców wioski i przygotowywał wielki hak by wyłowić księżyca”.
- „Oni w rzeczy samej są głupsi od mojej narzeczonej” - pomyślał młodzieniec i poszedł do następnej wioski. Spotkał w niej kobietę, ciągnącą zawięcie krowę. Więc zainteresowany jak zawsze spytał jej:
- „Ciociu, dokąd ciągniesz tę krowę ?
- „Prowadzę ją, by ją paść”.
- „Dlaczego to robisz siłą? Czy ona nie chce iść się paść?”
- „Tak chce iść, tylko jest zbyt leniwa by wejść po schodach?”
- „Co za schody?”
- „Jest trochę zielska na dachu mojego domu. Ona byłaby zadowolona z pożywienia a ja że pozbyłam się zielska” - powiedziała kobieta .

Kiedy młodzieniec usłyszał jej wyjaśnienie zrozumiał, że świat jest pełen głupich ludzi i czym przedzej pospieszył do swojej wioski by ożenić się ze swoją wybranką.

- „Mimo wszystko są głupsi ludzie od niej” - powiedział pocieszająco do siebie.

João e o machado

Portuguese text

Era uma vez uma mulher que tinha uma filha. Quando chegou a altura de ela se casar, a mãe arranjou-lhe um rapaz para se tornarem noivos. Uma noite, quando estavam a jantar, acabou-se o vinho.

– Vamos lá, filha, levanta-te e vai arranjar mais vinho para o teu futuro marido, disse a mãe.

A rapariga foi de boa vontade à adega buscar vinho ao pipo, mas quando se curvou sobre o pipo, reparou num machado que pendia sobre ele.

– Pobre de mim! Começou a rapariga a choramingar. – Vou-me casar, hei de ter um filho, que se chamará João, ele há-de vir buscar vinho do pipo, o machado há-de cair sobre ele e há-de matá-lo. Que má sorte! Meu pobre Joãozinho, meu menino, que te perco...

Como ela se demorava muito, a mãe cansou-se de esperar e desceu à adega para ver o que se passava. Ali encontrou a filha a chorar, depois viu o machado e também ela se pôs a chorar.

– Oh, o meu netinho João, que te perco! Chorava ela...

O genro entretanto esperava por elas à mesa e não havia maneira de elas voltarem.

– Devia ir ver o que passa com elas, disse ele e desceu também à adega.

Encontrou as duas a chorar pelo João que ainda não tinha nascido.

– Vocês são as mulheres mais parvas que alguma vez conheci, gritou, irado. – Vou partir para o estrangeiro e se encontrar alguém mais parvo do que tu – disse ele à noiva, – regressarei para casar contigo. Se não encontrar ninguém mais parvo, não esperes por mim.

Bem dito, bem feito. No dia seguinte pegou na mochila e partiu para o estrangeiro. Chegou a uma vila num domingo de manhã e viu muita gente congregada no adro da igreja.

– Porque estão todos aqui? – Perguntou-lhes.

– Bom, forasteiro, fomos atingidos por um grande infortúnio. Já começou a cerimónia do casamento, mas a noiva é demasiado alta para entrar pela porta da igreja que é atarracada. O jovem riu-se.

– O que me dão vocês se eu conseguir pôr a noiva dentro da igreja?

– És capaz de o fazer?

– Claro.

– Damos-te dez mil moedas de ouro e todos os nossos diamantes, disse o pai da noiva.

Quando a coisa ficou combinada, o jovem vai-se por trás da noiva e bate-lhe na cabeça. – Oh, gemeu ela e dobrou o corpo com a dor. Nessa altura o jovem dá-lhe um empurrão e ela entra pela porta atarracada. O rapaz recebeu as moedas de ouro e os diamantes, todo contente, porque tinha encontrado gente mais parva que a noiva.

Continuou o seu caminho e deparou com outra situação.

– O que se passa? – Perguntou.

– Aconteceu-nos um grande infortúnio.

– Que tipo de infortúnio?

– A lua caiu dentro do poço e estamos a tentar tirá-la de lá, disse um dos homens a preparar um grande anzol para pescar a lua.

– Esta gente é mesmo mais parva do que a minha noiva, pensou o jovem e continuou o caminho até à terra seguinte. Nela encontrou uma mulher a arrastar uma vaca presa com uma corda e o rapaz, curioso, perguntou-lhe:

– Então, tiazinha, onde leva a vaca?

– A pastar.

– Mas porque a leva à força? Ela não vai de livre vontade?

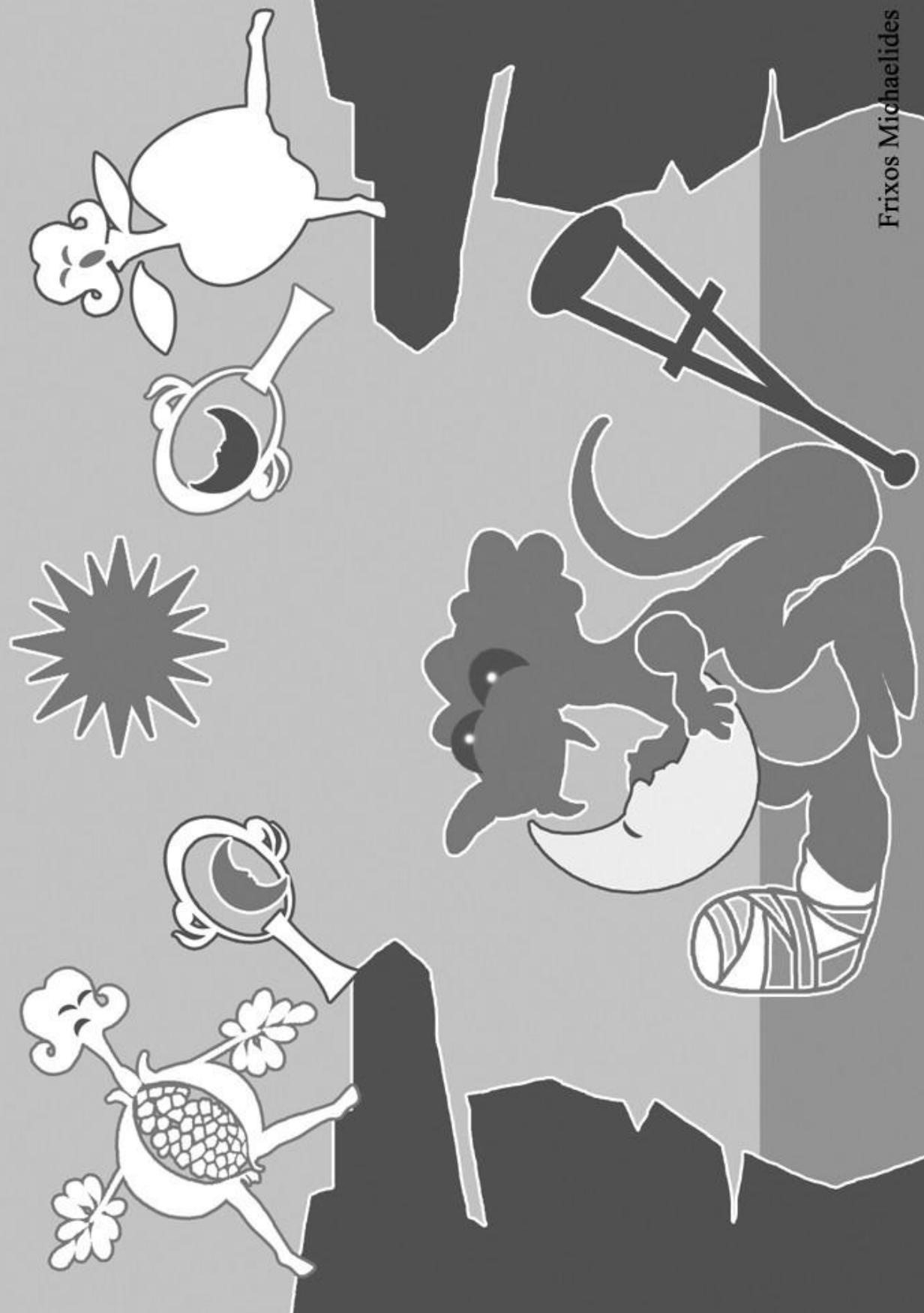
– Vai, vai, mas está demasiado cansada para subir as escadas.

– Subir que escadas?

– Há umas ervas no telhado da minha casa e quero que a vaca suba ao telhado para as comer. Ela mata a fome e eu vivo-me das ervas, disse a mulher.

Quando o homem ouviu a explicação percebeu que o mundo estava cheio de muita gente parva e regressou a toda a pressa à sua terra para se casar com a noiva. Afinal sempre há gente muito mais parva que ela, costumava ele dizer como forma de consolo.

Frixos Michaelides

The little goldenmoon

English text

Once upon a time there were three sisters. One was called Apple, the other Pomegranate, and the third Little Golden Moon. Every day they bathed and looked at themselves in the mirror. In the mirror they saw the sun and asked him:

“Sun, which one of us is the best of all?”

“All of you are pretty, but Little Golden Moon is the prettiest of all,”
the Sun replied.

Every day they asked him, and the sun would always say that the prettiest of all was Little Golden Moon.

Apple and Pomegranate were jealous and decided to kill Little Golden Moon. One day, the three sisters baked a bread roll and went into the forest to cut some wood. After they had gathered the wood, they took out the bread to have some, and rest for a while. As they were getting ready to cut the bread roll, without Little Golden Moon noticing, Apple and Pomegranate pushed the bread roll down a cliff and said:

“Who will go to fetch the bread roll?”

“I will go,” said Little Golden Moon and started to climbing down.

But the cliff was very deep. It was already dark by the time she found the bread roll and started climbing up. As she was moving up, Little Golden Moon found a hut where forty dragons lived. She went in and hid under a trough so that the dragons wouldn’t see her and eat her up.

In the morning, when the dragons had left, out came Little Golden Moon and did all the housework. At night she hid again under the trough. The dragons came back from their work, found a clean home and had dinner. They realized that a human had got into the hut, and one of them said “I can smell human flesh.” Next morning, one dragon was to stay home and find the human. They went away and left the blind dragon behind. Little Golden Moon did all the housework without the dragon seeing her. And at night she again hid in the trough. Back came the dragons, found everything tidy and said again: “I can smell human flesh.” They asked the blind dragon who he had seen and he replied “nobody.”

The next day they went away and left the lame dragon behind. He went out to the yard, in the sun. Little Golden Moon came out again and did the housework. The lame dragon however saw her and went inside. Little Golden Moon was very scared but the dragon went close to her, hugged her and asked: “How did you get here?” Little Golden moon told him the

whole story. "Fine" said the lame dragon. "At night my brothers will come back, but don't be afraid. Kiss all of them on the hand and last of all, the big dragon who sits in the corner. He will take you on his lap and ask you how you got here. "Fine" said Little Golden Moon.

The night came and all the dragons gathered together. Little Golden Moon went and kissed their hand. She kissed the big dragon's hand last. He then took her on his lap and asked her "How did you get here?" Little Golden Moon told him the whole story. That she and her sisters had gone in the forest and as they sat to eat, the roll bread went down the cliff and she went to get it and that her sisters left, without her knowing where they had gone and while she was moving up the cliff she reached their home. "Now you will stay here," said the big dragon. "You will do all the housework for us and we will find you a husband and give you lots of money."

Her sisters, however, looked at themselves in the mirror and asked: "Sun, which one of us is the prettiest of all?" and the sun replied: "Both of you are pretty, but Little Golden Moon, who is in the dragons' hut, is the prettiest." Apple and Pomegranate decided to go find her and hurt her. They changed clothes, and took rings, bracelets and earrings with them to sell. They walked a long way until they reached the dragon's hut and called:

"Lady, Lady!"

"Who's calling?" says Little Golden Moon.

"Come outside so we can see you."

"No, I won't, says Little Golden moon."

"Come and see, we've got wonderful things to sell."

Little Golden Moon came to the window and looked outside. As she was speaking with her mouth open, her sisters threw a ring in it. Little Golden Moon died and the sisters left.

When the dragons came back, they found Little Golden Moon dead. They made a golden box on a tree outside their hut. One day the king's son was out hunting and he got there and saw the golden box on the tree. He climbed up the tree, the tree shook, and the box dropped. As it dropped, the ring came out of Little Golden Moon's mouth and so she came back to life. The king's son liked her a lot and asked her to marry him.

When the dragons came back that night, they found Little Golden Moon alive. She told them that the king's son had come and how she came back to life and that the king's son wanted to marry her. So later, the Prince came; they got married and took her to the palace.

Her sisters asked the sun once more which one was the prettiest of all and the sun said: "Both of you are pretty, but Little Golden Moon, who is

at the Prince's house, is the prettiest". Then, they changed clothes again, took different things with them, like they had done before, and went to the palace. There, they called: "Lady, Lady, come out so we can see you, we've got wonderful things".

Little Golden Moon went out again to see. Then her sisters threw a needle in her mouth and went away. Little Golden Moon turned into an apple tree in the yard. When Little Golden Moon's child went to pick apples, the apple tree leaned forward to help it pick apples. When the Prince went to pick apples, the apple tree leaned forward again. When the Prince's sister, who was jealous of Little Golden Moon and used to tell her off, went to pick apples, the apple tree threw her branches high up, not allowing her to pick any apples.

One day the Prince's sister, who had understood that the apple tree was his wife, told him: "I will cut down this apple tree". She got an axe and started cutting the tree down. That very moment an old lady passed by and asked her for a piece of wood. And the Prince, who was there, gave it to her. The old lady took it to her home. She put some meat on the wood and started beating it to cut it into small pieces. However, as she was beating the meat she heard a voice "Don't beat me here, old lady, for it is my hand". Then the lady opened the wood carefully and out came a beautiful young girl with golden dresses which lit up the whole room. In the meantime, the Prince had followed the old lady and saw everything.

One day, as the old lady was passing by the palace, the Prince told her:

"Old Lady, I want you to make me dinner at your house."

"Ah! said the old lady, I don't have anything to offer you."

"Whatever you have, I will eat," the Prince insisted and the old lady accepted.

The Prince visited her home. When he saw Little Golden Moon he recognized her immediately and asked her to come back. They returned to the palace and they lived happily ever after.

Kleiner goldmond

German text

Es waren einmal drei Schwestern. Eine wurde Apfel genannt, die zweite Granatapfel und die dritte Kleiner Goldmond. Sie badeten jeden Tag und betrachteten sich gerne im Spiegel. Im Spiegel sahen sie die Sonne und fragten sie:

„Sonne, welche von uns ist die schönste?“

„Ihr drei seid alle schön, Kleiner Goldmond aber ist die schönste von allen“, antwortete die Sonne.

Sie fragten jeden Tag, und die Sonne antwortete ihnen immer, dass Goldmond die schönste von allen sei.

Apfel und Granatapfel wurden eifersüchtig und beschlossen, Kleiner Goldmond zu töten. Eines Tages backten die Schwestern Brot, dann gingen sie in den Wald, um Holz zu holen. Nachdem sie genug Holz gesammelt hatten, nahmen sie das Brot aus dem Ofen und ließen es ein wenig auskühlen. Kleiner Goldmond bemerkte nicht, als sie sich anschickten, das Brot aufzuschneiden. Apfel und Granatapfel ließen das Brot über eine Felswand hinunterfallen und sagten: „Wer holt uns das Brot wieder heraus?“

„Ich“, sagte Kleiner Goldmond und kletterte hinab.

Aber der felsige Abhang war sehr tief und steil. Es war schon dunkel, als sie das Brot wieder fand und zurück nach oben kletterte. Auf ihrem Weg zurück kam sie zu einer Hütte, in der vierzig Drachen lebten. Sie ging hinein und versteckte sich unter einem Trog, so dass die Drachen sie nicht sehen und auffressen konnten.

Als am Morgen die Drachen die Hütte verlassen hatten, kroch Kleiner Goldmond aus dem Versteck und verrichtete die Hausarbeit. Am Abend versteckte sie sich wieder unter dem Trog. Die Drachen kamen von ihrer Arbeit zurück, fanden ein sauberes Zuhause und nahmen ihr Abendessen ein. Sie bemerkten, dass ein Mensch in der Hütte sein musste. Einer von ihnen sagte, „Ich rieche Menschenfleisch!“ Daher sollte am nächsten Morgen ein Drache zu Hause bleiben und den Menschen finden. Sie gingen fort und ließen den blinden Drachen zurück. Kleiner Goldmond verrichtete die gesamte Hausarbeit, ohne dass sie der blinde Drache sah. Am Abend versteckte sie sich wiederum unter dem Trog. Als die Drachen zurückkamen, fanden sie alles sauber vor, und einer sagte wieder, „Ich rieche Menschenfleisch!“ Sie fragten den blinden Drachen, wen er gesehen habe, dieser aber antwortete „Niemand.“

Als sie am nächsten Tag fort gingen, ließen sie den lahmen Drachen zurück. Er ging in den Garten und setzte sich in die Sonne. Kleiner Goldmond kroch aus dem Versteck und verrichtete die Hausarbeit. Der lahme Drache sah sie und ging in die Hütte. Kleiner Goldmond erschrak sehr, aber der Drache kam ganz nah an sie heran, umarmte sie und fragte, „Wie bist du hergekommen?“ Kleiner Goldmond erzählte ihm die ganze Geschichte. „Fein“, sagte der lahme Drache. „Am Abend werden meine Brüder nach Hause kommen. Sei aber nicht ängstlich. Küsse allen die Hand, zuletzt dem großen Drachen, der in der Ecke sitzt. Er wird dich auf seinen Schoß nehmen und fragen, wie du hierher gekommen bist.“ „Fein“, antwortete Kleiner Goldmond.

Die Nacht brach herein, und alle Drachen versammelten sich. Kleiner Goldmond küsste ihre Hände. Zuletzt küsste sie die Hand des großen Drachen. Dann zog er sie auf seinen Schoß und fragte sie „Wie bist du hereingekommen?“ Kleiner Goldmond erzählte ihm die ganze Geschichte von ihr und ihren Schwestern, wie sie in den Wald gegangen und beim Essen gesessen waren, wie das Brot die steile Felswand herabgefallen war und sie selbst es suchen musste, ohne dass die Schwestern von ihrem Verbleib wussten. „Nun wirst du bei uns bleiben“, sagte der große Drache, „du wirst für uns die Hausarbeit verrichten, und wir finden einen Ehemann für dich und geben dir viel Geld.“

Die Schwestern jedoch betrachteten sich selbst im Spiegel und fragten: „Sonne, wer ist die schönste von uns allen?“. Die Sonne antwortete: „Ihr seid beide schön, Kleiner Goldmond aber in der Drachenhütte ist die schönste.“ Apfel und Granatapfel beschlossen, sie zu finden und ihr Leid anzutun. Sie verkleideten sich, nahmen Ringe, Armreifen und Ohrringe mit sich, um sie zu verkaufen, und gingen auf die Suche nach ihr. Sie mussten lange gehen, um die Drachenhütte zu finden, und riefen:

„Gnädige Frau, gnädige Frau!“

„Wer ruft?“, fragte Kleiner Goldmond

„Komm heraus, damit wir dich sehen können.“

„Nein“, entgegnete Kleiner Goldmond.

„Komm und schau, wir haben wunderbare Dinge zu verkaufen.“

Kleiner Goldmond kam zum Fenster und schaute heraus. Als sie beim Sprechen den Mund öffnete, warfen die Schwestern einen Ring hinein. Kleiner Goldmond starb, und die Schwestern liefen fort.

Als die Drachen nach Hause kamen, fanden sie Kleiner Goldmond tot. Sie machten für sie einen goldenen Sarg auf einem Baum außerhalb

der Hütte. Eines Tages war der Königssohn bei der Jagd und sah den goldenen Sarg auf dem Baum. Er kletterte hinauf und schüttelte dabei den Baum so dass der Sarg schließlich vom Baum fiel. Dadurch fiel der Ring aus dem Mund von Kleiner Goldmond. Sie erwachte wieder zum Leben. Sie gefiel dem Königssohn sehr, und er bat sie um ihre Hand.

Als die Drachen am diesem Abend nach Hause kamen, fanden sie Kleiner Goldmond lebend. Sie erzählte ihnen vom Königssohn, wie sie wieder zum Leben erwacht war und dass er sie heiraten wolle. Etwas später kam auch der Prinz, heiratete sie und nahm sie mit in seinen Palast.

Wiederum fragten ihre Schwestern die Sonne, wer am schönsten sei, und die Sonne antwortete: „Ihr seid beide schön, Kleiner Goldmond aber im Prinzenpalast ist die schönste.“ Apfel und Granatapfel verkleideten sich wieder, nahmen verschiedene Waren mit sich und gingen zum Palast. Dort riefen sie: „Gnädige Frau, gnädige Frau! Komm heraus, damit wir dich sehen können. Wir haben wunderschöne Dinge zu verkaufen!“

Kleiner Goldmond trat wieder heraus, um zu schauen. Ihre Schwestern warfen eine Nadel in ihren Mund und ließen fort. Kleiner Goldmond wurde in einen Apfelbaum im Palastgarten verwandelt. Als der ihr eigener Sohn in den Garten ging, um Äpfel zu pflücken, beugte sich der Apfelbaum nach vor und half dem Kind. Auch wenn der Königssohn zum Apfelbaum ging, beugte er sich nach vor. Doch wenn die eifersüchtige Schwester des Königssohns Äpfel pflücken wollte, hielt er seine Äste hoch, so dass sie keinen einzigen Apfel erreichen konnte.

Eines Tages erkannte die Schwester des Königssohns, dass der Baum ihre Schwägerin war, und sagte zu ihm: „Ich werde Baum umhauen.“ Sie nahm eine Axt und hieb auf den Baum ein. Im selben Augenblick ging eine alte Frau vorbei und bat um ein Stück Holz. Der Prinz erlaubte es ihr sofort. Die alte Frau nahm es mit nach Hause. Dort wollte sie das Holz zerkleinern, doch sie hörte eine Stimme: „Schlag mich nicht, das ist meine Hand.“ Die Frau öffnete das Holz vorsichtig und eine wunderschöne junge Frau im goldenen Kleid kam zum Vorschein. Sie erleuchtete den ganzen Raum. In der Zwischenzeit war der Prinz der alten Frau gefolgt und sah, was geschehen war.

Als eines Tages die alte Frau am Palast vorbeiging, sagte der Königssohn zu ihr: „Frau, bereite mir bei dir zu Hause in Mahl zu!“

„Aber ich habe nichts, was ich euch anbieten kann!“

„Was immer du hast, werde ich essen!“, beharrte der Prinz. Die alte Frau ließ es gut sein.

Der Königssohn besuchte ihr Haus. Als er Kleiner Goldmond sah, erkannte er sie sofort und bat sie, mit ihm zu kommen. So kehrten sie in den Palast zurück, und wenn sie nicht gestorben sind, leben sie noch heute.

Το χρυσοφεγγαράκι

Greek text

Μια φορά κι έναν καιρό ήταν τρεις αδερφές. Η Μήλω, η Ρόιδω και το Χρυσοφεγγαράκι. Κάθε μέρα κοιτάζονταν στον καθρέφτη, έβλεπαν μέσα τον ήλιο και ρωτούσαν: «Ήλιε μας κι αφέντη μας, ποια είναι η καλύτερη από μας; Η Μήλω, η Ρόιδω η το Χρυσοφεγγαράκι;». Και ο ήλιος απαντούσε: «Καλές είστε όλες, αλλά το Χρυσοφεγγαράκι είναι το καλύτερο». Ρωτούσαν κάθε μέρα τον καθρέφτη και ο ήλιος έλεγε πάντα ότι καλύτερο ήταν το Χρυσοφεγγαράκι. Γ' αυτό η Μήλω με την Ρόιδω θύμωσαν και σκέφτηκαν να σκοτώσουν το Χρυσοφεγγαράκι.

Μια μέρα έφτιαξαν μια στρογγυλή κουλούρα και πήγαν στο δάσος για να κόψουν ξύλα. Αφού μάζεψαν ξύλα, έβγαλαν το ψωμί για να φάνε και να ξεκουραστούν λιγάκι. Ενώ ετοιμάζονταν να κόψουν το ψωμί, χωρίς να το καταλάβει το Χρυσοφεγγαράκι, σπρώχνουν την κουλούρα στο γκρεμό και λένε: «Ποιος θα πάει να φέρει την κουλούρα; Η Μήλω; Όχι!, η Ρόιδω; Όχι», είπαν οι δυο αδερφές. «Θα πάω εγώ», είπε το Χρυσοφεγγαράκι και ξεκίνησε.

Ο γκρεμός ήταν πολύ μεγάλος και νύχτωσε πριν αυτό προλάβει να βγει στην κορυφή. Το Χρυσοφεγγαράκι καθώς προχωρούσε προς τα πάνω βρήκε μια καλύβα που έμεναν σαράντα δράκοι. Μπήκε στην καλύβα και αφού έκανε όλες τις δουλειές κρύφτηκε κάτω από μια σκάφη, για να μην το δουν οι δράκοι και το φάνε. Γύρισαν οι δράκοι από τη δουλειά και βρήκαν το σπίτι καθαρό. Βρήκαν και έτοιμο φαγητό και έφαγαν. Κατάλαβαν ότι κάποιος άνθρωπος είχε μπει στην καλύβα και ένας από αυτούς είπε: «Ανθρώπινο κρέας μυρίζει». Οι δράκοι ήθελαν να δουν αυτόν τον άνθρωπο και γι' αυτό την επόμενη μέρα άφησαν έναν από αυτούς για να παραφυλάξει και να δει αυτόν που μπαίνει στην καλύβα. Την άλλη μέρα έφυγαν πάλι οι δράκοι και άφησαν πίσω τον τυφλό δράκο. Το Χρυσοφεγγαράκι βγήκε πάλι και έκανε τις δουλειές χωρίς να τη δει ο δράκος. Το βράδυ κρύφτηκε πάλι στη σκάφη. Γύρισαν οι δράκοι, τα βρήκαν όλα έτοιμα και είπαν πάλι. «Ανθρώπινο κρέας μυρίζει». Ρώτησαν τότε τον τυφλό δράκο ποιόν είδε και αυτός είπε «κανέναν». Όταν ξημέρωσε οι δράκοι έφυγαν ξανά και άφησαν πίσω τον κουτσό δράκο. Αυτός βγήκε στην αυλή, στον ήλιο. Το Χρυσοφεγγαράκι βγήκε και έκανε τις δουλειές. Ο κουτσός όμως την είδε και μπήκε μέσα. Το Χρυσοφεγγαράκι μόλις τον είδε φοβήθηκε, αλλά ο δράκος πήγε κοντά του το πήρε αγκαλιά και ρώτησε: «Πώς βρέθηκες εδώ;».

Τότε το Χρυσοφεγγαράκι του τα διηγήθηκε όλα. «Καλά», είπε ο κουτσός, «το βράδυ θα έρθουν τα αδέρφια μου, αλλά εσύ να μην φοβηθείς. Να τους φιλήσεις όλους το χέρι και τελευταίο τον μεγάλο δράκο που κάθεται στη γωνία. Αυτός θα σε πάρει αγκαλιά και θα σε ρωτήσει πώς βρέθηκες εδώ». «Εντάξει λέει το Χρυσοφεγγαράκι. Ήρθε το βράδυ, γύρισαν οι δράκοι και κάθισαν γύρω γύρω. Το Χρυσοφεγγαράκι πήγε και τους φίλησε το χέρι. Τελευταίο τον μεγάλο δράκο. Αυτός το πήρε αγκαλιά και το ρώτησε «Πώς βρέθηκες εδώ;» Το Χρυσοφεγγαράκι του είπε όλη την ιστορία. Όταν τελείωσε ο μεγάλος δράκος είπε: «Καλά. Τώρα μπορείς να καθίσεις εδώ να μας κάνεις τις δουλειές κι εμείς θα σε παντρέψουμε και θα σου δώσουμε πολλά λεφτά».

Οι αδερφές της όμως καθρεφτίζονταν πάλι και ρωτούσαν: «Ήλιε ποια είναι η καλύτερη από μας;» Και ο ήλιος απάντησε: «Καλές είστε όλες, αλλά το Χρυσοφεγγαράκι που είναι στου δράκου την καλύβα, είναι το καλύτερο». Η Μήλω και η Ρόιδω αποφάσισαν να πάνε να το βρούν και να του κάνουν κακό. Φόρεσαν άλλα ρούχα, πήραν μαζί τους δαχτυλίδια, βραχιόλια, σκουλαρίκια και ξεκίνησαν. Περπάτησαν πολύ και κάποτε έφτασαν στου δράκου την καλύβα και φώναξαν. «Κυρά, κυρά!» «Ορίστε» είπε το Χρυσοφεγγαράκι. «Βγες έξω να σε δούμε», «Όχι δεν βγαίνω!» λέει το Χρυσοφεγγαράκι. «Έλα να δεις όχουμε ωραία πράγματα». Τότε βγήκε το Χρυσοφεγγαράκι στο παράθυρο και κοίταζε. Καθώς μιλούσε και είχε το στόμα του ανοιχτό, οι αδερφές του πετούν στο στόμα ένα δαχτυλίδι. Το Χρυσοφεγγαράκι τότε πέθανε και οι αδερφές έφυγαν.

Όταν γύρισαν οι δράκοι και βρήκαν το Χρυσοφεγγαράκι νεκρό, έφτιαξαν ένα χρυσό κουτί και το έβαλαν μέσα. Έβαλαν το κουτί πάνω σε ένα δέντρο, έξω από την καλύβα τους. Ο γιός του βασιλιά ήταν στο κυνήγι και μια μέρα έφτασε εκεί και είδε το χρυσό κουτί. Ανέβηκε στο δέντρο και αυτό κουνήθηκε και έπεσε το κουτί. Όπως κουνήθηκε βγήκε το δαχτυλίδι από το στόμα και το Χρυσοφεγγαράκι ζωντάνεψε. Το βασιλόπουλο του άρεσε πολύ και είπε ότι θέλει να το παντρευτεί. Το βράδυ που γύρισαν οι δράκοι και βρήκαν το Χρυσοφεγγαράκι ζωντανό χάρηκαν πολύ. Το Χρυσοφεγγαράκι τους διηγήθηκε πως ήρθε ο γιός του βασιλιά, πώς αναστήθηκε και ότι θέλει να το παντρευτεί. Ήρθε αργότερα το βασιλόπουλο την παντρεύτηκε και πήγαν στο παλάτι.

Οι αδερφές της ρωτούσαν πάλι τον ήλιο, ποια είναι η καλύτερη και ο ήλιος είπε: «Καλές είστε όλες, αλλά το Χρυσοφεγγαράκι που είναι στου βασιλιά το σπίτι, είναι το καλύτερο». Τότε αυτές ξαναφόρεσαν άλλα ρούχα, πήραν διάφορα πράγματα όπως την προηγούμενη φορά και πήγαν στο παλάτι. Εκεί φώναξαν: «Κυρά, έ κυρά έβγα να σε δούμε, όχουμε ωραία

πράγματα». Βγήκε πάλι το Χρυσοφεγγαράκι και κοιτούσε. Τότε οι αδερφές της του πέταξαν μια βελόνα στο στόμα και έφυγαν. Το Χρυσοφεγγαράκι έγινε μηλιά στον κήπο. Όταν πήγαινε το παιδί που έκανε με τον βασιλιά να κόψει μήλα, η μηλιά χαμήλωνε για να τα κόψει. Όταν πήγαινε ο βασιλιάς, πάλι χαμήλωνε η μηλιά. Όταν όμως πήγαινε η αδερφή του βασιλιά που ζήλευε και μάλωνε το Χρυσοφεγγαράκι, τότε η μηλιά ψήλωνε πολύ τα κλαριά της και δεν την άφηνε να κόψει μήλα. Μια μέρα η αδερφή του βασιλιά του λέει: «Θα την κόψω αυτήν την μηλιά». «Όχι» απάντησε ο βασιλιάς που κατάλαβε ότι αυτή ήταν η γυναίκα του. «Θα την κόψω» λέει η αδερφή του. Και μια μέρα πήρε το τσεκούρι και την έκοψε. Εκείνη την ώρα πέρασε μια γριά και ζήτησε ένα ξύλο. Και ο βασιλιάς που ήταν εκεί της έδωσε ένα. Το παίρνει η γριά και πάει σπίτι της. Βάζει το κρέας πάνω στο ξύλο και αρχίζει να το χτυπά για να το κόψει σε μικρά κομμάτια. Όπως όμως χτυπούσε το κρέας, άκουσε μια φωνή : «Μη με χτυπάς εδώ γιαγιά είναι το χεράκι μου» Τότε η γριά άνοιξε με προσοχή το ξύλο και βγήκε μια ωραία κοπέλα με χρυσά φορέματα. Ο βασιλιάς όμως όταν έδωσε το ξύλο στη γριά την ακολούθησε και τα είδε όλα αυτά. Κάποια μέρα που η γριά περνούσε έξω από το παλάτι, ο βασιλιάς της λέει: «Γριά θέλω να μου κάνεις το τραπέζι στο σπίτι σου» . «Α», λέει η γριά «δεν έχω τίποτα, τι να σε φιλέψω;»..» Ό,τι έχεις θα φάω κι εγώ». Ο βασιλιάς επέμενε και η γριά δέχτηκε και πήγε ο βασιλιάς στο σπίτι της. Μόλις είδε το Χρυσοφεγγαράκι αμέσως το γνώρισε και το πήρε στο παλάτι. Κι από τότε έζησαν αυτοί καλά και εμείς καλύτερα.

Mały złoty księżyc

Polish text

Dawno, dawno temu były trzy siostry. Pierwsza nazywała się Jabłko, druga Granat a trzecia Mały Złoty Księżyc. Każdego dnia kąpały się i przyglądały się sobie w lustrze. Pewnego dnia zobaczyły w lustrze słońce i spytały go:
- „Powiedz Słońce, która z nas jest najlepsza ?”
- „Każda z wasz jest piękna ale Mały Złoty Księżyc jest najpiękniejsza z Was” – odpowiedziało słońce.

Każdego dnia pytały słońca o to samo i słońce zawsze im odpowiadało, że najpiękniejsza z nich jest Mały Złoty Księżyc. Jabłko i Granat stały się zazdrośnie i postanowili zabić Mały Złoty Księżyc.

Pewnego dnia, trzy siostry upiekły chleb i poszły do lasu po drewno na opał. Kiedy zebrały już drewno, wyciągnęły chleb by go zjeść i odpocząć chwilę. Kiedy zaczęły dzielić chleb, celowo wrzuciły go do czeluści w skale, tak by Mały Złoty Księżyc tego nie zauważył.

- „Kto jest chętny by przynieść z powrotem chleb ?”
- „Ja przyniosę” - powiedziała Mały Złoty Księżyc i zaczęła schodzić w dół. Ale czeluść w skale była bardzo głęboka. Było już ciemno kiedy znalazła kawałek chleba i zaczęła wspinać się w górę. Kiedy tak wspinała się, natknęła się na pieczarę z 40 smokami. Weszła do środka ale ukryła się w pieczarze tak, by smoki jej nie zauważyły i nie zjadły.

Rano, kiedy smoki wyszły z pieczary Mały Złoty Księżyc zrobiła porządki w pieczarze a na noc skryła się w nicie. Kiedy smoki wróciły do pieczary zauważyły, że wszystko jest posprzątane i czeka na nich obiad. Zrozumiały, że to człowiek dostał się do ich pieczary. I jeden z nich powiedział : „Czuję ludzkie mięso”. Następnego ranka jeden smok miał zostać w pieczarze i odszukać ludzką istotę a reszta opuściła pieczarę, udając się na łowy. Ten smok był jednak ślepy. Mały Złoty Księżyc ponownie posprzątała, niezauważona przez ślepego smoka. Kiedy wieczorem smoki wróciły wszystko znowu było posprzątane i uporządkowane.

- „Czuję zapach ludzkiego mięsa” - zapytały smoki ślepego smoka, czy kogoś widział a on odrzekł że nikogo.

Następnego dnia smoki opuściły pieczarę zostawiając smoka, który był obolały. Smok wyszedł przed pieczarę na słońce. Mały Złoty Księżyc wyszła ze swojej kryjówka i znowu posprzątała i uporządkowała pieczarę. Jednakże obolały smok zauważył ją i wszedł do środka. Mały

Złoty Książyc przestraszył się bardzo ale smok podszedł bliżej, objął ją i spytał, jak się tu dostała.

Mały złoty Książyc opowiedziała mu całą historię . „Dobrze” - powiedział smok –„Wieczorem moi braci wróć z powrotem, ale nie obawiaj się ich. Pocałuj każdego z nich w łapę a na ostatek Wielkiego smoka który zawsze siedzi w rogu pieczary. On weźmie ciebie na kolana i spyta się, jak tu się dostałaś”.

- „Dobrze” - zgodziła się Mały Złoty Książyc.

Przyszedł wieczór i smoki zebrały się w pieczarze. Mały Złoty Książyc wszedł i pocałował ich łapy. Ostatniego pocałował wielkiego smoka. On wziął ją na kolana i spytał – „Jak tu się dostałaś?” Mały Złoty Książyc opowiedziała mu całą historię: jak ze swoimi siostrami poszła do lasu i kiedy zasiadły, by coś zjeść chleb spadł im do czeluści w skale i jak ona poszła po chleb, jak siostry zostawiły ją, nie mówiąc jej gdzie idą i jak wspinając się trafiła do pieczary smoków.

- „Teraz zostaniesz tutaj” powiedział wielki smok. Ty będziesz robiła tutaj wszystkie prace domowe a my znajdziemy Ci męża i damy ci mnóstwo pieniędzy.

W tym samym czasie jej siostry spoglądały na swoje odbicia w lustrze i pytaly słońca

- „Powiedz, słońce, która z nas jest najpiękniejsza?”

A słońce odpowiedziało:

- „Obie jesteście piękne ale najpiękniejsza jest Mały Złoty Książyc, która przebywa w pieczarze smoków”.

Jabłko i Granat postanowili znaleźć siostrę i skrzywdzić ją. Przebrały się, wzięły obrączki, bransolety i kolczyki ze sobą, by je sprzedać i ruszyły na poszukiwania.

Wędrowały bardzo długo aż w końcu dotarły do pieczary smoków i zawałały :

- „Proszę pani, proszę Pani !”

- „Kto tak woła ?” spytała Mały Złoty Książyc.

- „Wyjdź na zewnątrz żebyśmy mogły ciebie zobaczyć”

- „Nie, nie zrobię tego” – powiedziała

- „Przyjdź i zobacz jakie piękne rzeczy mamy na sprzedaż”

Mały Złoty Książyc podszedł do okna i wyjrzała na zewnątrz. Kiedy otworzyła usta żeby coś powiedzieć, jej siostry wcisnęły w jej usta pierścienie. Mały Złoty Książyc padła martwa a siostry zniknęły. Kiedy smoki wrócili do pieczary znalazły ją martwą. Zrobiły złotą skrzynię i umieściły ją na drzewie koło ich pieczary.

Pewnego dnia królewski syn polował, przejeżdżał obok i zobaczył złotą skrzynię na drzewie. Wspiął się na drzewo, potrzasnął nim i skrzynia spadła. Kiedy spadła, pierścień wypadł z ust Małego Złotego Księżyca i ona ożyła. Królewicz pokochał ją bardzo i poprosił ją o rękę. Kiedy smoki wróciły wieczorem zobaczyły, że ona żyje. Opowiedziała im, jak królewski syn przyjechał i jak wróciła do życia i że książę chciał się z nią ożenić. Trochę później przybył sam księże, młodzi pobrali się i przeprowadzili do pałacu.

Po jakimś czasie siostry sypały jeszcze raz słońca, która z nich jest najpiękniejsza ze wszystkich i słonce odpowiedziało:

- „Obydwie jesteście piękne ale najpiękniejsza jest Mały Złoty Księżyc, która mieszka w domu księcia”.

Więc one jeszcze raz zmieniły stroje, wzięły ze sobą zupełnie inne rzeczy niż przedtem i poszły do pałacu.

- „O Pani, wyjdź proszę, byśmy mogły ciebie zobaczyć. Mamy piękne rzeczy”.

Mały Złoty Księżyc ponownie wyszedł zobaczyć, jakie rzeczy mają. Wtedy siostry rzuciły igłą w jej usta i uciekły. Mały Złoty Księżyc natomiast zamienił się w jabłoń stojącą na dziedzińcu. Kiedy jakieś dziecko podeszło zerwać jabłko, drzewo pochyłało się, by łatwiej było mu jabłko dosiągnąć. Tak samo się działało, kiedy podchodził do drzewa książę. Ale kiedy podchodziła zazdrośna siostra księcia, drzewo podnosiło swoje gałęzie wysoko, nie pozwalając jej zerwać jabłek.

Pewnego dnia siostra księcia, która była pewna, że drzewo jest jego dawną żoną powiedziała mu, że zetnie jabłoń. Wzięła siekierę i zaczęła rąbać drzewo. Wtedy stara kobieta przechodząca obok poprosiła ją o kawałek drewna. I książę, który też tam był, dał jej ten kawałek drewna. Stara kobieta zabrała to drewno do domu, by przygotować posiłek. Kiedy zaczęła rąbać drewno na mniejsze kawałki, by rozpalić ogień, drewno jęknęło – nie łam mnie, to moja ręka. Zdziwiona stara kobieta rozwarła drewno ostrożnie i z drewna wyskoczyła piękna dziewczyna w złocistej sukni, która rozświetliła cały pokój. W międzyczasie książę, który poszedł za starą kobietą, zobaczył to wszystko.

Następnego dnia, kiedy stara kobieta przechodziła obok pałacu, książę powiedział do niej:

- „Pani, chciałbym, żebyś przygotowała dla mnie obiad w swoim domu”

- „Ah nie mam nic dobrego do zaoferowania, niestety” - odpowiedziała stara kobieta

- „Cokolwiek to będzie, ja to zjem” - nalegał książę i stara kobieta zgodziła się.

Książę odwiedził jej dom. Kiedy zobaczył Mały Złoty Księżyc, natychmiast ją rozpoznał i poprosił, żeby wróciła do domu. Razem wrócili do pałacu i żyli długo i szczęśliwie.

A pequena lua dourada

Portuguese text

Era uma vez três irmãs que se chamavam Maçã, Romã e Pequena Lua Dourada. Todos os dias as três irmãs banhavam-se e olhavam-se ao espelho. No espelho viam o sol, ao qual perguntavam:

– Sol, qual das três é a mais bela de todas?

– Todas são belas, mas a Pequena Lua Dourada é a mais bela de todas, replicava o sol.

Faziam a pergunta todos os dias e todos os dias o sol respondia que a mais bela de todas era Pequena Lua Dourada.

Maçã e Romã ficavam cheias de inveja e um dia decidiram matar Pequena Lua Dourada.

Um dia, as três irmãs cozeram um pão redondo e foram para a floresta cortar lenha. Depois de juntar a lenha, tiraram o pão e sentaram-se a descansar por algum tempo. Quando se preparavam para cortar o pão, sem que Pequena Lua Dourada notasse, Maçã e Romã atiraram o pão redondo por um penhasco abaixo e puseram-se a perguntar:

– Qual de nós há-de ir buscar o pão?

– Eu vou, disse Pequena Lua Dourada e começou a descer o penhasco.

O penhasco era fundo e já estava escuro quando Pequena Lua Dourada encontrou o pão e iniciou a escalada para cima. Ao subir, Pequena Lua Dourada encontrou uma choupana onde habitavam quarenta dragões. Entrou nela e escondeu-se por debaixo de uma arca para que os dragões não a vissem e a comessem.

De manhã, depois de os dragões terem partido, Pequena Lua Dourada saiu do seu esconderijo e fez toda a lida da casa. À noite voltou a esconder-se por baixo da arca. Os dragões voltaram do trabalho e encontraram a casa limpa e arrumada e o jantar em cima da mesa e aperceberam-se de que um humano tinha entrado na choupana. Um deles disse: – Cheira-me a carne humana. Decidiram que, no dia seguinte, um deles ficaria para trás para encontrar o humano. Assim fizeram. Saíram de casa e deixaram um dragão cego em casa. Pequena Lua Dourada voltou a fazer a lida da casa sem ser vista pelo dragão e voltou a esconder-se na arca à noite. Os dragões regressaram, encontraram tudo arrumado e voltaram a dizer: – Cheira-me a carne humana. Perguntaram ao dragão cego quem é que ele tinha visto e ele respondeu, – ninguém.

No dia seguinte saíram de casa e deixaram apenas um dragão coxo. Ele saiu para o pátio para apanhar sol e enquanto isto Pequena Lua Dourada voltou a arrumar a casa. Contudo, o dragão coxo viu-a e entrou em casa. Pequena Lua Dourada ficou muito assustada, mas o dragão aproximou-se dela, abraçou-a e perguntou: – Como vieste aqui parar? Pequena Lua Dourada contou a sua história. – Muito bem, disse o dragão coxo, – à noite os meus irmãos vão regressar, mas não tenhas medo. Beija a mão a todos e em último lugar ao dragão grande que se senta ao canto. Ele vai-te pegar ao colo e perguntar como chegaste até aqui. – Está bem, respondeu Pequena Lua Dourada.

Ao anoitecer os dragões reuniram-se, Pequena Lua Dourada beijou a mão de cada um e, em último lugar, a do dragão grande. Este pegou-lhe ao colo e perguntou: – Como vieste aqui parar? Pequena Lua Dourada contou-lhe a sua história, como ela e as irmãs tinham ido para a floresta, se tinham sentado para comer, como o pão rolara pelo penhasco abaixo e ela fora buscá-lo, como as irmãs tinham partido e ela não sabia onde elas estavam e como, ao subir o penhasco tinha encontrado a choupana deles. – Agora vais ficar aqui, disse o dragão. Tratarás da casa e vamos-te arranjar um marido e dar-te rios de dinheiro.

Contudo, as irmãs voltaram a mirar-se no espelho e perguntaram: – Sol, qual de nós é mais bela de todas? E o sol replicou: – Vocês as duas são bonitas, mas a mais bela de todas é Pequena Lua Dourada, que mora a choupana dos dragões. Maçã e Romã decidiram encontrá-la para lhe fazer mal. Disfarçaram-se de vendedoras ambulantes, arranjaram anéis, braceletes e brincos para venda e percorreram um longo caminho até chegar à choupana dos dragões. Aí gritaram:

- Venha ver, venha ver, freguesa!
- Quem me chama? – Perguntou Pequena Lua Dourada.
- Venha cá fora para que a possamos ver, freguesa.
- Não vou nada, retorquiu Pequena Lua Dourada.
- Venha cá fora ver as coisas maravilhosas que temos para vender.

Pequena Lua Dourada veio à janela olhar para fora e enquanto falava, as irmãs atiraram um anel para dentro da boca dela. Pequena Lua Dourada morreu e as irmãs foram-se embora.

Quando os dragões regressaram a casa, encontraram Pequena Lua Dourada morta. Fizeram um caixão de ouro e colocaram-no em cima de uma árvore do lado de fora da choupana. Um dia, o filho do rei, que andava a caçar, viu o caixão dourado na árvore, trepou à árvore, a árvore abanou e o caixão caiu. Quando o caixão caiu, o anel saiu de dentro da

boca de Pequena Lua Dourada e ela voltou à vida. O filho do rei gostou logo muito dela e pediu-lhe que se casasse com ele.

Ao regressarem a casa naquela noite, os dragões encontraram Pequena Lua Dourada viva. Ela contou-lhes que aparecera o filho do rei, como ela voltara à vida e que o filho do rei queria casar com ela. Mais tarde foi o próprio príncipe que apareceu, casaram-se e ele levou-a para o palácio.

As irmãs perguntaram ao sol mais uma vez qual delas era a mais bela e o sol disse: – Vocês as duas são bonitas, mas Pequena Lua Dourada, que mora no palácio do príncipe, é a mais bela de todas. Como tinham feito antes, elas voltaram a disfarçar-se de vendedoras, levaram com elas outras coisas diferentes e dirigiram-se ao palácio. Aí gritaram: – Venha ver, venha cá fora ver as coisas maravilhosas que nós temos.

De novo Pequena Lua Dourada saiu para ver o que elas traziam e as duas irmãs atiraram uma agulha para dentro da boca dela e foram-se embora. Pequena Lua Dourada transformou-se numa macieira no pátio. Quando o filho ia apanhar maçãs, a macieira inclinava-se para o ajudar a apanhá-las. Quando o príncipe ia apanhar maçãs, a macieira também se inclinava. Quando a irmã do príncipe, que tinha ciúmes de Pequena Lua Dourada e a costumava injuriar, ia apanhar maçãs, a macieira atirava os ramos para cima para não a deixar apanhar maçãs.

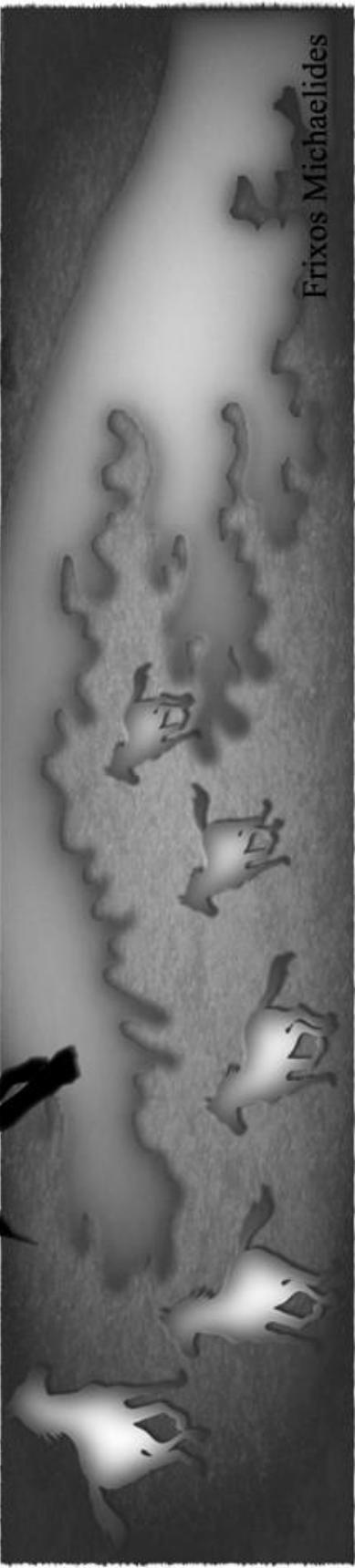
Um dia a irmã do príncipe, que tinha percebido que a macieira era a mulher do irmão, disse a este: – Vou cortar esta macieira. Pegou num machado e começou a abater a árvore. Nesse preciso momento passava uma velha, que pediu um pedaço da madeira da árvore e o príncipe, que por ali andava, deu-lhe um tronco. A velha levou-o para casa, pôs-lhe um pedaço de carne em cima e começou a batê-la para a cortar em pedaços mais pequenos. De repente, enquanto batia a carne ouviu uma voz que dizia: – Não me batas aqui, boa mulher, porque é a minha mão. A velha abriu então cuidadosamente o tronco e de lá saiu uma linda menina de tranças douradas que iluminou toda a divisão. Entretanto, o príncipe tinha seguido a velhota e vira tudo.

Um dia, quando a velha ia a passar pelo palácio, o príncipe pediu-lhe:

- Tiazinha, queria que me fizesses o jantar em tua casa.
- Oh, meu senhor, não tenho nada que vos possa oferecer.
- Não te preocipes. Comerei o que quer que tenhas.

O príncipe tanto insistiu, que a velha aceitou a proposta dele. O príncipe visitou-a e quando viu Pequena Lua Dourada reconheceu-a logo e pediu-lhe que regressasse com ele. Voltaram ao palácio e viveram felizes para sempre.

Frixos Michaelides

Leiligoustra

English text

In the old days, there was a widow who lived with her son. She worked very hard, so her son could have everything and so he would never complain about being an orphan. As the years passed by, the boy grew up and became a very strong and handsome lad. But even bigger than his beauty and strength, was his kindness. When he looked at his mother returning home tired and worn out, his heart ached.

One day he told her:

“Mother, I have decided to go to foreign lands, to find my luck and make money.”

Her heart bled. She could handle poverty but she could not handle the burden of her son leaving for foreign lands.

“You are the only loved one I have in my life and I will do anything for you. How can I live without you? We are fine here. Stay and give me happiness in my old age.”

“Mother I have made my decision. I will go to find my luck elsewhere. I will either get lost or make money and come back to live comfortably with you. Give me your blessing so I can leave.”

The next day, before dawn the boy took a backpack with some bread in it, his father’s knife, and his mother’s blessing and left. He walked up hills and down hills and at nights he slept under trees. One day, as he was walking in a meadow, he saw something glittering. He went closer and saw it was a golden feather. As he reached out to take it, he heard a human voice:

“Whoever picks me up will regret it, and whoever does not pick me up will also regret it!”

“I will take it and I don’t care for whatever happens.”

He took the golden feather, put it in his pocket and off he went again. When he reached the sea he sat under a tree and fell asleep.

In his sleep he heard a lot of noise, so he woke up. He saw twelve wild-men chasing a wild horse. As the horse was trying to escape, it fell into a pit. The wild-men gathered around the pit and started throwing rocks at it. "Oh... poor me... They will kill the horse and then they will kill me," he thought and remembered the golden feather and its words: "Whoever picks me up will regret it, and whoever does not pick me up will also regret it!" He put his hand in his pocket, touched the golden feather, and threw himself onto the wild-men. When they saw him, they were frightened and ran away.

The lad pulled the horse out of the pit and the horse told him with a human voice:

"Since you saved me from the wild-men, I will be your luck."

So he rode the horse and continued his journey. After traveling a long way, they arrived at a palace. He knocked on the door and a servant opened it.

"What would you like?"

"It is night and my horse and I have no place to stay. Can we spend the night here?"

They tied the horse in the stable and put the young boy in a room. As he was changing clothes, the golden feather fell down. He took it and put it on the window. Suddenly, the whole room was lit. The servants were surprised by this light, so they knocked on his door and asked him:

"What is the thing that lights the whole palace?"

"It's nothing of importance; just a feather that shines."

The servants went to the King.

"Dear King the guest has a feather that has illuminated the whole palace!"

"Bring him and his feather to me so that we can see it."

The lad went to the King and explained how he had found the feather in the meadow.

“You found the feather but you didn’t find who it belongs to. If you don’t find its owner, I will take your head.”

In the morning he went to the stable and as he was feeding and watering his horse he was thinking to himself:

“Now what will I do?”

The horse heard him and asked:

“Why are you muttering?”

“The King ordered me to bring the thing or the person which owns the golden feather and if I don’t he will take my head.”

“Don’t be afraid, said the horse. A Queen owns the birds with the golden feathers. Tomorrow morning we will bring her here, but here’s what you have to do. Once we arrive at her palace and rush into the garden, you will grab her and put her on my back, holding her tight. She will start shouting and cursing you, but you will not speak a word.”

Next day at dawn he prepared the horse and set off. The magic horse traveled like lightning. It rushed into the garden and the lad grabbed the Queen and threw her on the horse’s back. The Queen tried to save herself, but the strong lad was holding her tight. When the Queen realised she couldn’t escape, she started shouting and cursing. The lad didn’t say a word.

When they arrived at the palace he took her straight to the King.

“Your Majesty, here is the owner of the feather.”

When the King saw her, he instantly fell in love with her. After the lad left, the King asked the Queen to marry him. But she had fallen in love with the lad and this is why she said to the King:

“In order for you to marry me you have to bring me Leiligoustra.”

“And what is that?”

“Leiligoustra is a mare with forty female horses that live in the sea.”

“When you bring her to me, I will become your wife.”

The King sent for the handsome lad.

“Listen, he told him. Now you have to go into the sea and bring me Leiligoustra. Otherwise I will take your head.”

“The lad went to his horse and told him about the new order.”

“What he asks of you is very difficult. Leiligoustra lives in the sea with forty female horses. I, the male one, used to live with them. The day that you saved me from the wild-men I had come out to graze. I owe you for what you did, and I told you I will be your luck. You will go to the King and you will ask for forty furs and forty kilos of tar.”

The lad went to the King and asked him for these things. The King agreed and the lad took the things to his horse.

“Now, said the horse, rub me with the tar and glue fur on me. Continue doing this until you finish with all the furs. The female horses are very wild, and when I get close to them they will bite and kick me. With the furs on, I might get away and I might be able to lead them out of the sea. If I don’t succeed, I will be killed.”

When the lad finished gluing the furs, the horse jumped into the sea.

The lad sat on a rock and waited. The horse fought with Leiligoustra and the forty female horses. The sea was foaming and bubbling. The sun was setting, but still the horse was nowhere to be seen. All of a sudden, the lad saw Leiligoustra coming out of the sea, but he couldn’t see the black horse. He was about to fall into the sea when the black horse came behind Leiligoustra with torn furs, very tired, and in poor condition.

“I won, said the black horse. Now we need to trick her. When she approaches you, climb on her and ride to the palace. The other horses will follow you.”

The lad started sweet-talking to Leiligustra and when she approached him he jumped on it and went straight to the King. The forty female horses followed them, and further behind came his black horse.

The King said to the Queen:

"My lady your wish came true. It is time to make you my queen."

But she knew who really brought her the Leiligoustra and she said to him:

"I want you to do one more thing, to milk all the female horses."

The King called the lad to give him the new order. The lad got upset. "My sufferings will never end," he muttered and remembered the feather's words once again. "Thank God I have the horse. It will be the one to save me again." And so he went and told everything to it.

"I was ordered to milk the female horses."

"It is going to be difficult because the female horses are wild. But don't be afraid, I will be next to you and I will be neighing loudly. This will frighten them and they won't move. This way you will be able to milk them without problems."

And so it happened. He milked the female horses, filled up a big bucket and took it to the King.

The King told the Queen:

"My beauty, I milked the female horses, would you like something else?"

The Queen knew that the lad was doing everything for the King. So she said:

"One last thing."

"Tell me. I will do anything you want."

"I want you to take a bath in the female horses' milk."

"This is easy. I will do it, but right after this we will get married," said the King.

As he was getting ready for his bath, he thought that something bad might happen to him. So he decided to make the lad take the bath first. He called him and said:

“I want you to take a bath with the milk you have brought.”

Off went the lad to find his horse and tell the news.

“This will be the last suffering. First though you have to tie the female horses with their mother, Leiligoustra. Once you get into the milk, I will suck all the poison from it. The female horses will do the same. You get in and get out fast, but I don’t know what will happen to the King. Whoever bathes in such milk melts like butter.”

Many people gathered inside the courtyard to watch the bathing. When everyone had arrived, the lad tied the female horses around Leiligoustra. They sacked the poison out of the milk and the lad went into the milk and out of it very fast. The King saw that nothing happened to the lad and so he got into the milk too. But because the black horse and the female horses had stopped sucking the poison, the King melted. This was his end.

When the lad was left alone with the Queen, she opened her heart to him and told him that she loved him. He was very happy, and they went to the Queen’s palace to get married. He brought his mother to the kingdom, they told each other their sufferings, and then they hugged and kissed.

“From now on we will only have joys and celebrations,” said his mother to him.

“Yes mother, I am the king now and I have a beautiful wife, you, my black horse, the female horses, Leiligoustra, and the golden birds. With all these, I know I will govern with love and justice. We will all be happy.”

They lived there, and we live here. And we live better.

Leiligustra

German text

Es war einmal eine Witwe mit ihrem Sohn. Sie arbeitete sehr hart, damit ihr Sohn alles haben konnte und sich nicht darüber beklagen musste, Halbwaise zu sein. Die Jahre vergingen, der Knabe wuchs heran und wurde ein starker und hübscher Bursche. Doch noch größer als seine Stärke und Schönheit war seine Liebenswürdigkeit. Immer wenn er sah, wie seine Mutter müde und abgearbeitet von der Arbeit zurückkam, schmerzte ihn sein Herz.

Eines Tages sagte er zu ihr: „Mutter, ich habe mich entschlossen, in ein fremde Land zu ziehen, um dort mein Glück zu versuchen und Geld zu verdienen.“

Ihr Herz blutete. Sie wusste in Armut zu leben, aber sie konnte nicht mit der bedrückenden Vorstellung leben, dass ihr Sohn in ein fremdes Land fortgehen würde.

„Du bist meine einzige Liebe im Leben, und ich tue alles für dich. Wie soll ich ohne dich leben? Hier geht es uns ja gut. Bleib und gib mir Freude auf meine alten Tage.“

„Mutter, ich habe meinen Entschluss gefasst. Ich werde mein Glück anderswo finden. Entweder gehe ich zu Grunde oder ich verdiene Geld und komme zurück, um mit dir in Wohlstand zu leben. Gib mir deinen Segen, damit ich gehen kann.“

Am nächsten Tag nahm der Bursche noch vor Sonnenaufgang einen Rucksack mit etwas Brot darin, das Messer seines Vaters und den Segen seiner Mutter und ging fort. Er wanderte über Berge und Täler und schlief in der Nacht unter Bäumen. Als er eines Tages über eine Wiese ging, sah er etwas Glänzendes. Er ging näher hin und bemerkte, dass es eine goldene Feder war. Sobald er sie ergreifen konnte, hörte er eine menschliche Stimme:

„Wer mich mit sich nimmt, wird es bereuen. Auch wer mich nicht mit sich nimmt, wird es bereuen.“

„Ich nehme sie mit – ganz gleich, was geschieht.“

Er nahm die goldene Feder, steckte sie in seine Tasche und ging weiter. Als er das Meer erreichte, setzte er sich unter einen Baum und schlief ein.

Im Schlaf hörte er viel Lärm und so wachte er auf. Er sah zwölf wilde Männer, die ein wildes Pferd jagten. Als das schwarze Pferd entkommen wollte, fiel es in eine Grube; die wilden Männer sammelten sich

um die Grube und begannen, es mit großen Steinen zu bewerfen. „Oh, ich Armer, sie werden das Pferd töten und sodann mich“, dachte er bei sich und erinnerte sich an die goldene Feder und ihre Worte: „Wer mich mit sich nimmt, wird es bereuen. Auch wer mich nicht mit sich nimmt, wird es bereuen.“

Er steckte seine Hand in die Tasche, berührte die goldene Feder und stürzte sich auf die wilden Männer. Als sie ihn sahen, erschraken sie und rannten weg.

Der Bursche zog das Pferd aus der Grube, und es sagte mit menschlicher Stimme zu ihm: „Da du mich vor den wilden Männern gerettet hast, werde ich dein Glück sein.“

Er bestieg das Pferd und setzte seine Reise fort. Als er schon weit geritten war, erreichte er einen Palast. Er klopfte ans Tor. Ein Diener öffnete ihm.

„Was wünscht ihr?“

„Es ist Nacht. Mein Pferd und ich haben keinen Platz zum Schlafen. Können wir die Nacht hier verbringen.“

Sie banden das Pferd im Stall an. Der Bursche bekam ein Zimmer. Als er sich umziehen wollte, fiel die goldene Feder zu Boden. Er nahm sie und legte sie ans Fenster. Plötzlich war das Zimmer hell erleuchtet. Die Diener waren vom Licht überrascht, klopften an die Tür und fragten:

„Was hat den ganzen Palast so erhellt?“

„Nichts Wichtiges, nur eine leuchtende Feder.“

Die Diener gingen zum König.

„Majestät, der Gast hat eine Vogelfeder, der den ganzen Palast erleuchtet!“

„Bringt ihn mit seiner Feder her, damit auch wir das sehen können.“

Der Bursche ging zum König und erklärte ihm, wie er die Feder in der Wiese gefunden hatte.

„Du hast die Feder gefunden, aber nicht den, dem sie gehört. Wenn du ihn nicht findest, kostet dich das deinen Kopf.“

Als er am Morgen zum Stall ging und dem Pferd Futter und Wasser gab, dachte er bei sich: „Was soll ich tun?“

Das Pferd hörte ihn und fragte: „Was flüsterst du?“

„Der König befahl mir, das die Person zu bringen, der die goldene Feder gehört. Wenn ich das nicht schaffe, kostet mich das den Kopf.“

„Fürchte dich nicht“, erwiderte das Pferd, „Die Vögel mit den goldenen Federn gehören einer Königin. Gleich morgen früh werde ich sie herbringen. Hör zu, was du zu tun hast. Sobald wir zum Palast kommen

und in den Garten laufen, ergreifst du sie und setzt sie auf meinen Rücken. Halte sie fest, denn sie wird schreien und dich verfluchen; du aber sagst kein Wort.“

Am nächsten Tag versorgte er sein Pferd und ließ es frei. Das Zauberpferd lief schnell wie der Blitz. Bald eilte es zurück in den Garten. Der Bursche ergriff die Königin und warf sie auf den Rücken des Pferdes. Sie wollte sich retten, aber der starke Bursche hielt sie fest. Als die Königin einsah, dass sie nicht entkommen konnte, begann sie zu schreien und zu fluchen. Der Bursche aber sagte kein Wort.

Als sie beim Palast ankamen, nahm er sie schnurstracks mit zum König.

„Majestät, ihr gehört die Feder.“

Sobald der König sie sah, verliebte er sich in sie. Als der Bursche hinausging, fragte der König die Königin, ob sie ihn heiraten wolle.

Sie aber hatte sich schon in den Burschen verliebt und sagte deshalb zum König:

„Wenn Ihr mich heiraten möchtet, müsst Ihr mir Leiligustra bringen.“

„Was ist das?“

„Das ist ein Pferd, die mit vierzig anderen Stuten im Meer lebt. Nur wenn du es mir bringst, werde ich deine Frau werden.“

Der König rief nach dem hübschen Burschen.

„Hör zu. Nun gehst du zum Meer und bringst mir Leiligustra. Sonst kostet dich das deinen Kopf.“

Der Bursche ging zum Pferd und erzählte ihm vom neuen Befehl.

„Was er von dir verlangt, ist sehr schwierig. Leiligustra lebt mit vierzig anderen Stuten im Meer. Als Hengst war ich lange bei ihnen. Aber am Tag, als du mich vor den wilden Männern errettet hast, kam ich aus dem Wasser, um zu grasen. Ich stehe tief in deiner Schuld und ich sagte dir, dass ich dein Glück bin. Geh nun zum König und bitte ihn um vierzig Felle und vierzig Kilo Teer.

Der Bursche ging zum König und fragte nach diesen Dingen. Der willigte ein und der Bursche brachte alles zurück zum Pferd.

„Nun“, sagte das Pferd, „reib mich mit Teer ein und klebe ein Fell auf mich. Dann nimm das nächste Fell und klebe es auf mich, bis du alle Felle verbraucht hast. Die Stuten sind wild und, wenn ich ihnen zu nahe komme, beißen und treten sie mich. Nur mit den Fellen an mir kann ich entkommen und sie aus dem Meer führen. Wenn ich es nicht schaffe, werden sie mich töten.“

Als der Bursche alle Felle auf das Pferd geklebt hatte, sprang es ins Meer. Er saß auf einem Felsen und wartete. Das Pferd kämpfte mit Leiligustra und den vierzig Stuten. Das Meer schäumte und wallte. Bei Sonnenuntergang konnte er das Pferd noch immer nicht sehen. Plötzlich konnte er Leiligustra sehen, nicht aber seinen Hengst. Fast fiel er ins Wasser, als hinter Leiligustra der schwarze Hengst mit zerrissenen Fellen, erschöpft und abgekämpft aus dem Meer kam.

„Ich habe gewonnen“, sagte der Hengst. „Nun müssen wir sie überlisten. Sobald sich Leiligustra dir nähert, steigst du auf sie und reitest sie zum Palast. Die anderen Stuten werden dir folgen.“

Der Bursche sprach behutsam auf Leiligustra ein. Als sie sich ihm näherte, sprang er auf sie und ritt schnurstracks zum König. Die vierzig Stuten folgten ihnen, dahinter kam der schwarze Hengst.

Der König sagte zur Königin:

„Hoheit, Euer Wunsch ist wahr geworden. Es ist Zeit, Euch zu meiner Königsbraut zu machen.“

Doch sie wusste, wer tatsächlich Leiligustra zu ihr gebracht hatte, und sagte zu ihm:

„Ich möchte Euch, Majestät, noch um eine weitere Aufgabe bitten. Lasst alle Stuten melken!“

Der König rief den Burschen, um ihm einen neuen Befehl zu geben, doch dieser war verärgert. „Meine Prüfungen haben wohl kein Ende“, murmelte er und erinnerte sich einmal mehr an die Worte der Feder. „Gott sei Dank, habe ich das Pferd. Es wird mich wieder retten.“ Und so ging er zu seinem treuen Begleiter und erzählte alles.

„Ich muss alle Stuten melken!“

„Das wird schwierig, denn die Stuten sind wild. Aber fürchte dich nicht, ich werde bei dir sein und laut wiehern. Das wird sie erschrecken, und sie werden sich nicht bewegen. Nur so kannst du sie ohne Schwierigkeiten melken.“

So geschah es. Er molk die Stuten, füllte einen großen Bottich und brachte ihn zum König. Der verständigte die Königin.

„Meine Schönheit! Ich habe die Stuten gemolken, wollt Ihr noch etwas anderes?“

„Nur noch eines.“

„Sagt es mir. Ich tue alles, was Ihr wollt.“

„Ich möchte, dass Ihr in der Stutemilch badet.“

„Das ist ein Leichtes. Ich werde es tun, dann aber schließen wir unsere Ehe“, sagte der König.

Als er zum Bade bereit war, dachte er, dass ihm dabei etwas Schlimmes zustoßen könnte. So entscheid er, dass der Bursche zuerst baden sollte. Er rief ihn und sagte: „Ich möchte, dass du in der Milch badest, die du gebracht hast.“

Sogleich ging der Bursche zu seinem Pferd und erzählte ihm die Neuigkeiten.

„Das wird die letzte Prüfung. Zuerst musst du die Stuten an Leiligustra, ihre Mutter, binden. Sobald du in der Milch bist, werde ich mit ihnen alles Gift heraussaugen. Steig schnell hinein und heraus. Aber ich weiß nicht, was mit dem König geschehen wird. Denn wer in dieser Milch badet, wird zu Butter.“

Viele Menschen versammelten sich am Hof, um das Bad zu sehen. Als alle eingetroffen waren, band der Bursche die Stuten an Leiligustra. Sie saugten das Gift aus der Milch, und der Bursche stieg schnell ins Bad und sofort wieder heraus. Der König sah, dass ihm nichts geschah und stieg nun auch ins Milchbad. Da aber die Pferde aufhörten, das Gift herauszusaugen, verwandelte sich der König in Butter. Das war sein Ende.

Als der Bursche mit der Königin allein war, öffnete sie ihm ihr Herz und sagte, dass sie ihn liebe. Er war sehr glücklich. Sie heirateten im Palast der Königin. Er brachte seine Mutter mit in das Königreich, sie erzählten sich alles, umarmten und küssten sich.

„Von heute an gibt es nur Freude und Feste“, sagte die Mutter zu ihm.

„Ja, Mutter, denn ich bin König, habe ein wunderschöne Gemahlin, dich, meinen schwarzen Hengst, die Stuten, Leligustra und die goldenen Vögel. Mit ihnen kann ich weise und gerecht regieren. Wir werden alle glücklich sein.

So lebten sie dort und wir leben hier. Wir aber leben besser.

Η λεηληγούστρα

Greek text

Στα παλιά τα χρόνια τ' άργυρα, ήταν μια χήρα που είχε ένα αγόρι. Η καημένη ξενοδούλευε για να μη στερηθεί ο γιος της τίποτε και πει «είμαι ορφανός». Τον ετάιζε, τον έντυνε και ήταν η χαρά της ζωής της.

Τα χρόνια πέρασαν, το παιδί μεγάλωσε και έγινε παλικάρι όμορφο σαν άγγελος ζωγραφισμένος. Μεγαλύτερη από την ομορφιά του ήταν η καλοσύνη του. Έβλεπε τη μάνα του που γύριζε κουρασμένη, ταλαιπωρημένη και η καρδιά του έλιωνε. Μια μέρα της λέει:

-Μάνα μεγάλωσα. Τώρα πια εγώ θα δουλεύω και εσύ θα κάθεσαι στο σπίτι. Δεν μπορώ να σε βλέπω έτσι ταλαιπωρημένη.

Μπήκε στη δουλειά. Όλη μέρα δούλευε, αλλά η φτώχεια, φτώχεια. Ό,τι πληρωνόταν τα έδινε στη μητέρα του και με το ζόρι έφταναν για τη συντήρησή τους. Πάντα χυλό και τραχανά έτρωγαν. Γι' αυτό έβαζε το κεφάλι κάτω και σκεφτόταν.

-Τι έχει το παλικάρι μου και το πρόσωπό του δεν γελά; έλεγε η μάνα του.

Μια μέρα, μόλις γύρισε απ' τη δουλειά, κάθισαν να φάνε τον τραχανά. Καθώς έτρωγαν, η μάνα του τον ρωτά:

-Να σε χαρώ παιδί μου. Τι ντέρτια έχεις και δεν σηκώνεις από κάτω το κεφάλι σου;

-Μάνα, δεν αντέχω τη φτώχεια. Κόλλησε πάνω μας σαν βδέλλα και δεν μπορούμε να την πετάξουμε. Γι' αυτό θα πάρω το κεφάλι μου και θα φύγω στην ξενιτιά, να μαζέψω λεφτά και να βρω την τύχη μου.

Η καημένη η μάνα, λες και έπεσε πάνω της φωτιά. Η καρδιά της μάτωσε. Τη φτώχεια την άντεχε. Το βάρος της ξενιτιάς όχι.

-Θυσία θα γίνω για σένα, παιδί μου. Μόνο εσένα έχω. Πώς να ζήσω χωρίς εσένα. Στην ξενιτιά άλλοι πάνε και πλουτίζουν και άλλοι μένουν εκεί και χάνονται. Ρίζα μου και εδώ καλά είμαστε. Μείνε να δίνεις χαρά στα γεράματά μου. Μάνα, εγώ πήρα την απόφασή μου. Θα πάω να βρω την τύχη μου. Ή θα χαθώ ή θα μαζέψω λεφτά και θα γυρίσω πίσω. Δώσε μου την ευχή σου, να πάω στο καλό.

Τι να κάνει η καημένη, είδε ότι δεν πείθεται, ετοίμασε λίγο ψωμί, το έβαλε σ' ένα δισάκι, του έδωσε το μαχαίρι του πατέρα του, την ευχή της και τον άφησε να κάνει το θέλημά του.

Την άλλη μέρα, πριν ξημερώσει, το παλικάρι πήρε στον ώμο του το δισάκι, το μαχαίρι, την ευχή της μάνας του και έφυγε. Περπάτησε...περπάτησε, ανέβηκε σε ράχες, κατέβηκε ορμάνια και το

βράδυ κουρασμένος και πεινασμένος έκατσε, έφαγε ακούμπησε σ' ένα δέντρο και κοιμήθηκε. Το πρωί ξύπνησε, φορτώθηκε το δισάκι, το μαχαίρι και πήρε το δρόμο.

Πήγαινε ...πήγαινε ...πήγαινε, βραδιαζόταν στο βουνό και την άλλη μέρα πάλι περπατούσε. Μια μέρα βρέθηκε σ' ένα λιβάδι. Το χορτάρι μεγάλο, πράσινο και τρυφερό, έφτανε ως τα γόνατα. Δεν μπορούσε να περπατήσει., σηκωνόταν, κουράστηκε. Σ' ένα πέσιμο είδε κάτι να γυαλίζει. Σηκώνεται, πλησιάζει, κοιτάζει ένα φτερό, χρυσό και πλουμιστό, γυαλίζει κάτω από τον ήλιο. Απλώνει το χέρι να το πάρει και ακούει ανθρώπινη ομιλία:

-Όποιος με πάρει θα μετανιώσει, και όποιος δεν με πάρει πάλι θα μετανιώσει.

-Τι να κάνω τώρα; Το παίρνω ή δεν το παίρνω; Θα το πάρω και ας γίνει ό,τι θέλει.

Παίρνει το χρυσό φτερό, το βάζει στην τσέπη του, παίρνει δρόμο, αφήνει δρόμο και κατά το μεσημέρι φτάνει στη θάλασσα. Κουρασμένος, κάθισε κάτω από ένα δέντρο και κοιμήθηκε.

Μέσα στον ύπνο του ακούει μια φασαρία, τρόμαξε και πετάχτηκε πάνω. Βλέπει δέκα-δώδεκα αγριάνθρωπους που πείραζαν ένα άγριο άλογο. Αυτό έτρεχε να γλιτώσει. Ξαφνικά πέφτει σ' ένα λάκκο. Οι αγριάνθρωποι μαζεύτηκαν γύρω στον λάκκο και έριχναν πέτρες να το σκοτώσουν.

-Ωχ ... αλίμονό μου ... Θα σκοτώσουν το άλογο, θα σκοτώσουν και μένα. Θυμάται το πλουμιστό φτερό και τα λόγια του.

-Όποιος με πάρει θα μετανιώσει, και όποιος δεν με πάρει πάλι θα μετανιώσει.

Βάζει το χέρι του στην τσέπη, πιάνει το φτερό, παίρνει δύναμη και πέφτει με το μαχαίρι ουρλιάζοντας πάνω στους αγριάνθρωπους. Σαν τον είδαν αυτοί φοβήθηκαν, τα έχασαν και το έβαλαν στα πόδια.

Δεν χάνει καιρό το λεβεντόπαιδο, πλησιάζει τον λάκκο, σκάβει και κάνει αυλάκι.

Βγάζει το ζωνάρι του, το δένει στον λαιμό του αλόγου, το τραβάει και βγάζει έξω το άλογο. Όμορφο άλογο!!! λέει με θαυμασμό. Ξαφνικά, ακούει ανθρώπινη φωνή. Το άλογο τού λέει:

-Αφού εσύ με γλίτωσες από τους αγριάνθρωπους, εγώ θα είμαι το τυχερό σου.

Ανέβηκε και πήρε πάλι τον δρόμο.

Πήγε ... πήγε ... προς το βράδυ έφτασε σε μια πολιτεία. Είδε ένα μεγάλο σπίτι και είπε:

-Αυτό το βασιλικό παλάτι έχει πολλά δωμάτια. Κάπου θα με βάλουν και εμένα με τον μαύρο μου. Αυτό ήταν το παλάτι του βασιλιά. Χτυπάει την πόρτα και του ανοίγει ένας παλατιανός.

-Τι θέλεις;

-Νυχτώθηκα και δεν έχω τόπο να μείνω εγώ και το άλογό μου. Μήπως έχετε μέρος να ξενυχτήσω και το πρωί πάω στο καλό μου, φεύγω. Έδεσαν το άλογο στον στάβλο και έβαλαν τον νέο σε ένα δωμάτιο.

-Καλά είμαι εδώ. Απόψε κοιμάμαι και το πρωί πάω στο βασιλιά να ζητήσω δουλειά.

Έβαλε το δισάκι πάνω στο σκαμνί, έβγαλε τα ρούχα του και έπεσε το φτερό κάτω. Το πήρε και το έβαλε στο παράθυρο. Φώτισε όλο το δωμάτιο. Έλαμπε παντού γύρω. Το είδαν οι παλατιανοί, χτυπούν την πόρτα και τον ρωτούν:

-Τι είναι αυτό που φωτίζει έτσι όλο το παλάτι;

-Τίποτε σπουδαίο, αυτό το φτερό γυαλίζει.

Πάνε στον βασιλιά.

-Βασιλιά ο φιλοξενούμενος έχει ένα φτερό που φώτισε όλο το παλάτι.

-Φέρτε τον εδώ αυτόν και το φτερό του. Να δούμε το μαγεμένο φτερό.

-Ξένε, σε θέλει ο βασιλιάς. Πάρε μαζί και το φτερό σου, είπαν οι παλατιανοί.

Πάει ο λεβεντονιός στον βασιλιά και του λέει πως βρήκε το φτερό στο λιβάδι.

-Βρήκες το φτερό, αλλά δεν βρήκες το πουλί απ' όπου έπεσε το φτερό. Αν δεν το φέρεις, θα σου κόψω το κεφάλι.

-Αλίμονο σε μένα τον ορφανό. Τέτοιο κακό γίνεται; Τώρα τι θα κάνω;

Ξάπλωσε, αλλά δεν μπορούσε να κοιμηθεί. Όλη νύχτα σκεφτόταν του βασιλιά τη διαταγή.

Το πρωί σηκώθηκε και πήγε στον στάβλο. Εκεί που πότιζε και τάζε τον μαύρο του, σκεφτόταν:

-Πού να είναι το χρυσό πουλί; Πού θα το βρω;

Θυμήθηκε το φτερό και τα λόγια του. Τα μάτια του γέμισαν δάκρυα. Άρχισε να κλαίει.

-Αχ ... όταν δεν τρέχει η μοίρα σου, εσύ τι τρέχεις;

Τον βλέπει το άλογο.

-Ομορφόπαιδο, τι έχεις και κλαις;

-Πώς να μην κλαίω, μεγάλο μπελά έχω βρει. Ο βασιλιάς με διέταξε να φέρω το χρυσό πουλί που έχει το χρυσό φτερό. Αν δεν το φέρω, θα μου πάρει το κεφάλι.

-Μην κλαις και μη στεναχωριέσαι. Καβαλίκεψέ με και πάμε να το φέρουμε. Πρώτα όμως άκουσε τι θα κάνεις. Αυτά τα χρυσά πουλιά τα είχε μια βασίλισσα, που ζει πολύ μακριά, μέσα σε έναν πανέμορφο κήπο. Μόλις πλησιάσουμε, εγώ σαν αστραπή ορμώ μέσα στον κήπο. Τα πουλιά πτετούν. Καιρό μη χάνεις. Γρήγορα άρπαξέ ένα πουλί και όπως μπήκαμε, έτσι θα βγούμε.

Χάρηκε το παλικάρι, ίππευσε το άλογο κι αυτό σαν αστραπή έφτασε στο βασίλειο της βασίλισσας και όρμησε στον κήπο. Τα χρυσά πουλιά πτετούσαν και άλλα κάθονταν στα χρυσά κλαδιά. Ο ομορφονίος αρπάζει το χρυσό πουλί γρήγορα και γυρίζουν πίσω.

-Πολυχρονεμένε, σου έφερα το χρυσό πουλί με τα πλουμιστά φτερά.

-Μεγάλη δουλειά έκανες. Τώρα θέλω να φέρεις και τη μάνα. Αν δεν τη φέρεις, θα σου κόψω το κεφάλι.

Μαύρα φίδια των έζωσαν. Δύσκολη δουλειά, πώς θα την κάνει; Σκέφτεται, ξανασκέφτεται ...

-Ας πάω στην τύχη μου, κάτι θα ξέρει να με συμβουλεύσει. Πάει στο άλογο, τον μαύρο του.

-Ο βασιλιάς θέλει τώρα να πάω να φέρω τη μάνα των πουλιών. Η καρδιά μου γέμισε φόβο.

Το άλογο είπε:

-Καθόλου μη φοβάσαι, η πουλομάνα είναι σαν τη βασίλισσα. Αύριο προς τα ξημερώματα πάμε να τη φέρομε. Άκουσε όμως τι θα κάνεις. Μόλις φτάσουμε στο παλάτι και ορμήσω εγώ στον κήπο, εσύ θα την πιάσεις από τα μαλλιά, θα τη βάλεις επάνω μου και θα την κρατάς σφιχτά Αυτή θα σου φωνάζει, θα σε καταριέται, εσύ όμως δεν θα βγάλεις μιλιά. Άλλιώς θα χαλάσσει η δουλειά.

-Καλά, ό,τι μου πεις θα κάνω.

Την άλλη μέρα, μόλις άρχισε να φωτίζει, ετοίμασαν το άλογο και ξεκίνησαν. Το μαγεμένο άλογο έγινε αστραπή. Αμέσως έφτασε στο παλάτι. Πλησίασαν στον κήπο. Τα χρυσά πουλιά πτετούσαν και τα κελαηδήματά τους έφταναν γλυκά γλυκά στ' αυτιά τους. Η πουλομάνα η βασίλισσα, πεντάμορφη, καθόνταν στον βασιλικό θρόνο και χαιρόταν η καρδιά της που έβλεπε τα πουλιά της και με φωνή γλυκιά τραγουδούσε:

-Ο κόρφος σου παράδεισος.

Τυχ' έχει που τον κοιμάται.

Το πρόσωπό σου εικόνισμα.

Χαρά που προσκυνά το.

Ορμάει το άλογο στον κήπο. Αρπάζει ο λεβέντης τη βασίλισσα από τα μαλλιά και την πετάει πάνω στο άλογό. Προσπαθεί η βασίλισσα να γλιτώσει. Ο ομορφονιός την κρατάει σφιχτά στην αγκαλιά του και γυρίζουν πίσω. Βλέπει η βασίλισσα ότι δεν μπορεί να φύγει και αρχίζει της κατάρες.

-Καλή μέρα να μη δεις. Πέτρα να γίνεις και να μην μπορείς να κουνηθείς. Να σβήσει το καντήλι της ζωής σου.

Το παλικάρι μιλιά δεν έβγαλε, όπως του είχε πει το άλογο. Όταν έφτασαν στο παλάτι, την πήγε στο βασιλιά.

-Βασιλιά μου, να τη η μάνα των πουλιών, σου την έφερα. Την είδε ο βασιλιάς κι έχασε το μυαλό του. Μεγάλος έρωτας μπήκε στην καρδιά του.

-Εσύ πήγαινε να ξεκουραστείς και εγώ θα σου δώσω ό,τι θέλεις, είπε στον νέο.

Έφυγε το παλικάρι και λέει ο βασιλιάς στη μάνα των πουλιών:

-Θα σε πάρω γυναίκα μου και θα γίνεις βασίλισσα.

Η βασίλισσα όμως αγάπησε το παλικάρι, γι' αυτό λέει στον βασιλιά: Για να γίνει αυτό, πρέπει να μου φέρεις τη Λεηλήγουστρα

-Και τι είναι αυτό;

Η Λεηλήγουστρα είναι μια φοράδα με σαράντα θηλυκά άλογα. Ζει στη θάλασσα. Μόλις τη φέρεις θα γίνω γυναίκα σου.

Τι να κάνει ο βασιλιάς. Το χατίρι της ήταν μεγάλο. Πρέπει να κάνει το θέλημά της. Σκέφτηκε ...ξανασκέφτηκε ...θυμήθηκε πάλι τον ξένο.

-Αυτός θα με βοηθήσει... Τόσα κατάφερε. Έστειλε και των φώναξε.

-Άκουσε του είπε. Ό,τι σου είπα ως τώρα το έκανες. Τώρα θα πας να φέρεις μέσα από τη θάλασσα τη Λεηλήγουστρα. Άλλως, θα σου κόψω το κεφάλι.

Θυμήθηκε το φτερό και τη φωνή.

Για κοίτα σε τι μπελάδες έβαλα το κεφάλι μου με το φτερό, σκεφτόταν.

Πάει στο άλογο και του λέει τι διαταγή του έδωσε ο βασιλιάς.

-Αυτό που σου ζητάει είναι πολύ δύσκολη δουλειά. Η Λεηλήγουστρα ζει στη θάλασσα με σαράντα φοράδες. Εγώ ο αρσενικός ήμουν με αυτές. Εκείνη τη μέρα που με γλίτωσες από τους αγριάνθρωπους βγήκα να βοσκήσω και είδες τι έγινε. Να είσαι καλά που με γλίτωσες. Γι' αυτό σου είπα. Εγώ θα είμαι το τυχερό σου.

-Θα πας στον βασιλιά και θα του ζητήσεις σαράντα τομάρια και σαράντα οκάδες πίσσα. Αν δεν τα δώσει, δεν θα μπορέσω να βγάλω τη Λεηλήγουστρα από τη θάλασσα.

Πάει το παλικάρι στον βασιλιά και ζητάει τα δέρματα και την πίσσα. Ο βασιλιάς διατάζει να γίνουν όλα όπως θέλει ο νέος, αρκεί να ικανοποιηθεί το θέλημα της βασίλισσας. Τα παίρνει και πηγαίνει στο άλογο.

-Τώρα, είπε το άλογο, άλειψέ με πίσσα και κόλλησε πάνω το δέρμα. Συνέχισε το ίδιο, ώσπου να τελειώσουν όλα τα δέρματα. Οι φοράδες είναι πολύ άγριες. Μόλις πλησιάσω, θα με δαγκώσουν και θα με κλοτσήσουν. Με τα δέρματα ίσως γλιτώσω. Άλλα και εγώ το ίδιο θα κάνω και σιγά σιγά ίσως καταφέρω να τις βγάλω από τη θάλασσα. Αν δεν μπορέσω, τότε θα με σκοτώσουν και συ θα πνιγείς.

Μόλις τελείωσε το παλικάρι το κόλλημα, το άλογο μπήκε στη θάλασσα.

Ο ίδιος κάθισε στην άκρη και περίμενε.

-Θα ζήσω ή θα πεθάνω; σκεφτόταν.

Το άλογο στη θάλασσα παλεύει με τη Λεηλήγουστρα και τις σαράντα φοράδες. Η θάλασσα φούσκωνε και άφριζε. Ο ήλιος βασίλευε και το άλογο δεν φαινόταν πουθενά.

Ξαφνικά βλέπει τη Λεηλήγουστρα να βγαίνει, όχι όμως το μαύρο άλογο.

-Ωχ, αλίμονό μου! Χάθηκε το τυχερό μου.

Ετοιμάζεται να πέσει στη θάλασσα. Άλλα να, πίσω πίσω έβγαινε ο μαύρος του. Κατακουρασμένος, με σκισμένα τα δέρματα, σε άθλια κατάσταση.

-Νίκησα, του είπε. Τώρα πρέπει να την ξεγελάσουμε. Μόλις σε πλησιάσει, ανέβα στη ράχη της και τρέξε στο παλάτι. Οι άλλες φοράδες θα τρέξουν πίσω της.

Γλυκομιλάει στη Λεηλήγουστρα, όταν τον πλησιάζει. Πηδάει στη ράχη της και πάει στον βασιλιά. Πίσω πήγαιναν οι φοράδες και πιο πίσω ακόμα το μαύρο άλογο.

Έφτασαν στο παλάτι του βασιλιά. Ο βασιλιάς καθόταν στο θρόνο του. Πάει το παλικάρι και του λέει:

-Πολλά τα χρόνια σου βασιλιά. Σου έφερα τη Λεηλήγουστρα και τις σαράντα φοράδες.

Ο βασιλιάς γύρισε στη βασιλομάνα:

-Βασιλομάνα, η επιθυμία σου πραγματοποιήθηκε. Ήρθε η ώρα να σε κάνω βασίλισσα. Άλλα η πουλομάνα ήξερε ποιος έφερε τη Λεηλήγουστρα και του είπε:

-Θέλω κάτι ακόμα να κάνεις. Να αρμέξεις όλες τις φοράδες.

-Καλά, ό,τι θέλεις θα το κάνω. Ο λόγος σου για μένα είναι νόμος.

Ο βασιλιάς δεν χάνει καιρό και καλεί το παλικάρι να του δώσει την εντολή.

Εκείνος κατέβασε το κεφάλι στεναχωρημένος. Δεν θα τελειώσουν τα βάσανά μου. Το άλογο ας είναι καλά. Αυτό πάλι θα με σώσει. Πάει και του τα λέει όλα.

-Κι άλλο θέλημα πρέπει να κάνω. Να αρμέξω τις φοράδες.

-Οι φοράδες είναι άγριες, γι' αυτό το άρμεγμά τους είναι δύσκολο. Άλλα μη φοβάσαι καθόλου. Εγώ θα είμαι κοντά σου και θα χλιμιντρίζω δυνατά. Αυτές θα φοβηθούν και δεν θα κουνηθούν. Εσύ άρμεξε με την ησυχία σου.

Όπως τα είπε έτσι έκαναν. Άρμεξε τις φοράδες, γέμισε ένα μεγάλο κουβά γάλα και πήγε στο βασιλιά.

Βασιλιά πολυχρονεμένε, άρμεξα τις φοράδες και γέμισα αυτό τον κουβά.

Μετά ο βασιλιάς γύρισε στη βασίλισσα.

-Πεντάμορφή μου, άρμεξα τις φοράδες. Θέλεις άλλο τίποτα;

Η πουλομάνα ήξερε ότι όλα τα θελήματα τα έκανε το παλικάρι, γι' αυτό λέει στον βασιλιά:

-Άλλο ένα θέλημα θα κάνεις που θα είναι το τελευταίο.

-Ο, τι θέλεις πες το μου και θα το κάνω.

-Θέλω να λουστείς με το γάλα των φοράδων.

-Αυτή είναι εύκολη δουλειά. Θα την κάνω. Άλλα, αμέσως μετά θα κάνουμε τον γάμο.

Αυτά είπε και πήγε να ετοιμαστεί. Καθώς πήγαινε, σκέφτηκε:

-Μήπως πάθω κάτι κακό; Δεν βάζω πρώτα το παλικάρι μέσα και μετά να μπω εγώ! Και του λέει:

-Θέλω να λουστείς με το γάλα που άρμεξες.

-Δε θα γλιτώσω από αυτόν. Καλά μου είπε η μάνα θα με φάει η ξενιτιά, και θυμήθηκε τα λόγια του φτερού:

-Όποιος με πάρει θα μετανιώσει, και όποιος δεν με πάρει πάλι θα μετανιώσει.

Τι το ήθελα το φτερό και μπήκα σε τόσους μπελάδες. Πάει στο άλογο και λέει τη στεναχώρια του.

-Αυτό θα είναι το τελευταίο σου βάσανο. Όταν θα λούζεσαι θα είμαι κοντά σου. Εσύ μου γλίτωσες τη ζωή και θα στο ανταποδώσω. Πάμε να λουστείς και μη φοβάσαι. Θα δέσεις πρώτα όλες τις φοράδες με τη μάνα τους τη Λεηλήγουστρα. Μόλις μπεις στο γάλα, θα ρουφήξω όλο το δηλητήριο που έχει μέσα. Το ίδιο θα κάνουν και οι φοράδες. Εσύ έμπα μέσα και έβγα γρήγορα. Με τον βασιλιά τι θα γίνει, δεν ανακατεύομαι.

Αυτά είπε το άλογο, γιατί ήξερε καλά πως όποιος λουστεί με τέτοιο γάλα θα λιώσει σα βούτυρο.

Μέσα στον αυλόγυρο μαζεύτηκε κόσμος και κόσμος για να δει το λούσιμο.

Ήρθε ο βασιλιάς, η βασίλισσα, ήρθε και το παλικάρι. Έδεσε γύρω την Λεηλήγουστρα και τις φοράδες. Αυτές ρούφηξαν το δηλητήριο και το παλικάρι μπήκε στο γάλα και βγήκε αμέσως.

Είδε ο βασιλιάς ότι δεν έπαθε τίποτε και γρήγορα μπήκε μέσα και αυτός. Δεν πρόφτασε όμως να βγει, γιατί ο μαύρος και οι φοράδες σταμάτησαν να ρουφούν το δηλητήριο. Έτσι έλιωσε. Και αυτό ήταν το τέλος του βασιλιά που ήθελε να κάνει κακό στο παλικάρι. Έτσι έμεινε η βασίλισσα με το παλικάρι. Άνοιξε την καρδιά της και του είπε πως τον αγαπά και θέλει να τον κάνει άντρα της και βασιλιά στο βασίλειό της.

Χάρηκε ο νέος, την ευχαρίστησε και όλοι μαζί πήγαν στο παλάτι της βασίλισσας να γίνει ο γάμος.

Στον γάμο το παλικάρι έφερε και τη μητέρα του. Η μάνα και ο νέος είπαν τα βάσανα που τράβηξαν, αγκαλιάστηκαν και φιλήθηκαν. Η μάνα είπε στο παλικάρι:

-Τα κακά που ζήσαμε πέρασαν. Από εδώ και μπρος χαρές και πανηγύρια.

-Ναι, μάνα. Εγώ βασιλιάς με μια πανέμορφη γυναίκα, εσένα, τον μαύρο, τις φοράδες, τη Λεηλήγουστρα και τα χρυσά πουλιά. Με τόσα καλά θα κυβερνήσω με αγάπη και δικαιοσύνη. Όλοι θα είμαστε ευτυχισμένοι.

Εκείνοι εκεί, εμείς εδώ, εμείς ζούμε καλύτερα.

Leiligoustra

Polish text

Dawno temu była wdowa która mieszkała ze swoim synem. Pracowała bardzo ciężko by syn miał wszystko, co potrzebuje i on nigdy nie narzekał, że był sierotą. Minęło kilka lat a chłopiec zmężniał i stał się bardzo silnym i mądrym młodzieńcem.

Jeszcze większa od jego siły i urody była jego dobroć. Kiedy widział swoją matkę wracającą do domu zmęczoną i zapracowaną bardzo go to bolało.

Pewnego dnia powiedział jej.

- „Mamo, postanowiłem wyruszyć w dalekie kraje by szukać szczęścia i zdobyć pieniądze”

Jej serce zamarło. Była w stanie znosić trudy życia i biedę ale nie była w stanie to robić bez obecności ukochanego syna.

- „Jesteś całym moim życiem i robię to wszystko dla ciebie. Jak ja mogę żyć bez Ciebie? Przecież jest tu nam dobrze. Zostać i bądź moim szczczęściem na starość”.

- „Mamo, podjąłem już decyzję. Jadę znaleźć szczęście gdzieś indziej. Jeśli stracę wszystko lub zdobędę majątek wróć i zaopiekuj się tobą. Pobłogosław mi i żebym mógł wyruszyć w podróż”.

Następnego dnia przed świętem młodzieńiec zapakował do plecaka chleb, wziął nóż ojca i z błogosławieństwem matki ruszył przed siebie. Wędrował przez wzgórza i doliny sypiąc pod drzewem. Pewnego dnia, kiedy wędrował przez łąkę zobaczył coś świecącego. Podszedł bliżej i zobaczył złote pióro. Kiedy zbliżył się, by je chwycić, usłyszał głos.

- „Ktokolwiek weźmie mnie, będzie żałował, ktokolwiek nie weźmie mnie, też będzie żałował”.

- „Zabiorę cię ze sobą, cokolwiek ma się stać” - powiedział chłopiec i włożył go do kieszeni. Kiedy dotarł do morza usiadł pod drzewem i zasnął. Nagle obudził go hałas. Zobaczył dwunastu dzikich jeźdźców próbujących osiąć dzikiego konia. Kiedy koń próbował wyrwać się z matni, wpadł do dołu. Jeźdzy otoczyli dół i zaczęli rzucać kamieniami.

- „Oh, oni zabiją konia a potem mnie” – pomyślał i przypomniał sobie złote pióro i słowa „ktokolwiek mnie weźmie będzie żałował i ktokolwiek mnie porzuci też będzie żałował”.

Włożył rękę do kieszeni, dotknął złotego pióra i rzucił się w stronę jeźdźców. Kiedy zobaczyli go, przerazili się i uciekli. Młodzieńiec wyciągnął konia z dołu a koń powiedział do niego ludzkim głosem:

- „Ocaliłeś mnie przed dzikimi jeźdźcami i to przyniesie ci szczęście”.

Młodzieńiec wskoczył na konia i powędrował dalej. Po długiej podróży przybyli do pałacu. Zapukał do drzwi i służący je otworzył.

- „Co chcecie ?”

- „Jest noc i ja i koń nie mamy gdzie się zatrzymać. Czy możemy przenocować tutaj?”. Konia zaprowadzili do stajni a młodzieńcowi dali pokój. Kiedy rozbierał się, złote pióro upadło na podłogę. Położył je na oknie. Nagle całe pokój rozjaśniął blaskiem. Zaniepokojona służba zapukała do drzwi, pytając, co to jest co tak rozświetliło komnatę. - „A nic takiego – to pióro tak świeci”.

Służba pobiegła do króla.

- „Najjaśniejszy Panie, nasz gość ma piórko, które rozświetlało cały pałac”.

- „Przyprowadzić go do mnie ze tym piórkiem, żebym mógł zobaczyć, co to jest”.

Młodzieńiec przyszedł do króla i wyjaśnił mu, jak znalazł pióro na łące.

- „Ty znalazłeś pióro ale nie znalazłeś właściciela. Jeśli nie znajdziesz właściciela, zetnę ci głowę”.

Rankiem młodzieńiec poszedł do stajni nakarmić i napiąć konia i zamysłony powiedział - „Co ja teraz zrobię?”

Koń usłyszał go i spytał:

- „Co tam mamroczesz?”

- „Król rozkazał mi bym przyprowadził właściciela złotego pióra i jeśli tego nie zrobię zetnę mi głowę”.

- „Nie martw się” - powiedział koń – „Królowa posiada ptaki ze złotymi piórami. Jutro rano przyprowadzimy ją tutaj ale najpierw musisz zrobić parę rzeczy. Kiedy przybędziemy do pałacu i wkradniemy się do ogrodu, złap ją i posadź na mnie trzymając ją mocno. Ona zacznie krzyczeć i wymyślać na ciebie ale ty masz milczeć”.

Następnego dnia o świcie młodzieńiec przygotował konia i razem wyruszyli. Magiczny koń pędził jak błyskawica. Wpadli do ogrodu i młodzieńiec chwycił królową i posadził ją na koniu . Królowa próbowała wyrwać się ale silny młodzieńiec trzymał ją mocno. Kiedy królowa zrozumiała, że nie uda jej się wyrwać zaczęła krzyczeć i wymyślać. Młodzieńiec nie odpowiadał ani słowem. Kiedy przybyli do pałacu młodzieńiec poszedł z nią do króla.

- „Jego wysokość - to jest właścicielka pióra”.

Kiedy król ją zobaczył natychmiast zakochał się. Kiedy młodzieńiec odszedł król poprosił królową, żeby wyszła za niego. Ale ona zakochała się w młodzieńcu i dlatego powiedziała do króla .

- „Jeśli chcesz żebym wyszła za ciebie musisz zdobyć dla mnie Leiligoustra”.

- „A co to jest ?” – spytał król.

- „To jest żyjąca w morzu kobyła z 40 kłaczami. Kiedy przyprowadzisz je tutaj, wyjdę za ciebie”.

Król posłał po młodzieńca.

- „Słuchaj. Teraz masz wyciągnąć z morza i przyprowadzić tutaj Leiligoustra. Jeśli nie – zetnę ci głowę”.

Młodzieńiec poszedł do konia i powiedział mu o nowym rozkazie króla.

- „To, co ci rozkazał, jest bardzo trudne do wykonania. Leiligoustra żyje w morzu razem z 40 kłaczami. Ja mieszkałem z nimi. W dniu, w którym ty mnie ocaliłeś wyszedłem na ląkę popaść się. Winny jestem ci wdzięczność i mówię ci, że szczęście Cię nie ominie. Pójdź do króla i poproś go o 40 futer i o 40 kilo smoły”.

Młodzieńiec poszedł do króla i poprosił o te rzeczy. Król zgodził się i młodzieńiec przyniósł wszystko do konia.

- „Teraz posmaruj mnie smołą i przyklej na mnie wszystkie futra. Kłacze są bardzo dzikie i kiedy znajdę się blisko nich będą kopać i gryźć. W warstwach futer może uda mi się uniknąć ran i będę w stanie wyprowadzić je z morza. Jeśli nie, zabiją mnie”.

Kiedy młodzieńiec skończył układanie futer, koń wskoczył do morza i zanurzył się. Młodzieńiec usiadł na skale i czekał. Koń walczył z Leiligoustra i czterdziestoma kłaczami. Morze burzyło się i kipiało. Słońce już zaszło a konia nie było widać . Nagle młodzieńiec zobaczył wychodzącą z morza Leiligoustra ale nie mógł dostrzec nigdzie czarnego konia. Już chciał skakać w morze, kiedy czarny koń pojawił się za Leiligoustra z rozdartymi skórami, bardzo zmęczony i wynędzniały.

- „Wygrałem ale teraz musimy ją oszukać. Kiedy ona zbliży się do Ciebie, wsiądź na nią i pojedź na niej aż do pałacu. Pozostałe konie pójdą za wami”.

Młodzieńiec czule przemówił do Leiligoustra i następnie dosiadł ją i pojechał na niej aż do pałacu. 40 kłaczy pognało za nimi a trochę dalej biegł czarny koń.

Król powiedział do księżniczki:

- „Pani moja, twoje pragnienie spełniło się. Czas, byś stała się moja królową”.

Ale ona wiedziała kto rzeczywiście przyprowadził do niej Leiligoustra i powiedziała do króla.

- „Chcę, żebyś spełnił jeszcze jedno życzenie. Chcę, żeby wszystkie kłacze zostały wydowane”

Król wezwał młodzieńca i wydał nowy rozkaz. Młodzieńiec bardzo się zasmucił.

- „Moje męki nigdy się nie skończą” - wymamrotał i przypomniał sobie słowa wypowiedziane przez złote pióro.

- „Dobrze że mam konia. To jedyna rzecz, która jest w stanie mnie ocalić”.

Poszedł i wszystko opowiedział koniowi.

- Kazano mi wydoić wszystkie kłacze”.

- „To będzie trudne bo one są dzikie. Ale spokojnie - ja będę stał obok ciebie i zacznę rżeć. To je wystraszy i one nie ruszą się. Wtedy będziesz mógł je wydoić bez żadnych trudności”.

I tak się stało. Wydoił wszystkie kłacze aż wiadro wypełniło się po brzegi mlekiem.

- „Piękna moja, wydoałem wszystkie kłacze. Czy chciałabyś coś jeszcze ?”

Królowa wiedziała, że to młodzieńiec wszystko zrobił dla króla i powiedziała:

- „Chciałabym jeszcze ostatnią rzecz ?”

- „Powiedz mi, zrobię co tylko zechcesz”.

- „Chce żebyś wykapał się w mleku kłacz”.

- „To łatwe. Zrobię to ale zaraz po tym jak się pobierzemy” - powiedział król.

Kiedy był już gotowy do kąpieli pomyślał, że może coś złego mu się przydarzyć więc postanowił żeby młodzieńiec pierwszy się wykapał. Zawała go i powiedział:

- „Chcę, żebyś wykapał się w mleku które przyniosłeś”.

Młodzieńiec wyszedł by znaleźć konia i powiedzieć mu nową wiadomość.

- „To będzie ostatnie poświecenie. Pierwsza rzecz – musisz przywiązać wszystkie kłacze do Leiligoustra. Kiedy zanurzysz się w mleku będę wysysał wszystką truciznę z niego i kłacze będą robiły to samo. Wskocz do mleka i wyskocz szybko ale nie wiem co będzie, kiedy król się w nim wykapie. Ktokolwiek kąpie się w tym mleku roztopia się w nim jak masło”.

Ludzie zbiegli się na dziedzińcu zamku by zobaczyć kąpiel.

Kiedy wszyscy już się zebrali młodzieńiec przywiązał kłacze wokół Leiligoustra. One wyssały truciznę z mleka i młodzieńiec szybko zanurzył się w mleku i zaraz też wyskoczył z niego. Król widząc, że nic się nie stało młodzieńcowi również zanurzył się w mleku ale czarny koń i kłacze już nie wysysały trucizny więc król roztopił się. To był jego koniec. Kiedy młodzieńiec został sam z królową ona otworzyła serce przed nim i

powiedziała że go pokochała. To go bardzo ucieszyło i razem poszli do pałacu by wziąć ślub. Młodzieniec sprowadził swoją mamę do królestwa i opowiedzieli sobie jak bardzo cierpieli bez siebie przez te lata więc mocno się uściskali.

- „Od teraz będziemy tylko bawić się i świętować” - powiedziała matka do niego.

- „Tak mamo, jestem królem i mam piękną żonę, ciebie, moje czarnego konia, stado klaczy i Leiligoustra oraz złote pióro. Mając to wszystko będę rządził z troską i sprawiedliwie. Wszyscy będą szczęśliwi”.

Oni żyli dawno temu my żyjemy tu i my żyjemy lepiej.

Leiliguoustra

Portuguese text

Era uma vez uma viúva que vivia com o filho. Trabalhava arduamente para que ao filho nada faltasse e para que ele nunca se queixasse de ser órfão. Os anos passaram, o rapaz cresceu e tornou-se forte e bonito. Quando via a mãe regressar a casa cansada e esgotada, o rapaz ficava de coração condoído.

Um dia disse-lhe:

– Mãe, decidi ir correr mundo para encontrar a minha sorte e fazer fortuna.

O coração dela partiu-se. Podia suportar a pobreza mas não era capaz de carregar o fardo de ver o filho partir para terras estrangeiras.

– És a única pessoa que amo em toda a minha vida e faço o que for preciso por ti. Como posso eu viver sem ti? Estás bem aqui. Fica comigo e dá-me essa felicidade na minha velhice.

– Mãe, já tomei a minha decisão. Vou procurar a minha fortuna noutro local. Ou me perco ou hei-de voltar para junto de ti e viveremos confortavelmente. Dá-me a tua bênção para que eu possa partir.

No dia seguinte, antes de amanhecer, o rapaz pegou na sacola com algum pão, no canivete do pai, recebeu a bênção da mãe e partiu. Subiu e desceu montes e colinas. À noite dormia debaixo das árvores. Um dia, estava ele a caminhar por um campo, quando viu uma coisa que brilhava. Aproximou-se e viu que era uma pena dourada. Quando estendeu a mão para pegar nela, ouviu uma voz humana.

– Quem me apanhar há-de arrepender-se e quem não me apanhar também se arrependerá!

– Apanho-te e quero lá saber o que acontece.

Pegou na pena dourada, pô-la no bolso e continuou o seu caminho. Quando chegou ao mar, sentou-se debaixo de uma árvore e adormeceu.

Enquanto dormia ouviu uma barulheira e acordou. Viu doze arruaceiros atrás de um cavalo selvagem que fugia e que acabou por cair num fosso. Os arruaceiros reuniram-se em volta do fosso e começaram a atirar pedras ao cavalo. Ai... valha-me Deus, ainda matam o cavalo e depois matam-me a mim, pensou ele. Lembrou-se da pena dourada e das palavras “quem me apanhar há-de arrepender-se e quem não me apanhar também se arrependerá” e pôs a mão no bolso, tocou na pena dourada e atirou-se aos arruaceiros. Estes, quando o viram, encheram-se de medo e fugiram.

O rapaz puxou o cavalo para fora do fosso e o cavalo disse-lhe com voz humana:

– Já que me salvaste dos arruaceiros, serei a tua sorte.

O rapaz montou no cavalo e continuou viagem. Depois de algum tempo, chegaram a um palácio. Bateu à porta e um criado veio abrir.

– O que deseja?

– Já é noite e eu e o meu cavalo não temos onde ficar. Podemos pernoitar por aqui?

Prenderam o cavalo no estábulo e puseram o rapaz num quarto. Quando estava a mudar de roupa, a pena dourada caiu no chão. O rapaz pegou nela e pô-la na janela e de repente todo o quarto se iluminou. Os criados, surpreendidos com a luz, bateram à porta e perguntaram-lhe:

– Que coisa é esta que ilumina todo o palácio?

– Nada que seja importante; é apenas uma pena que brilha.

Os criados foram ter com o rei.

– Sua Majestade, o visitante tem uma pena que ilumina todo o palácio.

– Tragam-no à minha presença com a pena para que o possamos ver.

O rapaz foi ter com o rei e contou-lhe como tinha encontrado a pena no campo.

– Encontraste a pena, mas não encontraste a quem pertence. Se não encontrares o dono da pena mando cortar a tua cabeça.

Na manhã seguinte o rapaz foi ao estábulo e enquanto dava de comer e de beber ao cavalo ia pensando para consigo mesmo:

– E agora que vou eu fazer?

O cavalo entreouviu-o e perguntou:

– O que estás para aí a murmurar?

– O rei ordenou-me que trouxesse a coisa ou pessoa a quem pertence esta pena dourada à sua presença e se eu não o fizer, manda-me cortar a cabeça.

– Não te aflijas, disse o cavalo. Há uma rainha que tem pássaros com penas douradas. Não ta posso trazer aqui, mas eis o que vamos fazer. Quando chegarmos ao palácio e corrermos ao jardim, agarras nela e põe-na sobre o meu dorso, segurando-a bem. Ela começará a gritar e a praguejar, mas tu não dirás uma única palavra.

No dia seguinte, logo de madrugada, o rapaz preparou o cavalo e partiu. O cavalo mágico avançava como um relâmpago. Cavalgou pelo jardim dentro, o rapaz agarrou na rainha e atirou-a para cima da montada.

Quando a rainha percebeu que não conseguia fugir, começou a gritar e a praguejar. O rapaz não disse uma única palavra.

Quando chegaram ao palácio, o rapaz levou a rainha diretamente ao rei.

– Majestade, eis a possuidora da pena.

Quando o rei a viu, ficou apaixonadíssimo por ela e quando o rapaz se foi embora, o rei pediu à rainha que se casasse com ele. Só que ela tinha-se apaixonado pelo rapaz e o que respondeu ao rei foi isto:

– Para me desposares tens de me trazer Leiligoustra.

– E o que é isso?

– Leiligoustra é uma égua que vive com quarenta éguas no mar.

Quando ma trouxeres serei tua mulher.

O rei mandou chamar o bonito rapaz.

– Ouve com atenção, disse-lhe. – Tens de ir ao fundo do mar e trazer-me Leiligoustra, senão corto-te a cabeça.

O rapaz voltou a ir ter com o cavalo e contou-lhe da nova ordem.

– Aquilo que ele te pede é muito difícil. Leiligoustra vive no mar com as suas quarenta éguas. Eu que era macho vivia com elas e no dia em que me salvaste dos arruaceiros andava a pastar cá fora. Devo-te esse favor e disse-te que seria a tua sorte, por isso vai ter com o rei a pede-lhe quarenta peles e quarenta quilos de alcatrão.

O rapaz foi ter com o rei e pediu-lhe essas coisas. O rei concordou e o rapaz levou as coisas ao cavalo.

– Agora, disse o cavalo – besunta-me com o alcatrão e cola-me uma pele. Repete a operação até teres colado todas as peles. As éguas são muito selvagens e quando me aproximar delas hão-de morder-me e dar-me coices. Assim coberto de peles, talvez seja capaz de fugir e de as conduzir para fora do mar. Se não o conseguir, matam-me.

Quando o rapaz acabou de colar as peles, o cavalo saltou para o mar. O rapaz sentou-se num rochedo à espera. O cavalo lutou com Leiligoustra e com as quarenta éguas enquanto o mar espumava e borbulhava. O sol já se punha no horizonte e o cavalo sem aparecer, quando de repente o rapaz viu Leiligoustra que saía do mar e nada do cavalo preto. Estava à beira de cair no mar quando viu que o cavalo preto se erguia por detrás de Leiligoustra, com as peles todas rasgadas e muito magoado.

– Ganhei, disse o cavalo preto. – Agora temos de a enganar. Quando ela se aproximar de ti, monta nela e segue para o palácio. As outras éguas seguir-te-ão.

O rapaz pôs-se de falinhas mansas com Leiligoustra e quando ela se aproximou dele, saltou para a garupa dela e dirigiu-se imediatamente ao rei. As quarenta éguas seguiram-nos e mais atrás seguia o cavalo preto.

O rei disse à rainha:

– Sua Alteza, o seu desejo cumpriu-se. Está na hora de se tornar minha rainha.

Só que ela bem sabia quem lhe tinha trazido Leiligoustra e respondeu-lhe:

– Quero que façais mais uma coisa, que tireis o leite a todas as éguas.

O rei chamou o rapaz para lhe dar a nova ordem e ele ficou amargurado. – Os meus sofrimentos nunca hão-de acabar, murmurou, recordando-se mais uma vez das palavras da pena. – Deus seja louvado que tenho o cavalo, que me há-de salvar outra vez. E lá foi ter com o cavalo e contou-lhe tudo.

– Mandaram-me tirar o leite às éguas.

– Vai ser difícil, porque as éguas são selvagens. Mas não temas, porque estarei a teu lado a relinchar alto. Isso vai assustá-las e elas não se moverão. Vais ver que não terás problema para lhes tirar o leite.

E assim aconteceu. Tirou o leite às éguas, encheu um grande balde e levou-o ao rei.

O rei disse à rainha:

– Minha bela, já ordenhei as éguas. Mais algum desejo?

A rainha sabia que tinha sido o rapaz que tinha feito tudo para o rei e por isso disse:

– Mais um último pedido.

– Dizei. Farei tudo o que desejardes.

– Quero que tomes banho no leite das éguas.

– É fácil. Vou já fazê-lo e logo a seguir casaremos, disse o rei.

Quando se preparava para o banho, o rei refletiu que lhe podia acontecer alguma coisa de mal e decidiu obrigar o rapaz a meter-se no banho primeiro. Chamou-o e disse-lhe:

– Quero que tomes banho no leite que trouxeste.

E lá partiu o rapaz à procura do cavalo para lhe contar a novidade.

– Será o teu derradeiro sofrimento. Contudo, primeiro tens de amarrar as éguas à mãe delas, Leiligoustra. Quando te meteres no banho de leite eu hei-de sorver todo o veneno que existe nele. As éguas hão-de fazer o mesmo. Entra e sai depressa. Só não sei o que acontecerá ao rei, pois quem toma banho naquele leite derrete como manteiga.

Houve muita gente que se reuniu no pátio para observar o banho. Quando já todos tinham chegado, o rapaz prendeu as éguas em torno de Leiligoustra. Elas sorveram o veneno do leite e o rapaz entrou e saiu do leite muito depressa. Como o rei viu que nada tinha acontecido ao rapaz, entrou no banho de leite, só que, como o cavalo e as éguas tinham deixado de sorver o veneno, o rei derreteu. Foi o fim dele.

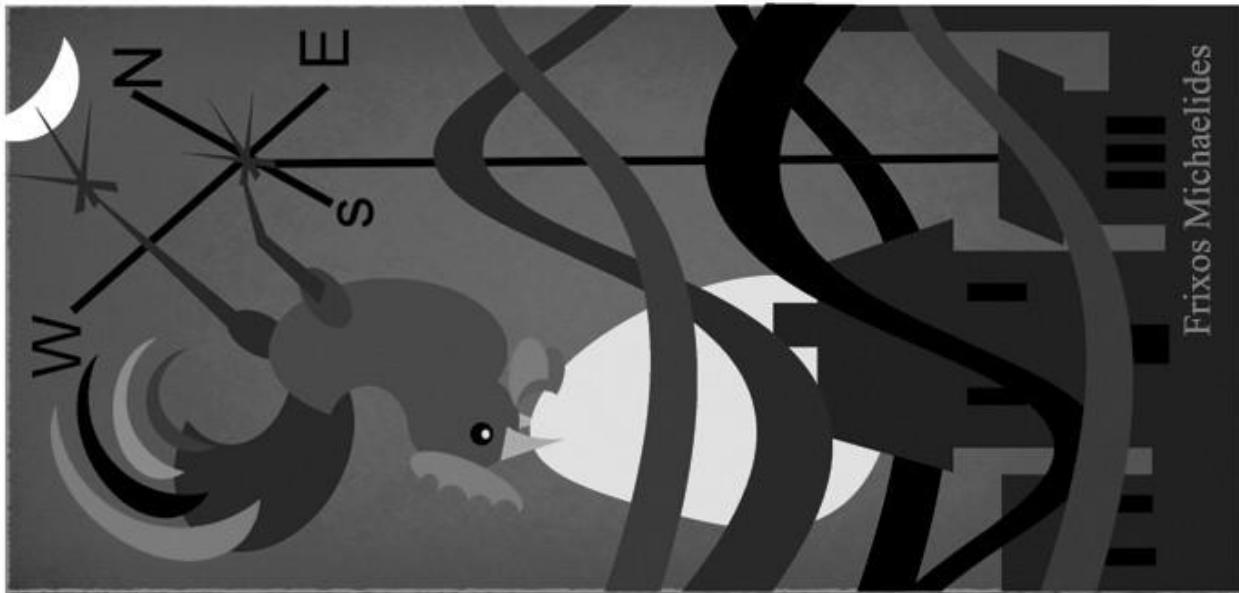
Quando o rapaz ficou sozinho com a rainha, ela abriu-lhe o seu coração e disse-lhe que o amava. Ele ficou todo contente e partiram para o palácio da rainha, onde se casaram. Ele trouxe a mãe para o reino, contaram um ao outro tudo o que lhes tinha acontecido desde que se tinham separado, abraçaram-se e beijaram-se.

– Daqui em diante só havemos de ter alegrias e celebrações, disse a mãe ao rapaz.

– Pois sim, minha mãe, agora que sou rei e tenho uma bela esposa, tu, o meu cavalo preto, as éguas, Leiligoustra, e os pássaros dourados. Com todos eles sei que hei-de governar com amor e justiça. Seremos muito felizes.

E foram. Ali viveram e nós vivemos aqui e vivemos ainda melhor que eles.

Frixos Michaelides

The three brothers

English text

Once upon a time, there was a poor man who had three children. When he died, the only property he had was a sickle (a tool with a curved blade, used for harvesting), a cat, and a rooster. He left the sickle to his older son, the cat to the second son, and the rooster to his youngest son.

In the morning, they went on a journey looking for work and each followed a different path. The first son with the sickle arrived at a village and saw the villagers harvesting the wheat with knives. He asked them:

“Why do you harvest the wheat this way?”

“How else should we be doing it?” They replied.

“This is how you should do it!” He said, and began to quickly harvest the wheat with his sickle.

The villagers were amazed and they asked him:

“How much do you sell it for?”

“A bag of gold,” he said.

He took the gold and returned to the village.

The second son, carrying the cat with him, arrived at another village and went to a monastery to get some rest. When the monks laid the table for dinner, the son saw that half of them were eating and the others were chasing mice with pieces of wood in their hands, because there were so many mice jumping on the table and grabbing the bread. He took the cat out of the bag and set it free. The cat chased the mice and ate quite a few. Immediately the mice disappeared. The monks were observing with open mouths because it was the first time they were seeing such an animal. They asked whether he was selling the cat and if yes, for how much?

“Two bags of gold,” he said.

They gave him the gold, he gave them the cat, and he returned to his village.

The youngest son, who had the rooster, had chosen a very long road and after a long time he arrived in a country where people were very primitive. When the night fell, he saw people fleeing and asked:

“Where are you going?”

“Can’t you see? The day has just left, so we go to find it and bring it back.”

This happened every night. They looked for the day all night long. When they thought they had found the day they would return to their country to work. But when day and night were of the same length, they were unable to work. It would get dark by the time they were back and they would begin again their journey to find the day.

The youngest son pulled out of the bag the rooster and said:

“This one will bring you the day.”

They were puzzled.

“But how can this thing bring us the day if we are not going to find it?” They asked.

“Wait and see. Sit around this rooster and wait.”

They gathered around the rooster and waited. At dawn the rooster crowed. They were shocked and asked why it was acting this way. The youngest son told them that it would soon bring the day and in a while it begun to dawn.

The rooster crowed again and it became day. They were crazy with joy because they were spared the trouble of going back and forth trying to find the day! They begged the boy to let them have the rooster and they would give him any amount of gold he wanted. He asked for three bags of gold. He was given the money and returned to his village. There, he found his brothers and they lived together happily ever after.

Die drei brüder

German text

Es war einmal ein armer Mann, der hatte drei Söhne. Als er starb, bestand sein ganzer Besitz aus einer Sichel, einer Katze und einem Hahn. Er hinterließ die Sichel seinem ältesten Sohn, die Katze dem zweiten und die Hahn dem jüngsten.

Am nächsten Morgen machten sie sich auf den Weg, um Arbeit zu suchen, und jeder nahm einen anderen Pfad. Der erste Sohn kam mit der Sichel zu einem Dorf und sah, dass die Dorfbewohner Getreideähren mit Messern ernteten. Er fragte sie:

„Warum erntet ihr so?“

„Wie sollen wir es sonst tun?“, antworteten sie.

„So sollt ihr es machen!“, sagte er, und er begann rasch mit seiner Sichel die Ähren zu schneiden.

Die Dorfbewohner waren erstaunt und fragten ihn: „Um wie viel verkaufst du das?“

„Für einen Sack Gold“, sagte er.

Er nahm das Gold und kehrte in sein Dorf zurück.

Der zweite Sohn trug die Katze mit sich und gelangte zu einem anderen Dorf, wo er zum Kloster ging, um sich auszuruhen. Als ihn die Mönche zu Tisch einluden, sah der zweite Sohn, dass nur die Hälfte von ihnen aß, die anderen aber mit Holzprügeln Mäuse jagten. Denn es gab so viele Mäuse, dass sie auf die Tische sprangen und das Brot stahlen. Er nahm die Katze aus seinem Sack und ließ sie frei. Die Katze jagte die Mäuse und aß einige von ihnen auf. Sofort verschwanden die anderen. Das beobachteten die Mönche mit offenem Mund, denn es war das erste Mal, dass sie so ein Tier sahen. Sie fragten, ob er die Katze verkaufen wolle und, wenn ja, um welchen Preis.

„Für zwei Säcke Gold“, sagte er.

Sie gaben ihm das Gold, er überließ ihnen die Katze und kehrte in sein Dorf zurück.

Der jüngste Sohn, der den Hahn geerbt hatte, hatte einen langen Reiseweg ausgewählt. Nach langer Zeit kam er in ein Land, wo die Menschen sehr einfach waren. Als die Nacht hereinbrach, sah er, dass die Leute wegliefen, und fragte sie:

„Wo geht ihr hin?“

„Kannst du das nicht sehen? Der Tag ist verschwunden, und wir gehen ihm nach, um ihn zurückzubringen.“

So geschah es jede Nacht. Sie suchten die ganze Nacht lang den Tag. Als sie glaubten, den Tag wider gefunden zu haben, kehrten sie zu ihrer Arbeit zurück. Aber wenn Tag und Nacht von gleicher Länge waren, konnten sie nicht abreiten, denn es wurde finster, sobald sie wieder zurück waren und sie begannen von neuem mit ihrer Suche nach dem Tag.

Der jüngste Sohn holte den Hahn aus seinem Sack und sagte:

„Dieser hier wird euch den Tag zurückbringen.“

Alle waren verdutzt.

„Wie kann uns das da den Tag bringen, den wir nicht und nicht finden können?“, fragten sie.

„Wartet und seht! Setztet euch um den Hahn und wartet geduldig!“

Sie versammelten sich um den Hahn und warteten. Vor Morgengrauen krähte der Hahn. Alle waren bestürzt und fragten, warum er dies tat. Der jüngste Sohn erklärte ihnen, dass der Hahn den Tag zurückrufen würde. Und wirklich begann es kurz darauf zu dämmern.

Der Hahn krähte noch einmal und es wurde Tag. Die Bewohner des Landes waren verrückt vor Freude, denn sie ersparten sich die Mühe, jeden Abend den Tag suchen zu gehen. Sie bat den Burschen, ihnen den Hahn zu überlassen. Sie würden ihm dafür so viel Gold geben, wie er

wollte. Er verlange drei Säcke Gold. Sie gaben ihm seinen Lohn und er kehrte in sein Dorf zurück.

Dort fand er seine Brüder und wenn sie nicht gestorben sind, leben sie noch heute.

Τα τρία αδέλφια

Greek text

Μια φορά κι έναν καιρό ήταν ένας φτωχός που είχε τρία παιδιά. Όταν πέθανε, η μόνη περιουσία που είχε ήταν ένα δρεπάνι, μια γάτα κι ένας κόκορας. Στον πρώτο γιο άφησε το δρεπάνι, στον δεύτερο τη γάτα και στον τρίτο και μικρότερο τον κόκορα.

Το πρώι ξεκίνησαν για να βρουν δουλειά κι ο καθένας ακολούθησε διαφορετικό δρόμο. Ο πρώτος γιος με το δρεπάνι έφτασε σε ένα χωριό κι είδε τους χωρικούς να θερίζουν το σιτάρι και να κόβουν με τον σουγιά ένα ένα τα στάχυα. Και τους ρώτησε:

- Γιατί θερίζετε έτσι τα στάχυα;
- Και πώς να θερίσουμε; απάντησαν εκείνοι.
- Να, έτσι, όπως εγώ! Κι άρχισε γρήγορα γρήγορα να κόβει τα στάχυα με το δρεπάνι του. Αυτοί σάστισαν και ρώτησαν:
- Πόσο το πουλάς;
- Ένα τσουβάλι χρυσάφι, είπε εκείνος.

Πήρε το χρυσάφι και γύρισε στο χωριό.

Ο δεύτερος με τη γάτα έφτασε σε ένα άλλο χωριό και πήγε σε ένα μοναστήρι για να ξεκουραστεί. Μόλις έστρωσαν τραπέζι το βράδυ οι καλόγεροι για να φάνε, είδε ότι οι μισοί έτρωγαν και οι άλλοι κυνηγούσαν τα ποντίκια με τα ξύλα στα χέρια, γιατί ήσαν τόσα πολλά που πηδούσαν πάνω στο τραπέζι και τους άρπαζαν το ψωμί.

Όταν είδε αυτό το πράγμα, έβγαλε από το τσουβάλι τη γάτα, την άφησε ελεύθερη κι αυτή άρχισε να κυνηγά τα ποντίκια, άλλα έτρωγε κι άλλα έπνιγε. Αμέσως τα ποντίκια εξαφανίστηκαν. Οι καλόγεροι έμειναν μ' ανοιχτό το στόμα, γιατί πρώτη φορά βλέπανε αυτό το ζώο και ρώτησαν πόσο το πουλάει.

- Δυο τσουβάλια χρυσάφι, είπε.

Του τα έδωσαν, πήραν τη γάτα κι αυτός ξαναγύρισε στο χωριό του.

Ο τρίτος με τον κόκορα, που είχε πάρει πολύ μακρινό δρόμο, έφτασε σε μια χώρα, που οι άνθρωποι ήσαν πολύ οπισθοδρομικοί. Όταν νύχτωσε, είδε τους ανθρώπους να φεύγουν. Και τους ρώτησε:

- Πού πάτε; Γιατί φεύγετε;
- Μα, δεν βλέπεις άνθρωπο πά μας! Έφυγε η μέρα και πάμε να τη βρούμε.

Αυτό γινόταν κάθε μέρα. Κι όταν την έβρισκαν (τάχα), γυρνούσαν στη χώρα τους για να δουλέψουν. Όταν όμως η μέρα με τη νύχτα ήταν ίσια, δεν προλάβαιναν να δουλέψουν, γιατί νύχτωνε και ξεκινούσαν ξανά να βρουν την ημέρα.

Τότε αυτός έβγαλε από τον σάκο του τον κόκορα και τους είπε: Αυτός εδώ θα σας φέρει τη μέρα. Αυτοί απόρησαν.

- Μα πώς είναι δυνατόν, αυτό εδώ να μας φέρει τη μέρα αν δεν πάμε εμείς να τη βρούμε; είπαν.

Και τότε τους είπε: «Περιμένετε και θα δείτε. Καθίστε γύρω από τον κόκορα και περιμένετε».

Αυτοί μαζεύτηκαν γύρω από τον κόκορα και περίμεναν. Τα χαράματα ο κόκορας λάλησε. Αυτοί τρόμαξαν και ρώτησαν γιατί κάνει έτσι. Και το παιδί τους είπε πως θα φέρει σε λίγο την ημέρα. Και σε λίγο άρχισε να χαράζει.

Ο κόκορας ξαναλάλησε και φάνηκε η μέρα. Αυτοί τρελάθηκαν από τη χαρά τους γιατί γλίτωσαν τον κόπτο να πηγαινοέρχονται και όλοι μαζί φώναζαν να τους αφήσει τον κόκορα και όσα λεφτά θέλει θα του δώσουν.

Αυτός ζήτησε τρία τσουβάλια χρυσάφι. Του τα έδωσαν και γύρισε στο χωρίο του. Εκεί βρήκε τα αδέλφια του και έζησαν όλοι μαζί ευτυχισμένοι.

Trzej Bracia

Polish text

Dawno temu był sobie biedny człowiek, który ma troje dzieci. Był tak biedny, że kiedy umarł została po nim tylko kosa, kot i kogut. Kose przekazał najstarszemu synowi, kota średniemu a koguta najmłodszemu. Następnego ranka wszyscy wyruszyli w poszukiwaniu pracy i każdy poszedł inną drogą.

Najstarszy syn, który odziedziczył kosę, przybył do wioski gdzie były żniwa i zboże koszono nożami. Spytał się żniwiarzy:

- „Dlaczego ścinacie zboże nożami?”
 - „Jak inaczej możemy robić?” - odpowiedzieli.
 - „W ten sposób powinniście to robić” - i zaczął ścinać szybko zboże kosą.
- Wieśniacy byli zachwyceni i spytaли się go:
- „Za ile sprzedaż kosę ?”
 - „Za worek złota” - odpowiedział.

Wziął złoto i wrócił do wioski.

Drugi syn, który odziedziczył kota, przybył do innej wioski i wszedł do monasteru by trochę odpocząć. Kiedy zakonnicy usiedli do stołu by spożyć posiłek, zobaczył, że połowa jadła posiłek a druga połowa próbowała przy pomocy kawałka drewna złapać myszy które ganiały po stole i wyjadały chleb. Młodzieńiec wyjął kota z worka i puścił go wolno. Kot natychmiast złapał wszystkie myszy i kilka z nich pożarł. Myszy zniknęły natychmiast. Zakonnicy obserwowali wszystko z otwartymi ustami gdyż po raz pierwszy widzieli takie zwierzę. Spytali młodzieńca czy zamierza sprzedać kota i jeśli tak to za ile?

- „Za dwa worki złota” - odpowiedział. Zakonnicy dali mu złoto, on dał im kota i wrócił do wioski.

Najmłodszy syn, który dostał w spadku koguta wybrał bardzo długą drogę i po bardzo długim czasie przybył do krainy gdzie mieszkali bardzo zacofani ludzie. Kiedy zapadła noc zobaczył że oni gdzieś podążają, więc spytał gdzie idą?

- „Nie widzisz ?” – odpowiedzieli - „Dzień zniknął i musimy go znaleźć i przyprowadzić z powrotem”.

Tak działało się każdej nocy. Oni szukali dnia całą noc. Kiedy dzień nastawał myśleli, że go znaleźli i wracali do swojej krainy pracować. Kiedy jednak dzień i noc zrównywały się, nie byli w stanie pracować. Robiło się już ciemno kiedy po znalezieniu dnia wracali do krainy i znowu musieli ruszać

w poszukiwaniu dnia. Najmłodszy syn wyciągnął koguta z worka i powiedział:

- „Teraz on będzie wam przyprowadzał dzień”.

Wieśniacy byli zaskoczeni:

- „Jak on może nam przynieść dzień jeśli my nie będziemy go szukać?”

- „Usiądźcie wokół koguta i patrzcie”.

Usiedli wokoło koguta i czekali. O świcie kogut zapiął. Były zadziwieni i spytali czemu on tak się zachowuje. Najmłodszy syn powiedział im, że wkrótce nastąpi dzień i po jakim czasie tak się stało. Kogut zapiął ponownie i nastąpił dzień. Wieśniacy oszalali z radości gdyż tyle kłopotu sprawiło im chodzenie tam i z powrotem w poszukiwaniu dnia!

Oni błagali młodzieńca by zostawił im koguta a dali by mu za niego każdą ilość złota. On poprosił o trzy worki złota. Otrzymał co chciał i wrócił do rodzinnej wioski.

Tam spotkał swoich braci i żyli razem długo i szczęśliwie.

Os três irmãos

Portuguese text

Era uma vez um homem pobre que tinha três filhos. Quando morreu as únicas coisas que legou aos filhos foi uma foice, um gato e um galo. Deixou a foice ao filho mais velho, o gato ao segundo e o galo ao filho mais novo.

De manhã os filhos partiram em viagem à procura de trabalho, cada um por seu caminho. O primeiro filho com a foice chegou a uma aldeia onde os campões ceifavam o trigo com facas e perguntou-lhes:

- Porque ceifam vocês o trigo deste modo?
- Como querias que o fizéssemos? – Replicaram eles.
- É assim que vocês deviam fazer! – Disse ele e começou a ceifar com a foice.

Os campões ficaram atónitos e perguntaram-lhe:

- Por quanto vendes essa coisa?
- Um saco de ouro, respondeu ele.

Pegou no ouro e regressou à sua terra.

O segundo filho, acompanhado do gato, chegou a outra aldeia e dirigiu-se ao mosteiro para descansar. Quando os monges puseram a mesa para a ceia, o rapaz reparou que metade deles caçava ratos com pedaços de pau enquanto a outra metade comia, porque havia imensos ratos que saltavam sobre a mesa e abocanhavam o pão. O rapaz tirou o gato do saco e largou-o. O gato caçou os ratos e comeu uns poucos. Os ratos desapareceram imediatamente. Os monges observavam boquiabertos porque era a primeira vez que viam um animal daqueles. Perguntaram ao rapaz se lhes vendia o gato e por quanto.

- Dois sacos de ouro, respondeu ele.

Deram-lhe o ouro e ele deu-lhes o gato e o rapaz regressou à sua terra.

O filho mais novo, que tinha o galo, escolhera uma estrada muito comprida e ao fim de muito tempo chegou a um país onde as pessoas viviam de forma muito primitiva. Ao cair da noite reparou que as pessoas fugiam e perguntou:

- Para onde fogem vocês?
- Não vê? O dia acabou de partir, por isso vamos à procura dele para o trazer de volta.

O ritual acontecia todas as noites. Procuravam o dia durante toda a noite. Quando julgavam tê-lo encontrado, regressavam à terra para

trabalhar. Só que quando a noite e o dia eram do mesmo tamanho, não conseguiam trabalhar. Ficava escuro quando regressavam e recomeçavam imediatamente à procura do dia.

O filho mais novo tirou o galo do saco e disse:

– Este é capaz de vos trazer o dia.

As pessoas ficaram perplexas.

– Como é que isso nos vai trazer o dia se nós não o formos procurar? – Perguntaram.

– Esperem para ver. Sentem-se em volta do galo e esperem.

Juntaram-se em volta do galo e esperaram. Ao amanhecer o galo cantou. As pessoas ficaram chocadas e perguntaram porque fazia ele aquilo. Então o filho mais novo disse-lhes que aquele cantar em breve traria o dia e que em breve amanheceria.

O galo voltou a cantar e amanheceu. As pessoas ficaram doidas de alegria porque não tinham precisado de andar para a frente e para trás à procura do dia! Pediram ao rapaz que os deixasse ficar com o galo, prometendo-lhe todo o ouro que quisesse em troca. O rapaz pediu três sacos de ouro, que lhe deram, e regressou à sua terra. Aí reencontrou os irmãos e viveram felizes para sempre.

The poor peasant and St. Peter

English text

Once upon a time there was a very poor peasant who didn't have any luck. One day he told his wife:

"I have decided to leave this place and try my luck in foreign lands. I will make money and then come back so we can live the rest of our lives well."

He took a bag, put in some bread, olives, and water and off he went.

After walking for a long way the peasant reached a crossroad. A man was sitting there. He was sent by God, but the peasant did not know it. He greeted the man and told him how he had decided to go on a journey and look for a better luck. They walked together for one day and one night but they had forgotten to introduce themselves to each other. The peasant's name was John and the other one was Peter. John got hungry, but he wouldn't stop to eat because he didn't want to share his food. Peter asked John to stop and eat but John ignored him. The second time that Peter asked him, John stopped. They sat under a tree and John took out the bread and the olives to eat. After eating the bread but not touching the olives, they started on their journey once more.

They walked for another day and night, until they got tired and sat under an olive tree to rest. John started to take the food out of his bag, but Peter didn't let him. He asked him to go to a nearby farm and tell the shepherd that it was Peter's request to provide him with a lamb. John did as he was told and the shepherd gave him a well fed lamb. Peter slaughtered the lamb and told John:

"You light the fire and I will go and get some more wood."

John lighted the fire, baked the lamb's liver, and ate them.

When Peter came back with the extra wood, they baked the whole lamb and ate it. Peter asked John where the liver was. He said that this lamb didn't have a liver. Peter knew what had happened but didn't say a thing. After a while they continued their journey.

On their way, they heard a King's messenger announcing that the Princess was very sick and the King would make very rich whomever healed her. Peter told John they should go to the palace and try to heal the princess, but John said he didn't want to. Eventually John was convinced. So, off they went to the palace. When they finally met the King, they bowed and Peter said:

"My King, we can heal your daughter, but you have to do as we tell you."

The King agreed and so Peter asked for a house with an oven. He asked the King to give them wood, food, and water for 40 days.

When everything was ready, Peter, John and the Princess were locked in the house. Peter put the Princess in the oven and burned her. 39 days later Peter took the ash of the burned Princess and molded her again. On the 40th day, Peter blew three times at the molded Princess and she came alive. Later that day the King went to the house and knocked on the door three times. When he was let in by Peter he found his daughter well and alive.

The King was happy. He ordered a big feast that lasted for days. When it was time for John and Peter to leave, the King told them to go to his Treasury and take as much gold as they wanted. John filled up his pockets and his bag and he told Peter to take as much gold as he could. Peter took only three gold coins. Then they said goodbye to the King and left.

When they reached the tree where they had sat and eaten the lamb, Peter asked John to split the money. John refused to do this at first, but at last he gave in and agreed. Peter started splitting the money, but he was splitting them into three. This puzzled John. He asked Peter why he was doing this. Peter told him that the three parts were one for him, one for John, and one for the unknown man who had eaten the liver of the lamb. It was then that John confessed and, being very sorry, told Peter that he was the one who had eaten the liver. Peter gave him all the money and wished him to live happily ever after.

John went back to his house and was living a comfortable life with his family. But he was always boasting about saving the Princess. This became known to the whole world by word of mouth. After a year or so, soldiers from a far away country where the princess was also very sick came to his house to take him. John didn't really want to go but he had to. When they reached the kingdom, he did the same things that Peter had done but he wasn't successful. When the King knocked on the door, John blew three times but the Princess stayed as she was: She was turned into ash! The King started crying and bemoaning.

"Oh Peter... where are you?" John shouted.

Then, all of a sudden Peter appeared in front of him. He blew three times and the Princess became alive. This made the King very happy and before

John left to return to his country, the King gave him a lot of gold. It was then that Peter told him in a strict voice:

“Next time do not sprout where you have not been planted and do not interfere in other people’s work.”

Der arme bauer und der heilige Petrus

German text

Es war einmal ein armer Bauer, der nie Glück hatte. Eines Tages sagte er zu seiner Frau: „Ich habe beschlossen, diesen Ort zu verlassen und mein Glück in einem fremden Land zu versuchen. Ich werde Geld verdienen und dann zurückkommen, so dass wir den Rest unserer Tage gut leben können.“

Er nahm seinen Sack, steckte Brot, Oliven und Wasser hinein und ging fort.

Nachdem er schon lange gewandert war, gelangte er zu einer Abzweigung. Dort saß ein Mann, der von Gott gesandt war, aber der Bauer wusste das nicht. Er grüßte den Mann und erzählte, dass er fortgegangen war, um sein Glück woanders zu versuchen. Sie gingen einen ganzen Tag und eine ganze Nacht nebenher, hatten aber vergessen, sich vorzustellen. Der Bauer hieß Johann, der andere Petrus. Johannes wurde hungrig, blieb aber nicht stehen, um zu essen, denn er wollte seine Vorräte nicht teilen. Petrus bat ihn, stehenzubleiben, um zu essen, aber Johannes achtete nicht auf ihn. Erst als Petrus ihn zum zweiten Mal bat, blieb er wirklich stehen. Sie setzten sich unter einen Baum, und Johannes nahm Brot und Oliven aus dem Sack. Als sie das Brot aufgegessen, die Oliven aber nicht einmal berührt hatten, brachen sie wieder auf.

Sie gingen noch einen Tag und eine Nacht nebenher, bis sie müde wurden und sich unter einen Olivenbaum setzten, um sich auszuruhen. Johannes wollte sein Vorräte aus dem Sack nehmen, doch Petrus ließ das nicht zu. Er bat ihn, zu einem nahe gelegenen Bauernhof zu gehen und dem Schafhirten zu sagen, dass Petrus ihm aufgetragen habe, ihm ein Lamm zu übergeben. Johannes tat, wie ihm gesagt worden war, und der Schafhirte übergab ihm ein gut genährtes Lamm. Petrus schlachtete das Lamm und sagte zu Johann:

„Du entzündest das Feuer, ich werde in der Zwischenzeit noch mehr Holz holen.“

Johannes machte Feuer, briet die Leber des Lammes und aß sie auf.

Als Petrus mit dem Holz zurückkam, brieten sie das restliche Lamm und aßen es. Petrus fragte Johann, wo die Leber sei. Der entgegnete, dass dieses Lamm keine gehabt hatte. Petrus wusste, was geschehen war, sagte aber nichts. Nach kurzer Zeit brachen sie wieder auf.

Auf ihrer Reise hörten sie einen Boten des Königs, der verkündete, dass die Prinzessin sehr krank sei und der König denjenigen zu einem reichen Mann machen würde, der seine Tochter heilen könnte. Petrus schlug vor, zum Palast zu gehen und die Prinzessin zu heilen, Johannes wollte aber zuerst nicht. Schließlich überzeugte er Johann. So gingen sie zum Palast. Als sie vor den König traten, verneigten sie sich, und Petrus sagte:

„Majestät, wir können Eure Tochter heilen, aber Ihr müsst tun, was wir Euch sagen.

Der König willigte ein, und Petrus bat um ein Haus mit einem Backofen. Er ersuchte den König um Holz, Nahrung und Wasser für vierzig Tage.

Als alles bereitgestellt war, wurden Petrus, Johannes und die Prinzessin in das Haus gesperrt. Petrus legte die Prinzessin in den Ofen und verbrannte sie. Neununddreißig Tage später nahm Petrus die Asche der verbrannten Prinzessin und formte sie daraus neu. Am vierzigsten Tag blies Petrus dreimal auf die aus Asche geformte Prinzessin. Sie wurde wieder lebendig. Am selben Tag ging der König zu dem Haus und klopfte dreimal an die Tür. Als ihn Petrus einließ, fand er seine Tochter wohlbehalten, gesund und lebendig.

Der König war überglucklich. Er ordnete an, dass ein Fest von drei Tagen und drei Nächten gefeiert werden sollte. Als es für Petrus und Johannes Zeit wurde zu gehen, führte sie der König zur Schatzkammer und ließ sie so viel Gold nehmen, wie sie wollten. Johannes füllte seine Taschen und seinen Sack und sagte Petrus, dass auch er soviel Gold nehmen sollte, wie er konnte. Petrus nahm aber nur drei Goldstücke. Sie verabschiedeten sich vom König und brachen auf.

Als sie den Baum erreichten, unter dem sie gesessen waren und das Lamm gegessen hatten, bat Petrus Johannes, das Geld gerecht zu teilen. Johannes weigerte sich zuerst, schließlich gab er nach und willigte ein. Petrus begann, das Geld aufzuteilen, teilte es aber in drei. Johannes war verwundert. Er fragte Petrus, warum er dies tat. Petrus sagte, ein Teil sei für ihn, ein Teil für Johannes und der dritte Teil für den Unbekannten, der die Leber des Lammes aufgegessen hatte. Also gab Johannes tieftraurig zu, dass er sie verzehrt hatte. Petrus gab ihm das ganze Geld und wünschte ihm alles Gute in seinem weiteren Leben.

Johannes ging nach Hause und führte mit seiner Familie ein angenehmes Leben. Doch immer wieder prahlte er, der Prinzessin das Leben gerettet zu haben. So wurde er in der ganzen Welt berühmt. Nach

ungefähr einem Jahr kamen Soldaten aus einem weit entfernten Land, in dem auch eine Prinzessin sehr krank war, und nahmen ihn mit. Johannes weigerte sich zuerst, mit ihnen zu gehen, aber schließlich musste er doch. Als er in diesem Königreich ankam, tat er Dasselbe, das Petrus getan hatte, aber er hatte keinen Erfolg. Als der König an die Tür des Hauses klopfte, blies Johannes dreimal auf die Prinzessin, doch sie blieb, wie sie war: Asche. Der König begann zu schreien und zu klagen.

„Petrus, wo bist du?“, rief Johannes.

Plötzlich erschein Petrus vor ihm. Er blies dreimal, und die Prinzessin wurde lebendig. Der König war überglücklich. Bevor Johannes das Land verließ, gab ihm der König eine große Menge Gold. Petrus aber sagte zu ihm mit strenger Stimme:

„Das nächste Mal sprieße nicht, wo du nicht gepflanzt wurdest, und mische dich nicht in die Arbeit anderer Leute.“

Ο φτωχός χωρικός και ο άγιος Πέτρος

Greek text

Ήταν ένας άνθρωπος πολύ φτωχός που δεν είχε στον ήλιο μοίρα. Μια μέρα είπε στη γυναίκα του.

- Θα πάρω τον οματιών μου και θα πάω στα ξένα να βρω την τύχη μου, να κερδίσω πολλά χρήματα και να ζήσουμε την υπόλοιπη ζωή μας ευχάριστα. Πήρε ένα δισάκι κι έβαλε μέσα ψωμί, ελιές και νερό. Δρόμο πήρε, δρόμο άφησε και βγήκε μπροστά σ' ένα σταυροδρόμι της τύχης του. Για καλή του τύχη αντάμωσε έναν άνθρωπο που ήταν σταλμένος από τον Θεό. Αφού χαιρετήθηκαν και μίλησαν, ο χωρικός είπε στον συνοδοιπόρο του πως ξεκίνησε να βρει την τύχη του.

Περπάτησαν μια μέρα και μια νύχτα, αλλά ξέχασαν να συστηθούν. Τον χωρικό τον έλεγαν Ιωάννη και τον άλλο Πέτρο. Ο Ιωάννης έλεγε από μέσα του πότε να φύγει ο Πέτρος για να φάει. Ο Πέτρος λέει στον Ιωάννη να βγάλει να φάνε, αλλά ο Ιωάννης δεν δίνει σημασία, μετά από λίγο ο Πέτρος το ξαναλέει και ο Ιωάννης κάθεται κάτω από ένα δέντρο να φάνε.

Αφού φάγανε το ψωμί και οι ελιές έμειναν απείραχτες, ξεκίνησαν πάλι και αφού περπάτησαν ένα μερόνυχτο, κάθισαν κάτω από μια ρίζα ελιάς για να ξεκουραστούν. Ο Ιωάννης πήγε να βγάλει για να φάει, αλλά ο Πέτρος δεν τον άφησε, του είπε να πάει σε εκείνον το βοσκό και να του πει ότι ο Πέτρος είπε να μου δώσεις ένα αρνί.

Πηγαίνει και το ζητάει. Ο βοσκός τού δίνει ένα τετράπαχο αρνί. Το φέρνει στον Πέτρο και αυτός το σφάζει και λέει:

- Άναψε εσύ τη φωτιά και εγώ θα μαζέψω κι άλλα ξύλα.

Ο Ιωάννης ανάβει τη φωτιά, ψήνει τα συκώτια και τα τρώει. Έρχεται και ο Πέτρος, ψήνουν το αρνί και το τρώνε. Άλλα ο Πέτρος κατάλαβε ότι έλειπαν τα συκώτια και ρωτάει τον Ιωάννη, πού είναι, και αυτός απαντάει ότι δεν είχε συκώτια. Και σηκώθηκαν να συνεχίσουν τον δρόμο τους.

Στον δρόμο ακούν έναν ντελάλη να φωνάζει:

- Όποιος γιατρέψει τη βασιλοπούλα, ο βασιλιάς θα τον κάνει πλούσιο ή γαμπρό του.

Ο Πέτρος λέει στον Ιωάννη να πάνε να την κάνουνε καλά, αλλά ο Ιωάννης απάντησε πως δεν θέλει ν' ανακατευτεί, τελικά όμως τον έπεισε. Πήγαν στον βασιλιά, υποκλίθηκαν και ο Πέτρος του λέει:

- Βασιλιά, θα κάνω την κόρη σου καλά, αλλά ό,τι σου ζητήσω θα μου το κάνεις.

Θέλω ένα σπίτι με φούρνο και να βάλεις μέσα ξύλα για 40 μέρες, τρόφιμα και νερό.

Αφού του τα έφτιαξε αυτά ο βασιλιάς, ο Πέτρος πήρε τη βασιλοπούλα την έριξε μέσα στον φούρνο και την έκαψε. Σαν περάσανε 39 μέρες ο Πέτρος πήρε τη στάχτη κι ἐπλασε τη βασιλοπούλα. Πάνω στις 40 μέρες ο βασιλιάς χτύπησε τρεις φορές την πόρτα, φύσηξε τρεις φορές και η βασιλοπούλα έγινε καλά, κι ο βασιλιάς έκανε χαρές και πανηγύρια.

Τότε ο βασιλιάς τούς λέει: να πάνε στην αποθήκη που έχει τον χρυσό και να πάρουν όσο θέλουν. Ο Ιωάννης γέμισε τις τσέπες του και το δισάκι του και είπε στον Πέτρο να πάρει πολλά χρήματα για να μην του ζητάει ύστερα.

Ο Πέτρος πήρε δυο τρία. Αφού χαιρέτησαν το βασιλιά πήραν τον δρόμο του γυρισμού. Όταν έφτασαν στο δέντρο που έφαγαν το αρνί, ο Πέτρος είπε να μοιράσουν τα λεφτά.

Ο Ιωάννης έφερε αντίρρηση, αλλά τελικά υποχώρησε. Ο Πέτρος, σαν άρχιζε να μοιράζει τα λεφτά, τα έβαζε σε τρεις στοίβες. Γιατί τρεις στοίβες ρώτησε απορημένος ο Ιωάννης; Κι εκείνος του απαντά:

- Μια δικιά σου, μια δικιά μου, και άλλη μία για αυτόν που έφαγε τα συκώτια. Ο Ιωάννης λέει, εγώ τα έφαγα.

Τότε ο Πέτρος τού τα δίνει όλα και λέει:

- Πάρε αυτά για να ζήσεις ευτυχισμένος.

Από στόμα σε στόμα μαθεύτηκε πως ο Ιωάννης έκανε τον γιατρό και από μια μακρινή χώρα, που η βασιλοπούλα ήταν άρρωστη ήρθαν απεσταλμένοι του βασιλιά για να τον πάρουν. Ο Ιωάννης αρνήθηκε, αλλά τον πήραν με το ζόρι. Έφτασαν στο παλάτι και ο Ιωάννης έκανε ό,τι και ο Πέτρος, αλλά δεν πέτυχε τίποτε. Όταν ο βασιλιάς χτύπησε την πόρτα, ο Ιωάννης φύσηξε τρεις φορές, αλλά η βασιλοπούλα έμεινε όπως ήταν και ο βασιλιάς άρχισε να κλαίει και να οδύρεται.

- Αχ Πέτρο μου, είπε, πού είσαι;

Τότε παρουσιάστηκε μπροστά του ο Πέτρος και αφού φύσηξε τρεις φορές η βασιλοπούλα έγινε καλά και ο βασιλιάς τού έδωσε λεφτά και φύγανε.

Τότε ο Πέτρος του λέει:

- Άλλη φορά να μη φυτρώνεις εκεί που δεν σε σπέρνουν και να μην ανακατεύεσαι στις δουλειές των άλλων.

Ο Ιωάννης κατάλαβε ότι, αν και ο Πέτρος του έδωσε αρκετές ευκαιρίες να μετανοήσει, εκείνος φέρθηκε εγωιστικά και αλαζονικά. Έρχεται όμως η στιγμή που ο καθένας μας κατανοεί το λάθος του, μετανιώνει πικρά και αλλάζει πορεία ζωής. Έτσι και ο Ιωάννης, μετά την αδυναμία του να βιηθήσει τη βασιλοπούλα και με τα «σκληρά» πλην όμως συμβουλευτικά λόγια του Αγίου Πέτρου, συνειδητοποίησε ότι πρέπει να ζει ενάρετα και όχι εγωιστικά.

Biedy Wieśniak i św. Piotr

Polish text

Dawno temu był sobie bardzo biedny wieśniak który zupełnie nie miał szczęścia. Pewnego dnia powiedział do żony:

- „Postanowiłem opuścić to miejsce i poszukać szczęścia w obcych krajach. Zarobię pieniądze i wróćę i będziemy mogli resztę życia spędzić w dostatku”.

Wziął pakunek z wodą, oliwkami, chlebem i powędrował. Po długim czasie dotarł do skrzyżowania dróg przy którym siedział człowiek. On został wysłany przez Boga, ale wieśniak nie wiedział o tym. Przywitał się z nim i opowiedział mu dlaczego postanowił wyruszyć w poszukiwaniu większego szczęścia.

Wędrowali przez jeden dzień i jedną noc ale zapomnieli przedstawić się sobie. Wieśniak miał na imię Jan a ten drugi to był Piotr. Jan poczuł głód. Ale nie mógł się zatrzymać by coś zjeść bo nie chciał dzielić się z nikim swoim jedzeniem . Piotr spytał się Jana, że może by się zatrzymać ale Jan nie zwrócił na to uwagi. Kiedy za drugim razem Piotr poprosił go Jan zatrzymał się. Usiedli pod drzewem i Jan wyciągnął chleb i oliwki. Zjedli chleb ale nie próbowali oliwek i rozpoczęli ponownie wędrówkę.

Wędrowali kolejną noc i kolejny dzień. Aż tak się zmęczyli, że usiedli pod drzewem oliwkowym by odpocząć. Jan zaczął wyjmować jedzenie z worka ale Piotr mu nie pozwolił. Poprosił go by poszedł do pobliskiego gospodarstwa i powiedział pastuchowi, że Piotr żąda, by dać mu owieczkę. Jan zrobił jak mu powiedziano i pasterz dał mu owieczkę dobrze odżywioną. Piotr zabił owieczkę i powiedział Janowi:

- „Rozpal ognisko a ja pójdę po wodę”.

Jan rozpalil ognisko i upiekł wątrobę jagnięcia i zjadł ją. Kiedy Piotr wrócił z wodą upiekli całą owieczkę i zjedli ją. Piotr spytał Jana gdzie się podziała wątróbka. Jan odpowiedział że owieczka nie miała żadnej wątroboby. Piotr wiedział, co się stało ale nic nie powiedział.

Po pewnym czasie kontynuowali swoją wędrówkę. W czasie wędrówki usłyszeli, że królewski posłaniec ogłosił, że księżniczka jest bardzo chora i król uczyni bogatym każdego, kto ją wyleczy. Piotr powiedział do Jana, że powinni udać się do pałacu i spróbować pomóc księżniczce ale Jan nie chciał. W końcu udało się Jana przekonać i obaj udali się do pałacu. Kiedy stanęli przed królem poklonili się i Piotr powiedział:

- „Królu, możemy wyleczyć Twoją córkę ale ty musisz zrobić to, co ci powiemy”.

Król zgodził się i Piotr poprosił o dom z piekarnikiem. Poprosił też króla o dostarczenie wody, jedzenia i drewna na 40 dni .

Kiedy wszystko było już przygotowane Piotr, Jan i księżniczka zostali zamknieni w pokoju z piecem. Piotr włożył księżniczkę do piekarnika i spalił ją. 39 dnia Piotr zebrał popiół ze spalonej księżniczki i ułożył jej postać ponownie z popiołu. 40 dnia Piotr dmuchnął trzy razy w popiół i księżniczka ożyła. Późną porą tego dnia król przyszedł do domu i zapukał trzy razy. Kiedy został wpuszczony przez Piotra zobaczył swoją córkę zdrową i szczęśliwą.

Król był bardzo szczęśliwy i zarządził wielkie święto, które trwało kilka dni. Kiedy przyszedł czas pożegnania król zaprosił Jana i Piotra do skarbcia i powiedział, że mogą wziąć tyle złota ile tylko chcą. Jan napełnił swoje kieszenie i worek i wrócił się do Piotra by zrobił to samo ale Piotr wziął tylko trzy złote monety. Następnie pożegnali się z królem i oddalili się.

Kiedy dotarli do drwali, przy którym zatrzymali się i zjadli jagnię Piotr zaproponował by podzielić pieniądze . Jan odrzucił początkowo propozycję ale w końcu dał się przekonać i zgodził się. Piotr rozpoczął dzielenie pieniędzy ale dzielił je na trzy. To zaskoczyło Jana, który spytał go, czemu to robi. Piotr powiedział mu, że każda z trzech części jest dla kogo innego jedna jest dla niego, druga dla Jana a trzecia dla nieznanej osoby która zjadła wątrobę.

To zawstydziło Jana, który wyznał, że to on zjadł wątrobę. Piotr dał mu wszystkie pieniądze i życzył mu żeby był szczęśliwy przez całe życie. Jan powrócił do swojego domu i żył szczęśliwie i wygodnie z całą rodziną. Zawsze jednak wracał myślą do ocalenia księżniczki. Wieść o tym wydarzeniu obiegła cały świat i była powszechnie znana. Po roku żołnierze z królestwa, z którego była cudownie ocalona księżniczka przybyli do Jana i kazali mu ratować księżniczkę, która znowu była chora. Jan nie chciał tam iść ale musiał. Kiedy przybył do królestwa zrobił wszystko to samo co poprzednio Piotr ale nie udało mu się tak jak poprzednio ożywić księżniczki. Kiedy król zapukał trzy razy, Jan dmuchnął trzy razy na księżniczkę ale ona nie powstała z popiołu.

Król zapłakał i zlorzeczył. A Jan zawała: - „Piotrze gdzie jesteś?”

I niespodziewanie Piotr stanął przed nim Dmuchnął trzy razy i księżniczka powstała z popiołów. To sprawiło, że król znowu był szczęśliwy i zanim Jan opuścił królestwo król dał mu dużo złota. I wtedy to Piotr rzekł do niego stanowczo:

- „Nie próbuj zbierać tam gdzie nie zasiałeś i nie mieszaj się do prac na których się nie znasz”.

O camponês pobre e S. Pedro

Portuguese text

Era uma vez um pobre camponês sem sorte. Um dia disse à mulher:

– Vou partir para ver se consigo fazer fortuna em terras estrangeiras. Hei-de ficar muito rico e quando voltar teremos uma vida regalada. Meteu pão, azeitonas e água dentro do saco de viagem e partiu.

Já caminhava há longo tempo quando foi dar a uma encruzilhada de caminhos onde um homem, que tinha sido enviado por Deus, estava sentado. Ele não sabia quem tinha enviado o homem, cumprimentou-o e contou-lhe como tinha decidido empreender aquela viagem para ver se a sua sorte melhorava. Caminharam juntos por um dia e uma noite sem se lembrarem de se apresentarem um ao outro. O nome do camponês era João e o do outro homem, Pedro. João ficou com fome mas não queria parar para comer porque não queria partilhar a comida que levava. Pedro pediu a João que parassem para comer, mas João ignorou-o. Da segunda vez que Pedro lho pediu, João parou. Sentaram-se debaixo de uma árvore e João tirou o pão e as azeitonas do saco. Comeram apenas o pão e não tocaram nas azeitonas e continuaram viagem.

Andaram por mais um dia e uma noite até ficarem cansados e sentaram-se sob uma oliveira para descansar. João começou a tirar a comida do saco, mas Pedro não o deixou. Pediu-lhe que fosse até uma quinta ali próxima dizer ao pastor que Pedro pedia que lhe desse um cordeiro. João assim fez e o pastor deu-lhe um cordeiro gordinho. Pedro matou o cordeiro e disse a João:

– Acende o lume enquanto vou buscar mais lenha.

João acendeu o lume, assou os fígados do cordeiro e comeu-os.

Quando Pedro regressou com mais lenha, assaram o cordeiro inteiro e comeram-no. Pedro perguntou a João onde estavam os fígados, ao que João respondeu que o cordeiro não tinha fígados. Pedro sabia o que tinha acontecido, mas não disse nada e retomaram o caminho daí a pouco tempo.

No caminho ouviram um mensageiro do rei anunciar que a princesa estava muito doente e que o rei tornaria rico quem fosse capaz de a curar. Pedro disse a João que deviam dirigir-se ao palácio do rei e tentar curar a princesa e, apesar de João a princípio não o querer, Pedro lá o conseguiu convencer e dirigiram-se ao palácio. Quando chegaram à presença do rei, fizeram uma vénia e disseram:

– Majestade, nós sabemos como curar a princesa, mas tereis de fazer aquilo que vos dissermos.

O rei concordou e Pedro pediu uma casa com forno e que o rei lhe desse lenha, comida e água durante quarenta dias.

Quando tudo ficou pronto, Pedro, João e a princesa ficaram trancados dentro da casa. Pedro pôs a princesa no forno e assou-a. Trinta e nove dias mais tarde Pedro pegou nas cinzas da princesa e voltou a moldá-la. No quadragésimo dia, Pedro soprou três vezes no molde da princesa e ela voltou à vida. Mais tarde nesse dia o rei bateu à porta três vezes e quando Pedro o deixou entrar, ele encontrou a filha viva e sã.

O rei ficou todo contente e mandou fazer uma grande festa que durou muitos dias. Quando chegou a hora de João e Pedro partirem, o rei disse-lhes que fossem ao seu tesouro e tirassem quanto ouro quisessem. João encheu os bolsos e o saco e disse a Pedro para fazer o mesmo, mas Pedro pegou apenas em três moedas de ouro. Despediram-se do rei e partiram.

Quando chegaram junto à árvore onde se tinham sentado e comido o cordeiro, Pedro pediu a João que repartissem o dinheiro. João começou por recusar-se a fazê-lo, mas acabou por concordar. Pedro começou a dividir o dinheiro em três partes, o que deixou João confundido. Perguntou a Pedro por que o fazia e Pedro respondeu que uma parte era para si próprio, a outra para João e a terceira para o desconhecido que tinha comido os fígados do cordeiro. Foi então que João confessou, com grande mágoa, que tinha sido ele quem tinha comido os fígados. Foi então que Pedro lhe deu todo o dinheiro, com votos de que vivesse feliz para sempre.

João regressou para junto da família e começou uma vida confortável, mas andava sempre a gabar-se de como tinha salvado a princesa. A história correu mundo de boca em boca e, passado mais ou menos um ano, chegaram soldados de um reino distante para o levarem, porque de onde vinham havia uma princesa muito doente. João não queria nada ir com os soldados, mas teve de o fazer. Chegados ao reino, João fez tudo quanto tinha visto Pedro fazer, mas sem sucesso. Quando o rei bateu à porta, João soprou três vezes no molde, só que a princesa ficou como estava: feita em cinzas! O rei começou a chorar e lamentar-se.

– Oh Pedro... onde estás tu? – Chamou João.

Então, de repente, Pedro apareceu à frente dele. Soprou três vezes na princesa e esta acordou para a vida. O rei ficou muito contente e João regressou à sua terra, depois de ter recebido muito dinheiro do rei. Foi então que Pedro lhe disse com voz severa:

– Da próxima vez não colhas rebentos onde não os plantaste e não interfiras com o trabalho dos outros.

**STORIES
FROM
POLAND**

STORIES FROM POLAND

The Legend of the Golden Duck (English)	267
Das Märchen von der goldenen ente (German)	270
Ο μύθος της χρυσής πάπιας (Greek)	273
Legenda o Złotej Kaczce (Polish)	276
A lenda do pato de ouro (Portuguese)	297
Wars and Sawa (English)	283
Wars and Sawa (German)	286
Γουαρς και Σα (Greek).....	290
Wars i Sawa (Polish)	294
Vars e sóvia (Portuguese)	297
The Legend of the Bugler of Cracow (English)	301
Die Legende vom Hornisten von Krakau (German) ...	303
Ο μύθος του Σαλπιγκτή της Κρακοβίας (Greek)	306
Legenda o hejnale krakowskim (Polish)	309
A lenda do corneteiro de Cracovia (Portuguese).....	311

The Legend of the golden duck

English text

Lutek was a young shoemaker who lived near the Vistula River. Lutek's master shoemaker had not paid Lutek, as promised, and he was penniless. Lutek was a talented shoemaker and he hoped to open his own shop soon. All he needed was a little money to buy tools and a store.

Lutek was told by a man that it was very easy to get money from a Golden Duck, living in the three hundred year old Ostrogski palace. He went to the palace. He wandered for some time, until he entered a flooded cellar with only a candle to light his way. He headed to the basement. To his amazement, a duck was swimming there in the musty-smelling chamber.

The duck swam to him and turned into a beautiful princess. The shoemaker had never seen such a beautiful girl. She had golden-blond hair and a radiant gold crown with precious jewels. Her long dress was made of shiny brown velvet and white satin, and was decorated with flowers. The water suddenly turned from muddy and dark, to clean and sparkling blue. Crystals were shining on the surface like diamonds. The light was blinding like the sun. The air smelled of flowers.

Lutek was amazed! Surely this was some sort of magic. The princess asked, "Lutek... what are you doing in this cellar?" The shoemaker was startled by the sound of her voice which echoed through the cellar. He tried to speak but could only say these words: "I came to do what you want me to do." The princess touched his hand and he immediately felt safe. "Well, you will get money, but you must follow my rules," the princess said with a smile. "I will do whatever you ask," replied the shoemaker.

The princess then gave him some money in a brown velvet pouch. "If you spend all one-hundred ducats, your life will be enriched. However, you must not give a single ducat to anyone else. These are ONLY for your use," the princess warned. "Breaking this rule will destroy the spell." Lutek was joyous, thinking that the Princess was very generous. He took the coins and bowed gracefully.

A fog came down and the Princess turned back into a duck and the cellar was dark once again. For a brief time, Lutek was blinded by this change. He stood still until his eyes could focus again in the candlelight. Then he ran out of the basement into the moonlight and returned home.

In the morning Lutek bought loads of new clothing. People did not recognise him. He looked like a rich man. After shopping for a few hours, he had lunch at one of Warsaw's finest taverns. Then he went to a bakery and bought some bread and cakes. Lutek felt very good since his meal was excellent. He still had most of his ducats left, so he hired a carriage to take him to the various places he wished to explore. Lutek wore his new clothes and other men tipped their hats to him, as he rode by in the carriage. Then, he went to the theatre. He had NEVER been in a theatre before and he enjoyed the play and the music.

When the young man checked how much money he had left, he found that he had only spent a few ducats. He thought he could never spend it all. The night was coming, and he was tired from all the excitement of his new life. So he decided to go home, get some rest and begin again the next morning.

Halfway home, he saw a poor beggar sitting near the wall. The man sat in darkness. Lutek was a little afraid that he might get robbed. The beggar said: "Kind Sir, I have not eaten for two days. I have travelled all over Europe, fighting with Emperor Napoleon. I fought in Italy, Spain, Germany, and Moscow. The last battle was the worst since we lost against the Russians. Could you spare some money for a poor invalid?" The young shoemaker knew what it was like to be poor. He felt great sorrow for the soldier's fate. He gave the man some of his coins, forgetting what the Princess had said.

The wind came up and a whirlwind appeared and cold spread over Lutek's body. He then saw the Princess once again. She said angrily: "You have broken the rules, thus you lose everything." Everything Lutek had bought disappeared. At his feet lied his old clothes and shoes. Lutek was embarrassed to be naked on the sidewalk, so he quickly put on his old clothing. All that remained were the coins in the beggar's hand.

The beggar told Lutek to not worry: "This money was not earned by you, but you can earn more in the future. True happiness is found in good health, good skills, a wise head, and strong hands to work with. You will be happy!" Lutek smiled and was hopeful on this night of miracles.

According to the legend, the shoemaker lived many happy years. He was successful in his shoemaking business, found a wonderful wife, whom he loved dearly, and they had many fine children and grandchildren. He learned that work can be its own reward and that charity towards others enriches your life. So Lutek would die a happy man, who would be remembered as a dedicated citizen, who loved his

family, and did what he could to better the world. The Princess disappeared and the "Golden Duck" was never seen in the Ostrogski cellar ever again. She had finally found a good man who understood that true happiness cannot be achieved selfishly.

Das Märchen von der goldenen ente

German text

Es war einmal ein junger Schuhmacher, der in der Nähe des Flusses Vistula lebte. Er arbeitete bei einem gar habgierigen Meister. Dieser hatte ihm guten Lohn versprochen, nun aber hielt er sich nicht an diese Abmachung. Daher war Lutek arm wie eine Kirchenmaus. Weil er aber ein so guter und geschickter Schuhmacher war, hatte er gehofft, bald seinen eigenen Laden eröffnen zu können. Alles was er dazu gebraucht hätte, wäre etwas Geld für den Ankauf von Werkzeug und einem Geschäft!

Eines Tages kam ein Mann des Weges, der ihm eine spannende Geschichte von einer goldenen Ente erzählte. Diese lebte im Ostrogski Palast, der schon 300 Jahre alt war. Also wanderte der Bursche voller Hoffnung zum Palast. Dort betrat er einen Keller, der dunkel und völlig überflutet war. Nur der Schein einer Kerze zeigt Lutek den Weg. Zu seinem Erstaunen sah er plötzlich eine Ente, die in dem übelriechenden Wasser schwamm.

Langsam paddelte die Ente näher – und wurde auf einmal zu einer wunderschönen Prinzessin. Niemals zuvor hatte der Schuhmacher ein schöneres Mädchen gesehen. Die Prinzessin hatte langes, goldblondes Haar, in dem eine goldene Krone, verziert mit wertvollen Diamanten, steckte. Die Diamanten strahlten so hell wie die Sonne, und die Luft roch nicht mehr nach Schimmel, sondern nach Rosen.

Wie erstaunt war Lutek! Denn das konnte nur Zauberei sein! Die Prinzessin fragte: „ Lutek, was machst du in diesem Keller?“ Der Schuhmacher hörte gebannt der schönen Stimme, die durch den Keller schwang, zu. Er versuchte zu sprechen, konnte aber nur stammeln: „I-ich bin gekommen um zu tun, was du mir befiehlst.“ Die Prinzessin berührte seine Hand und er fühlte einen Schauer, dabei aber empfand er große Sicherheit und Ruhe.

„Lutek, ich werde dir Geld geben – doch du musst meine Regeln genau befolgen“, lächelte die Prinzessin.

„Was immer du verlangst, ich werde es tun.“

Die Prinzessin überreichte ihm einen braunen Samtbeutel, prall gefüllt mit Geld. „Wenn du diese einhundert Dukaten nur für dich ausgibst, wird dein Leben reich sein und bleiben. Du darfst aber keinen einzigen der Dukaten jemand anderem schenken. Sie sind nur für deine Zwecke bestimmt. Nimmst du diese Regel nicht ernst, wird der Zauber gebrochen sein“, warnte ihn die Prinzessin.

Lutek war überglucklich über die großzügige Gabe der Prinzessin. Er nahm den kleinen Beutel und verbeugte sich höflich zum Dank.

Da senkte sich dichter Nebel auf die Prinzessin, sie verwandelte sich wieder in die kleine Ente, der Keller war wieder dunkel und roch schimmelig. Eine kurze Zeit lang war Lutek völlig geblendet, er stand still und starre auf das Licht der Kerze. Dann aber rannte er aus dem Keller. Draußen schien der Vollmond und wies ihm den Weg nach Hause.

Am nächsten Morgen kaufte Lutek jede Menge neue Kleider. Als er sie anzog, erkannte ihn niemand mehr, denn er sah aus wie ein reicher Mann. Nach seinen Einkäufen war er müde und hungrig. Also besuchte er die teuerste Taverne Warschaus und schlug sich den Bauch so richtig voll. Trotzdem ging er noch in die feinste Bäckerei und besorgte Brot, Torten und Kuchen. Danach fühlte Lutek sich so richtig wohl. Immer noch hatte er den Großteil der Dukaten in der Tasche. Und so nahm er eine Kutsche und ließ sich durch die schöne Stadt führen. Andere reiche Männer grüßten ihn höflich, als er so dahinfuhr, sah er doch aus wie ein Edelmann. Weil er zuvor noch nie in einem Theater gewesen war, ließ er sich zum schönsten Theater führen und genoss die Aufführung und die Musik.

Als er später in der Nacht seine Dukaten zählte, fand er heraus, dass er sehr wenig ausgegeben hatte. Müde von all den Aufregungen des Tages, von seinem schönen neuen Leben, ging er heim. Er wollte nur ein wenig schlafen, um ausgeruht am nächsten Tag das Leben weiter zu genießen.

Doch auf dem Heimweg entdeckte er einen armen zerlumpten Bettler, der in der Dunkelheit an einer Mauer lehnte. Lutek hatte zuerst Angst, ausgeraubt zu werden. Der arme Mann aber sprach: „Werter Herr, ich habe schon seit zwei Tagen nichts gegessen. Ich war monatelang in ganz Europa unterwegs, kämpfte für den großen Kaiser Napoleon. Ich kämpfte in Italien, Spanien, Deutschland, Österreich und Moskau. Der letzte Kampf gegen die Russen war unser Untergang. Könntet ihr einem armen Invaliden ein wenig Geld geben?“ Da erst sah der Bursch, dass dem Mann ein Arm fehlte. Er fühlte großes Mitleid, weil er selbst so arm gewesen war und schenkte dem Bettler einige seiner Münzen. Die Worte der Prinzessin hatte er in diesem Augenblick völlig vergessen.

Da begann es zu stürmen, ein Wirbelwind türmte sich auf und Kälte kroch durch Luteks Körper. Mitten in dem Chaos erschien die Prinzessin und rief wütend: „Nun hast du die Regeln gebrochen! Alles, alles sollst du verlieren!“ Und wirklich, die Einkäufe lösten sich in Luft auf, der Beutel mit den Dukaten verschwand. Selbst die Kleider, die Lutek getragen hatten,

waren verschwunden. Nackt saß er vor einem Häufchen, das aus seinen alten Kleidern und Schuhen bestand. Schnell zog Lutek seine alten Sachen an. Da sah er, dass nur die Münzen, die er dem Bettler gegeben hatte, noch in der Hand des armen Mannes lagen.

Ernst betrachte der Bettler den Schuhmacher. Dann sagte er bedächtig: „Dieses Geld hast du dir nicht selbst verdient, also sei nicht traurig. Du wirst in Zukunft viel mehr verdienen! Vergiss nie, dass wahres Glück nur in guter Gesundheit, deinen Fähigkeiten, einem weisen Kopf und starken Händen zum Arbeiten besteht. Du wirst ein sehr glücklicher Mann werden!“ Lutek lächelte zuversichtlich und voller Hoffnung. Denn was in dieser Nacht der Wunder geschah, musste wahr sein.

Und wirklich – die Legende erzählt, dass der Schuhmacher sehr viele Jahre äußerst glücklich lebte. Er wurde von Tag zu Tag erfolgreicher in seinem Geschäft. Doch nicht nur das, er fand auch noch eine wundervolle Frau, die ihn ernsthaft liebte. Wunderbare Kinder schenkte sie ihm, diese wieder brachten großartige Enkelkinder in die Familie.

Der Schuhmacher hatte gelernt, dass eigener Hände Fleiß das größte Gut sind. Und er wusste, dass Mildtätigkeit Armen gegenüber das Leben bereichert.

Als Lutek starb, war er ein verdienter Bürger seiner Stadt, von dem alle mit Respekt sprachen. Und jeder schwor, dass er die Welt verbessert hatte!

Im Palast von Ostrogski aber wurde die goldene Ente nie wieder gesehen. Die Prinzessin war verschwunden, denn sie hatte am Ende einen guten Mann gefunden, der ihr gezeigt hatte, dass wahres Glück nicht durch Eigennutz gefunden werden kann.

Ο μύθος της χρυσής πάπιας

Greek text

Ο Λούτεκ ήταν ένας νεαρός τσαγκάρης, ο οποίος ζούσε κοντά στον ποταμό Βίστουλα. Το αφεντικό του Λούτεκ δεν τον είχε πληρώσει όπως του είχε υποσχεθεί κι έτσι έμεινε απένταρος. Στην πραγματικότητα ο Λούτεκ ήταν ένας ταλαντούχος τσαγκάρης. Ήλπιζε να ανοίξει το δικό του κατάστημα σύντομα. Το μόνο που χρειαζόταν ήταν λίγα χρήματα για να αγοράσει εργαλεία κι ένα κατάστημα.

Ένας άντρας είπε στον Λούτεκ ότι ήταν πολύ εύκολο να πάρει χρήματα από μια χρυσή πάπια που ζούσε στο τριακοσίων ετών παλιό κάστρο Οστρόγσκι. Πήγε στο παλάτι. Περιηγήθηκε για κάποιο χρονικό διάστημα έως ότου εισήλθε σε ένα πλημμυρισμένο κελάρι με μόνο ένα κερί να φέγγει τον δρόμο του. Κατευθύνθηκε προς το υπόγειο. Προς έκπληξή του εκεί, σε ένα δωμάτιο που μύριζε μούχλα, κολυμπούσε μια πάπια.

Η πάπια κολύμπησε προς αυτόν και μεταμορφώθηκε σε μια όμορφη πριγκίπισσα. Ο τσαγκάρης ποτέ δεν είχε δει ένα τόσο όμορφο κορίτσι. Είχε χρυσόξανθα μαλλιά και μια χρυσή κορόνα με πολύτιμους λίθους που ακτινοβολούσε. Το μακρύ της φόρεμα ήταν φτιαγμένο από λαμπερό καφέ βελούδο και λευκό σατέν και ήταν διακοσμημένο με λουλούδια. Το νερό ξαφνικά άλλαξε από λασπώδες και σκούρο σε πεντακάθαρο μπλε που λαμπύριζε. Κρύσταλλα λαμπύριζαν στην επιφάνεια σαν διαμάντια. Το φως ήταν εκτυφλωτικό, όπως ο ήλιος. Ο αέρας μύριζε λουλούδια.

Ο Λούτεκ ήταν έκπληκτος. Σίγουρα αυτό ήταν κάποιο είδος μαγείας. Η πριγκίπισσα ρώτησε: «Λούτεκ... τι κάνεις μέσα σε αυτό το κελάρι»; Ο τσαγκάρης τρόμαξε από τον ήχο της φωνής της, που ήχησε μέσα στο κελάρι. Προσπάθησε να μιλήσει, αλλά το μόνο που κατάφερε να αρθρώσει ήταν αυτές οι λέξεις: «Ήρθα να κάνω αυτό που θέλεις να κάνω». Η πριγκίπισσα ακούμπησε το χέρι του κι αμέσως αισθάνθηκε ασφαλής. «Λοιπόν, θα πάρεις χρήματα, αλλά πρέπει να ακολουθήσεις τους κανόνες μου», είπε η πριγκίπισσα με ένα χαμόγελο. «Θα κάνω ό,τι μου ζητήσεις», απάντησε ο τσαγκάρης.

Στη συνέχεια η πριγκίπισσα του έδωσε κάποια χρήματα σε ένα καφέ βελούδινο πτουγκί. «Αν ξοδέψεις όλα τα νομίσματα των εκατό δουκάτων, η ζωή σου θα γίνει πιο πλούσια. Παρ' όλα αυτά δεν πρέπει να δώσεις ούτε ένα δουκάτο σε κανέναν. Αυτά είναι μόνο για δική σου χρήση». Ο Λούτεκ ήταν ευτυχισμένος νομίζοντας ότι η πριγκίπισσα ήταν πολύ γενναιόδωρη. Πήρε τα νομίσματα και υποκλίθηκε με χάρη.

Μια ομίχλη κάλυψε τον χώρο και η πριγκίπισσα μεταμορφώθηκε και πάλι σε πάππια και το κελάρι ξαναέγινε σκοτεινό. Ο Λούτεκ τυφλώθηκε για λίγο από αυτή την αλλαγή. Έμεινε ακίνητος μέχρι τα μάτια του να συνηθίσουν ξανά το λιγοστό φως του κεριού. Έπειτα, τρέχοντας, βγήκε από το υπόγειο και κάτω από το φως του φεγγαριού επέστρεψε στο σπίτι του.

Το επόμενο πρωί ο Λούτεκ αγόρασε πάρα πολλά ρούχα. Οι άνθρωποι δεν τον αναγνώρισαν. Έμοιαζε με πλούσιο. Αφού ψώνισε για λίγες ώρες, έφαγε μεσημεριανό σε ένα από τα καλύτερα εστιατόρια της Βαρσοβίας. Έπειτα πήγε σε ένα φούρνο και αγόρασε ψωμί και κέικ. Αισθανόταν πολύ καλά αφού το γεύμα του ήταν εξαισιο. Είχε βέβαια ακόμη τα περισσότερα από τα δουκάτα του κι έτσι προσέλαβε ένα μεταφορέα για να τον πάει σε διάφορα μέρη που επιθυμούσε να εξερευνήσει. Ο Λούτεκ φορούσε τα καινούρια του ρούχα και καθώς έκανε τη βόλτα του πάνω στην άμαξα άλλοι άντρες του έβγαζαν τα καπέλα τους. Έπειτα πήγε στο θέατρο για πρώτη φορά στη ζωή του και απόλαυσε τόσο την παράσταση όσο και τη μουσική.

Όταν έλεγχε να δει πόσα χρήματα του είχαν μείνει, ανακάλυψε ότι δεν είχε ξοδέψει παρά μόνο πολύ λίγα δουκάτα. Σκέφτηκε ότι ποτέ δεν θα μπορούσε να τα ξοδέψει όλα. Η νύχτα πλησίαζε και ήταν πολύ κουρασμένος από την ένταση της νέας ζωής. Έτσι αποφάσισε να πάει στο σπίτι του για να ξεκουραστεί και να συνεχίσει ξανά το επόμενο πρωί.

Στα μισά του δρόμου προς το σπίτι του είδε ένα φτωχό ζητιάνο να κάθεται κοντά σε έναν τοίχο. Καθόταν στο σκοτάδι. Ο Λούτεκ φοβήθηκε μήπως τον ληστέψει. Ο ζητιάνος του είπε: «Αγαπητέ κύριε, έχω να φάω εδώ και δυο μέρες. Έχω ταξιδέψει σε όλη την Ευρώπη πολεμώντας με τον Αυτοκράτορα Ναπολέοντα. Πολέμησα στην Ιταλία, Ισπανία, Γερμανία και Μόσχα. Η τελευταία μάχη ήταν η χειρότερη, αφού χάσαμε εναντίον των Ρώσων. Θα μπορούσατε να διαθέσετε κάποια χρήματα για ένα φτωχό απόκληρο»; Ο νεαρός τσαγκάρης ήξερε πώς ήταν να είσαι φτωχός. Αισθάνθηκε μεγάλη θλίψη για τη μοίρα του στρατιώτη. Του έδωσε λοιπόν κάποια από τα κέρματα ξεχνώντας τι του είχε πει η πριγκίπισσα.

Ένας άνεμος ήρθε, ένας ανεμοστρόβιλος εμφανίστηκε και κρύο εξαπλώθηκε πάνω από το σώμα του Lutek. Έπειτα είδε ξανά την πριγκίπισσα. Του είπε θυμωμένα «Αθέτησες τους κανόνες, οπότε χάνεις τα πάντα». Οτιδήποτε είχε αγοράσει ο Λούτεκ εξαφανίστηκε. Στα πόδια του κείτονταν τα παλιά του ρούχα και παπούτσια. Ο Λούτεκ ντρεπόταν που ήταν γυμνός στο πεζοδρόμιο γι' αυτό φόρεσε γρήγορα τα παλιά του ρούχα. Το μόνο που απέμεινε ήταν τα νομίσματα στο χέρι του ζητιάνου.

Ο ζητιάνος είπε στον Λούτεκ να μη στενοχωριέται: «Αυτά τα χρήματα δεν ήταν κερδισμένα από εσένα, αλλά μπορείς να κερδίσεις περισσότερα στο μέλλον. Η αληθινή ευτυχία βρίσκεται στην καλή υγεία, στις καλές δεξιότητες, στο σοφό μυαλό και στα δυνατά χέρια με τα οποία δουλεύεις. Θα γίνεις ευτυχισμένος!» Ο Λούτεκ χαμογέλασε και γέμισε ελπίδα σε αυτή τη νύχτα των θαυμάτων.

Σύμφωνα με τον μύθο ο τσαγκάρης έζησε πολλά ευτυχισμένα χρόνια. Ήταν επιτυχημένος στο επάγγελμα του υποδηματοποιού, βρήκε μια ιδανική σύζυγο την οποία αγάπησε πολύ κι έκαναν πολλά υπέροχα παιδιά και εγγόνια. Έμαθε ότι η δουλειά από μόνη της είναι επιβράβευση και ότι η φιλανθρωπία εμπλουτίζει τη ζωή. Έτσι ο Λούτεκ πέθανε ευτυχισμένος κι έμεινε στην ιστορία ως ένας αφοσιωμένος πολίτης ο οποίος αγάπησε την οικογένειά του και έδρασε με κάθε τρόπο για να κάνει τον κόσμο καλύτερο. Η πριγκίπισσα εξαφανίστηκε και τη "χρυσή πάπια" ποτέ δεν την ξαναείδε κανείς στο κελάρι του Οστρόγκοσκι. Είχε βρεθεί επιτέλους ένας καλός άνθρωπος που καταλάβαινε ότι η αληθινή ευτυχία δεν μπορεί να επιτευχθεί εγωιστικά.

Legenda o Złotej Kaczce

Polish text

Był sobie szewczyk warszawski, nazywał się Lutek. Mieszkał nad brzegiem Wisły. Majster Lutka nie płacił mu tak dobrze, jak na początku obiecywał, więc Lutek był bez grosza. Lutek był zdolnym szewcem i miał nadzieję otworzyć swoją własną pracownię szewska. Jedyna rzecz, jakiej potrzebował, to były pieniądze na wynajęcie pomieszczenia i jego wyposażenie.

Pewnego dnia posłyszał od jednego starca, że bardzo łatwo jest zdobyć pieniądze od Złotej Kaczki, żyjącej w podziemiach trzystuletniego pałacu Ostrogski. Lutek pobiegł do pałacu i wnet odnalazł szczelinę do podziemi. Krok za krokiem zaczął zagłębiać się w ciemność z jedną tylko świecą. Ku jego zdziwieniu w komnacie, której wnętrze wypełnione było wodą, pływała kaczka. Kaczka podpłynęła do niego i natychmiast przemieniła się w piękną księżniczkę. Szewczyk nigdy nie widział dziewczyny o tak uczciwej twarzą. Miała złoto-blond włosy i promienistą złotą koronę z cennych klejnotów. Jej duga do ziemi suknia była zrobiona z błyszczącego, brązowego aksamitu z falbanami z białej, marszczonej satyny z kwiectym wzorem. Miała pelerynę w złotym kolorze z dużym kołnierzem.

Woda nagle z błotnistej i ciemnej zmieniła się w kryształowo niebieską. Światło było oślepiające jak słońce. To było jak jakieś niebiańskie objawienia, a w powietrzu unosił się piękny zapach kwiatów. Lutek był oniemały! To z pewnością jakiś rodzaj magii.

Księżniczka zapytała:

- "Lutek ... Co robisz w tej piwnicy?

Szewczyk był zaskoczony dźwiękiem jej głosu, który rozbrzmiewał w piwnicy ... Lutek próbował mówić, ale mógł tylko wyjąkać takie słowa:

- "Przyszedłem po to, żeby wykonać, to co chcesz."

Księżniczka dotknęła jego ręki i od razu poczuł się bezpiecznie.

- "Cóż, będziesz mógł zdobyć pieniądze, ale musisz przestrzegać moich zasad" - księżniczka powiedziała z uśmiechem.

- "Zrobię wszystko, o cokolwiek prosiś" - odparł szewczyk.

Księżniczka następnie wręczył szewcowi pieniądze, w brązowego aksamitu, sznurkiem etui.

- "Jeżeli zdołasz wydać sto dukatów, to wzbogacisz się na całe życie. Jednakże, nie wolno ci wydać ani jednego dukata na kogoś innego.

Muszą być wydane tylko na Ciebie" – ostrzegła księżniczka - "Jeśli

złamiesz tę zasadę to zniszczysz czar."

Lutek ucieszył się, że księżniczka jest tak wspaniałomyślna, wziął monety i ukłonił się z gracją. Nagle pojawiła się mgła, księżniczka powróciła do postaci kaczki a piwnica pograżyła się w ciemności. Przez krótki okres czasu Lutek stał oślepiony przez tę zmianę. Potem wybiegł z piwnicy i w świetle księżyca wrócił do domu.

Następnego dnia Lutek kupił wiele nowych ubrań. Ludzie nie poznawali, że to był Lutek, szewc, bo wyglądał jak człowiek bogaty. Po kilku godzinach spędzonych na zakupach zjadł posiłek w jednej z najlepszych karczm w Warszawie. Potem zobaczył piekarnię i kupił trochę chleba i ciast do domu. Lutek czuł się wspaniale, ponieważ posiłek był doskonały. Miał jeszcze większość dukatów, zatem wynajął karocę, żeby go zabrała do różnych miejsc, które chciał w mieście zobaczyć. Lutek był tak wspaniale odziany, że przechodnie zdejmowali kapelusze z głów na jego widok, jak jechał przez w karcie. Po obiedzie postanowił udać się do teatru. Nigdy nie był w teatrze i cieszył się, że może popatrzeć na grę artystów i posłuchać muzyki. Gdy młodzieniec sprawdził, ile pieniędzy mu zostało, pomyślał, że nigdy nie wyda wszystkiego. Dzień upłynął szybko a on był zmęczony wszystkimi atrakcjami nowego życia, więc postanowił wrócić do domu i zacząć od nowa następnego dnia rano.

Gdy dotarł do domu, ujrzał żebrawka siedzącego pod ścianą.

Człowiek siedział w ciemności. Lutek przestraszył się, że może zostać okradziony, gdyż nikogo więcej nie było w pobliżu.

- "Szany Panie, nie jadłem przez dwa dni. Przeszedłem całą Europę, walcząc z cesarzem Napoleonem. Walczyłem we Włoszech, Hiszpanii, Niemczech i Moskwie. Ostatnia bitwa była najgorsza - przegraliśmy z Rosjanami. Czy nie miałby Pan trochę pieniędzy dla biednego żołnierza?"

Młody szewczyk wiedział, co to znaczy być biednym, ponieważ był bogaty tylko przez jeden dzień. Poczuł wielki smutek i współczucie wobec losu żołnierza. Szybko dał żołnierzowi garść monet, zupełnie zapominając, co powiedziała księżniczka.

Nagle pojawiła się lodowata trąba powietrzna. Lutek zobaczył ponownie księżniczkę. Powiedziała gniewnie:

- "Złamałeś zasady, stracisz wszystko."

W jednej chwili Lutek stracił wszystkie kupione ubrania i znów stał w starych ubraniach i starych butach. Jedyne, co pozostało to monety w

rękę żebraka.

Żołnierz powiedział do Lutka, żeby się nie martwił:

- "Te pieniądze nie były zarobione przez Ciebie, ale można zarobić więcej w przyszłości. Prawdziwe szczęście polega na dobrym stanie zdrowia, umiejętnościach, mądrej głowie i silnych rękach do pracy. Bądź szczęśliwy!"

Lutek uśmiechnął się i był pełen nadziei, że ta przepowiednia się sprawdzi. Według legendy, mieszkał w Warszawie przez wiele szczęśliwych lat. Odniósł sukces jako szewc, otworzył własną pracownię obuwia, znalazł cudowną żonę, którą bardzo kochał i mieli wiele wspaniałych dzieci i wnuków. Przekonał się, że praca może być nagrodą samą w sobie, a miłość do bliskich wzbogacą nasze życie.

Umarł jako szczęśliwy człowiek i wszyscy pamiętają go do dziś jako wspaniałego człowieka, który kochał swoją rodzinę, i robił, co mógł, aby było lepiej na świecie.

Księżniczka zniknęła na zawsze i "Złota Kaczka" nigdy więcej nie pojawiła się w piwnicy pałacu Ostrogskich.

A lenda do pato de ouro

Portuguese text

Lutek era um jovem aprendiz de sapateiro que vivia perto do rio Vístula. O mestre sapateiro de Lutek não lhe pagava, contrariamente ao prometido, e Lutek não tinha um centavo. Contudo, Lutek era um sapateiro com talento e esperava poder abrir a sua própria oficina em breve. Tudo o que precisava era de algum dinheiro para comprar ferramentas e uma oficina.

Um homem contou a Lutek que era fácil arranjar dinheiro de um Pato de Ouro que vivia no velho palácio Ostrogski, erguido há três séculos. Dirigiu-se ao palácio e por lá deambulou com uma vela a alumíá-lo até entrar numa cave inundada. Para seu grande espanto, nela encontrou um pato que nadava naquele ambiente bafiento.

O pato nadou em direção a ele e transformou-se numa bela princesa. O sapateiro nunca tinha visto uma jovem tão bela. Tinham cabelos dourados e usava uma coroa de ouro radiante cravejada de pedras preciosas. O longo vestido que usava era feito de veludo castanho lustroso e seda branca, decorado com flores. De repente as águas transformaram-se de lodosas e escuras num azul límpido e cristalino e à superfície havia cristais que brilhavam como diamantes. A luz cegava como se fosse o próprio sol e no ar sentia-se o cheiro a flores.

Lutek ficou embasbacado! Isto só podia ser uma qualquer forma de magia. A princesa perguntou, – Lutek... que fazes tu nesta cave? O sapateiro surpreendeu-se com o som da voz dela, que ecoou pela cave. Tentou responder mas só conseguiu articular as seguintes palavras: – Vim para fazer o que quiseres que eu faça. A princesa tocou na mão dele e logo ele se sentiu seguro. – Bom, hás de ter o teu dinheiro, mas tens de seguir as minhas regras, disse a princesa com um sorriso. – Farei tudo o que disseres, replicou o sapateiro.

Foi então que a princesa lhe deu algum dinheiro numa bolsa de veludo castanho. – Se gastares os cem ducados, a tua vida ficará mais rica. Contudo, não podes dar um único ducado a quem quer que seja. São APENAS para teu uso, avisou a princesa. – Se quebrares esta regra, o feitiço será quebrado. Lutek ficou todo contente a pensar que a princesa era muito generosa. Pegou na bolsa e afastou-se, fazendo uma vénia com graciosidade.

Quando se abateu sobre eles um nevoeiro denso, a princesa voltou a transformar-se em pato e a cave voltou a ficar escura. Lutek não conseguiu ver durante algum tempo por causa desta mudança e ficou parado até que os olhos se conseguissem voltar a focar na luz da vela. Correu, então, para fora da cave e regressou a casa ao luar.

De manhã, Lutek comprou muitas fatiotas novas e as pessoas já nem o reconheciham porque ele parecia um homem rico. Depois de andar às compras mais algumas horas foi almoçar numa das melhores tabernas de Varsóvia. Em seguida foi à padaria comprar pão e bolos. Lutek sentia-se bem porque tinha comido bem e como ainda tinha a maior parte dos seus ducados decidiu alugar uma carruagem para o levar até aos diversos locais que queria explorar. Vestido com as suas roupas novas, todos os outros homens levantavam o chapéu para o cumprimentar ao vê-lo passar na carruagem. Lutek foi ao teatro onde NUNCA tinha estado em toda a sua vida e apreciou a música e a peça.

Quando o jovem contou o dinheiro que lhe restava, verificou que só tinha gasto poucos ducados e percebeu que nunca conseguiria gastá-lo todo. A noite caía e ele começava a sentir-se cansado desta nova vida, pelo que decidiu ir para casa descansar até recomeçar tudo de novo no dia seguinte.

A meio caminho de casa viu um pobre pedinte sentado contra um muro na escuridão. Lutek ficou com receio de ser assaltado, mas o pedinte suplicou: – Meu bom senhor, há dois dias que não como. Viajei por toda a Europa nas tropas de Napoleão; bati-me em Itália, na Espanha, na Alemanha e em Moscovo. A pior batalha foi a última, que perdemos contra os russos. Tem uma moeda que possa dar a um pobre inválido?

O sapateiro bem sabia o que era ser pobre e sentiu grande pena pelo destino do soldado e foi assim que lhe deu algumas das suas moedas, esquecendo-se por completo do que a princesa lhe havia dito.

Nesse instante levantou-se um forte vento e um remoinho espalhou o frio por todo o corpo de Lutek. Viu de novo a princesa que lhe disse, irada: – Quebraste as regras e assim perdes tudo.

Tudo o que Lutek tinha comprado desapareceu. A seus pés encontrou as roupas e os sapatos velhos. Embaçado por se ver nu no meio da rua, vestiu as roupas e calçou-se apressado com o que ali tinha. Tudo o que lhe restava eram as moedas na mão do pedinte.

O pedinte disse a Lutek que se não preocupasse: – Este dinheiro não o ganhaste tu, mas podes ganhar mais no futuro. A verdadeira

felicidade está em gozar de boa saúde, saber bem o seu ofício, ser sábio e ter braços fortes para trabalhar. Serás feliz!

Lutek sorriu e acreditou nessa noite de milagres.

Diz a lenda que o sapateiro viveu muitos anos feliz. Teve grande sucesso no ramo em que trabalhou, arranjou uma mulher maravilhosa a quem amava muito e tiveram muitos filhos e netos. Aprendeu que o trabalho é a sua própria recompensa e que a caridade para com outros enche as nossas vidas de riqueza. Lutek viria a morrer um homem feliz, que seria lembrado como cidadão dedicado, amante da sua família, que fez o que podia para tornar o mundo melhor. A princesa desapareceu e o 'Pato de Ouro' nunca mais foi visto na cave do palácio Ostrogski. Ela tinha finalmente encontrado um bom homem que compreendeu que a verdadeira felicidade não se consegue sendo egoísta.

Wars and Sawa

English text

A long, long time ago, when Poland was still covered by forests, the Mazovian lands were ruled by the noble Prince Ziemomysł. He had a beautiful, brick-built palace, with richly decorated chambers and a treasure-house overflowing with gold. The Prince often invited the local society to splendid balls. The good nobleman also remembered his subjects; looking after their welfare and making sure that there was never shortage of food in any cottage. Other princes respected Ziemomysł, and the local folk loved him, because they lived well under his rule.

The Mazovian forest was full of game and wild birds at that time, and one day Ziemomysł decided to go hunting with his companions. "Saddle the horses, let the dogs loose, summon the buglers," he cried. "We hunt! He who returns with the largest pair of antlers will be able to lighten my treasure chest by a whole sack of ducats." Many men answered his call, and a procession of a dozen horses, all in knightly colours, stood at the castle gate, ready to move into the forest and battle the wild animals. At the head of the procession rode Ziemomysł himself and, bow in hand, he joyously shouted: "Onward, brave men, into the forest you go, and don't spare your horses. Let the wild beasts tremble with fear! Bring me the antlers of a deer!"

And so the hunters pushed deep into the forest, and their power was such that the very trees seemed to part before them. The hounds were barking, and time and again they found a new trail. The buglers blew their horns with all their might, to bring ever more superior beasts out from the undergrowth. Then Ziemomysł himself saw a gigantic antler in a strand of trees ahead. He thought it had fallen to him to capture this exceptional animal, and set off on his horse to get closer. He followed it, paying no attention to his companions and being careful not to startle his prize. The Prince moved deeper into the dark, dense forest, passing sinister swamps, beautiful meadows, and wild ranges. The antlers of the gigantic stag seemed to be pulling him further and further, deeper and deeper, into a gloomy, threatening forest.

Before the Prince realised it, his company was nowhere to be seen. The sound of the horns and the baying of the hounds had disappeared. Thoughtlessly, the Prince to hunt on his own, until the beast finally disappeared from view. The hunter was worried by his loss of trail, and decided to return to the city. Night had fallen, however, and no matter how

hard he tried, he could not find his way back. "I cannot spend the night in the forest, for I will be troubled by cold, hunger, and wild beasts. Better that I continue and search for some shelter. After all, these lands belong to me, and my subjects will surely wish to host their master and allow me to spend the night." He put his thoughts into deeds, and moved off in search for a safe shelter for the night.

He had not gone far when a settlement appeared before his eyes. In every house a candle was glowing, smoke rose from the hearths, and the aroma of freshly cooked food wafted through the air. Ziemomysł knocked on the door of one of the cottages, and was about to ask for a bed for the night, but the entrance remained barred, and from behind the door came a voice: "Begone, wandering spirit! None here will accept you!" At this the Prince took great affront, and began to explain who he was and how he had reached this place. But no one believed him, as his regal robe had been taken by branches and he had cast off his noble cap somewhere in the thickets. The cottagers drove him from their door. And so he tried the next dwelling, and the next, and the next, but none would shelter him. Ziemomysł pondered his fate, and also the moral values of his subjects. "I have been good to them; I gave them money; I invited them to my home, and yet they will not accept this wanderer under their roofs?"

The Prince walked on. As he was wandering, his steps took him to the banks of the river Vistula. You should know that at the time this river was deep, fast, and full of fish. As he was pushing through the riverbank plants, he saw in the distance a glimmering light. He started to run towards it. Suddenly, he saw a tiny cottage. He gently knocked on the door. It immediately opened wide, and before Ziemomysł's eyes there appeared a very modest interior with a tiny hearth, a table and two beds. Behind the table, there stood a pair of humbly dressed elderly folk, welcoming him inside with a smile. "Greetings, lost traveller," said the woman. "Cross our modest doorstep and you may rest and eat till you are full. Our beds are hard, and the food is simple, but we welcome you with all our hearts."

Prince Ziemomysł entered the little cottage, but his hosts did not recognise him in the candlelight. "Who are you?" he asked his saviours. "I am Wars," said the old man. "And this is my wife, Sawa. We have lived here for over half a century. I am a fisherman, and we live on what the river gives us. Above all, though, we aid lost travellers, who may always find shelter under our roof. We have little – a pot of buckwheat, a little jug of honey, and a bed by the hearth – but anyone who makes their way here will be able to rest. And you, dear guest, if you have finished eating, lay down

to sleep, so that you will have enough strength to continue your journey tomorrow." And so the Prince lay down on the bed and slept a sweet, peaceful sleep.

In the morning, at first light, Ziemomysł was ready to renew his search for his castle. Before he left, however, he sought his hosts, to thank them warmly for their hospitality. But there was not a living soul in the cottage. Instead, he discovered a pot of milk and a hunk of bread left as breakfast for him. So he hurriedly ate and set off in the direction of the Vistula. On the bank he found Wars fishing and his wife Sawa repairing the nets. The Prince was moved at the sight of the two elderly folk working, and spoke to them: "I am Ziemomysł, the ruler of all these lands. I became lost while hunting and no one would give me shelter; none except you, my kind-hearted folk, offered me food and rest. For your open hearts, and your hospitable souls, I offer you this riverside land, and I proclaim that it shall be called Varsovia, so that your names will forever be in the hearts of those who settle here."

Varsovia is today known as Warsaw. It has grown greatly. Here, there are many high buildings, wide streets, and there is no lack of inhabitants. To this day, people from all over Poland, and, in fact, people from all over the world, come to Warsaw. Up to the present day, Varsovians are famed for their hospitality, recalling the words of the noble treaty which, when giving the Vistula lands to the elderly couple, said: "Let Varsovian lands welcome travellers, let their strength flow from hospitality, let every stray be welcome here, let Varsovia's fame be recognised the world over."

Wars and Sawa

German text

Vor langer, langer Zeit, als ganz Polen von dichten Wäldern bedeckt war, wurde das Land Masowien von dem edlen Prinzen Ziemomysl regiert. Er hatte einen wunderschönen Palast gebaut aus Ziegeln, mit herrlich ausgestalteten Zimmern und einer Schatzkammer, die voll mit Gold war. Der Prinz lud gerne und oft die Adeligen der Umgebung zu fantastischen Bällen ein. Dabei aber vergaß er nicht auf die Armen. Er sorgte sich um ihr Wohlergehen und versicherte sich immer wieder, dass keiner im Land Hunger litt. In keinem seiner Dörfer fehlte es an Lebensmitteln.

Die anderen Prinzen des Landes bewunderten Ziemomysl, seine Untertanen liebten und verehrten ihn, weil es ihnen unter seiner Herrschaft so gut ging.

Die Wälder seines Landes waren reich an Wild und Wildvögeln, und so ging Ziemomysl oft zur Jagd. Eines Tages war es wieder so weit. „Sattelt die Pferde, lasst die Hunde frei und ruft die Hornisten. Wir wollen zur Jagd!“ Dann rief der Prinz: „Derjenige, der das größte Geweih zurückbringt, wird einen ganzen Sack voll Dukaten aus meiner Schatzkammer erhalten!“

Viele Freunde folgten seinem Ruf. So verließ eine Prozession von einem Dutzend von Pferden, geschmückt in den Farben der Adeligen, das Schloss und bewegte sich auf den Wald zu. Sie wollten das Wild erlegen.

An der Spitze des Zuges ritt Ziemomysl, den Bogen in der Hand, und rief ihnen glücklich zu: „Auf, auf, ihr tapferen Männer, auf in den Wald, lasst die Rösser traben. Bringt den wilden Tieren das Fürchten bei! Und mir bringt ihr das schönste Geweih eines Hirschen.“

Tiefer und tiefer ritten die Jäger in den Wald, mit solcher Kraft und Stärke bewegten sich Rösser und Reiter, dass die Bäume förmlich vor ihnen zurückwichen. Die Hunde kläfften, bellten und heulten jedes Mal, wenn sie eine neue Lösung aufgenommen hatten.

Die Hornisten ließen ihre Hörner klingen und schreckten immer größeres Wild auf. Doch auf einmal, ohne jede Vorwarnung, stand ein riesiger Hirsch mit mächtigem Geweih vor Ziemomysl zwischen den Bäumen. Der Prinz meinte, dass dieses außergewöhnliche Tier danach verlangte, von ihm verfolgt zu werden. Also trat er dem Pferd in die Sporen und näherte sich dem Hirsch. Wild verfolgte er es, keine Rücksicht auf seine Freunde nehmend. Tiefer und tiefer geriet er in den dichten, dunklen Wald, bis der Wald sich beängstigend leuchtend um ihn schloss.

Bevor es der Prinz wahrnahm, waren alle seine Freunde verschwunden. Kein Laut von den Hörnern, kein Hundegebell drang bis hierher. Vom Jagdfieber getrieben ritt der Prinz weiter, bis das herrliche Tier plötzlich verschwunden war.

Da erst bemerkte der Prinz, dass er in die Irre geleitet worden war und beschloss, zurück zum Schloss zu reiten. Doch inzwischen war es Nacht geworden, und er mühte sich ab, einen Weg zu finden. Aber so sehr er sich auf plagte, er fand nicht mehr aus dem Dickicht heraus.

„Wenn ich die Nacht hier im Wald verbringen muss, werden mich Hunger und Kälte quälen! Wilde Tiere könnten mich anfallen. Ich muss weiter reiten und irgendwo einen Unterschlupf finden. Schließlich gehört dieses Land mir und meine Untertanen werden sich freuen, ihren Prinzen für eine Nacht zu beherbergen.“

Und so quälte er sich weiter in seiner Suche nach einem Weg aus dem Wald. Endlich sah er in einiger Entfernung ein Dorf. Kerzenschein leuchtete aus den Fenstern, Rauch stieg aus den Rauchfängen, und der Geruch von duftendem, frisch gekochtem Essen wehte Ziemomysl entgegen.

Voll von freudiger Erwartung auf einen freundlichen Empfang klopfte der Prinz an die Tür eines der Häuser. Eben wollte er um Unterkunft für eine Nacht fragen, da erklang hinter verschlossener Tür eine Stimme: „Verschwinde, irrender Geist. Niemand wird dich hier einlassen!“

Gekränkt und verletzt begann der Prinz zu erklären, wer er war und wie er zu diesem Dorf gekommen war. Aber niemand glaubte ihm, denn sein königliches Gewand war an den Ästen der Bäume hängen geblieben. Auch sein königlicher Hut musste irgendwo im Dickicht verloren gegangen sein.

In keinem der Häuser war Ziemomysl willkommen. Immer wieder versuchte er, die Menschen zu überreden. Nicht einmal seine Worte: „Ich war euch immer ein guter Regent, gab euch Geld, lud euch in mein Schloss und trotzdem wollt ihr mich nicht einlassen?“, nützten etwas.

Müde stieg der Prinz vom Pferd und wanderte zu Fuß weiter. Da gelangte er ans Ufer des Flusses Vistula. Dieser war tief, sein Wasser glitt schnell dahin, es war voll von Fischen. Ziemomysl bahnte sich einen Weg durch die Pflanzen am Ufer und sah auf einmal einen Lichtschein in der Ferne.

Eilig rannte er auf das Licht zu und stand schließlich vor einem winzigen Häuschen. Vorsichtig klopfte er, da öffnete sich die Tür weit vor

ihm. Vor seinen Augen war ein ärmliches Zimmer mit einem winzigkleinen Herd, einem Tisch und zwei Betten.

Beim Tisch stand ein armselig gekleidetes altes Ehepaar, das ihn freundlich lächelnd begrüßte. „Sei willkommen, verlorener Reisender“, sprach die Frau. „Komm über die Schwelle unserer einfachen Behausung. Erhole dich und iss dich endlich satt. Zwar sind unsere Betten hart und das Essen besteht aus den Früchten der Erde und des Wassers, aber wir heißen dich herzlich willkommen.“

Der Prinz betrat das schlichte Häuschen. Im Kerzenlicht erkannten die beiden Alten ihn aber nicht. Da fragte er seine Retter: „Wer seid ihr?“ „Ich bin Wars“, antwortete der alte Mann. „Meine Frau Sawa und ich leben hier seit über fünfzig Jahren. Ich bin ein Fischer, wir leben von dem, was uns der Fluss schenkt. Wieder und wieder helfen wir Reisenden, die in die Irre gegangen sind. Immer bieten wir ihnen Schutz und Zuflucht unter unserem Dach. Wir haben wenig – einen Topf voll Buchweizen, ein kleines Glas voll Honig und ein Bett beim Ofen – aber jeder, der hierher kommt, kann hier rasten. Und du, lieber Gast, wenn du mit dem Essen fertig bist, lege dich nieder und schlafe. Denn du brauchst neue Kräfte, um deine Reise morgen wieder anzutreten.“

Beruhigt und zufrieden legte sich der Prinz nach seiner Mahlzeit zu Bett und schlief ruhig und friedlich.

Beim ersten Morgenlicht allerdings war Ziemomysl bereits voller Energie, die Suche nach seinem Schloss fortzusetzen. Doch bevor er ging, wollte er sich herzlich bei den beiden Alten bedanken. Aber wohin er auch sah, er fand keine Menschenseele. Auf dem Tisch stand allerdings ein Topf mit Milch und ein großer Brotlaib für sein Frühstück. Der Prinz setzte sich zu Tisch, frühstückte und verließ das Haus in Richtung des Flusses Vistula. Dort, am Ufer des Flusses, fand er Wars, der friedlich fischte, und Sawa, die daneben saß und Netze flickte.

Gerührt vom Anblick der beiden lieben Menschen blieb er stehen und sprach: „Ich bin Ziemomysl, der Herrscher dieses Landes. Während der Jagd hatte ich mich verirrt. Niemand wollte mir Zuflucht bieten, alle wiesen mich ab. Alle außer euch, ihr lieben Menschen. Ihr habt mir Essen und ein Bett angeboten. Zum Dank für eure offenen Herzen schenke ich euch dieses Stück Land am Fluss. Es soll Varsovia genannt werden, damit eure Namen denen, die hier leben werden, für immer in Erinnerung bleiben werden.“

Varsovia ist heute wohlbekannt als Warschau, als eine Stadt, die täglich größer wurde. Große, hohe Gebäude, weite Straßen bieten den

vielen Einwohnern genug Platz zum Leben. Bis heute kommen Menschen aus ganz Polen, ja aus der ganzen Welt nach Warschau. Und bis zum heutigen Tag sind die Einwohner Warschaus berühmt für ihre Gastfreundschaft.

Damit erinnern sie an die Worte des edlen Prinzen, als er dem alten Ehepaar das Land geschenkt hatte: „Lasst das Land Varsovia zu jeder Zeit Reisende willkommen heißen, schenkt ihnen mit eurer Gastfreundschaft Stärke, heißt jeden willkommen, der sich verirrt. Der Ruf Varsovias soll damit hinaus in die Welt ziehen!“

Γουαρς και Σα

Greek text

Πολλά χρόνια πριν, όταν η Πολωνία ήταν ακόμη καλυμμένη με δάση, τα εδάφη της Μαζόβιαν βρίσκονταν υπό την κυριαρχία του ευγενούς πρίγκιπα Ζιεμόμισλ. Είχε ένα όμορφο παλάτι χτισμένο με τούβλο, δωμάτια πλούσια διακοσμημένα και ένα θησαυροφυλάκιο που ξεχείλιζε από χρυσό. Ο πρίγκιπας συχνά προσκαλούσε την τοπική κοινωνία σε υπέροχους χορούς. Ο καλός ευγενής όμως δεν ξεχνούσε και τους υπηκόους του, φρόντιζε για την ευημερία τους εξασφαλίζοντας ότι ποτέ δεν θα υπήρχε έλλειψη τροφής σε οποιαδήποτε κατοικία. Οι άλλοι πρίγκιπες σέβονταν τον Ζιεμόμισλ και οι κάτοικοι τον αγαπούσαν, επειδή ζούσαν καλά υπό τη διακυβέρνηση του.

Τα δάση της περιοχής ήταν γεμάτα από άγρια ζώα και πουλιά εκείνη την εποχή και μια μέρα ο Ζιεμόμισλ αποφάσισε να πάει για κυνήγι με τους συντρόφους του. «Σελώστε τα άλογα, αφήστε τα σκυλιά ελεύθερα, φωνάξτε τους σαλπιγκτές!» φώναξε. «Κυνηγάμε! Όποιος γυρίσει με το μεγαλύτερο ζευγάρι κέρατα θα μπορέσει να ελαφρύνει το θησαυροφυλάκιο μου με ένα ολόκληρο τσουβάλι από δουκάτα». Πολλοί άντρες ανταποκρίθηκαν στο κάλεσμά του και μια παρέλαση με μια ντουζίνα από άλογα σε όλα τα ιπποτικά χρώματα στέκονταν στην πύλη του κάστρου έτοιμα να κινηθούν προς το δάσος και να δώσουν μάχη με τα άγρια ζώα. Επικεφαλής της πομπής βρισκόταν ο ίδιος ο Ζιεμόμισλ και με το τόξο στα χέρια του φώναξε χαρούμενα: «Εμπρός γενναίοι άντρες, μπείτε στο δάσος και μη λυπάστε τα άλογά σας. Κάντε τα άγρια θηρία να τρέμουν από φόβο! Φέρτε μου τα κέρατα ενός ζαρκαδιού».

Έτσι οι κυνηγοί μπήκαν βαθύτερα μέσα στο δάσος και η δύναμή τους ήταν τέτοια που τα δέντρα φάνηκαν να κάνουν χώρο για να περάσουν. Τα κυνηγόσκυλα γάβγιζαν και κάπου κάπου έβρισκαν ένα καινούριο μονοπάτι. Οι σαλπιγκτές φυσούσαν τις σάλπιγγες με όλη τους τη δύναμη, έτσι ώστε να βγάλουν ακόμη μεγαλύτερα άγρια ζώα έξω από τα βάθη του δάσους. Έπειτα ο Ζιεμόμισλ ο ίδιος είδε μπροστά του, σε μια συστάδα δέντρων, ένα γιγάντιο ζαρκάδι. Νόμισε ότι έλαχε σε αυτόν να πιάσει αυτό το εξαίσιο ζώο και ξεκίνησε πάνω στο άλογό του για να πάει κοντύτερα. Το ακολούθησε, χωρίς να προσέχει ιδιαίτερα τους συντρόφους του και ήταν πολύ προσεκτικός να μην τρομάξει το εύρημά του. Ο πρίγκιπας μπήκε βαθύτερα στο πυκνό σκοτεινό δάσος περνώντας από ήρεμους βάλτους, όμορφα λιβάδια και άγριες πλαγιές. Τα κέρατα του γιγάντιου ζαρκαδιού φαινόταν να τον τραβάνε όλο και βαθύτερα μέσα στο σκοτεινό και απειλητικό δάσος. .

Πριν καν το καταλάβει ο πρίγκιπας, είχε απομακρυνθεί τόσο πολύ από τους συντρόφους του που είχε χάσει κάθε ίχνος τους. Ο ήχος των σαλπίγγων και το γαύγισμα των κυνηγόσκυλων είχαν εξαφανιστεί. Ήταν πραγματικά απερίσκεπτο που ο πρίγκιπας κυνηγούσε μόνος του, έως ότου το ζώο τελικά εξαφανίστηκε. Ο πρίγκιπας ανησύχησε που έχασε τα ίχνη του ζώου και αποφάσισε να επιστρέψει στην πόλη. Στο μεταξύ είχε νυχτώσει και όσο σκληρά κι αν προσπάθησε, δεν μπόρεσε να βρει τον δρόμο της επιστροφής. «Δεν μπορώ να περάσω τη νύχτα στο δάσος, αφού θα έχω πρόβλημα με το κρύο, με την πείνα και με τα άγρια θηρία. Καλύτερα να συνεχίσω να ψάξω να βρω κάποιο καταφύγιο, μιας και αυτά τα μέρη μου ανήκουν και ο οποιοσδήποτε υπήκοος μου σίγουρα θα ευχόταν να είχε την ευκαιρία να φιλοξενήσει το αφεντικό του και να μου επιτρέψει να περάσω τη νύχτα». Έβαλε τις σκέψεις του σε πράξη και συνέχισε την έρευνα για ένα ασφαλές καταφύγιο για το βράδυ.

Δεν χρειάστηκε να πάει μακριά ώσπου να βρει μπροστά του έναν οικισμό. Σε κάθε σπίτι υπήρχε και ένα κερί με το οποίο φωτιζόταν, καπνός έβγαινε από τις καμινάδες και το άρωμα φρεσκομαγειρεμένου φαγητού αναδυόταν στον αέρα. Ο Ζιεμόμισλ χτύπησε την πόρτα ενός σπιτιού και ήταν έτοιμος να ζητήσει την άδεια για περάσει την νύχτα. Όμως, η πόρτα παρέμεινε κλειστή και μέσα από το σπίτι μια φωνή ακούστηκε να του λέει: «Φύγε περιπλανώμενο πνεύμα! Κανείς εδώ δεν πρόκειται να σε δεχτεί!» Ο πρίγκιπας αισθάνθηκε μεγάλη προσβολή και άρχισε να εξηγεί ποιος ήταν και πώς είχε οδηγηθεί σε εκείνο το μέρος. Άλλα κανένας δεν τον πίστεψε, αφού η βασιλική του ρόμπα είχε πιαστεί στα κλαδιά του δάσους και το επιβλητικό καπέλο του το είχε πετάξει σε κάποια συστάδα δέντρων. Οι χωρικοί τον έδιωχναν, όποια πόρτα κι αν χτυπούσε. Ο Ζιεμόμισλ συλλογίστηκε τη μοίρα του αλλά και τις ηθικές αξίες των υπηκόων του. «Ημουν καλός προς αυτούς, τους έδωσα χρήματα, τους προσκάλεσα στο σπίτι μου και παρ' όλα αυτά αυτοί δεν δέχονται έναν περιπλανώμενο στα σπίτια τους».

Ο πρίγκιπας συνέχισε. Καθώς περιπλανιόταν τα βήματά του τον οδήγησαν στις όχθες του ποταμού Βιστούλα. Θα πρέπει να γνωρίζετε ότι εκείνη την εποχή το ποτάμι ήταν βαθύ, ορμητικό και γεμάτο ψάρια. Καθώς προχωρούσε μέσα από τη βλάστηση της όχθης του ποταμού, είδε από μακριά ένα φως που τρεμόπαιζε. Άρχισε να τρέχει προς αυτό. Ξαφνικά είδε μια μικρή αγροικία. Χτύπησε ευγενικά την πόρτα και αμέσως αυτή άνοιξε διάπλατα. Στα μάτια του Ζιεμόμισλ εμφανίστηκε ένα σεμνό εσωτερικό με μια μικρή εστία, ένα τραπέζι και δύο κρεβάτια. Πίσω από το τραπέζι στεκόταν ένα ζευγάρι ηλικιωμένων που ήταν ταπεινά ντυμένοι και οι οποίοι

τον καλωσόρισαν με χαμόγελο: «Καλώς ήλθες, χαμένε ταξιδιώτη», του είπε η γυναίκα. «Πέρνα στο κατώφλι μας. Μπορείς να ξεκουραστείς και να φας ώσπου να χορτάσεις. Τα κρεβάτια μας είναι σκληρά και το φαγητό μας απλό αλλά σε καλωσορίζουμε με όλη μας την καρδιά».

Ο πρίγκιπας Ζιεμόμισλ μπήκε στη μικρή αγροικία αλλά οι οικοδεσπότες του δεν τον αναγνώρισαν μέσα στο λιγοστό φως του φεγγαριού. «Ποιοί είστε;» ρώτησε τους σωτήρες του, «Είμαι ο Γουόρς», είπε ο ηλικιωμένος άντρας «και αυτή είναι η σύζυγός μου η Σά. Ζούμε εδώ για πάνω από μισό αιώνα. Είμαι ψαράς και ζούμε με ό,τι μας προσφέρει το ποτάμι. Πάνω από όλα όμως βιοθούμε τους χαμένους ταξιδιώτες, που πάντα μπορούν να βρουν καταφύγιο κάτω από τη στέγη μας. Έχουμε λίγα – μια κατσαρόλα φαγόπιρο, ένα μικρό βάζο μέλι και ένα κρεβάτι δίπλα στην εστία - αλλά οποιονδήποτε φέρει ο δρόμος εδώ θα μπορέσει να ξεκουραστεί. Κι εσύ αγαπητέ επισκέπτη, αν έχεις τελειώσει το φαγητό σου, ξάπλωσε να κοιμηθείς, έτσι ώστε το πρωί να έχεις αρκετή δύναμη να συνεχίσεις το ταξίδι σου». Κι έτσι ο πρίγκιπας ξάπλωσε στο κρεβάτι και είχε έναν γλυκό και ήρεμο ύπνο.

Το πρωί, με το πρώτο φως, ο Ζιεμόμισλ ήταν έτοιμος να ξαναρχίσει την έρευνα για το κάστρο του. Πριν φύγει όμως έψαξε για τους οικοδεσπότες του για να τους ευχαριστήσει για τη θερμή φιλοξενία τους. Άλλα δεν υπήρχε ψυχή στην αγροικία. Αντί αυτών βρήκε ένα κομμάτι ψωμί και μια κατσαρολίτσα με γάλα να φάει για πρωινό. Έφαγε γρήγορα το πρωινό του και ξεκίνησε με κατεύθυνση προς τον Βιστούλα. Στην όχθη βρήκε τον Γουόρς να ψαρεύει και τη γυναίκα του Σά να επιδιορθώνει τα δίχτια. Ο πρίγκιπας συγκινήθηκε στη θέα των δυο ηλικιωμένων να δουλεύουν και μίλησε σε αυτούς: «Είμαι ο Ζιεμόμισλ, ο κυβερνήτης όλων αυτών των εκτάσεων. Χάθηκα καθώς κυνηγούσα και κανένας δεν μου έδινε καταφύγιο. Κανένας εκτός από εσάς καλόκαρδοί μου άνθρωποι, δεν μου πρόσφερε τροφή και ξεκούραση. Για την καλή σας καρδιά και τη φιλόξενη ψυχή σας σας προσφέρω αυτά τα εδάφη δίπλα στο ποτάμι και διακηρύττω ότι πρέπει να ονομάζονται Βαρσοβία, έτσι ώστε τα ονόματά σας να μείνουν στις καρδιές εκείνων που θα κατοικήσουν εδώ».

Η Βαρσοβία σήμερα είναι γνωστή ως Γουόρσα. Έχει μεγαλώσει πολύ. Εδώ υπάρχουν πολλά ψηλά κτίρια, φαρδείς δρόμοι και δεν υπάρχει έλλειψη κατοίκων. Μέχρι και σήμερα άνθρωποι από όλη την Πολωνία και στην πραγματικότητα άνθρωποι από ολόκληρο τον κόσμο έρχονται στη Γουόρσα. Έως και σήμερα, οι κάτοικοι της Βαρσοβίας είναι γνωστοί σε ολόκληρο τον κόσμο για τη φιλοξενία τους. Η συνθήκη με την οποία δόθηκαν τα εδάφη του Βιστούλα στο ηλικιωμένο ζευγάρι ανέφερε: «Τα

βαρσοβιανά εδάφη ας καλωσορίζουν τους ταξιδιώτες και η δύναμη της Βαρσοβίας ας πηγάζει από τη φιλοξενία της, ενώ ο κάθε οδοιπόρος ας είναι ευπρόσδεκτος εδώ, και η φήμη της Βαρσοβίας ας αναγνωρίζεται σε ολόκληρο τον κόσμο».

Wars i Sawa (Wars and Sawa)

Polish text

Dawno, dawno temu, kiedy jeszcze Polskę porastały dzikie knieje, a I osad wśród nich było niewiele, mazowiecką ziemią władał zacny książę Ziemomysł. Dwór miał piękny, murowany, komnaty bogato zdobione, a skarbiec w złoto zasobny. Często książę okoliczne towarzystwo na huczne bale spraszał, by przy wspólnym biesiadowaniu czas wesoło płynął. Zawsze Ziemomysł baczył, aby jadła, miodu przedniego i grajków najlepszych nie brakowało. Pamiętał także pan dobry, aby jego poddani dobrobytem cieszyć się mogli i aby strawy nigdy w żadnej chacie nie brakowało. Szanowali więc Ziemomysł inni panowie, kochali okoliczni ziomkowie, dobrze im się bowiem żyło pod jego panowaniem.

Mazowiecka puszcza pełna zwierzyny łownej i ptactwa dzikiego wówczas była, toteż dnia pewnego Ziemomysł na polowanie wraz ze swymi towarzyszami udać się zapragnął.

- „Konie siodłać, psy wypuszczać, trębaczy zwoływać” – zawałał – „Wyruszamy na łowy. Ten, kto największe jelenie poroże przyniesie, ten skarbiec mój o cały wór dukatów będzie mógł uszczuplić”.

Zaraz też wielu śmiałków wyzwanie podjęło i wnet orszak tuzina koni przybranych w książęce kolory u wrót warowni stanął gotów w bór ruszyć, by z dzikim zwierzem się zmagać. Na czele orszaku sam Ziemomysł zasiadł i łuk dzierżąc, zakrzyknął wesoło:

- „Dalej śmiałkowie w bór ruszajcie, a koni swoich nie oszczędzajcie! Zwierz dziki niechaj drży z twogi, przynieście mu jelenie rogi!”

Brnęli więc myśliwi w bór głęboki, a pęd ich był tak wielki, że drzewa zdawały się usuwać im z drogi. Psy szczekały i raz po raz łąpały coraz to nowy trop. Trębacze dęli w myśliwskie rogi co sił w płucach, by co przedniejsze sztuki z zarośli wypędzić. Wtem sam Ziemomysł hen w kniei olbrzymie rogi ujrzał. Pomyślał więc, że oto niezwykły jeleń właśnie jemu się trafl i z kopyta ruszył, by zbliżyć się nieco do ogromnego zwierzęcia. Gnał tak i gnał, nie oglądając się przy tym na swoich towarzyszy i bacząc, by Haasem zbytnim zdobyczy nie przepłoszyć. Brnął książę prze bór gęsty i ciemny, mijał bagna złowrogie, polany piękne, uroczyska dzikie, a rogi jelenia olbrzyma zdawały się go wciągać wciąż dalej i dalej, głębiej i głębiej w las mroczny i groźny.

Nim też Ziemomysł spostrzegł się, dawno już kompanów jego widać nie było, ustął też dźwięk rogów i psów ujadanie. Książę jednak na nic nie zważając, gnał dalej sam jeden dopóty, dopóki zwierz nie zniknął z zasięgu

jego wzroku. Zmartwił się myśliwy z powodu utraconego tropu i decyzję powrotu do grodu powziął. Noc jednak nastąła i nijak drogi powrotnej odnaleźć nie mógł. „Pośród boru nocować nie mogę, bo tu chłód, głód, a i dzikie zwierzęta dopaść mnie mogą. Ruszę tedy lepiej i schronienia jakiegoś poszukam. Ziemia ta w końcu do mnie należy, więc i poddani moi na pewno chętnie władcę swego u goszczą i przenocować pozwolą”. Jak pomyślał, tak zrobił i wnet przed siebie ruszył, by noclegu bezpiecznego poszukać.

Nie ujechał daleko, gdy oczom jego ukazała się osada. W każdym z domów świeca płonęła, dym wydobywał się z palenisk, a w powietrzu unosił się zapach świeżo warzonej strawy. Zapukał Ziemomysł do drzwi jednej z chat i o gościnę jał prosić, ale obejście pozostawało zamknięte, a zza drzwi dał się słyszeć głos:

- „Odejdź, zbląkana duszo, nikogo po nocy przyjmować nie będę”.

Oburzył się księże wielce i jał tłumaczyć, kim jest i skąd się wziął w tych stronach, ale nikt wiary w jego słowa nie dawał, bowiem płaszcz jego wytworny porwały gałęzie, a i książęcą czapkę porzucił gdzieś w kniejach. Gospodarze przepędziли go z obejścia. Spróbował więc w kolejnym domu, potem w następnym i następnym, ale nigdzie gościny nie otrzymał. Zadumał się Ziemomysł nad swoją dolą, ale i nad sumieniami swych poddanych.

- „Dobry byłem, pieniędzy dla nich nie szczędziłem, w gościnę prosiłem,, a oni zbląkanego pod dach swój przyjąć nie zechcieli?”

Powlók się zrezygnowany księże przed siebie. Gdy tak wędrował, nogi same poniosły go ku brzegom rzeki Wisły. A wiedzieć musicie, że w owych czasach była to rzeka głęboka i wartka, a i ryb w niej mnóstwo pływało. Gdy tak błądził wśród przybrzeżnych zarośli, w oddali zobaczył nikłe światelko. Pobiegł więc w tamtą stronę, aby sprawdzić, skąd blask ten pochodzi. Nagle spostrzegł maleńką chatkę skrytą pośród tataraku. Delikatnie zapukał do drzwi. Natychmiast otworzyły się one szeroko i oczom Ziemomysł ukazało się bardzo skromne wnętrze z maleńkim paleniskiem, stołem i dwoma posłaniami. Za stołem zobaczył też parę bardzo skromnie ubranych staruszków z uśmiechem zapraszających go do środka.

- „Witaj zbląkany wędrowcze” – rzekła kobieta – „Wstęp w nasze skromne progi, a wypoczniesz i najesz się do syta. Posłanie u nas twarde, a strawa licha, lecz z całego serca zapraszamy”.

Przestąpił księże Ziemomysł skromne progi małej chatki, ale gospodarze w świetle świec nie rozpoznali w nim możnowładcy.

- „Kim jesteście?” - zapytał więc swych wybawców.

- „Ja jestem Wars” – odparł staruszek – „A to moja żona Sawa. Mieszkamy tutaj już ponad pół wieku. Jestem rybakiem i oboje z żoną żyjemy z tego, czym się z nami podzieli rzeka, ale ponad wszystko niesiemy pomoc zблąkanym wędrowcom, którzy pod naszym dachem zawsze znajdują schronienie i wypocząć mogą przed dalszą drogą. Nie mamy wiele, jeno kaszy kociołek, miodu dzbanuszek, na zapiecku posłanie, lecz jeśli ktoś zblądzi u nas spoczynek dostanie. I ty gościu nasz miły, jeśli już spożył starannie, ułóż się w sen, co ci da siły nie spocząć w podróży porannej”.

Ułożył się tedy księże na zapiecku i zapadł w sen błogi i spokojny.

Rankiem, gdy tylko zaświeciła poranna zorza, zerwał się Ziemomysł na równe nogi gotów szybko drogę do swej warowni odnaleźć. Nim jednak wyruszył, szukać zaczął gospodarzy, by im za gościnę gorąco podziękować. Jednak w chatce żywego ducha nie było. Znalazł za to na stole garnuszek mleka i pajdę chleba przygotowane jako śniadanie dla niego. Zjadł więc pospiesznie i ruszył w kierunku Wisły. Nad jej brzegiem znalazł Warsa łowiącego ryby i żonę jego Sawę zajętą naprawianiem sieci. Wzruszył księcia widok staruszków pochłoniętych pracą i tak do nich przemówił:

- „Jam jest Ziemomysł, księże na tych ziemiach panujący. Zbląkałem się, polując, i nikt schronienia mi nie udzielił, nikt poza wami, zaci ziomkowie, jadła i spoczynku nie ofiarował. Za wasze otwarte serca i dusze gościnne daruję wam tę oto nadwiślańską ziemię i stanowię, by Warsowią się ona zwała by na zawsze pamięć o was w sercach mieszkańców tej ziemi zagościła”.

Warsową krainę dziś Warszawą zwą. Rozrosła się ona wielce. Mnóstwo tu domów wysokich, dróg szerokich, a i mieszkańców nie brakuje. Zjeżdżają po dziś dzień do Warszawy także mieszkańcy całej Polski, ba, i przybyszów z obcych krajów tutaj wielu. Warszawiacy bowiem po dziś dzień z gościnności słyną, pamiętając słowa traktatu, w którym księże, darując staruszkom nadwiślańską ziemię, napisał:

- „Niech Warszawa ziemia wędrowcom będzie miła, niech z gościnności płynie jej siła, niech każdy zbląkany witany tu będzie, niech Warsowi sława znana będzie wszędzie”.

Vars e sóvia

Portuguese text

Há muito, muito tempo, quando a Polónia ainda se encontrava coberta de florestas, as terras de Mazóvia eram dominadas pelo nobre príncipe Ziemomysł. O príncipe possuía um belo palácio feito de tijolo, com salas ricamente decoradas e uma sala do tesouro cheia de ouro. O príncipe convidava amiúde a sociedade local para bailes magníficos. O nobre governante também se lembrava do seu povo e zelava pelo seu bem-estar e para que nunca faltasse comida em nenhuma casa. Ziemomysł era respeitado por outros príncipes e amado pelas gentes locais que viviam sob o seu domínio.

Nesse tempo a floresta da Mazóvia estava repleta de caça e de aves selvagens e um dia Ziemomysł decidiu ir à caça com os seus companheiros. – Aparelhem os cavalos, soltem os cães, chamem os corneteiros, ordenou. – Vamos à caça! Aquele que regressar com o maior par de hastes de veado pode aliviar o meu baú do tesouro de um saco de ducados.

Foram muitos os homens que se apresentaram para este desafio e à porta do castelo reuniu-se cerca de uma dúzia de cavalos, engalanados com as cores dos cavaleiros, prontos para partir em direção à floresta, à caça de animais selvagens. À cabeça do grupo encontrava-se o próprio Ziemomysł que, de arco na mão, invitava os outros com alegria: – Para a frente, bravos homens, em direção à floresta, e nada de poupar os cavalos. Que as bestas selvagens tremam de medo! Tragam-me as hastes de um veado!

Os caçadores embrenharam-se nas profundezas da floresta e era tal o seu poder que até as árvores pareciam apartar-se à sua passagem. Os cães ladravam e, de vez em quando, farejavam uma nova pista. Os corneteiros tocavam as cornetas com toda a força para empurrar as bestas maiores para fora dos seus esconderijos. Foi então que Ziemomysł viu um veado gigante num pequeno bosque à sua frente. Pensou que lhe calhara a ele apanhar este animal excepcional e aproximou-se a cavalo. Seguiu-o, sem prestar atenção aos companheiros e com cuidado para não afugentar a presa. O príncipe foi penetrando cada vez mais na floresta escura e densa, atravessou pântanos sinistros, belos prados e desfiladeiros perigosos. As hastes do veado gigante pareciam puxá-lo cada vez mais para as zonas mais sombrias e ameaçadoras da floresta.

Sem que o príncipe se desse conta, afastou-se de todos os companheiros. O som das cornetas e dos cães desvaneceu-se. Sem pensar no que fazia, o príncipe continuou a caçar sozinho até que o veado desapareceu. O caçador estava preocupado por ter perdido o trilho do veado e decidiu regressar à cidade. Contudo, caíra a noite e, por mais que tentasse, não conseguia encontrar o caminho de regresso a casa. – Não posso passar a noite na floresta por causa do frio, da fome que tenho e dos animais selvagens. O melhor é continuar caminho e procurar abrigo. Afinal todas estas terras me pertencem e qualquer dos meus súbditos se sentirá honrado por me albergar por uma noite.

Transformando os pensamentos em ações, avançou à procura de um abrigo seguro para a noite. Não tinha andado muito quando deparou com uma aldeia. Em cada casa havia uma vela acesa, o fumo erguia-se das chaminés e o cheirinho da comida acabada de fazer espalhava-se pelo ar. Ziemomysł bateu à porta de uma das casas e preparava-se para pedir abrigo para a noite, quando a porta se não abriu e se ouviu uma voz por detrás da porta que dizia: – Vai-te embora, espírito errante! Ninguém aqui te aceitará!

O príncipe sentiu-se afrontado e começou a explicar quem era e como tinha chegado àquele lugar. Mas ninguém acreditava nele porque o manto nobre tinha-se rasgado nos ramos das árvores e arbustos e tinha perdido o chapéu real algures no interior da floresta. Os camponeses enxotavam-no de suas casas, um atrás de outro, e ninguém aceitou abrigá-lo. Ziemomysł ponderou o seu destino e os valores morais dos seus súbditos: – Fui bom para eles; dei-lhes dinheiro; convidei-os para o meu palácio e eles não albergam um viajante em suas casas?

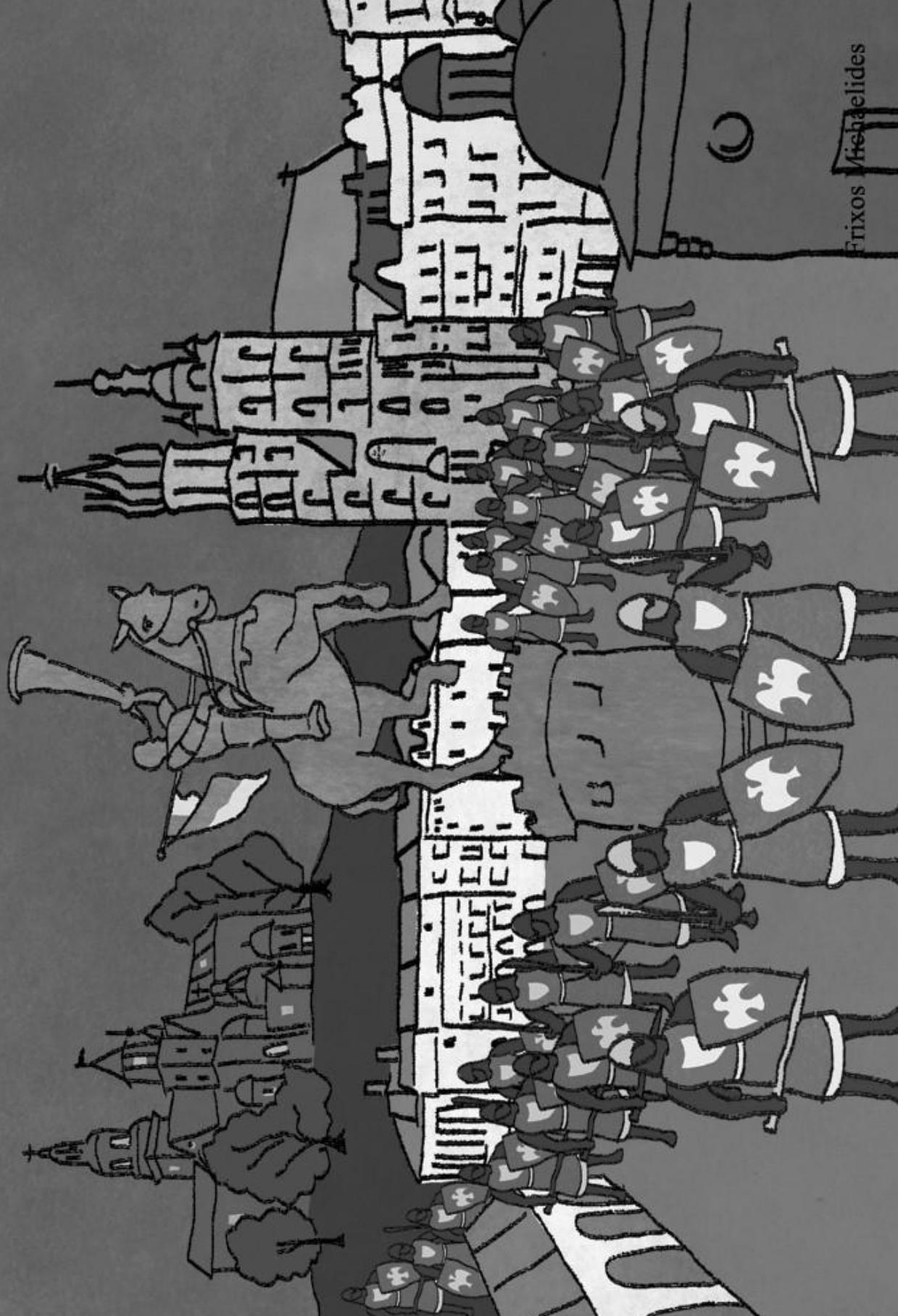
O príncipe continuou a caminhar sem destino e os passos conduziram-no às margens do rio Vístula. É importante que se note que nesse tempo o rio era fundo, rápido e estava cheio de peixe. À medida que ia avançando, a custo, por entre a vegetação das margens do rio, viu à distância uma luz que brilhava. Correu em direção a ela e de repente deu com uma casa minúscula. Bateu à porta com gentileza e esta abriu-se de par em par imediatamente e perante os olhos de Ziemomysł surgiu um interior modesto com uma lareira muito, muito pequena, uma mesa e duas camas. Atrás da mesa estava um casal de velhotes vestidos humildemente, que o convidaram a entrar com um sorriso. – Sê bem-vindo, viajante, disse a mulher – entra na nossa casa modesta para te repousares e comeres até te saciares. As nossas camas são duras, a nossa comida é simples, mas és bem-vindo de todo o coração.

O príncipe Ziemomysł entrou na pequena casa, mas os anfitriões não o reconheceram à luz da vela. – Quem são vocês? – Perguntou aos seus salvadores. – Eu sou Vars, – disse o velhote. – E esta é a minha mulher, Sóvia. Aqui vivemos há mais de cinquenta anos. Sou pescador e vivemos do que nos dá o rio. Acima de tudo, acrescentou, – ajudamos viajantes, que podem sempre encontrar um abrigo sob o nosso teto. Temos pouco – uma saca de trigo, um pequeno pote de mel e uma cama ao lado da lareira – mas quem quer que seja que aqui chegue pode encontrar descanso entre nós. E tu, forasteiro, se acabaste de comer, deita-te e dorme para teres forças suficientes para continuares viagem amanhã.

E foi assim que o príncipe se deitou na cama e dormiu um sono doce e apaziguador.

À primeira luz da manhã Ziemomysł estava pronto para de novo procurar o caminho de regresso ao castelo e antes de partir procurou os seus anfitriões para lhes agradecer calorosamente a hospitalidade recebida, mas não encontrou vivalma. Apenas descobriu um naco de pão e um jarro de leite que lhe tinham deixado para o pequeno-almoço. Comeu à pressa e partiu em direção ao Vístula. Na margem encontrou Vars a pescar enquanto Sóvia remendava as redes. O príncipe comoveu-se ao ver o velho casal a trabalhar e disse-lhes: – Eu sou Ziemomysł, o governante destas terras. Enquanto caçava perdi-me e ninguém me quis dar abrigo, a não ser vocês, gente de boa índole, que me ofereceram pão e cama. Pelos vossos corações abertos e almas hospitaleiras vos ofereço esta terra à beira rio, que a partir de agora se chamará Varsóvia, para que os vossos nomes permaneçam para sempre nos corações daqueles que aqui se instalarem.

Varsóvia cresceu entretanto muito, tem grandes edifícios, ruas largas e não lhe faltam habitantes. As pessoas de toda a Polónia e de todo o mundo têm afluído desde sempre a Varsóvia, cujos habitantes são famosos até hoje pela sua hospitalidade, em homenagem ao nobre que, ao doar as terras do Vístula a um casal de velhotes, disse: – Que as terras de Varsóvia acolham os viajantes, que a força da cidade seja a sua hospitalidade, que todo o viajante seja aqui bem recebido e que a fama de Varsóvia seja reconhecida em todo o mundo.

The Legend of the Bugler of Cracow

English text

This story took place many centuries ago. The sun had only just risen and the streets of Cracow were full of joyful people. That morning the city was waiting for the appearance of its knights. It was the local feast day and the knights were expected to demonstrate their might by marching through the streets. Everyone was overjoyed: mothers were proud of their sons, wives eagerly awaited the appearance of their husbands, and children looked out impatiently to greet their heroic fathers. I must tell you that the soldiers of Cracow had on many an occasion been glorious in battle and sown panic amongst the enemy.

The knights marched and the people cheered for them. Old Bartholomew was one of these brave knights. He had served his land for many years and few could match his courage. The prince himself held Bartholomew in high esteem for his services and dedication. At the Wawel Castle, he presented the hero with an honorary golden chain. "This, dear knight, is for you, for your courage and glory. Wear it with dignity for your services to Poland and Cracow," spoke the ruler handing Bartholomew the golden chain. Bartholomew answered: "I am no longer young, Sire, and I fear I would be of little use to the other knights as a soldier. Let me be a bugler, so that I may watch over my beloved city and warn it of approaching danger. In this way I will be able to serve my land in my old age." The prince gladly granted Bartholomew his wish, particularly now that times were restless.

And so Bartholomew took up his post in the taller tower of St. Mary's Church. He was accompanied by his faithful companion, the bugle. Each morning the city woke to the sound of the bugle. Its call was answered by other buglers on the city's defensive walls. This was a sign to open the great gates of Cracow. The old soldier set about his duties with devotion. He hardly ever left his tiny house on the tower. After a time he became part of the city landscape and nobody could imagine Cracow without Bartholomew and his bugle.

One day, the old bugler was sitting at his window as usual, surveying the entire city with his watchful eye. Silence and peace prevailed. "But what's this?" In the morning mist Bartholomew perceived the outlines of a distant, moving, black patch. Immediately he realised that this cloud of dust approaching the city gates was none other than an enormous army. The Tatars! Bartholomew thrust his bugle to his lips and started blowing

with all his might. "Danger! Danger! Enemy attacking!" the melody seemed to call.

Everyone heard the warning. The citizens sprang up from sleep. The inhabitants started frantically preparing for battle. Pots of tar were brought in, heavy cannons appeared, powder and cannon balls were prepared, bows and arrows were handed out. The inhabitants of Cracow were so dedicated to their city that they were ready to defend it at all costs. But it was not just the men who responded to the sound of the bugle. The elderly, women and children also helped.

Despite all precautions, the mighty army of the invader managed to force the gates on the east side and pour into the city. Bartholomew kept playing from his tower, encouraging the Poles to fight. Meanwhile the ruthless Tatars started killing the inhabitants, burning houses, plundering stalls, snatching women and children away. The inhabitants of Cracow fought courageously and with great determination. Hundreds lost their lives before the invaders were forced to retreat. Realising that they had been defeated, the Tatars fled from the city. Bartholomew continued to play. Now the melody had changed to one of joy in celebration of the victory. But just then, one of the Tatars, burning with a deep desire to seek revenge, let go an arrow towards the bugler of Cracow. It shot upwards and pierced the throat of Bartholomew. The melody ceased abruptly.

After the Tatars had been driven out of the city, no cheering or shouts of joy could be heard. There was an eerie silence. Bartholomew the bugler, the hero, the one who had warned the city against danger, was dead. The old soldier was buried with honours. The funeral was attended by the entire population, wishing to bid farewell to its heroic bugler. The bugle call sounded from St. Mary's Church. But the melody was suddenly cut off. The bugle of Bartholomew, believe it or not, stopped playing exactly at the same point as on the day that Bartholomew had died.

Is there anyone who has not heard the bugle of St. Mary's Church? It is now an unforgettable symbol of Cracow. Ever since that memorable day, it can be heard from the tower of St. Mary's Church in the Main Square once every hour. The melody stops abruptly, paying homage to the 13th century bugler. It is said, that his spirit has never left the tower and that he is still waiting with his bugle, in case he ever needs to warn the city against danger again.

Die Legende vom Hornisten von Krakau

German text

Viele, viele Jahrhunderte ist es schon her. Die Sonne war gerade über den Straßen der schönen Stadt Krakau aufgegangen, überall waren fröhliche Menschen zu sehen. Sie alle warteten auf die Ankunft ihrer Ritter. Ein Festtag war heute, und die Ritter sollten ihre Macht zeigen, indem sie durch die Straßen marschierten.

Alle waren überglücklich: Mütter waren stolz auf ihre Söhne, Frauen warteten sehnsvoll auf ihre Männer, und die Kinder wollten ihren heldenhaften Vätern winken.

Um das zu verstehen, muss man wissen, dass die Soldaten von Krakau sich tapfer und erfolgreich im Krieg geschlagen und den Feind verängstigt hatten. So hatte der Feind die Flucht ergriffen.

Da marschierten die Ritter auch schon ein und die Menschen jubelten ihnen zu. Einer von ihnen war der gute alte Bartholomeus. Er hatte seinem Land schon viele Jahre gedient und wenige waren so tapfer wie er.

Weil er so viel Einsatz gezeigt hatte und seinem Land so gut gedient hatte, schätzte ihn der Prinz sehr. Daher überreichte er dem Helden auf Schloss Wawel eine goldene Kette zur Ehrung seiner Treue. „Nehmt diese Kette als Dank für eure Dienste für Polen und Krakau. Sie ist das Zeichen eures Mutes und eures Ruhmes. Haltet sie in Ehren und tragt sie stets.“

Da antwortete Bartolomeus: „Nicht mehr jung bin ich, Herr, und ich fürchte, dass ich nicht länger von Nutzen bin für die anderen Ritter. Ernenn mich zum Hornisten, damit ich über meine geliebte Stadt wachen kann und jederzeit die Menschen hier vor Gefahr warnen kann. Auf diesem Weg werde ich meinem Land bis ins hohe Alter dienen können.“ Der Prinz war zufrieden mit dem Vorschlag und nahm ihn begeistert an. Ein solcher Wächter würde in unruhigen Zeiten wie diesen sicher sehr von Nutzen sein. Bartolomeus bezog seinen Posten auf dem höheren Turm der Marienkirche. Sein Begleiter war sein treues Horn. Jeden Morgen erwachte die Stadt nun vom Klang des Hornes, der von anderen Hörnern entlang der Stadtmauer beantwortet wurde. Erklangen alle Hörner, so durften die großen Stadttore von Krakau geöffnet werden.

Glücklich erfüllte der alte Soldat seinen Dienst. Selten nur verließ er sein kleines Zimmer auf dem Turm. Schon nach kurzer Zeit war er ein fester Bestandteil der Stadt und niemand konnte sich Krakau ohne Bartolomeus und sein Horn vorstellen.

Eines Tages saß der alte Hornist wie immer an seinem Fenster und beobachtete die Stadt mit aufmerksamen Augen. Stille und Frieden herrschten vor. Doch was war das?

Im Morgen Nebel nahm er die Umrisse eines fernen, schwarzen Fleckes, der sich bewegte, wahr. Sofort war Bartholomeus klar, dass dies die Staubwolke einer herannahenden, riesigen Armee sein musste. Die Tataren waren im Anmarsch! Bartholomeus nahm sein Horn und blies mit aller Kraft: „Gefahr! Gefahr! Die Feinde greifen an!“, schien das Horn zu brüllen.

Jeder hörte die Warnung und verstand sie sofort. Die Bürger der Stadt erwachten aus dem Schlaf und bemühten sich schnellstens alles für den Kampf vorzubereiten. Töpfe voll Teer wurden herbeigeschleppt, schwerste Kanonen gezogen, Pulver und Kanonenkugeln vorbereitet, Bogen und Pfeile wurden ausgeteilt.

Alle hörten die Warnung. Die Bürger schraken aus dem Schlaf hoch. Alle Bewohner der Stadt begannen sich eiligst auf den Kampf vorzubereiten. Teertöpfe wurden aufgestellt, schwere Kanonen herbeigeschleppt. Bogen und Pfeile wurden verteilt. Die Menschen der Stadt Krakau liebten ihre Stadt so sehr, dass sie bereit waren, sie mit größtem Einsatz zu verteidigen. Nicht nur die Männer eilten herbei, auch die Frauen und die Kinder hatte das Horn gerufen.

Trotz aller Vorkehrungen gelang es den Angreifern der mächtigen Armee die Tore im Osten der Stadt zu stürmen und von dort aus einzudringen. Das Horn des Bartholomeus rief während des Kampfes die tapferen Polen zu Mut und Stärke auf. Die gewissenslosen Tataren mordeten, setzten Häuser in Flammen, plünderten die Geschäfte, entführten Frauen und Kinder.

Tapfer setzten sich die Bewohner von Krakau zur Wehr, völlig besessen davon, den Sieg dennoch zu erringen.

Schon hatten hunderte Menschen ihr Leben verloren, als es endlich gelang, die feindlichen Truppen zum Rückzug zu zwingen. Die Tataren flüchteten, der Sieg war gelungen.

Bartholomeus aber spielte und spielte. Nur die Melodie des Horns war eine andere geworden. Es war die Musik des Sieges und der Freude, die nun über der Stadt erschallte.

Einer der Tataren aber war so hasserfüllt und wollte Rache für seine Truppe, dass er seinen Bogen spannte – und den Pfeil auf den Hornisten richtete. Dieser schoss empor und traf Bartholomeus genau in den Kehlkopf.

Mit einem Mal verstummte die wunderschöne Musik.

Die Tataren waren zwar vertrieben, doch in der Stadt war es still. Kein Siegesjubel, keine Freudenrufe waren zu hören. War doch der Held des Tages, der die Stadt mit seinen Tönen gerettet hatte, tot? Nur mehr ein Ziel hatten die Menschen: Bartholomeus ein ehrenvolles Begräbnis zu bereiten. Und das taten sie. Nicht einer der Menschen von Krakau fehlte, als der tapfere Soldat zu Grabe getragen wurde. Alle wollten sich Abschied nehmen und ihm so noch einmal danken für seinen Mut und Einsatz.

Auf Bartholomeus Horn spielte man vom Turm der Marienkirche die gleiche Melodie aus. Doch diese endete genau an der Stelle, an der sie während des Kampfes so brutal abgestoppt worden war.

Zur Erinnerung an den Hornisten, der Krakau gerettet hatte, wird seither in der Marienkirche jede Stunde das Horn mit dieser Melodie bis zu genau dem gleichen Ton geblasen. Jeder, der Krakau besucht, wird diesen Ton hören – und damit wissen, dass der gute Geist des Hornisten die Stadt niemals verlassen wird. Die Menschen von Krakau werden immer bereit sein, ihre Stadt bis aufs Äußerste zu verteidigen.

Ο μύθος του σαλπιγκτή της Κρακοβίας

Greek text

Αυτή η ιστορία έγινε πολλούς αιώνες πριν. Ο ήλιος μόλις είχε ανατείλει και οι δρόμοι της Κρακοβίας είχαν γεμίσει από ευτυχισμένους ανθρώπους. Εκείνο το πρωί η πόλη ανέμενε την εμφάνιση των ιπποτών της. Ήταν ημέρα τοπικής εορτής και οι ιππότες αναμένονταν να επιδείξουν τη δύναμη τους διασχίζοντας περήφανοι όλη την πόλη. Όλοι ήταν χαρούμενοι: οι μητέρες ήταν περήφανες για τους γιούς, οι σύζυγοι περίμεναν ανυπόμονα την εμφάνιση των συζύγων τους και τα παιδιά περίμεναν με ανυπομονησία τους ήρωες πατέρες τους. Πρέπει να σας πω ότι οι στρατιώτες της Κρακοβίας σε πολλές περιπτώσεις έκαναν ένδοξες νίκες στα πεδία των μαχών και έσπειραν τον πανικό στους εχθρούς.

Οι ιππότες παρέλασαν και οι άνθρωποι τους ζητωκραύγασαν. Ο ηλικιωμένος Βαρθολομαίος ήταν ένας από αυτούς τους γενναίους ιππότες. Υπηρέτησε τη χώρα του για πολλά χρόνια και λίγοι μπορούν να συγκριθούν με το θάρρος του. Ο ίδιος ο πρίγκιπας είχε τον Βαρθολομαίο σε υψηλή εκτίμηση για τις υπηρεσίες του και για την αφοσίωσή του. Στο Κάστρο Wawel παρέδωσε στον ήρωα μία τιμητική χρυσή αλυσίδα. «Αυτό, αγαπητέ ιππότη, είναι για σένα για το κουράγιο σου και τη δόξα. Φόρεσέ το ως ένδειξη ευγνωμοσύνης για τις υπηρεσίες σου στην Πολωνία και την Κρακοβία», είπε ο πρίγκιπας δίνοντας στον Βαρθολομαίο τη χρυσή αλυσίδα. Ο Βαρθολομαίος απάντησε: «Δεν είμαι πια νέος, Κύριε, και φοβάμαι ότι δεν μπορώ να προσφέρω πλέον στους άλλους ιππότες ως στρατιώτης. Επίτρεψέ μου να γίνω ένας σαλπιγκτής, έτσι ώστε να μπορώ να παρακολουθώ την αγαπημένη μου πόλη και να την προειδοποιώ σε περίπτωση που πλησιάζει κίνδυνος. Με αυτόν τον τρόπο θα μπορώ να υπηρετώ την πατρίδα μου σε αυτή την ηλικία». Ο πρίγκιπας, με χαρά, πραγματοποίησε την ευχή του Βαρθολομαίου ειδικά σε τέτοιους επικίνδυνους καιρούς.

Έτσι ο Βαρθολομαίος πήρε τη θέση του στον πιο ψηλό πύργο στην εκκλησία της Παναγίας. Είχε συντροφιά τον πιστό του σύντροφο, τη σάλπιγγα. Κάθε πρωί η πόλη ξυπνούσε στον ήχο της σάλπιγγας. Το κάλεσμά του απαντιόνταν από άλλους σαλπιγκτές στα αμυντικά τείχη της πόλης. Αυτό ήταν το σήμα για να ανοίξουν οι μεγάλες πύλες της Κρακοβίας. Ο ηλικιωμένος στρατιώτης ξεκίνησε τα καθήκοντά του με αφοσίωση. Σχεδόν ποτέ δεν άφηνε το μικρό σπιτάκι του πάνω στον πύργο. Μετά από λίγο καιρό έγινε κομμάτι της πόλης και κανένας πλέον δεν

μπορούσε να φανταστεί την Κρακοβία χωρίς τον Βαρθολομαίο και τη σάλπιγγά του.

Μια μέρα ο ηλικιωμένος σαλπιγκτής καθόταν στο παράθυρό του ως συνήθως, επιβλέποντας ολόκληρη την πόλη με το παρατηρητικό του μάτι. Επικρατούσε ησυχία και ειρήνη. «Μα τι είναι αυτό;» Στην πρωινή ομίχλη ο Βαρθολομαίος αντιλήφθηκε το περίγραμμα μιας μακρινής κινούμενης μαύρης κηλίδας. Αμέσως κατάλαβε ότι αυτό το σύννεφο σκόνης που πλησίαζε την πόλη δεν ήταν τίποτε άλλο από έναν τεράστιο στρατό. Οι Τάταροι! Ο Βαρθολομαίος έβαλε τη σάλπιγγα στα χείλια του και άρχισε να τη φυσάει με όλη του τη δύναμη. Και η μελωδία έμοιαζε σαν να καλεί: «Κίνδυνος! Κίνδυνος! Εχθρός επιτίθεται!»

Όλοι άκουσαν την προειδοποίηση. Οι πολίτες πετάχτηκαν από τον ύπνο τους. Οι κάτοικοι άρχισαν μανιωδώς να προετοιμάζονται για μάχη. Αγγεία με πίσσα μεταφέρθηκαν μέσα, βαριά κανόνια εμφανίστηκαν, μπαρούτι και μπάλες κανονιών προετοιμάζονταν, τόξα και βέλη μοιράζονταν. Οι κάτοικοι της Κρακοβίας ήταν τόσο αφοσιωμένοι στην πόλη τους που ήταν έτοιμοι να την προστατέψουν με οποιοδήποτε κόστος. Άλλα δεν ήταν μόνο οι άντρες που ανταποκρίθηκαν στον ήχο της σάλπιγγας. Οι ηλικιωμένοι, οι γυναίκες και τα παιδιά επίσης βοήθησαν.

Παρ' όλες τις προφυλάξεις, ο δυνατός στρατός των εισβολέων κατάφερε να παραβιάσει της πύλες στην ανατολική πλευρά και να μπουν στην πόλη. Ο Βαρθολομαίος συνέχισε να παίζει από τον πύργο του ενθαρρύνοντας τους Πολωνούς να πολεμήσουν. Στο μεταξύ, οι αδίστακτοι Τάταροι άρχισαν να σκοτώνουν τους κατοίκους, να καίνε σπίτια, να λεηλατούν πάγκους, να αρπάζουν γυναίκες και παιδιά. Οι κάτοικοι της Κρακοβίας πολέμησαν με θάρρος και με μεγάλη αποφασιστικότητα. Εκατοντάδες έχασαν τις ζωές τους πριν οι εισβολείς αναγκασθούν σε υποχώρηση. Καταλαβαίνοντας ότι τελικά είχαν χάσει τη μάχη, οι Τάταροι έφυγαν από την πόλη. Ο Βαρθολομαίος συνέχιζε να παίζει. Τώρα όμως η μελωδία έχει αλλάξει, έγινε πιο διασκεδαστική, για να γιορταστεί η νίκη. Τότε όμως ένας από τους Τάταρους ο οποίος καιγόταν από επιθυμία για εκδίκηση, άφησε ένα βέλος προς τον σαλπιγκτή της Κρακοβίας. Το βέλος διαπέρασε τον λαιμό του Βαρθολομαίου. Η μελωδία σταμάτησε απότομα.

Παρ' όλο που οι Τάταροι εκδιώχθηκαν από την πόλη δεν ακουγόταν καμία ζητωκραυγή, αλλά ούτε και φωνή ευτυχίας μπορούσε να ακουστεί. Υπήρχε μια παράξενη ησυχία. Ο Βαρθολομαίος ο σαλπιγκτής, ο ήρωας, αυτός που είχε προειδοποιήσει την πόλη ενάντια στον κίνδυνο ήταν νεκρός. Ο ηλικιωμένος στρατιώτης θάφτηκε με τιμές. Την κηδεία παρακολούθησε ολόκληρος ο πληθυσμός της πόλης που επιθυμούσε να αποχαιρετήσει τον

ήρωα σαλπιγκτή. Το κάλεσμα της σάλπιγγας ακούστηκε από την εκκλησία της Παναγίας, αλλά η μελωδία ξαφνικά σταμάτησε. Είτε το πιστεύετε είτε όχι η σάλπιγγα του Βαρθολομαίου σταμάτησε να λειτουργεί την ημέρα της κηδείας του.

Υπάρχει κάποιος που δεν έχει ακούσει για τη σάλπιγγα της εκκλησίας της Παναγίας; Τώρα είναι ένα αναπόσπαστο σύμβολο της Κρακοβίας. Από εκείνη την αξέχαστη μέρα ακούγεται από τον πύργο της εκκλησίας της Παναγίας στην κεντρική πλατεία κάθε ώρα. Η μελωδία σταματάει απότομα, αποτίοντας με αυτό τον τρόπο φόρο τιμής στον σαλπιγκτή του 13^{ου} αιώνα. Λέγεται ότι το πνεύμα του ποτέ δεν έφυγε από τον πύργο και ότι ακόμη περιμένει με τη σάλπιγγά του σε περίπτωση που χρειαστεί να ξαναπροειδοποιήσει την πόλη ενάντια σε κίνδυνο.

Legenda o hejnałe krakowskim

Polish text

Historie, którą wam opowiem, zdarzyła się przed wieloma wiekami. Słońce dopiero co wstało, ale ulice Krakowa pełne już były radosnych mieszkańców. Tego bowiem poranka miasto oczekiwalo przemarszu rycerstwa polskiego, które w dniu miejskiego święta potęgę swoją demonstrować miało, maszerując ulicami grodu. Cieszyli się wszyscy: matki dumne ze swych synów, żony pragnące mężów zobaczyć i dzieci niecierpliwe przywitania ojców-bohaterów. Trzeba wam bowiem wiedzieć, że wojacy grodu Kraków nie jeden raz w zwycięskich walkach się wsławili, popłoch siejąc wśród wrogów.

Pośród zwycięskich wodzów był stary rycerz Bartosz. W rycerstwie polskim służył już bardzo długo, a dzielny był jak mało kto. Sam książę, doceniając zasługi i poświęcenie Bartosza, zaważwał go na Wawel, by własnoręcznie honorowym złotym łańcuchem nagrodzić bohatera.

- „Tobie, rycerzu, przyznaję tę odznakę dzielności i sławy. Noś ją godnie w służbie Polsce i Krakowowi” - rzekł władca, wręczając Bartoszowi złoty łańcuch.

Odrzekł Bartosz księciu:

- „Jam już niemłody i obawiam się, że rycerstwo polskie pozytku ze mnie, jako żołnierza, mieć nie będzie. Pozwól mi zatem, Panie, zostać trębaczem, bym mógł czuwać nad ukochanym moim miastem i w razie niebezpieczeństwa hejnałem je ostrzegać. Niech choć w ten sposób na stare lata ojczyźnie się przysłużę”.

Książę chętnie przystał na prośbę Bartosza, tym bardziej, iż czasy niespokojne wielce były. Zamieszkał więc Bartosz w wyższej z wież Kościoła Mariackiego wraz ze swoją najwierniejszą przyjaciółką – żołnierską trąbką. Każdego ranka wygrywała hejnał pobudki, a na jego wezwanie odpowiadali trębacze z murów obronnych miasta. Był to znak do otwarcia bram Krakowa. Stary wojak był w swojej pracy bardzo skrupulatny i sumienny. Prawie nigdy nie opuszczał swego małego mieszkańców w wieży. Wkrótce tak wróśla w pejzaż miasta, że nikt nie wyobrażała sobie Krakowa bez Bartosza i jego trąbki.

Pewnego dnia siedział stary trębacz jak zwykle przy swoim okienku, obejmując czujnym okiem całe miasto. Wszędzie było cicho i spokojnie. Ale cóż to? Wśród porannej mgły Bartosz dostrzegł coś na kształt ogromnej, czarnej chmury. Szybko zmiarkował, iż to wśród tumanów kurzu zbliża się ku bramom grodu jakaś wielka armia. Tatarzy! Chwycił Bartosz swoją trąbkę i

począł dąć w nią najsilniej, jak potrafił. Alarm! Alarm! Wróg u bram miasta! – zdawała się wołać melodia.

Bartoszowe ostrzeżenie usłyszeli wszyscy mieszkańców. Miasto poderwało się z letargu. Zaczęły się gorączkowe przygotowania do walki. Znoszono kotły ze smołą, wytaczano ciężkie armaty, gromadzono proch i kule, zbrojono się w łuki i strzały. Krakowianie byli swojemu miastu tak oddani, że postanowili bronić go za wszelką cenę. Przy dźwiękach hejnału pracowali nie tylko mężczyźni. Pomagali bowiem starcy, kobiety i dzieci. Pomimo zabezpieczeń, silna armia najeźdźców ze wschodu sforsowała bramy i wtargnęła do miasta. Bartosz ze swej wieży wciąż grał, zagrzewając Polaków do walki. Tymczasem okrutni Tatarzy zabijali mieszkańców, palili domy, łupili stragany, porywali kobiety i dzieci. Krakowianie walczyli dzielnie, z wielkim poświęceniem. Setki z nich oddały życie, nim ostatecznie zmuszono najeźdźców do odwrotu. Świadomi klęski Tatarzy uciekali z miasta. Bartosz wciąż grał. Ale teraz w melodii brzmiała już radość zwycięstwa. Wtem jeden z Tatarów, miotany niepohamowaną żądzą zemsty, wpuścił w stronę krakowskiego trębacza strzałę ze swego łuku. Ta pomknęła prosto do celu w przeszyła pierś Bartosza. Melodia urwała się w półnuty.

Po wypędzeniu Tatarów, w mieście nie słychać było okrzyków radości i szczęścia, panowała grobowa cisza. Zginął przecież Bartosz-trębacz, bohater, który w porę ostrzegł Kraków przez niebezpieczeństwem. Ciało starego rycerza pochowano uroczyście. Na pogrzebie zjawili się wszyscy mieszkańcy miasta, by pożegnać dzielnego trębacza. Zagrano mariacki hejnał. Melodia urwała się jednak nagle. Bartoszowa trąbka, wiercicie mi lub nie, nie chciała wygrać hejnału do końca. Urwała melodię tak niespodziewanie w tym samym miejscu, jak w dniu, kiedy zginął Bartosz.

Któż z nas nie zna hejnału mariackiego? Jest on nieodłącznym symbolem Krakowa. Od owego pamiętnego dnia grany jest z wieży Kościoła Mariackiego w Rynku co godzinę. I tak jak przed wiekami, tak i dziś melodia hejnału urywa się niespodziewanie. Hejnaliści przerywają grany hejnał, oddając w ten sposób cześć XIII-wiecznemu trębaczowi. Ponoc jego duch nigdy nie opuścił mariackiej wieży. Czeka tam ze swoją trąbką, by w razie potrzeby ponownie ostrzec miasto przed niebezpieczeństwem.

A lenda do corneteiro de Cracóvia

Portuguese text

Esta história aconteceu há muitos anos. Mal o sol despontava, logo as ruas de Cracóvia se animavam de gente alegre. Naquela manhã a cidade aguardava o aparecimento dos seus cavaleiros pois era dia de festa e era marchando pelas ruas que os cavaleiros exibiam o seu poder. Todos estavam felizes: as mães, orgulhosas dos filhos, as esposas ansiosamente à espera dos maridos, e as crianças, impacientes por saudarem os seus heróicos pais. É preciso que se saiba que os soldados de Cracóvia tinham saído vitoriosos de muitas batalhas e espalhado o pânico entre os inimigos.

Os cavaleiros marcharam, aclamados pela multidão. Entre eles encontrava-se o velho Bartolomeu, que tinha servido esta terra por muitos anos, havendo poucos que se lhe igualavam em coragem. O próprio príncipe tinha grande consideração pelo velho Bartolomeu pelos serviços prestados e dedicação. No castelo Wawel o herói foi homenageado com um cordão de ouro honorário. – Recebe este cordão, cavaleiro, pela tua coragem e glória. Usa-o com dignidade pelos teus serviços à Polónia e a Cracóvia, proferiu o governante, entregando a Bartolomeu o cordão de ouro. Bartolomeu respondeu: – Já não sou novo, Senhor, e temo ser de pouca utilidade para os outros cavaleiros como soldado. Permiti-me que seja um corneteiro para que possa vigiar a minha amada cidade e avisar as gentes de qualquer perigo iminente. Assim poderei servir a minha terra na velhice. O príncipe concedeu a Bartolomeu o título de corneteiro, sobretudo porque os tempos se desenhavam difíceis.

Bartolomeu iniciou o seu trabalho na torre mais alta da Igreja de Sta. Maria, acompanhado da sua fiel companheira, a corneta. Todas as manhãs a cidade acordava ao som da corneta. O som lançado era respondido por outras cornetas nas muralhas defensivas da cidade. Este era o sinal para abrir as grandes portas de Cracóvia. O velho soldado cumpria a sua missão com devoção e quase nunca abandonava a sua pequenina casa na torre. Após algum tempo já fazia parte da paisagem da cidade e ninguém conseguia imaginar Cracóvia sem Bartolomeu e a sua corneta.

Um dia, estava o velho corneteiro sentado à janela como era seu costume, observando toda a cidade com o seu olhar vigilante, no meio da paz e do silêncio, quando – o que era aquilo? Por entre a névoa da manhã Bartolomeu percebeu os contornos de uma mancha preta, distante, que se

movia. Logo percebeu que aquela nuvem de pó que se aproximava das portas da cidade era nada mais nada menos que um numeroso exército. Os tártaros! Bartolomeu levou a corneta aos lábios e soprou com todo o fôlego. – Perigo! Perigo! Ataque do inimigo! – parecia clamar a corneta.

Toda a gente ouviu o aviso. Os cidadãos despertaram do sono e começaram freneticamente a preparar-se para a batalha. Prepararam caldeirões de alcatrão, aparelharam os pesados canhões, as bolas de canhão e a pólvora, distribuíram arcos e flechas. Os habitantes de Cracóvia eram tão dedicados à sua cidade que se prepararam para a defender custasse o que custasse. E não foram apenas os homens que responderam ao som da corneta, mas também os idosos, as mulheres e as crianças, que se puseram a ajudar quanto podiam.

Apesar de todos os preparativos, o poderoso exército do invasor conseguiu forçar as portas da cidade do lado oriental e penetrar na cidade. Bartolomeu continuou a tocar a corneta do alto da sua torre, encorajando os polacos à luta. Entretanto, os cruéis tártaros começaram a matar gente, a queimar casas, a roubar bens e a levar à força mulheres e crianças. Os habitantes de Cracóvia lutaram com bravura e grande determinação, mas centenas de vidas se perderam antes que os invasores fossem obrigados a recuar. Quando perceberam que tinham perdido, os tártaros fugiram da cidade. Bartolomeu continuou a tocar a corneta, só que agora a melodia transformara-se na alegria de celebração da vitória. Só que nessa altura um dos tártaros, ávido de vingança, desferiu uma seta contra o corneteiro de Cracóvia. A seta subiu direita e atravessou a garganta de Bartolomeu. A melodia cessou abruptamente.

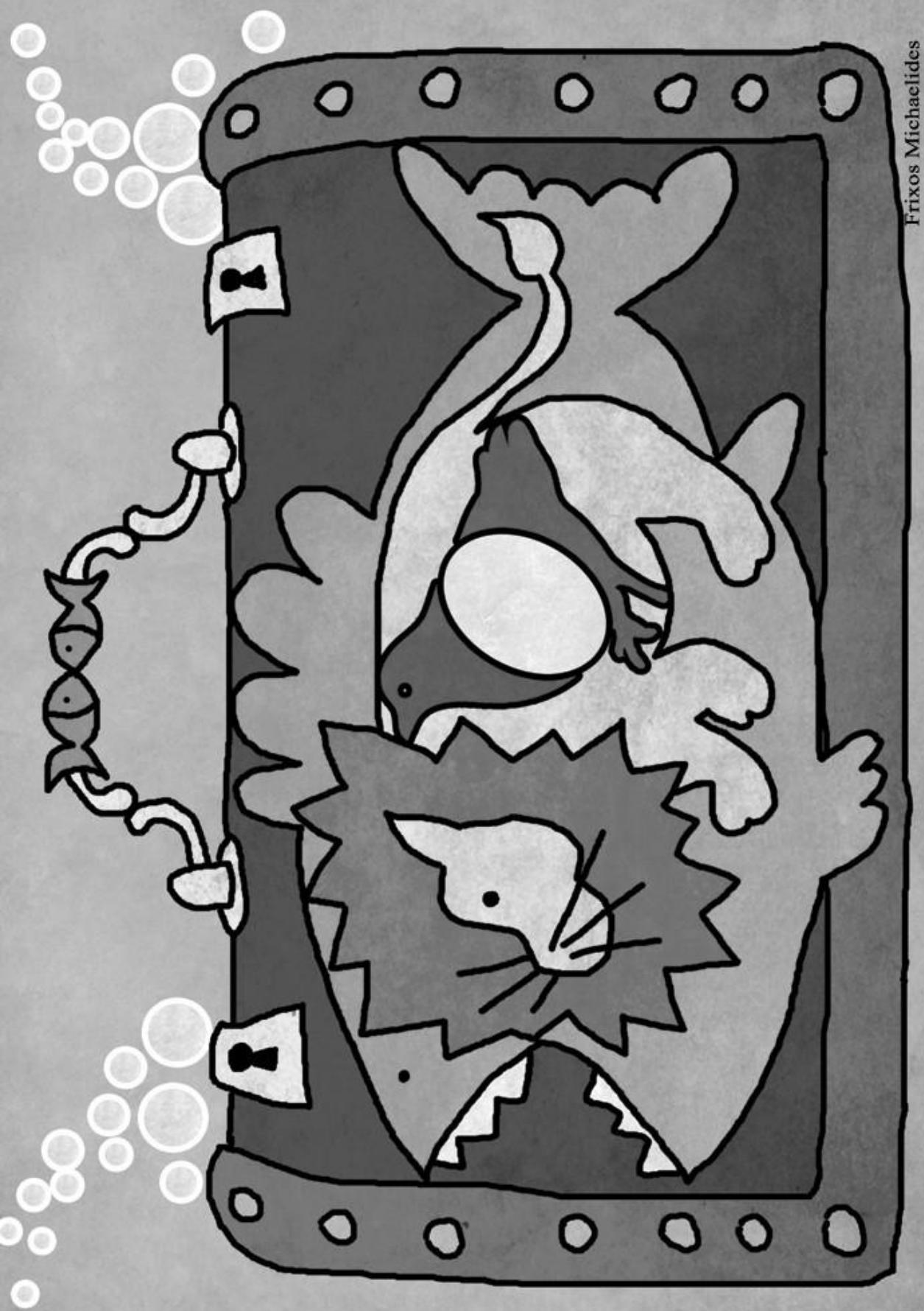
Depois da expulsão dos tártaros da cidade não se ouviram gritos de alegria. O silêncio que pairava no ar era surreal. Bartolomeu, o corneteiro, o herói, aquele que tinha avisado a cidade do perigo, estava morto. O velho soldado foi enterrado com grandes honras e toda a população compareceu ao funeral, num último adeus ao heróico corneteiro. O som da corneta ergueu-se da Igreja de Sta. Maria, mas cessou de repente. Acreditam ou não, a corneta de Bartolomeu parou de tocar exatamente no mesmo ponto em que Bartolomeu morrera.

Há alguém que ainda não tenha ouvido a corneta da Igreja de Sta. Maria? É o símbolo inolvidável de Cracóvia. Desde esse dia memorável que se pode ouvir na torre da Igreja de Sta. Maria, na praça principal, a cada hora. A melodia pára abruptamente para prestar homenagem ao corneteiro do século XIII. Há quem diga que o espírito dele nunca abandonou a torre e que ali continua à espera, com a sua corneta, para o caso de ser preciso avisar a cidade de qualquer ataque iminente.

**STORIES
FROM
PORTUGAL**

STORIES FROM PORTUGAL

The tower of Babylon (English)	317
Der Turm zu Babylon (German)	320
Ο πύργος της Βαβυλώνας (Greek)	324
Wieża Babilońska (Polish)	327
Der turm zu Babel (Portuguese)	330
The enchanted moor (English)	335
Die verzauberte mohrin (German)	337
Η μαγεμένη Μαυριτανή (Greek)	339
Zaczarowane wrzosowisko (Polish)	341
A Moura Encantada (Portuguese)	343
Peter and Pete (English)	347
Peter und Pit (German)	349
Πέτρος και Πετρής (Greek)	351
Piotr i Piotrek (Polish)	353
Pedro e Pedrito (Portuguese)	355

The tower of Babylon

English text

There was once a fisherman who had three daughters. One day, pulling his net out of the sea he thought it felt very heavy. He was surprised to see that it had just one enormous fish in it. He was even more surprised when, as he touched the fish it talked to him: "Go and fetch your oldest daughter to me; otherwise you will never catch fish again and you will be miserable for the rest of your life."

The fisherman was sad. He went home and explained the situation to his daughter. She agreed to go with her father, because she did not want him to be miserable. The fisherman took his daughter to the fish. Over the next two days, when he was fishing, the same fish kept appearing asking him for his other two daughters. When the fish had possession of all three girls, he gave great riches to the fisherman. And if he sometimes cast his net in the sea for amusement, nobody else caught fish but him.

Some time passed by, and a son was born to the fisherman who grew up to be a man. One day, the boy went to his father and said: "Since childhood I have heard it said that I had three sisters and that you sold them in exchange for the wealth we possess." So the father told him what had happened and the boy said that he would go and look for them. His father tried to change his son's mind but in vain. He was determined to go.

After travelling a long way, he came across three boys who were squabbling. Putting himself between them, he asked them why they were fighting. They replied: "We are brothers and we have just lost our father. He left us these boots, this blanket and this key in his will. We are fighting because we all want the boots." The fisherman's son asked them what the use of these things was. They answered that whoever had the boots could go wherever he wished, the blanket could make a person invisible, and the key could open any lock. The boy suggested selling the objects to him. They agreed, and the fisherman's son gave them a lot of money, ending their dispute.

The boy then tied on the boots and said: "Boots, take me to my oldest sister's house." It was no sooner said than done; he crossed the sea without getting wet and he saw a wealthy palace where his sister soon appeared. She was surprised to see him. She asked him who he was and how he had gotten there. "I am your brother," he replied. "But I don't have any brothers," she said. "You didn't have any brothers when our father sold you, because I was born afterwards."

She looked very happy to see him, but she was also upset and told him: "I am the wife of the King of Fish and if he comes here and finds you he might kill you." "Don't worry about that sister, because I can cover myself with this blanket and nobody will see me." The King of Fish arrived, making a lot of noise when he entered. The girl told him that her brother was there, but she had ordered him to hide in fear that the King would kill him. So the King of Fish told her that he would very much like to meet the boy and that he would do him no harm.

The boy appeared and the King told him: "You can leave and if you run into any trouble just call: 'Help me, King of Fish!'" The boy left his sister's house and said: "Boots, take me to my middle sister's house." It was no sooner said than done. The situation was the same there as with his older sister's house, except that her husband was the King of Sea-lions. The King entered the house with big roars, gave the boy a sea-bass as a farewell gift, and said: "If you run into trouble, call for me."

Afterwards, the boy went to the house of his youngest sister, who was the King of Birds' wife; there the same things happened as in the other sisters' houses and, as a farewell gift, the King of Birds gave him a feather from his wings, saying "If you run into trouble, call for me."

The boy, content to have seen his sisters and the considerable riches they had given him, felt he could return to his father's house; but, getting lost on the way after a long walk, he noticed a huge tower and asked what tower it was. He was answered:

It is the tower of Babylon.

Whoever goes there, stays and never leaves.

Full of curiosity, the boy said to the boots: "Take me to that tower." And instantly he found himself there. He was amazed to see the riches that filled each room of the tower. He walked and walked all over the tower, until he met a beautiful girl who was delighted to see him. They instantly fell in love. The boy asked her what she was doing there, to which the girl replied: "I have been spell-bound in this tower for a long time. I only have an old man for company, who constantly moans and goes through such horrible suffering that it is heart-breaking."

The boy told her that she should ask the old man about the cause of his suffering. She soon did this, though she was very scared. The old man, who was a lot more afraid, replied: "I will tell you everything, because I can see that you care for me. In the sea there is a large coffin that is the cause

of my sufferings; when it is touched, even if it is only by a small fish, my pains are such that I feel I would be better off dead and yet I do not want to die. Inside this coffin is a big fish; inside the fish is a lion; inside the lion is a bird; inside the bird is an egg. If this egg is broken on my forehead I would die. But before I die, I will suffer so much... so much that I am really afraid to die.'

The girl told everything to the boy and he went straightaway in search of the coffin and everything else the old man had spoken of. He called his sisters' husbands and they helped him find the coffin. With the key he had bought from the three brothers he managed to open the coffin. Soon he had the egg, which he broke on the old man's forehead, though he roared so much it shook heaven and earth.

The old man died, the boy married the girl and took her to his father's house. He was reunited with his sisters and they all lived to be very rich and very happy.

Der Turm zu Babylon

German text

Es war einmal ein Fischer, der drei Töchter hatte. Eines Tages, als er das große Fischernetz aus dem Meer zog, gelang ihm das nur mit großer Kraft. Denn das Netz war unheimlich schwer, wie groß würde da wohl der Fang sein? Wie erstaunt war der Fischer, als er sah, dass nur ein einziger, riesiger Fisch ins Netzt gegangen war. Aber noch überraschter war er, als der Fisch in dem Augenblick, als er ihn angriff, zu sprechen begann: „Geh und hole mir deine älteste Tochter! Tust du das nicht, dann wirst du niemals wieder einen Fisch fangen! Und du wirst arm und unglücklich sein dein Leben lang.“

Traurig ging der Fischer nach Hause. Wie sollte er das seiner ältesten Tochter erklären? Daheim angekommen erzählte er ihr von den Worten des Fisches. Die Tochter überlegte nicht lange, denn sie wollte ihren Vater nicht unglücklich sehen. Also ging sie mit ihm an den Strand des Meeres und er übergab sie dem Fisch.

Doch damit war es offensichtlich nicht getan. Denn das unheimliche Tier erschien am nächsten Tag, als der Mann das Netz auswarf, wieder. Die zweite Tochter wollte es nun. Wieder sprach der Fischer mit einer seiner Töchter, wieder übergab er sie traurig dem Fisch.

Verzweifelt saß der Mann am dritten Tag am Ufer. Er hatte schrecklichen Kummer. Da erschien der Fisch nochmals, die dritte Tochter müsse er haben. Sonst drohe dem Fischer großer Kummer.

Nach der Übergabe des dritten Mädchens schenkte der unheimliche Fisch dem armen Mann große Reichtümer. Warf der Fischer seine Netze aus, so waren nur diese gefüllt mit Fischen. Die anderen Fischer aber gingen leer aus.

Die Zeit verging und die Frau des Fischers schenkte einem gesunden Buben das Leben. Dieser wuchs zu einem starken Mann heran. Doch wie sehr kämpfte er gegen all die Worte anderer: „Drei Töchter hat dein Vater verkauft, darum seid ihr so reich.“ Eines Tages hielt der Bursche es nicht mehr aus, ging zu seinem Vater und sagte: „Vater, ist es wahr, dass wir all unsere Reichtümer nur dem Verkauf meiner drei Schwestern an einen riesigen Fisch zu verdanken sind?“

Seufzend berichtete der Vater seinem Sohn von dem schrecklichen Erlebnis mit dem Fisch. Er bestätigte, dass die Menschen die Wahrheit sagten. Da sprach der Bursche: „Nichts kann mich mehr aufhalten, ich will meine drei Schwestern finden!“ Verzweifelt versuchte der Vater ihn

abzuhalten. Doch all seine Worte waren sinnlos, der junge Mann zog sofort los.

Nachdem er schon lange Zeit gewandert war traf er zufällig drei Buben, die sich entsetzlich zankten. Ruhig setzte er sich zu ihnen und fragte, was denn der Grund für ihren Streit wäre. Sie antworteten: „Wir sind Brüder und haben eben unseren Vater verloren. Dieser hinterließ uns dieses Paar Stiefel, diese Decke und diesen Schlüssel. Wir streiten, weil jeder von uns die Stiefel haben will!“

„Wofür sind denn diese Dinge gut?“, wollte der Sohn des Fischers wissen. „Die Stiefel tragen den, der sie anhat, überall mühelos und schnell hin. Versteckt sich jemand unter der Decke, wird er unsichtbar. Und der Schlüssel öffnet jedes Schloss der Welt.“

Der Bursche schlug den drei Brüdern vor, ihm die Dinge für gutes Geld zu verkaufen. Das war den dreien recht, sie erhielten ihr Geld, teilten es und hatten keinen Streit mehr.

Der Sohn des Fischers aber zog die Stiefel an und befahl ihnen: „Bringt mich auf schnellstem Weg zu meiner ältesten Schwester!“ Kaum hatte er das gesagt, glitt er übers Meer ohne nass zu werden. Kurz darauf stand er vor einem reich geschmückten Palast. Aus dem Tor kam seine Schwester auf ihn zu. Nicht wissend, dass dies ihr Bruder war, fragte sie: „Wer bist du – und wie hast du hier her gefunden?“ „Dein Bruder bin ich!“, antwortete der junge Mann. „Aber ich hatte keine Brüder“, sagte die Frau. „Du hattest keine Brüder, als unser Vater dich verkaufte! Erst viel später wurde ich geboren.“

Überglücklich umarmte die Schwester den Bruder. Dann aber kamen Ängste hoch und sie sagte: „Ich bin jetzt die Frau des Königs der Fische. Wenn er kommt und dich sieht, könnte er dich töten!“ „Hab keine Angst, ich werde unter diese Decke schlüpfen und niemand kann mich sehen. Auch er nicht!“

Bald schon kehrte der König der Fische heim. Mit großem Getöse trat er ein. Die Frau sah ihn an und erzählte ihm: „Mein Bruder ist gekommen! Doch ich habe ihm gesagt, er solle sich verstecken, damit du ihn nicht tödest!“

Der König der Fische beruhigte seine Frau, meinte, er würde sich freuen, den Bruder zu treffen und ihm sicher nichts Böses antun.

Da kam der Bursche unter seiner Decke hervor. Wirklich, der König hatte nicht gelogen. Er sagte ruhig und gütig: „Wenn du weiter reist und irgendwelche Probleme auftauchen, dann ruf einfach: „Hilf mir, König der

Fische!“ Da bedankte sich der junge Mann und verließ die Schwester und ihren Mann.

Seinen Stiefeln aber befahl er: „Stiefel, bringt mich auf schnellstem Weg zu meiner zweiten Schwester!“

Gesagt, getan, schon stand er auf der Schwelle des Palasts, in dem seine mittlere Schwester mit dem König der Seelöwen lebte. Auch dieser hieß den Bruder herzlich willkommen, nachdem er das Haus mit großem Gebrüll betreten hatte. Als Abschiedsgeschenk gab er dem jungen Mann einen Sägefisch und sprach: „Solltest du je in gefährliche Situationen kommen, rufe nach mir!“

Nun trugen die Stiefel den Burschen zum Schloss der jüngsten Schwester. Sie war die Frau des Königs der Vögel. Hoch erfreut über den Besuch des Bruders umarmten sich die beiden und der König gab dem jungen Mann eine Feder aus seinem eigenen Gefieder. Auch er verabschiedete sich mit den Worten: „Solltest du je in Gefahr geraten, rufe nach mir!“

Zufrieden und glücklich war der junge Mann nun. Hatte er doch all seine Schwestern glücklich gesehen, zufrieden an der Seite von guten Männern lebend. Und nicht nur das – unermessliche Reichtümer hatten sie ihm geschenkt. Nun wollte er nur noch eines. Zurück zu seinem Vater zog es ihn. Dieses Mal wanderte er dahin – und verirrte sich. Da ragte plötzlich ein unwahrscheinlich hoher Turm vor ihm in den Himmel.

Er fragte einen der Männer: „Welcher Turm ist das, der mir den Weg versperrt?“

Das ist der Turm zu Babylon.

Kaum hast du ihn betreten,
schließt er dich ein.

Und du wirst für immer gefangen sein.

Die Neugier plagte den jungen Mann. Er befahl seinen Stiefeln: „Bringt mich zu diesem Turm.“ Schon stand er im Inneren des Turmes. Unheimliche Reichtümer füllten die schönen Räume, was den jungen Mann sehr erstaunte.

Weiter ging er durch die Gemächer, bis er in einem ein wunderschönes Mädchen sah, das ihn glücklich anlächelte. Sofort verliebten sie sich ineinander. Der junge Mann aber fragte, wie die schöne Frau in den Turm gekommen war. „Ein böser Fluch verbannte mich vor vielen Jahren hier her. Einen uralten Mann habe ich hier an meiner Seite. Dauernd jammert er, leidet entsetzliche Qualen und bricht mir damit das Herz.“

Da schlug der junge Mann dem Mädchen vor, es solle den Alten fragen, was denn die Ursache seiner Schmerzen war. Das tat die junge Frau, doch innerlich zitterte sie vor Angst dabei.

Doch erstaunlicherweise antwortete der Alte, der noch viel mehr verängstigt war, sofort: „Weil ich weiß, dass du dich wirklich um mich sorgst und dass niemand anderer im Turm sein kann, werde ich dir meine Geschichte erzählen. Draußen am Meeresgrund steht ein großer Sarg. Jedes Mal, wenn ihn auch nur der allerkleinste Fisch berührt, durchbohren mich unvorstellbare Schmerzen. Ich wäre dann lieber tot, doch eigentlich will ich noch nicht sterben. Noch schlimmer aber ist, dass in dem Sarg ein großer Fisch, in dem Fisch ein Seelöwe und in dem Seelöwen ein Vogel ist. Dieser Vogel trägt ein Ei im Bauch. Zerbricht jemand dieses Ei auf meiner Stirn, werde ich sterben. Doch bis es so weit ist, muss ich leiden, so sehr, dass es mir Angst vor dem Tod einjagt.“

Als das schöne Mädchen dem Sohn des Fischers die Worte wiedergab, suchte dieser den Sarg. Kam er in Gefahr, halfen ihm die Könige weiter. Schließlich fand er den riesigen Sarg, öffnete ihn mit dem Zauberschlüssel, den er bei sich trug und holte das Ei. Die Stiefel trugen ihn zurück, unter seiner Decke unsichtbar näherte er sich dem Alten und zerschlug das Ei auf seiner Stirn. Obwohl von allen Schmerzen endlich erlöst, schrie und brüllte der Alte so sehr, dass Himmel und Erde zitterten.

Nun nahm der junge Mann die schöne Frau mit heim zu seinem Vater. Es wurde eine gar prächtige Hochzeit gefeiert, zu der zum großen Glück des Fischers auch alle Töchter mit ihren Männern erschienen.

... und wenn sie nicht gestorben sind, so leben sie alle noch heute glücklich und zufrieden weiter.

Ο πύργος της Βαβυλώνας

Greek text

Υπήρχε κάποτε ένας ψαράς που είχε τρεις κόρες. Μια μέρα, καθώς έβγαζε τα δίχτυά του από τη θάλασσα, του φάνηκαν πολύ βαριά. Προς μεγάλη του έκπληξη είδε ότι είχαν μέσα μόνο ένα τεράστιο ψάρι. Όμως, ξαφνιάστηκε ακόμη περισσότερο όταν άγγιξε το ψάρι και αυτό του μίλησε: «Πήγαινε και φέρε μου τη μεγαλύτερη κόρη σου. Διαφορετικά, δεν θα ξαναπιάσεις ψάρια και θα είσαι δυστυχισμένος για την υπόλοιπη ζωή σου». Λυπημένος ο ψαράς, πήγε σπίτι και εξήγησε την κατάσταση στην κόρη του. Αυτή συμφώνησε να πάει μαζί του, γιατί δεν ήθελε να δυστυχήσει ο πατέρας της. Ο ψαράς έδωσε την κόρη του στο ψάρι.

Τις επόμενες δύο μέρες το ψάρι εμφανίστηκε ξανά, ζητώντας του τις άλλες δύο του κόρες. Όταν το ψάρι απέκτησε και τις τρεις κόρες του ψαρά, του έδωσε πολλά πλούτη. Και αν αυτός έριχνε τα δίχτυά του στη θάλασσα απλά για διασκέδαση, κανείς άλλος δεν έπιανε ψάρια.

Έτσι πέρασε αρκετός καιρός και ο ψαράς απέκτησε ένα γιο, ο οποίος μεγάλωσε και έγινε άντρας. Μια μέρα, το αγόρι πήγε στον πατέρα του και του είπε: «Από τότε που ήμουν μικρός ακούω ότι είχα τρεις αδελφές που τις πούλησες σε αντάλλαγμα για τα πλούτη που έχουμε. Τότε, ο πατέρας είπε στον γιο του τι είχε γίνει και το αγόρι απάντησε ότι θα πήγαινε να ψάξει για τις αδελφές του. Ο πατέρας του προσπάθησε να του αλλάξει γνώμη, αλλά μάταια. Ήταν αποφασισμένος να πάει.

Έτσι κι έκανε. Αφού ταξίδεψε πολύ μακριά, συνάντησε τρία αγόρια που λογομαχούσαν. Μπήκε ανάμεσά τους και τους ρώτησε γιατί μάλωναν. Τότε εκείνοι του είπαν: «Είμαστε αδέλφια και μόλις χάσαμε τον πατέρα μας. Μας άφησε αυτές τις μπότες, αυτή την κουβέρτα και αυτό το κλειδί στη διαθήκη του. Μαλώνουμε γιατί και οι τρεις μας θέλουμε τις μπότες. Ο γιος του ψαρά τους ρώτησε ποια ήταν η χρησιμότητα αυτών των πραγμάτων, κι εκείνοι του απάντησαν ότι όποιος είχε τις μπότες μπορούσε να πάει όπου ήθελε, η κουβέρτα μπορούσε να σε κάνει αόρατο και το κλειδί μπορούσε να ανοίξει οποιαδήποτε κλειδαριά. Το αγόρι τους πρότεινε να του πουλήσουν όλα αυτά τα πράγματα. Όλοι συμφώνησαν και ο γιος του ψαρά τους έδωσε πολλά χρήματα τερματίζοντας τη διαμάχη τους. Μετά, το αγόρι φόρεσε τις μπότες και είπε: «Μπότες, πηγαίνετε με στο σπίτι της μεγαλύτερης αδελφής μου. Μόλις το είπε, έγινε. Διέσχισε τη θάλασσα χωρίς να βραχεί και είδε ένα πλούσιο παλάτι όπου σύντομα εμφανίστηκε η αδελφή του. Μόλις τον είδε, ξαφνιάστηκε και τον ρώτησε ποιος ήταν και πως είχε πάει εκεί. «Είμαι ο αδελφός σου», της απάντησε.

«Μα δεν έχω καθόλου αδέλφια», του είπε εκείνη. «Δεν είχες αδέλφια όταν ο πατέρας μας σε πούλησε επειδή εγώ γεννήθηκα αργότερα». Η κοπέλα φαινόταν πολύ χαρούμενη που τον έβλεπε, αλλά ήταν και αναστατωμένη και του είπε: «Είμαι η γυναίκα του βασιλιά των Ψαριών και αν έρθει και σε βρει εδώ μπορεί να σε σκοτώσει.»

«Μην ανησυχείς γι'αυτό αδελφή, γιατί μπορώ να σκεπαστώ με αυτή την κουβέρτα και κανένας δεν θα με δει». Ο βασιλιάς των ψαριών έφτασε κάνοντας πολύ θόρυβο μπαίνοντας. Το κορίτσι του είπε ότι ο αδελφός της ήταν εκεί, αλλά τον είχε διατάξει να κρυφτεί για να μην τον σκοτώσει ο βασιλιάς. Τότε ο βασιλιάς των Ψαριών της είπε ότι θα ήθελε πολύ να συναντήσει το αγόρι και ότι δεν θα του έκανε κακό. Έτσι, το αγόρι εμφανίστηκε και ο βασιλιάς του είπε: «Μπορείς να φύγεις, και αν μπεις σε μπελάδες, απλά φώναξε: -Βοήθησέ με βασιλιά των Ψαριών!». Το αγόρι έφυγε από το σπίτι της αδελφής του και είπε: «Μπότες πηγαίνετε με στο σπίτι της μεσαίας αδελφής μου». Μόλις το είπε, έγινε. Η κατάσταση ήταν ίδια και εκεί, όπως στο σπίτι της μεγαλύτερης αδελφής του, εκτός από το ότι ο άνδρας της ήταν ο βασιλιάς των θαλάσσιων λιονταριών. Ο βασιλιάς μπήκε στο σπίτι με δυνατούς βρυχηθμούς, έδωσε στο αγόρι μια θαλασσινή πέρκα σαν αποχαιρετιστήριο δώρο και είπε: «Αν βρεθείς σε μπελάδες, φώναξέ με».

Στη συνέχεια, το αγόρι πήγε στο σπίτι της μικρότερης αδελφής του, που ήταν η γυναίκα του βασιλιά των πουλιών. Εκεί έγιναν τα ίδια πράγματα όπως και στα σπίτια των άλλων αδελφών του και, ως αποχαιρετιστήριο δώρο, ο βασιλιάς των πουλιών του έδωσε ένα πούπουλο από τις φτερούγες του, λέγοντας «Αν βρεθείς σε μπελάδες, φώναξέ με».

Το αγόρι, ευχαριστημένο που είχε δει τις αδελφές του και τα σημαντικά πλούτη που του είχαν δώσει, ένιωσε ότι μπορούσε να γυρίσει στο σπίτι του πατέρα του. Αφού περπάτησε αρκετά, χάθηκε στο δρόμο της επιστροφής και τότε είδε μπροστά του έναν πελώριο πύργο και ρώτησε τι πύργος ήταν. Η απάντηση που πήρε ήταν αυτή:

Είναι ο πύργος της Βαβυλώνας.
Όποιος πάει εκεί, μένει και δεν φεύγει ποτέ.

Γεμάτο περιέργεια, το αγόρι είπε στις μπότες: «Πηγαίνετε με σε εκείνον τον πύργο». Και αμέσως βρέθηκε εκεί. Έμεινε έκθαμβος όταν είδε τα πλούτη που γέμιζαν κάθε δωμάτιο του πύργου. Περπάτησε και περπάτησε σε όλον τον πύργο, μέχρι που συνάντησε ένα πανέμορφο κορίτσι που χάρηκε όταν τον είδε. Τα δυο παιδιά ερωτεύτηκαν στη στιγμή.

Το αγόρι τη ρώτησε τι έκανε εκεί και το κορίτσι απάντησε: «Είμαι μαγεμένη και μένω σε αυτόν τον πύργο πολύ καιρό. Για συντροφιά έχω μόνο έναν γέρο, ο οποίος βογκάει διαρκώς και υποφέρει τόσο πολύ που μου ραγίζει την καρδιά. Το αγόρι τής είπε ότι θα έπρεπε να ρωτήσει τον γέρο άντρα για την αιτία που τον έκανε να υποφέρει. Αυτή το έκανε αμέσως, αν και ήταν πολύ τρομαγμένη. Ο γέρος, που ήταν πολύ πιο φοβισμένος, απάντησε: «θα σου τα πω όλα γιατί βλέπω ότι νοιάζεσαι για μένα. Στη θάλασσα υπάρχει ένα μεγάλο φέρετρο που είναι η αιτία που υποφέρω. Όταν το αγγίζουν, ακόμη κι αν το αγγίξει ένα μικρό ψάρι, πονάω τόσο που νομίζω θα ήταν καλύτερα να πέθαινα, και όμως δεν θέλω να πεθάνω. Μέσα σε αυτό το φέρετρο υπάρχει ένα μεγάλο ψάρι. Μέσα στο ψάρι είναι ένα λιοντάρι. Μέσα στο λιοντάρι είναι ένα πουλί. Μέσα στο πουλί είναι ένα αυγό. Αν αυτό το αυγό σπάσει στο μέτωπό μου θα πεθάνω. Άλλα πριν πεθάνω, θα υποφέρω τόσο πολύ, τόσο πολύ που πραγματικά φοβάμαι να πεθάνω».

Το κορίτσι τα είπε όλα στο αγόρι και αυτός πήγε κατευθείαν να φάξει για το φέρετρο και για όλα όσα τους είχε μιλήσει ο γέρος. Φώναξε τους άνδρες των αδελφών του και τον βοήθησαν να βρει το φέρετρο. Με το κλειδί που είχε αγοράσει από τα τρία αδέλφια, κατάφερε να ανοίξει το φέρετρο. Σύντομα πήρε το αυγό και το έσπασε στο μέτωπο του γέρου, παρ' όλο που μούγκριζε τόσο πολύ που κούνησε ουρανό και γη. Ο γέρος πέθανε, το αγόρι παντρεύτηκε το κορίτσι και την πήγε στο σπίτι του πατέρα του. Ξαναβρήκε τις αδελφές του και έζησαν όλοι πολύ πλούσια και ευτυχισμένα.

Wieża Babilońska

Polish text

Był sobie rybak który miał trzy córki. Pewnego dnia ciągnąc sieć z morza pomyślał, że jest bardzo ciężka. Był bardzo zaskoczony kiedy znalazł w niej jedną wyjątkową rybę. Jeszcze bardziej zaskoczyło go to, że kiedy dotknął rybę, ona powiedziała do niego:

- „Idź i przyprowadź do mnie swoją najstarszą córkę. Inaczej ty nigdy nie złowisz żadnej ryby i będziesz żył w nędzy przez całe życie”.

Rybak zasmucił się. Wszedł do domu i wyjaśnił wszystko swojej najstarszej córce. Ona zgodziła się pójść z ojcem, gdyż nie chciała by żył w nędzy. Jednak za następne dwa dni, kiedy rybak łowił, ryba znowu pojawiła się i zapytała go o następne dwie córki. Kiedy ryba dostała wszystkie trzy córki, dała rybakowi wielkie bogactwo. I nawet kiedy rybak dla zabawy zarzucał sieć, to zawsze coś złowił.

Po jakimś czasie rybakowi urodził się chłopiec, który wyrósł na mężczyznę. Pewnego dnia spytał ojca, czy to prawda że on miał trzy siostry, które zamienił na bogactwo i dostał życie, jakie teraz jest ich udziałem. Ojciec wszystko mu opowiedział i młodzieniec powiedział ze mógłby ruszyć na poszukiwania sióstr, by je odnaleźć. Ojciec próbował zmienić decyzję syna, ale na przόzno. Po długiej podróży natknął się na trzech sprzeczających się chłopców. Stanął między nimi i spytał, dlaczego się kłócą. A oni odpowiedzieli:

- „Jest nas trzech braci i właśnie straciliśmy ojca. On zapisał nam w testamencie buty, koc i klucze. Kłócimy się bo każdy z nas chce dostać buty”.

Syn rybaka spytał ich, do czego służyły poszczególne rzeczy. Chłopcy odpowiedzieli, że ktokolwiek założy buty, tego one zaprowadzą gdzie tylko będzie chciał, koc sprawia że człowiek staje się niewidoczny a kluczem można otworzyć każdy zamek. Młodzieniec zaproponował im żeby sprzedali mu to wszystko i oni zgodzili się a syn rybaka dał im bardzo dużo pieniędzy kończąc w ten sposób spór.

Młodzieniec założył buty i kazał im zanieść się do domu jego najstarszej siostry.

Zanim to powiedział, już był na miejscu. Przekroczył morze bez moczenia stóp i zobaczył wspaniały pałac, gdzie wkrótce pojawiła się jego siostra.

Była zaskoczona widząc go i spytała, kim jest i jak się tu dostał.

- „Jestem twoim bratem” - odpowiedział.

- „Ale ja nie mam żadnych braci” - odrzekła.

- „Nie miałaś braci kiedy ojciec ciebie sprzedał bo ja urodziłem się później”.
Była bardzo szczęśliwa widząc brata ale także zaniepokojona.
- „ Jestem żoną króla ryb i jeśli ktoś przyjdzie tu i Ciebie znajdzie, to może Cię zabić”.
- „Nie martw się siostro. Mam koc który sprawia, że staję się niewidzialny”.
Król ryb przybył robiąc straszny hałas. Dziewczyna powiedziała mu ze jej brat jest tu ale kazała mu się schować w obawie, że król może go zabić.
Ale król powiedział że bardzo chętnie spotka się z młodzieńcem i z pewnością nie zrobi mu krzywdy .

Młodzieńiec wyszedł z ukrycia i król powiedział do niego:

- „Możesz wracać z powrotem a jeśli będziesz miał kłopoty zwołaj : Królu Ryb pomóż mi”.

Młodzieńiec opuścił dom siostry i rzekł do butów.

- „Zabierzcie mnie teraz do domu mojej średniej siostry” .

I tak się stało.

Wszystko odbyło się tak samo jak u starszej siostry, z tym, że mężem jej był Król Lwów Morskich. Król wkroczył do komnaty z wielkim rykiem i dał młodzieńcowi na pożegnanie „bas morza” i też rzekł, że gdyby miał kłopoty może go wezwać na pomoc.

Na koniec odwiedził najmłodszą siostrę która była żoną Króla Ptaków i wszystko odbyło się tak jak wcześniej a na pożegnanie dostał od króla piór z jego skrzydeł i też miał w razie problemów wezwać go na pomoc.

Młodzieńiec zadowolony z odwiedzin swoich sióstr i znacznego bogactwa, jakimi został obdarowany, poczuł że może wracać do domu ojca ale zgubił się w drodze po długiej wędrówce i zauważył wielką wieżę.

Zapytał, co to za wieża i odpowiedziano mu:

- „To jest Wieża Babilonu. Ktokolwiek wejdzie do niej nigdy jej nie opuści”.

Nie mogąc powstrzymać ciekawości rozkazał butom

- „Zabierzcie mnie do wieży” i natychmiast tam się znalazł.

Szedł i szedł przemierzając wieżę aż spotkał piękną dziewczynę, która była zachwycona widząc go. Oni natychmiast się zakochali w sobie. Młodzieńiec spytał jej, co ona tutaj robi w wieży a ona odpowiedziała mu:

- „Zostałam zaczarowana na długi czas. Jedyną osobą, która mi towarzyszy jest stary człowiek, który nieustannie jęczy i przechodzi straszliwe cierpienia przez które może serce pęknąć”.

Młodzieńiec zasugerował, że powinna się go spytać, jaka jest przyczyna jego cierpienia. Dziewczyna mimo, że się bała, zrobiła to. Stary człowiek, który jeszcze bardziej się bał, powiedział jej:

- „Powie ci wszystko bo widzę że naprawdę troszczysz się o mnie.

W morzu jest puchar która jest przyczyną mojego cierpienia. Jeśli ją dotkniesz jakaś mała rybka, mój ból jest tak wielki, że lepiej byłoby umrzeć ale ja nie chcę jeszcze umierać.

Wewnątrz tego pucharu jest wielka ryba, wewnątrz tej ryby jest lew, wewnątrz lwa jest ptak a wewnątrz ptaka jest jajo. Jeśli to jajo zostało rozbito na moim czole, ja bym umarł ale przedtem tak bym cierpiał że aż boję się umierać”.

Dziewczyna wszystko powiedziała młodzieńcowi, który poszedł natychmiast szukać tego pucharu i tych wszystkich rzeczy, o których wspomniał stary człowiek. Wezwał mężów sióstr by mu pomogli znaleźć pucha . Kluczem, który kupił od trzech braci udało mu się otworzyć puchar. Wkrótce znalazł jajko, rozbił go na czole starego człowieka, mimo że on jęczał tak, że wstrząsnęło to niebem i piekiem.

Stary człowiek umarł a młodzieńiec poślubił dziewczynę i zabrał ją do domu swojego ojca . Połączył się ponownie ze swoimi siostrami i żyli długo i szczęśliwie

A Torre da Babilónia

Portuguese text

Era uma vez um pescador que tinha três filhas. Um dia, estando ele a tirar a rede do mar, achou que ela vinha muito pesada, mas muito admirado ficou ao ver que ela só trazia um enorme peixe. Mais admirado ainda ficou quando, ao tocar no peixe, este lhe disse: – Vai-me já buscar a tua filha mais velha, senão nunca mais tornarás a colher peixe e ficarás desgraçado toda a tua vida.

Foi o pescador muito triste para casa e, tendo contado isto à filha, ela aprontou-se logo para ir com o pai, pois não queria que ele ficasse desgraçado. Levou o pescador a filha ao peixe e nos outros dias, quando ia pescar, sempre lhe aparecia o mesmo peixe pedindo-lhe as outras duas filhas.

O peixe, quando se viu de posse das três raparigas, deu grandes riquezas ao pescador e, se alguma vez por distração este deitava a rede ao mar, mais ninguém colhia peixe senão ele.

Passado algum tempo, nasceu um filho ao pescador e cresceu e fez-se homem; desde criança que ele ouvira dizer que seu pai tinha vendido três filhas e por isso estava rico. O rapaz foi ter com o pai e disse-lhe: – Desde criança que tenho ouvido dizer que tive três irmãs e que o pai as vendeu a troco desta riqueza que possuímos. Então o pai contou-lhe o que lhe tinha sucedido e o rapaz disse que estava decidido a ir procurá-las; debalde o pai o retirou do seu intento; ele teimou em ir.

Depois de ter caminhado muito, o acaso deparou-lhe três rapazes que estavam às bulhas e ele, metendo-se no meio deles, perguntou-lhe a causa daquela desordem, ao que eles responderam: – Nós somos irmãos e acabamos de perder nosso pai, que nos deixou por herança estas botas, esta manta e esta chave, e a contenda é porque todos queremos as botas.

O filho do pescador perguntou-lhes para que serviam aquelas coisas, ao que eles responderam que as botas levavam quem as possuísse aonde desejasse ir; a manta, que, em uma pessoa se metendo debaixo dela, ficava invisível; a chave, que servia em todas as fechaduras.

O rapaz propôs a compra daqueles objetos, ao que eles anuíram, recebendo logo muito dinheiro e terminando assim a contenda. O rapaz calçou logo as botas e disse: — Botas, levai-me a casa da minha irmã mais velha.

Dito e feito; atravessou o mar sem se molhar e viu um riquíssimo palácio e logo lhe apareceu a irmã, que, admirada de o ver, lhe perguntou quem ele era e como ali tinha ido. — Sou teu irmão, lhe respondeu ele. — Mas eu não tinha irmãos.

— Não tinhas irmão quando nosso pai te vendeu, pois eu nasci depois disso.

Ela então mostrou-se muito contente de o ver, mas aflita ao mesmo tempo, e disse-lhe: — Eu sou a esposa do rei dos peixes e se ele, quando vier, aqui te encontrar é capaz de te matar.

— Não te dê cuidado isso, minha irmã, pois eu cubro-me com esta manta e ninguém me verá.

Chegado que foi o rei dos peixes, o qual entrou fazendo grande barulho, a rapariga contou-lhe que estivera ali um seu irmão, mas que ela o mandara esconder, com receio de que ele o matasse. Então o rei dos peixes disse-lhe que muito desejava conhecer o rapaz e que não lhe faria mal.

Apareceu o rapaz e o rei depois disse-lhe: — Podes retirar-te e se te vires nalguma aflição diz: - Valha-me aqui o rei dos peixes.

Saiu o rapaz da casa da irmã e disse: — Botas, levai-me a casa de minha irmã do meio.

Dito e feito. Lá deram-se os mesmos casos que em casa da outra irmã, com a diferença que o marido desta era o rei dos leões-do-mar que

chegou a casa com grandes rugidos e na despedida deu ao rapaz um grande robalo e disse-lhe: – Quando te vires em aflição, chama por mim.

Depois foi o rapaz a casa da irmã mais nova, que era mulher do rei dos pássaros: lá deram-se os mesmos acontecimentos que nas casas das outras irmãs e na despedida deu o rei dos pássaros ao rapaz uma pena das suas asas, dizendo-lhe que, quando se visse aflito, chamasse por ele.

O rapaz, satisfeito por ver as irmãs e com muitas riquezas que elas lhe tinham dado, dispunha-se a voltar à casa paterna; mas tendo-se perdido no caminho, depois de muito andar, avistou uma grande torre e perguntou que torre era aquela. Responderam-lhe:

É a torre de Babilónia;

Quem lá vai, lá fica e lá mora.

O rapaz, cheio de curiosidade, disse às botas: – Levai-me àquela torre.

E no mesmo instante achou-se lá; mas qual não foi o seu espanto ao ver as imensas riquezas que enchiam as salas que eram tudo maravilhas!

Caminhou, caminhou por toda a parte até que encontrou uma linda menina que ficou entusiasmada de o ver e ao mesmo tempo apaixonada. O rapaz perguntou-lhe o que ela ali fazia, ao que a menina respondeu: – Há muito que eu estou encantada dentro desta torre, tendo por companhia um velho que está sempre a dar ais e tem bocados de tão horrível sofrimento que faz despedaçar o coração.

Então o rapaz aconselhou a rapariga a que instasse com o velho para que lhe dissesse o motivo de tal sofrimento; o que ela logo fez, mas com grande medo. Então o velho, com muito mais medo, lhe respondeu: – Conto-te tudo, porque vejo que te interessas por mim e porque sei que ninguém mais no mundo pode penetrar nesta torre. Há no mar um grande caixão que é a causa dos meus sofrimentos; quando lhe tocam, ainda

mesmo que seja um pequeno peixe, são tais as dores que sinto que mais valia a morte e contudo eu não quero morrer. Dentro desse caixão está um grande peixe; dentro do peixe está um leão; dentro do leão está um pássaro; dentro do pássaro está um ovo e esse ovo quebrado na minha testa dar-me-ia a morte, mas até que ele chegasse teria eu de sofrer tanto, tanto, que é isso o que me faz recear morrer.

Contou a rapariga tudo ao rapaz e ele tratou logo de procurar o tal caixão e tudo o mais que ele continha, valendo-se para isso dos maridos de suas irmãs. Para abrir o caixão serviu-se da chave que tinha comprado aos três irmãos. Logo que se viu na posse do ovo, foi quebrá-lo na testa do velho, mas ele dava tais urros que faziam tremer céu e terra.

Morto o velho, casou o rapaz com a menina e levou-a para a casa de seu pai; depois foi buscar as irmãs e ficaram vivendo todos muito ricos e muito felizes.

The enchanted moor

English text

A man was travelling, when he reached a land and asked for shelter. But no one welcomed him. There was an empty rich house. Something had scared off the family that used to live in it. The man stopped there and sat on a balcony relaxing, until it was night. Then, just as it grew dark, he saw a hand holding a candle, which signalled to him to go inside. He went in and found a table set with plenty of food. He had dinner, and when he was finished he lay on his arm and fell asleep.

While he was sleeping, a gold ring was taken off his finger and another ring was put on it. When he woke, he noticed that his ring was changed. The hand signalled to him again and showed him a bedroom. He went in and lied on the bed. He felt movement in the bed, as if a person wanted to lie next to him. Not seeing anything, he said: "I would like to know who wants to lie with me, if it's a man or a woman."

A voice replied: "I am a woman; I am a Moor who has been enchanted here for many years. If you release me from this spell, you will have a wealthy life. But you have to stay here for three nights. They will come to you, push you off the bed, and say: 'We seek justice! Who brought you here?' They will drag you around the house and hit you. After each time they have done this, go under this bed. Here are three bottles, drink a drop from each one and the next day you will be well. If you manage to stay for three days, I will leave here three pouches of money for you which you can spend. And whenever you say: 'Alas, I have no money,' your pouches will fill up again. I will then be released and go to my father who is a lord in the land of the Moors."

The man stayed for three days and at the end of the three days, when everything happened as the enchanted Moor had said, he found the three pouches of money. The enchanted Moor was nowhere to be found.

He waited for lunch that did not come and, seeing that dinner also did not come, he decided to leave. He bought land which he gave to the poor. Then he continued his journey. Finally, he reached the land of the Moors. He bought a farm there. Meanwhile the daughter of the Moor's lord was to be married. They invited him to the wedding. He happened to look at the bride's finger and recognised the ring that had been replaced in the enchanted palace. When greeting the bride, he extended his hand towards her so that she could see the ring he was wearing. As soon as she saw it, she recognised it. Then she said: "My father, I lost the keys for my cabinet and asked for some new ones. But then I found the old keys. Which keys should I use now? The old keys or the new keys?" Her father answered: "My daughter, you should use the old ones, those you know best and can use even in the dark." "Right, my father. So, I am going to marry this nobleman, who is the same person who struggled to break my spell." She married the man who had saved her and the other man went away.

Die verzauberte mohrin

German text

Ein Mann war auf einer Seereise, als er endlich an Land kam und nach einer Unterkunft suchte. Aber niemand hieß ihn willkommen. Es gab dort ein reich ausgestattetes leeres Haus. Irgendetwas hatte der Familie, die darin lebte, Angst eingejagt. Der Mann blieb dort und setzte sich zum Ausruhen auf die Terrasse, bis es Nacht war. Dann, als es gerade dunkel wurde, sah er eine Hand mit einer Kerze, die ihm deutete, dass er eintreten möge. Er ging hinein und fand einen reich gedeckten Tisch voll mit Speisen. Er aß und, als er sich satt gegessen hatte, stützte er sich auf seinen Arm und schlief ein.

Als er schlief, zog ihm jemand einen goldenen Ring vom Finger und steckte einen andren an. Er wachte auf und die Hand winkte ihm erneut, um ihm ein Schlafgemach zu zeigen. Er ging hinein und legte sich aufs Bett. Im Bett spürte er eine Bewegung, so als ob sich ein Mensch zu ihm legen wollte. Da er niemanden sah, sagte er: „Ich würde gerne wissen, wer an meiner Seite liegen will. Ein Mann oder eine Frau?“

Die Stimme antwortete: „Ich bin eine Frau aus Afrika, eine Mohrin, die hier schon seit vielen Jahren im Zauberbann lebt. Wenn du mich aus dem Zauber befreist, wirst du ein reiches Leben führen. Aber du musst drei Nächte hier belieben. Sie werden kommen, dich aus dem Bett stoßen und sagen, „Wir wollen Gerechtigkeit. Wer hat dich hierher gebracht?“ Sie werden dich durch das ganze Haus schleppen und schlagen. Nach jedem Mal, wenn sie so mit dir umgehen, krieche unter dieses Bett. Dort sind drei Flaschen zu finden. Trinke einen Tropfen aus jeder und am nächsten Tag wird es dir wieder gut gehen. Wenn du es schaffst, drei Nächte hier zu bleiben, dann hinterlasse ich dir drei Geldbeutel für deine Ausgaben. Sobald du sagst, „Ach, ich habe kein Geld mehr!“, werden sich die

Geldbeutel wieder füllen. Ich werde dann frei sein und zu meinem Vater zurückkehren, der im Land der Mohren herrscht.

Der Mann blieb drei Tage. Am Ende dieser drei Tage, an denen es so geschah, wie es die verzauberte Mohrin vorhergesagt hatte, fand er die drei Geldbeutel. Die Mohrin aber war nirgendwo zu finden. Er wartete auf das Mittagessen, das nicht kam, und als er sah, dass er auch kein Abendessen bekommen würde, entschied er sich aufzubrechen. Er kaufte Land, das er an die Armen verschenkte. Dann setzte er seine Reise fort. Schließlich erreichte er das Land der Mohren, wo er einen Bauernhof kaufte. Inzwischen war die Tochter des Mohrenherrschers verlobt.

Sie luden ihn zur Hochzeitsfeier ein. Als er zufällig auf den Finger der Braut blickte, erkannte er den Ring, der ihm im verzauberten Palast abgenommen wurde. Als er die Braut grüßte, streckte er ihr die Hand so hin, dass sie sehen konnte, welchen Ring er trug. Sobald sie den Ring sah, erkannte sie ihn. Sie sagte: „Mein Vater, ich habe die Schlüssel zu meinem Zimmer verloren und um neue gebeten, dann aber habe ich die alten gefunden. Welche Schlüssel soll ich jetzt verwenden? Die alten oder die neuen Schlüssel?“ Ihr Vater antwortete: „Meine Tochter, verwende die alten, die du am besten kennst und auch im Dunkeln verwenden kannst.“ „Richtig, Vater. Daher werde ich diesen Edelmann heiraten, der derselbe Mensch ist, der meinen Zauber gebrochen hat.“ Sie heiratete also den Mann, der sie gerettet hatte. Und der andere Bräutigam musste fortgehen.

Η μαγεμένη μαυριτανή

Greek text

Κάποτε, ένας ταξιδιώτης έφτασε σε μια χώρα και ζήτησε καταφύγιο. Κανένας όμως δεν τον καλωσόρισε. Τότε είδε ότι υπήρχε εκεί ένα άδειο πλουσιόσπιτο. Κάτι είχε φοβίσει την οικογένεια που ζούσε εκεί και το είχε εγκαταλείψει. Έτσι, ο άνδρας σταμάτησε εκεί και κάθισε σε ένα μπαλκόνι για να ξεκουραστεί, μέχρι που νύχτωσε. Καθώς έπεφτε η νύχτα, είδε ένα χέρι που κρατούσε ένα κερί να του κάνει νόημα να μπει μέσα στο σπίτι. Μπήκε μέσα και βρήκε ένα τραπέζι στρωμένο με πολλά φαγητά. Έφαγε, και μόλις τελείωσε, έγειρε πάνω στο χέρι του και αποκοιμήθηκε.

Ενώ κοιμόταν, το χρυσό δαχτυλίδι που φορούσε βγήκε από το δάχτυλό του και στη θέση του εμφανίστηκε ένα άλλο. Όταν ξύπνησε ο άνδρας, πρόσεξε ότι το δαχτυλίδι του είχε αλλάξει. Εκείνη τη στιγμή το χέρι του έκανε νόημα ξανά και του έδειξε ένα υπνοδωμάτιο. Ο ταξιδιώτης μπήκε μέσα και ξάπλωσε στο κρεβάτι, αλλά ένιωσε μια κίνηση λες και ήθελε και κάποιος άλλος να ξαπλώσει δίπλα του. Καθώς δεν έβλεπε κανέναν, ο άνδρας ρώτησε: «Θέλω να ξέρω ποιος θέλει να ξαπλώσει μαζί μου, αν είναι άνδρας ή γυναίκα».

Τότε μια φωνή απάντησε: «Είμαι γυναίκα. Είμαι μια Μαυριτανή και ζω εδώ μαγεμένη πολλά χρόνια. Αν με απελευθερώσεις από τα μάγια, θα ζήσεις μια πλούσια ζωή. Άλλα πρέπει να μείνεις εδώ τρεις νύχτες. Θα έρθουν σε σένα, θα σε σπρώξουν από το κρεβάτι και θα πούνε: «Ζητάμε δικαιοσύνη! Ποιος σε έφερε εδώ; Θα σε σύρουν σε όλο το σπίτι και θα σε χτυπήσουν. Κάθε φορά που θα το κάνουν αυτό, μπες κάτω από αυτό το κρεβάτι. Εδώ υπάρχουν τρία μπουκάλια, πιες μια σταγόνα από το καθένα και την επόμενη μέρα θα είσαι καλά. Αν τα καταφέρεις να μείνεις για τρεις μέρες, θα αφήσω εδώ τρία πουγκιά με χρήματα για σένα που μπορείς να τα ξοδέψεις. Και όποτε λες, «αλίμονο! δεν έχω χρήματα», τα πουγκιά σου θα γεμίζουν ξανά. Τότε θα ελευθερωθώ και θα πάω στον πατέρα μου που

είναι άρχοντας στη γη των Μαυριτανών. Ο άνδρας έμεινε τρεις μέρες και στο τέλος των τριών ημερών, όταν όλα έγιναν όπως είχε πει η μαγεμένη Μαυριτανή, βρήκε τα τρία πουγκιά με τα χρήματα. Η μαγεμένη Μαυριτανή δεν φαινόταν πουθενά. Ο άνδρας περίμενε το μεσημεριανό του, αλλά τίποτα δεν εμφανίστηκε, και όταν είδε ότι ούτε βραδινό φαγητό υπήρχε, αποφάσισε να φύγει. Στη συνέχεια, αγόρασε γη που τη μοίρασε στους φτωχούς και συνέχισε το ταξίδι του. Στο τέλος, έφτασε στη χώρα των Μαυριτανών όπου και αγόρασε μια φάρμα. Στο μεταξύ η κόρη του άρχοντα των Μαυριτανών ήταν έτοιμη να παντρευτεί και ο ταξιδιώτης ήταν καλεσμένος στο γάμο. Τότε, έτυχε να κοιτάξει στο δάχτυλο της νύφης και είδε πως φορούσε το δαχτυλίδι του, που είχε χάσει στο μαγεμένο παλάτι. Όταν χαιρέτησε τη νύφη, άπλωσε το χέρι του έτσι ώστε να δει αυτή το δαχτυλίδι που φορούσε. Αυτή μόλις το είδε, το αναγνώρισε και είπε: «Πατέρα μου, έχασα τα κλειδιά για το ντουλάπι μου και ζήτησα καινούργια. Άλλα μετά βρήκα τα παλιά κλειδιά. Ποια κλειδιά θα πρέπει να χρησιμοποιήσω τώρα; Τα παλιά ή τα καινούργια;» Ο πατέρας της απάντησε: «Κόρη μου, θα πρέπει να χρησιμοποιήσεις τα παλιά που τα ξέρεις καλά και μπορείς να τα χρησιμοποιείς και με κλειστά μάτια». «Σωστά, πατέρα μου. Έτσι, θα παντρευτώ αυτόν τον ευγενικό άνδρα που πάλεψε να σπάσει τα μάγια μου».

Έτσι παντρεύτηκε τον άνδρα που την είχε σώσει και ο άλλος έφυγε μακριά.

Zaczarowane wrzosowisko

Polish text

Pewien człowiek wędrował długo a kiedy dotarł do pewnego miejsca, poprosił o schronienie ale nikt mu go nie udzielił. Dom, do którego dotarł był pusty. Coś musiało wypędzić z tego domu ludzi, którzy tu mieszkali. Człowiek wszedł na werandę by odpocząć i został tam do nocy. Kiedy zapadły ciemności zobaczył rękę trzymającą świecę i dającą mu znak, by wszedł do środka domu. Kiedy znalazł się w środku zobaczył stół zastawiony dużą ilością potraw. Zjadł obiad i chwilę potem zasnął przy stole. Kiedy spał złota obrączka, którą nosił na ręce, została zamieniona na inną. Kiedy się obudził, zauważył to. Ręka ponownie dała mu znak i pokazała mu sypialnię. Wszedł do niej i położył się na łóżku i poczuł, że w łóżku coś się rusza, tak jakby ktoś chciał położyć obok niego.

- „Chciałbym wiedzieć, kto chce położyć się koło mnie - czy jest to mężczyzna czy kobieta?” - powiedział.

- „Jestem kobietą” powiedział głoś. „Jestem Wrzosowiskiem które zostało zaczarowane na długie lata. Jeśli uwolnisz mnie od zaklęcia, będziesz bogaty i szczęśliwy ale musisz tu zostać przez trzy dni. Oni przyjdą do ciebie, wyciągną z łóżka i powiedzą – „Szukamy sprawiedliwości ! Kto ciebie to sprowadził?” Oni będą cię ciągać wokół domu po ziemi i będą bić ciebie. Za każdym razem, kiedy to zrobią chowaj się pod łóżko i wypij kroplę z każdej z trzech butelek, które ci tu daję. Następnego dnia będziesz już w pełni sił. Jeśli uda ci się zestać trzy dni, ja zostawię tu 3 sakiewki monet dla ciebie. I kiedykolwiek zawałasz: „Alas, nie mam pieniędzy” twoje sakiewki natychmiast wypełnią się monetami . Ja wówczas już będę wolna i pojadę do moje ojca który jest panem krainy wrzosowisk”.

Człowiek został przez trzy dni i wszystko tak przebiegło jak zaczarowane Wrzosowisko powiedziało a na koniec, znalazł 3 sakiewki wypełnione monetami. Nie mógł nigdzie jednak znaleźć zaczarowanego

Wrzosowiska. Czekał na nią w czasie lunchu, potem myślał, że pojawi się na obiad. W końcu postanowił opuścić dom. Kupił ziemię, którą rozdał ubogim. I wyruszył w dalszą wędrówkę. W końcu dotarł do krainy Wrzosowisk.

Kupił tam gospodarstwo. W międzyczasie córka właściciela Wrzosowiska miała wyjść za mąż. Zaprosili go na wesele. Przypadkowo spojrzał na palec panny młodej i rozpoznał obrączkę która została zamieniona w zaczarowanym domu. Witając się z panną młodą wyciągnął w jej stronę dłoń żeby zobaczyć obrączkę, którą on nosił. Panna młoda natychmiast ją rozpoznała i powiedziała

- „Mój ojciec zgubił klucze do mojej szafki i zamówił nowe. Ale ja potem znalazłam stare klucze. Których kluczy powinnam użyć – nowych czy starych?”.

Jej ojciec odpowiedział:

- „Córko, powinnaś użyć starych, które dobrze znasz i wiesz jak je użyć nawet w ciemności.”

- „Więc ja chcę wyjść za tego szlachcica, który walczył by uwolnić mnie od zaklęcia”.

I poślubiła człowieka który ocalił jej życie

A Moura Encantada

Portuguese text

Um homem foi viajar e chegou a uma terra e pediu agasalho; mas não o quiseram acolher; havia lá uma casa rica, mas a família da casa não estava; andava lá medo e eles fugiram; ele foi para lá e sentou-se numa varanda deixando-se ficar ali até à noite; veio, apenas foi noite, uma mão com uma luz e acenou-lhe que fosse para dentro; ele foi dentro e encontrou uma mesa muito bem arranjada com comida; ele comeu e, acabando de comer, encostou-se a um braço e adormeceu. Enquanto dormia tiraram-lhe de um dedo um anel de ouro que trazia e puseram-lhe outro. Tendo acordado, a mão acenou-lhe de novo e indicou-lhe um quarto de dormir para onde ele foi. Ele notou que o anel estava mudado. Estando na cama, sentiu movimento como de pessoa que se queria deitar na mesma cama e ele, não vendo nada, disse: – Sempre queria saber quem se quer deitar comigo, se é homem, se é mulher.

Responderam: – Eu sou uma mulher; sou uma moura que aqui está encantada há muito ano; se tu me desencantas, ficas rico para a tua vida. hás de estar aqui três noites, hão de vir ao pé de ti, deitar-te da cama abaixo e dizer-te: ‘Justiça, quem te trouxe aqui’ e arrastar-te pelas casas e dar-te muita pancada; mas tu, no fim de cada vez que isso te fizerem, vai debaixo desta cama; aqui estão três garrafas, bebe uma gota de cada uma

que ao outro dia estás são. Se tu ficasres três dias, aqui te ficam três saquinhos de dinheiro; podes gastá-lo que, em tu dizendo: ‘Ai de mim, que não tenho dinheiro’, as bolsas se encherão sempre de novo. O meu pai era viso-rei em terra de mouros.

Ficou o homem três dias e ao fim dos três dias, em que tudo se passou como a moura dissera, ele esperou por almoço que não veio e, vendo que o jantar também não vinha, resolveu-se a ir embora. Foi-se dali andando e pelo caminho comprava terras que dava aos pobres; por fim foi dar à terra de mouros. Comprou uma quinta; nisto a moura estava para casar. Disse a moura ao pai: – Ó pai, será bom chamar aquele fidalgo que comprou aquela quinta para assistir à boda do casamento.

Convidaram-no e à mesa pediram-lhe que fizesse ele os pratos para os comensais. Por acaso olhou ele para o dedo da moura e reconheceu o anel que no palácio encantado lhe tinham mudado e de então em diante sempre que fazia saúdes à princesa estendia a mão para o lado dela para que visse o anel que ele trazia; logo que ela viu o anel, disse:

– Ó meu pai, vou dizer uma coisa; todos estes senhores me darão licença; eu perdi as chaves do mostrador e depois mandei fazer umas novas; depois achei as velhas; agora quero que me digam de quais me hei de servir, se das novas se das velhas.

Respondeu-lhe o pai: – Minha filha, deves-te servir das velhas, pois já as conheces, podes-te servir delas mesmo às escuras.

– Pois, meu pai, eu hei de casar com este senhor que foi quem teve o trabalho de me desencantar.

Casou com o homem e o outro foi-se embora.

Frixos Michaelides

Peter and Pete

English text

In another age there was a prince called Peter who had a milk brother called Pete. The two lived as if they were real brothers and had sworn that they would stand by one another whatever challenges they faced. Peter was about to leave for a foreign kingdom to marry a truly beautiful Princess, who had always been intended as his wife. Pete was supposed to accompany him, but as he preferred to travel by land rather than by sea he asked to be allowed to travel alone. They left for their separate journeys, Peter by sea and Pete by land.

Pete travelled many miles. Then it grew dark and he realised that he had to spend the night by the road under some trees. But as he was lying down he heard some voices from the trees that said: "Prince Peter is going to marry Princess so-and-so. But poor wretch, when the Princess passes from a river, she will ask for water. If they give it to her and she drinks it, she will surely die. If you hear this and talk, you will turn into rock."

When Pete heard this he decided to warn the prince immediately. He decided to save the Princess, even if he was to turn into rock. Throughout the journey he kept hearing the same voices saying: "The Princess will cross a bridge; as she crosses the bridge will fall. If you hear this and talk, you will turn into rock."

When he was near the land of the Princess, Pete heard the same voices saying: "The Princess will feel sleepy on her journey and ask to rest; but, while she is sleeping, a snake will bite her and she will die. If you hear this and talk, you will turn into rock."

Pete arrived at the palace and went to warn Prince Peter about the calamities awaiting the Princess. As Pete was telling what he heard on his journey, he was becoming a stone statue! Peter was devastated and immediately summoned many fairies and wizards, to tell him how to turn

Pete back to how he was. The fairies told Peter that Pete could only become a man if Peter's blood was poured over him. Peter cut a finger to save his brother. But, while Pete was becoming a man, Peter was turning into a statue.

As soon as Pete saw this, he asked a witch how to break the spell. The witch told him: "Go to a place where there is a courtyard guarded by a lion. Take the keys from its mouth and enter the palace. You will see a beast with seven heads. Kill it, but be careful, don't cut its heads. When you cut a head off, a new and more dangerous head grows. Stab it through the neck, collect the blood, and pour it over Peter's statue. He will then come back to life."

Pete accomplished this task very well and the prize he won was to marry a Princess, Peter's sister. They all lived happily ever after.

Peter und Pit

German text

In früheren Zeiten gab es einen Prinzen, der Peter genant wurde. Er hatte einen Milchbruder, einen, der von derselben Amme gestillt wurde, mit Namen Pit. Die zwei lebten wie echte Brüder. Sie schworen sich, zusammenzuhalten, was auch immer das Schicksal für sie vorsehe. Peter sollte in ein fremdes Königreich reisen, um eine wunderschöne Prinzessin zu heiraten, die ihm schon seit langem versprochen war. Pit sollte ihn begleiten, doch er zog es vor, übers Land statt auf dem Meer zu reisen. So bat er um Erlaubnis, allein reisen zu dürfen. Sie trennten sich also für unterschiedliche Reisewege, Peter fuhr übers Meer und Pit übers Land.

Pit reiste viele Meilen. Es wurde finster, und so bemerkte er, dass er die Nacht an der Straße unter einigen Bäumen verbringen musste. Als er sich gerade niederlegte, hörte er Stimmern aus den Bäumen. „Prinz Peter wird Prinzessin Soundso heiraten. Der arme Kerl! Wenn die Prinzessin einen Fluss überschreitet, wird sie nach Wasser fragen. Sobald man es ihr gibt und sie davon trinkt, wird sie sterben. Wenn du das hörst und weitersagst, wirst du zu Stein.“

Als Pit das gehört hatte, beschloss er, den Prinzen sofort zu warnen. Er wollte die Prinzessin retten, auch wenn er in einen Stein verwandelt werden sollte. Während der gesamten Reise hörte er immer wieder diese Stimmen: „Die Prinzessin wird eine Brücke überqueren. Wenn die Prinzessin auf der Brücke ist, wird sie brechen. Wenn du das hörst und weitersagst, wirst du zu Stein.“

Als er schon in der Nähe des Landes der Prinzessin war, hörte Pit dieselben Stimmen wieder: „Die Prinzessin wird auf ihrer Reise einschlafen und um eine Rast bitten. Aber im Schlaf wird sie eine Schlange beißen, und sie wird sterben. Wenn du das hörst und weitersagst, wirst du zu Stein.“

Pit kam beim Palast an und ging hinein, um Prinz Peter vor den Unglücksfällen, die die Prinzessin erwarteten, zu warnen. Sobald Pit erzählte, was er auf seiner Reise gehört hatte, wurde er in eine steinerne Statue verwandelt. Peter war erschüttert und befahl viele Feen und Gelehrte an seinen Hof, damit sie ihm sagen könnten, wie man Pit wieder in einen Menschen zurückverwandeln könnte. Die Feen sagten Peter, dass Pit nur dann wieder zum Menschen werden könne, wenn man Peters Blut über ihn ergießen würde. Peter schnitt sich in den Finger, um Pit zu retten. Doch während Pit wieder zum Menschen wurde, verwandelte sich nun Peter in eine Statue.

Sobald Pit das sah, bat er eine Hexe, den Zauberbann zu brechen. Die Hexe sagte zu ihm: „Geh an einen Ort, wo ein Schlosshof von einem Löwen bewacht wird. Nimm die Schlüssel aus seinem Maul und tritt in den Palast ein. Du wirst ein Ungeheuer mit sieben Köpfen sehen. Töte es, aber sei vorsichtig. Sobald du einen Kopf abschlägst, wächst ein neuer, noch gefährlicherer Kopf nach. Stich ihm in den Nacken, fange das Blut auf und schütte es über Prinz Peters Statue. So wird er wieder zum Leben erwachen.“

Pit erfüllte alle seine Aufgaben sehr gut. Seine Belohnung war die Heirat mit einer Prinzessin, mit Peters Schwester. Und wenn sie nicht gestorben sind, leben sie noch heute.

Πέτρος και Πετρής

Greek text

Μια φορά κι έναν καιρό ήταν ένας πρίγκιπας που είχε έναν γαλαδερφό που τον έλεγαν Πετρή. Οι δυο τους ζούσαν σαν να ήταν πραγματικά αδέρφια και είχαν ορκιστεί ότι θα υποστήριζαν ο ένας τον άλλο, σε όποιες δυσκολίες και αν αντιμετώπιζαν. Ο Πέτρος ετοιμαζόταν να πάει σε ένα ξένο βασίλειο για να παντρευτεί μια αληθινά πανέμορφη πριγκίπισσα, που προορίζόταν για γυναίκα του από παλιά. Ο Πετρής θα τον συνόδευε, αλλά καθώς προτιμούσε να ταξιδεύει στη στεριά παρά στη θάλασσα, ζήτησε να του επιτραπεί να ταξιδέψει μόνος. Ξεκίνησαν λοιπόν για τα χωριστά τους ταξίδια, ο Πέτρος από τη θάλασσα και ο Πετρής από τη στεριά.

Ο Πετρής ταξιδέψει πολλά μίλια μέχρι που νύχτωσε και τότε κατάλαβε ότι έπρεπε να περάσει τη νύχτα δίπλα στον δρόμο, κάτω από μερικά δέντρα. Αλλά καθώς ξάπλωνε, άκουσε κάποιες φωνές από το δέντρο που έλεγαν: «Ο πρίγκιπας Πέτρος θα παντρευτεί τη λεγάμενη πριγκίπισσα, αλλά για κακή του τύχη, όταν η πριγκίπισσα περάσει πάνω από ένα πτοτάμι, θα ζητήσει νερό. Αν της δώσουν και πιεί, τότε στα σίγουρα θα πεθάνει. Αν το ακούσεις αυτό και το πεις, σε βράχο θα μεταμορφωθείς».

Μόλις το άκουσε αυτό ο Πετρής, αποφάσισε να προειδοποιήσει τον Πέτρο αμέσως. Αποφάσισε να σώσει την πριγκίπισσα ακόμη κι αν μεταμορφώνονταν σε βράχο. Σε όλο το ταξίδι συνέχισε να ακούει τις ίδιες φωνές που έλεγαν «Η πριγκίπισσα θα περάσει από μια γέφυρα. Καθώς θα περνά η γέφυρα, θα πέσει. Αν το ακούσεις αυτό και μιλήσεις, θα γίνεις πέτρα». Όταν έφτασε κοντά στη χώρα της πριγκίπισσας, ο Πετρής άκουσε την ίδια φωνή να λέει: « Η πριγκίπισσα θα νυστάξει στο ταξίδι της και θα ζητήσει να ξεκουραστεί. Όμως ενώ θα κοιμάται, ένα φίδι θα την τσιμπήσει και θα πεθάνει. Αν το ακούσεις αυτό και μιλήσεις, θα μεταμορφωθείς σε βράχο». Ο Πετρής έφτασε στο παλάτι και πήγε να προειδοποιήσει τον πρίγκιπα Πέτρο για τις δυστυχίες που περίμεναν την πριγκίπισσα. Καθώς

όμως έλεγε αυτά που είχε ακούσει στο ταξίδι του, μεταμορφώνονταν σε πτέτρινο άγαλμα! Ο Πέτρος ήταν συντετριμμένος και αμέσως συγκέντρωσε πολλές νεράιδες και μάγους για να του πούνε πώς να ξανακάνει τον Πέτρο όπως ήταν. Οι νεράιδες είπαν στον Πέτρο ότι ο Πετρής θα μπορούσε να ξαναγίνει άνθρωπος μόνο εάν το αίμα του Πέτρου χυνόταν πάνω του. Ο Πέτρος έκοψε ένα δάχτυλο για να σώσει τον γαλαδερφό του. Άλλα καθώς ο Πετρής γινόταν άνθρωπος, ο Πέτρος γινόταν άγαλμα. Μόλις το είδε ο Πετρής αυτό, ρώτησε μια μάγισσα πώς να σπάσει τα μάγια. Η μάγισσα του είπε: «πήγαινε σ'ένα μέρος όπου η αυλή φυλάσσεται από ένα λιοντάρι. Πάρε τα κλειδιά από το στόμα του και μπες στο παλάτι. Θα δεις ένα τέρας με επτά κεφάλια. Σκότωσέ το, αλλά πρόσεξε μην κόψεις τα κεφάλια του. Μόλις κόψεις ένα κεφάλι, ένα νέο και πιο επικίνδυνο κεφάλι θα φυτρώσει. Μαχαίρωσέ το στο λαιμό, μάζεψε το αίμα, και χύσε το πάνω στο άγαλμα του Πέτρου. Τότε αυτός θα ζωντανέψει».

Ο Πετρής πέτυχε να κάνει αυτόν τον άθλο και το βραβείο που κέρδισε ήταν να παντρευτεί μια πριγκίπισσα, την αδελφή του Πέτρου.

Κι έζησαν αυτοί καλά και εμείς καλύτερα.

Piotr i Piotrek

Polish text

W dawnych czasach był sobie Książę Piotr, którego mleczny brat nazywał się Piotrek. Obaj zachowywali się wobec siebie, tak jakby byli prawdziwymi braćmi i przyrzekli sobie, że jeden drugiego nie opuści bez względu na to, co by się stało.

Piotr miał udać się do innego królestwa, by poślubić prawdziwie piękną księżniczkę, która była mu wcześniej przeznaczona jako żona. Piotrek miał mu towarzyszyć w podróży, ale ponieważ wolał podróżować lądem niż morzem, prosił o zgodę na to, by udać się w podróż osobno.

Wyruszyli więc w podróż - jeden lądem a drugi morzem. Piotrek przewędrował już wiele kilometrów i kiedy zapadła noc zrozumiał, że musi przenocować pod przydrożnym drzewem. Kiedy położył się, usłyszał głosy dochodzące z drzewa:

- „Książę Piotr zamierza poślubić księżniczkę i tak dalej. Ale biedny nieszczęśnik nie wie, że kiedy księżniczka będzie przechodziła przez rzekę to poprosi o wodę. Jeśli dadzą jej wodę i ona ją wypije, to on z pewnością umrze. Ten kto to usłyszy i powie o tym zamieni się w skałę”.

Kiedy Piotrek to usłyszał postanowił natychmiast ostrzec księcia i ocalić księżniczkę, nawet jeśli by zamienił się w skałę. W czasie dalszej podróży ciągle słyszał te same głosy mówiące:

- „Księżniczka będzie przekraczać most i most zawali się. Ten kto to usłyszy i powie o tym zamieni się w skałę”.

Piotrek przybył do pałacu i natychmiast poszedł do księcia Piotra ostrzec go o nieszczęściach, jakie mogą spotkać księżniczkę. Kiedy Piotrek mówił, co usłyszał w czasie podróży zaczął zamieniać się w kamienną postać. Piotr był zrozpaczony i natychmiast wezwał do siebie czarowników i wróżbitów, by powiedzieli mu, jak przywrócić Piotrka do życia. Wróżki

stwierdziły, że Piotrek stanie się znowu człowiekiem, jeśli zostanie oblany krwią Piotra.

Piotr odciął sobie palec by ocalić swojego mlecznego brata. Ale kiedy Piotrek stawał się człowiekiem Piotr zmienił w kamienną postać. Kiedy tylko Piotrek zobaczył to, spytał czarownicy, jak uwolnić Piotra od zaklęcia. Czarownica mu powiedziała, że musi iść tam, gdzie dziedzińca pałacu strzeże lew. Wyjąć klucze z jego paszczy i wejść do pałacu. Zobaczy siedmiogłową bestię. Musi ją zabić ale nie może uciąć jej łbów bo wówczas odrosną jeszcze groźniejsze.

- „Dźgnij ją w kark, pobierz krew i oblej nią posąg Piotra. Wtedy wróci on do życia”.

Piotrek wykonał zadanie doskonale a nagrodą było poślubienie księżniczki – siostry Piotra. Wszyscy żyli długo i szczęśliwie.

Pedro e Pedrito

Portuguese text

Havia noutros tempos um príncipe chamado Pedro que tinha um irmão de leite chamado Pedrito. Viviam os dois como se fossem verdadeiros irmãos e tinham jurado valerem sempre um ao outro nos trabalhos que a sorte lhes destinasse. Pedro estava para partir para um reino estrangeiro para se ir casar com certa princesa muito formosa que havia muito lhe estava destinada para esposa. Pedrito devia acompanhá-lo, mas como desejasse mais ir por terra do que por mar pediu a Pedro que o deixasse ir só que ele lá estaria no dia do casamento. Partiram, Pedro por mar e Pedrito por terra. Já tinha Pedrito caminhado bastantes léguas quando lhe anoiteceu e viu-se obrigado a ficar no caminho debaixo de umas árvores para descansar aquela noite. Mas mal se tinha deitado quando ouviu umas vozes saídas das árvores que lhe diziam: – O príncipe Pedro vai casar com a princesa de tal, mas desgraçado dele, pois a princesa ao passar por certo rio há de pedir água e, se lha derem e ela beber, morrerá.

Quem isto ouvir e contar
Em pedra se há de tornar.

Pedrito, ao ouvir isto, apressou a jornada na intenção de ir avisar o príncipe, não receando, para salvar a princesa, tornar-se em pedra. Durante todo o caminho foi sempre ouvindo as mesmas vozes que lhe diziam: – A princesa há de passar por uma ponte; ela a passar e a ponte a cair.

Quem isto ouvir e contar
Em pedra se há de tornar.

Já perto da terra da princesa ouviu Pedrito as mesmas vozes que lhe diziam: – A princesa há de ter sono pelo caminho e há de pedir para

descansar; mas enquanto ela dormir, há de ser mordida por uma serpente e ali mesmo morrerá.

Quem isto ouvir e contar
Em pedra se há de tornar.

Chegou Pedrito ao palácio e logo tratou de avisar o príncipe Pedro das grandes desgraças que esperavam a princesa; mas qual não foi o seu espanto ao verem que, ao passo que Pedrito ia contando o que ouvira pelo caminho, se ia transformando em estátua de pedra.

Foi grande a dor de Pedro, que tratou logo de mandar chamar muitas fadas e alguns sábios para que lhe dissessem a maneira de tornar Pedrito ao que ele era. As fadas disseram a Pedro que só com o sangue dele derramado sobre Pedrito o podia tornar em homem. Pedro cortou um dedo para salvar o seu irmão, mas ao mesmo tempo que Pedrito se tornava em homem ia-se Pedro transformando em estátua. Pedrito, logo que isto viu, foi-se ter com certa feiticeira para que lhe valesse em tal aflição. A feiticeira disse-lhe então: – Irás a tal sítio onde há um pátio que tem uma entrada guardada por um leão; tirarás a chave da boca do leão; entrarás no palácio e verás uma bicha de sete cabeças; então matá-la-ás; mas, toma cautela, não a mates pelas cabeças, porque ao passo que lhes cortes uma cabeça logo outra lhe nascerá e isso é muito perigoso para ti; mata-a pelo pescoço, colhe o sangue dela e o deitarás por cima da estátua de Pedro e ele voltará à vida.

Saiu-se Pedrito muito bem desta empresa e o prémio que ganhou foi casar com uma princesa, irmã de Pedro, sendo muito felizes.

References for Folktales

AUSTRIA

- Haiding, K. (1969). „*Löwe, Storch und Ameise*“ (*The Lion, the Stork and the Ant*), Graz: Verlag für Sammler.
- Haiding, K. (1969). „*Die Krötenfrau*“ (*The Frog Fiancée*). *Österreichs Märchenschatz*, Graz: Verlag für Sammler.
- Stebich, M. (1953). „*Die goldenen Schuhe*“ (*The Golden Shoes*) from *Im Märchen um die ganze Welt*, Wien: Verlagsbuchhandlung Julius Breitschopf Jun.

CYPRUS

- Αναξαγόρου, Ν. (Επιμ.) (2004). *Λαϊκές δημιγήσεις: Θράκη - Αιγαίο – Κύπρος*. Λευκωσία: Κυπριακό Κέντρο Μελετών.
- Αναστασιάδου, Δ. Χ. (2003). *Παραδοσιακά Κυπριακά Παραμύθια της Μεσαριάς*. Λευκωσία: Εκδόσεις Σίβουρη.
- Αριστοτέλους, Τ. (2006). *Ο ατρόμητος Τηρόμος τζιαι οι σαράντα δράτζιοι και άλλα παραμύθια για μικρούς και μεγάλους*. Λευκωσία: Εκδόσεις Επιφανίου.
- Παπαγεωργίου, Κ. (2008). *Μια φορά κι έναν καιρό στην Κύπρο με γέλια και με κλάματα*. Λευκωσία: CAN Publications.
- Παπαγεωργίου, Κ. (2001). *Παραμύθια από την Κύπρο*. Λευκωσία: Εκδόσεις Πάργα.
- Τσαγκάρης, Χ. (1994). *Κυπριακό παραμύθιν: Το Βασιλόπουλον της Βενεδιάς*. Λευκωσία: ΠΡΟΟΔΟΣ.

GREECE

- Κλιάφα, Μ. (1999). *Θεσσαλικά παραμύθια*, Αθήνα: Κέδρος. (Για το παραμύθι, «Ο Αράπης» και «Το τσεκούρι και ο Γιάννος»)
- Kliafa, M.(1999). *Thessalika paramythia*, Athina: Kedros.
- Αγγελοπούλου, Α. (2004), *Ελληνικά Παραμύθια, Α'*, *Οι Παραμυθοκόρες*, Εστία: Αθήνα. (για το παραμύθι «Το χρυσοφεγγαράκι»)
- Aggelopoulou, A. (2004). *Ellhnika Paramythia, A'*, *Paramythokores*, Estia: Athina.

POLAND

- Małkowska, K. (2005). *The Legend of the Bugler of Cracow*. Kraków: Wydawnictwo Astra.
- Małkowska, K. (2006). *Wars and Sawa*. Kraków: Wydawnictwo Astra.
- Małkowska, K. (2007). *The Legend of the Golden Duck*. Kraków: Wydawnictwo Astra.

PORUGAL

- Coelho, A. (1879, 1993). *Contos Populares Portugueses*. Lisboa: Publicações Dom Quixote.

